

Дейвид Дюк

ЕВРЕЙСКОТО ПРЕВЪЗХОДСТВО

(със съкращения)

David Duke

The Jewish Supremacy

Free Speech Press Covington, LA 70434

© 1998, 1999, 2000, 2002, 2003 by David Duke

www.davidduke.com

*** * ***

Дейвид Дюк

ЕВРЕЙСКОТО ПРЕВЪЗХОДСТВО

Електронна версия на книгата: *Propagandaleiter*

Посвещавам този труд на доктор Израил Шахак - гражданин на Израел, преживял холокауста, - който прояви морално и интелектуално мъжество, отправяйки предизвикателство срещу доктрината за еврейското превъзходство, представляваща опасност, както за евреите, така и за неевреите.

Дейвид Дюк

Съдържание

Кой е Дейвид Дюк	5
Към българския читател	6
Предговор от автора	9
Еврейският въпрос	21
Еврейско превъзходство	44
Раса, християнство и юдаизъм	65
Евреи, комунизъм и граждански права	84
Кой владее медиите	103
Еврейското влияние в политиката	124
Корените на антисемитизма	137
Израел: еврейското превъзходство в действие	180
Една справка за холокауста	211
Приложение 1	247
Приложение 2	249
Приложение 3	250
Приложение 4	252

КОЙ Е ДЕЙВИД ДЮК?

Повече от три десетилетия Дейвид Ърнест Дюк (р. 1950) е емблематична фигура в обществения и политическия живот на САЩ. Харесван от едни - заради мъжественото му излъчване, високия му интелект и дързостта му да обсъжда публично важни социални проблеми, той същевременно бива обругаван от други и заклеймяван като „расист“, „антисемит“ или „ултрадесен“ (вкл. „фашист“).

След като завършва Университета на щата Луизиана през 1974 г., Дюк се присъединява към Рицарите на Ку-Клукс-Клан с идеята да модернизира ордена, чийто симпатизант е още от юноша. Годици наред води борба в медиите срещу някои закостенели представи и като лидер на организацията упорито гради новия ѝ имидж. Под негово влияние върховната титла „Велик дракон“ е преименувана на „Национален директор“, а традиционните бели одежди биват заменени с официални костюми.

Напускайки Клана през 1980 г., Дюк сформира своята Национална асоциация за напредък на белите (National Association for the Advance of White People), чиято цел е да се бори против дискриминацията над американците от европейски произход (виж Приложение 4). Той определя себе си като „расов реалист“ и настоява, че „всички хора имат изконното човешко право да опазват собственото си генетично и културно наследство“. През 1988 и 1992 г. провежда неуспешни кампании за президентския пост срещу Джордж Буш-Старши и Бил Клинтън.

От началото на 2002 г. Дейвид Дюк обикаля Източна Европа да презентира последната си книга „Еврейското превъзходство: Моето пробуждане по еврейския въпрос“, издадена най-напред в Русия с предговор от изтъкнатия политик на крайната десница Борис Миронов. По-късно трудът му е преведен на шведски, украински, унгарски, испански и персийски.

През декември 2002 г. Дюк е обвинен в попълване на невярна данъчна декларация за приходите му от 1998 г. и през пролетта на 2003-та е осъден на 15 месеца затвор. Той обаче не пледира невинност и излежава присъдата в Биг Спринг, щата Тексас. След освобождаването му през май 2004 г. обяснява решението си с това, че е предпочел да не води неравна битка срещу федералната съдебна система на САЩ, тъй като всъщност обвинението е целяло да съсипе политическата му кариера и да го дискредитира пред последователите му.

През септември 2005 г. Дюк защитава в Украйна докторска дисертация на тема „Ционизмът като форма на етническо потисничество“ и получава научна степен от Междурегионалната академия за управление на персонала (МАУП), където преподава история и международни отношения. Веднага Антиклеветническата лига и други световни еврейски организации излизат с протести, определяйки академията като „университет на омразата“, а доктората на Дюк като „опасен“, понеже „сериозно препятства интелектуалната борба срещу антисемитизма“.

От 2009 г. Дейвид Дюк живее в австрийския град Залцбург. Като голям любител на природата, той се отдава на старото си хоби да събира фотографии на редки птици, с които търгува в интернет.

КЪМ БЪЛГАРСКИЯ ЧИТАТЕЛ

Няма никаква световна конспирация. Това са измислици на разни психопати и лумпени, чрез които същите се мъчат да оправдаят своите провали и неспособност да организират правилно собствения си живот.

Не съществуват никакви тайни общества, които задкулисно дърпали конците на глобалната политика и налагали волята си над националните правителства по света. Просто управляващите в отделни страни са зле подготвени да упражняват властта, затова и държавите им постоянно изпадат в разнообразни кризисни ситуации. А пък масонските ложи, илюминати и билдерберги, розенкройцери и ротарианци, плюс останалите различни ордени, клубове и пр. - това са сдружения на духовно извисени люде с благородни каузи.

Приказките как евреи контролирали финансовите отношения в световен мащаб са плод на болното въображение на безнадеждни антисемити. Докато банките и останалите финансово-кредитни институции всъщност изпълняват добросъвестно своите функции в интерес на обществото, а ако някъде се случи било валутна или ипотечна криза, или пък дори фалит на банка (колкото и да е странно), то това е в резултат на неизбежната цикличност при капитализма.

Няма никакви тайни заговори сред крупните транснационални корпорации за умишлено поддържане на монополно високи цени. Това са поредните шуротии на антиглобалистите. Цената на петрола, газа, тока, лекарствата, храните, алкохола, тютюна и пр. се определя на пазарен принцип - т. е. съобразно с търсенето и предлагането, като, разбира се, биват отчитани специфичните особености в отделните държави.

Няма никакво еврейско влияние над световните медии, целящо да манипулира общественото мнение. Пак глупости на разни фашизоидни типове с объркани представи. Новинарските екипи на основните т. нар. медийни гиганти отразяват надлежно и обективно събитията по света, като дават гласност на най-важните, а отхвърлят съмнителните или неустановените обстоятелства.

Освен това генно модифицираните организми са истинска благодат за човечеството, фармацевтичните фирми водят упорита борба да ликвидират СПИН-а, рака, разните грипове и пр. бичове срещу здравето ни, а пък глобалното затопляне е абсолютен и неоспорим факт, с който трябва да се съобразяваме.

Нещо повече, идеята да бъдат интегрирани етническите малцинства из различните държави е прекрасна, също, както и тази за изграждането на мултикултурни общества, понеже такава е повелята на бъдещето и само така ще могат да бъдат окончателно преодолені отживелици като расизма, сегрегацията, дискриминацията и дори тероризма.

Ето как би трябвало в общи линии да разсъждава един добре образован, прилично начетен и вярно информиран наш съвременник. Ако, разбира се, прояви сляпо доверие към онова, което му се преподава в учебните заведения, поднася ежедневно от страниците на вестниците, списанията и бестселърите, както и от телевизионния екран.

Иначе казано, ако приеме за свое верую либерализма (наричан днес „евроатлантически ценности“).

Тогава той не ще се лута из дебрите на разни конспиративни теории, не ще борави с понятия като „световно правителство“ или „нов световен ред“, „кръгове“ или „групировки“, „матрици“ или „двойни стандарти“ и пр. Пък и не ще има никакви проблеми в своето кариерно израстване (понеже не ще задава неудобни въпроси).

Хубаво, обаче теб, уважаеми читателю, нещо те глождаят съмнения. Дори само да наблюдаваш безстрастно какво се случва наоколо, пак откриваш груби разминавания между популярните версии за нещата в живота и тяхното реално развитие. Кое то те кара да търсиш отговори.

Ако няма конспирация и тайни общества, стоящи над официалните власти защо, веднага щом получат електорално доверие, политическите партии предприемат тъкмо онова, срещу което уж са се борили? И ако каузите на скритите кукловоди наистина са благородни и възвишени, защо обществото ти става все по-разединено? Защо стандартът ти постоянно се понижава, обичайните ти земни радости стават все по-недостъпни и като цяло животът ти все повече заприличва на борба за оцеляване?

Ако финансово-кредитните институции работят в интерес на обществото, защо броят на просящите, клошарите и побърканите по улиците у нас е право пропорционален на броя на постоянно откриваните нови и нови банкови клонове? С какво ли толкова бедната България е примамлива за международните банкери? Нима населението с най-ниски доходи в целия Европейски съюз представлява такава атрактивна плячка?

Ако наистина провежданата глобализация се основава върху „евроатлантически ценности“, защо сред последните не влизат твоят собствен труд, твоето собствено имущество, дори твоето собствено здраве?

Значи, казваш си, уважаеми читателю, нещата в живота съвсем не са такива, каквито ти ги представят медиите...

* * *

През една мразовита януарска утрин на 2002 г., пристигайки в Москва за поредната от ежегодно провежданите международни конференции по въпросите на глобализацията (т. е. среща на антиглобалистите), имах удоволствието да се запозная лично с Дейвид Дюк. И макар да съм общувал с доста интересни люде, признавам си, че трите дни, през които разговарях с него на различни теми, оставиха у мен неизличим спомен.

Първоначалното добро впечатление от изискания външен вид скоро отстъпи място на истинско възхищение пред чевръстата мисъл, находчивия словесен подбор и великолепно чувство за хумор (качество, което много ценя) у този американец. Въпреки някои мои предубеждения спрямо янките - базирани, разбира се, главно върху литературата и филмите, - останах приятно изненадан, че с Дюк бързо намерихме общ език и благодарение на неговата висока начетеност, навлязохме без усилия в теми от историята и политиката, биологията и зоологията, културната антропология и

социалната психология. Говорихме си дори за кино, музика и изобразително изкуство. А най-сладката част бяха вицовете, които разменихме (може би, защото Дюк е от шотландски произход).

Оказа се, че така заклеияваният (в разни материали от интернет, които преди това бях чел за него) като „най-мразения човек в Америка“, като „расист номер едно“ или като „опасен антисемит“, в действителност е един жизнен и слънчев, високо ерудиран и общителен симпатяга. Оказа се също, че наред с хуманитарните дисциплини, които изучава и сам преподава, той се интересува от няколко вида спорт, които все още практикува - най-вече туризъм и скално катерене.

На 1 юли т. г. Дейвид Дюк навърши 60 години и някак подсъзнателно на мен ми се доця настоящото издание на неговия труд „Еврейското превъзходство“ - макар и в непълен превод на български език, да бъде нещо като малък подарък за юбилея му.

Галин Йорданов

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

Навярно ще се намерят хора, които ще хулят и ругаят тази книга, наричайки я антисемитска. Никой обаче не смята за проява на антиамериканизъм изучаването на жестокото отношение на европейците към индианците в историята на Америка; никой не тълкува като израз на определен вид настроения, насочени срещу белите, изучаването на историята на негрите от Юга; не се счита за антихристиянско отношение и когато биват обсъждани безчинствата на католическата инквизиция.

Ето защо тази книга не е антисемитска, а просто изследва един процес и привежда документирани данни, потвърждаващи влиянието на доктрината за еврейско превъзходство върху обществото от далечното минало до наши дни. Тя не е насочена против евреите, а засяга онези елементи на „еврейския въпрос“, касаещи вредното влияние на тази доктрина, както върху еврейската общност, така и върху нееврейския свят.

Както е известно, не всички евреи споделят правилността на доктрината за еврейско превъзходство. В действителност много смели евреи дори страдат от своите изяви срещу нея. Един от тях е израелският професор д-р Израил Шахак, успял да оцелее през холокауста, който смята, че идеите, съдържащи се в тази доктрина, са нанесли огромни вреди, както на палестинския народ, така и на нееврейската част от света изобщо. Той предупреждава, че привържениците ѝ водят безжалостна етническа война с неевреите още от първото си временно пребиваване в Египет. Д-р Шахак смята, че този краен шовинизъм е довел до повтарящи се антисемитски действия, започващи от времето на фараоните и стигащи до ужасите на холокауста. Той **привежда убедителни данни в полза на довода, че докато евреи и неевреи не се противопоставят настойчиво срещу идеите на доктрината за еврейско превъзходство и последиците от нея, тя ще представлява сериозна опасност за всички.**

* * *

Пиша тези редове, седейки в полите на планината Аспен, която е част от веригата на Скалистите планини в щата Колорадо и е наречена така по името на трепетликата, на чиято сянка се наслаждавам. Листата ѝ имат цилиндрична форма, леко се полюляват от повеея на прохладния ветреца, отразяват слънчевата светлина и дават простор на моето въображение. През тези разкошни, блеснали под слънчевите лъчи листа аз виждам покритите със сняг върхове далеч на хоризонта. Гледката доставя радост, както на очите, така и на душата ми. От това място не мога да различа отделния човек, а цялото ми съзнание се изпълва единствено с великолепието на природата.

Въпросите за политиката, културата, религията, националната принадлежност, етническите проблеми и расовите различия оттук изглеждат твърде далечни. От това място светът и природата могат да се сторят на човек безметежни. Но когато моето съзнание се връща към заобикалящия ме свят и започвам да се вглеждам внимателно, започвам да различавам конфликти и войни. Тук, в планината, никога не престава борбата на една стихия срещу друга, на един биологичен вид срещу друг. Тези велики Скалисти планини все някога ще бъдат унищожени от вятъра, дъжда и снега. Дори потокът от течаща вода - един отколен символ на безгрижието за много хора - се

бори яростно за живот, проправяйки си път през камънака. А и самата планина постоянно е подложена на разрушителното въздействие на природните сили.

В момента, докато пиша тези редове, две мравки се приближават към костилката от кайсия, оставена на скалата зад гърба ми. Едната от тях е по-голяма и доста различна от другата. Първата успява да се наложи над по-дребната особа и победената побягва, за да съобщи на своите близки за големия запас от вкусна храна. Близките ѝ ще се помъчат да се върнат при плячката по-рано от съперниците си. Дори може двата мравешки вида да започнат война заради питателното парченце.

В тази планина дърветата, храсталаците и тревата си съперничат за място под слънцето. По-дребните птици хвърлят тревожни погледи към ястребите. И флората, и фауната са заплашени да погинат от паразити, които непрекъснато се стремят да ги изтребят. В рамките на всяка отделна форма на живот, дори на микроскопично ниво, се наблюдава борба, която кипи непрестанно. И колкото по-упорито се вглеждаме, толкова по-ожесточена ни се струва тази борба. Във всеки кубичен инч живот има повече живи същества, ранени или убити, експлоатирани или поробени, отколкото са всичките хора на земята, застигнати от подобна съдба. Биолозите могат да ни предоставят достатъчно материал относно нестихващата никога борба за съществуване и за достигане на доминираща роля между различните форми на живот, за което могат да бъдат написани милион книги, подобни на настоящата.

Независимо от всичко, именно тази жестока борба, която не престава в продължение на милиарди години, е довела до създаването на вечната красота, която така трогва сърцето ми. Ето защо напълно възможно е процесите, които протичат в тази планина, да не са много по-различни от постоянните битки, които води човечеството. Историческите борби между различните групи от хора играят огромна роля в еволюционното развитие на нашата цивилизация, а това важи и за всички форми на живот в природата. Резултатът от тази вездесеща борба е по-високото ниво на хуманизма, довело до появата на Леонардо да Винчи и неговата картина „Мадоната с младенец“ - един символ на възвишената любов, намерила отражение също в „Ромео и Жулиета“ на Шекспир или в „Ода за гръцката ваза“ на Кийтс.

Вековечната борба води до еволюционни подобрения, които на свой ред водят дотам, че по Луната остават човешки следи. Все още ни е трудно понякога да осъзнаем, че нашата цивилизация е стъпила на повърхността на друго небесно тяло, в което човечеството с изумление и възхищение се е взирало в продължение на хилядолетия.

Биха ли могли обаче да бъдат постигнати тези неща без еволюционната борба за съществуване и доминиращо влияние, която ни е довела до по-високо стъпало на развитие? Може, разбира се, да бъде приведен аргументът, че именно тази борба за еволюционно съвършенство създава както всички прекрасни и възвишени форми на любовта, така и постиженията, които придават смисъл на нашия живот.

Така или иначе напълно възможно е тук, горе, заобиколен от такава изумителна природа, аз да се намирам не чак толкова далеч от човешките конфликти, които протичат долу. Повечето хора виждат пред себе си безметежните на пръв поглед природни картини и не предполагат какви битки бушуват под техния естетичен покров. Разбира се, има и такива, които не знаят нищо за междурасовите и междуетническите войни, дето се водят в човешкото общество.

Макар и да фантазираме понякога относно природата на човешките същества, по-голямата част от тяхната история представлява кървав летопис на конфликта между израилтяните и другите народи, населяващи Близкия Изток. В него се разказва за славни войни, но понякога по един шокиращ начин се възхвалява провежданата политика на геноцид. Всеки, който чете безпристрастно Стария завет, може ясно да долови неотслабващата сила на идеята за расовото и етническо превъзходство на евреите. Например:

- **Израилтяните са богоизбран народ сред всички останали народи по света.**
- **Израилтяните имат право да господстват над всички други народи; на тях им е обещано от техните водачи, че в един прекрасен ден ще владеят и управляват света.**
- **Мойсей им заповядва да убиват всички хора в земите, където възнамеряват да живеят, а също така да убиват и всички хора от други националности, които отказват да им станат роби.**
- **На израилтяните е забранено да превръщат в роби представители на своя собствен народ, но им е позволено да поробват неевреи и могат да ги предават като роби на своите потомци.**

Много малко хора се осмеляват да признаят, че в Библията се съдържат безсрамни описания на доктрината за расово превъзходство на евреите. А онези, които научат за идеята за еврейско превъзходство, съдържаща се в Стария завет, са склонни да повярват, че тези внушения са характерни само за древните епохи и нямат никакво значение в наше време.

В главата „Еврейският въпрос“ ще бъде показано, че мощният егоцентризъм на древния юдаизъм процъфтява и до днес. Той е основен фактор за предотвратяване на асимилацията на евреите от другите народи, в чиято среда те живеят. И въпреки факта, че евреите представляват незначително малцинство в много страни, в продължение на повече от 3000 години те съществуват като ясно различим от другите в генетично отношение народ, а доктрината за расовото им превъзходство настойчиво се проповядва на всяко ново поколение. Практически всички евреи още от детството си научават за вероломната природа на неевреите - от фараоните, та чак до Хитлер. Тях все още ги учат, че са „избрани от бога“ - нещо, което за вярващите навярно е висша форма на етническо превъзходство.

Официалната политика на съвременната държава Израел и водещите съставни части на еврейството по целия свят все още възплащават идеите на доктрината за еврейското расово превъзходство. Ето защо най-могъщите организирани еврейски елементи по света настойчиво се стремят да осъществят своите цели. Но тези цели твърде често влизат в противоречия, понякога твърде драматични, с интересите на онези нации-домакини, сред които евреите живеят.

Моето твърдение относно мощната, обвързваща и разпространена по целия свят доктрина за еврейското расово превъзходство намира потвърждение в писмени свидетелства, които доста често се предоставят от самите привърженици на доктрината. Добър пример е дори самото създаване на държавата Израел, нейната структура и

провежданата от нея политика. Тази държава съвсем видимо е основана върху доктрината за еврейското расово превъзходство, което доведе до изселване, тероризиране и грубо нарушаване на човешките и гражданските права на палестинците.

Понятието „превъзходство на белите“ в пълното издание на Уебстъровия речник се дефинира като: „вяра в превъзходството над всички останали раси и желание за постигане на контрол във всяко отношение“. Нека сега вземем това определение и го приложим конкретно към понятието „еврейско превъзходство“. Получаваме определение, че еврейското превъзходство е вяра (теория или доктрина) в това, че еврейската раса е висша спрямо всички останали раси и трябва да постигне контрол над тях във всяко отношение.

Що се отнася до първата част на това определение, то в посочената глава са събрани документално подкрепени доказателства, че водещите евреи по целия свят споделят такава вяра (теория или доктрина), че превъзхождат всички останали народи и трябва да установят контрол над тях във всяко отношение.

Давид Бен Гурион - премиер-министър на Израел, наричан често израелският Джордж Вашингтон¹, говори конкретно за това, че „вярва в моралното и интелектуалното превъзходство“ на еврейския народ. Подобни настроения периодично се срещат в изявленията на еврейски водачи по целия свят. Ала представете си какъв протест би възникнал, ако президентът на Съединените щати или пък държавният глава на който и да било европейски народ прогласеше официално, че вярва в моралното и интелектуалното превъзходство на бялата раса!

Евреите обаче, които имат доминиращо влияние над световната преса, до такава степен са предпазили привържениците на доктрината за еврейското расово превъзходство от каквато и да било критика, че най-известните им лидери могат гръмогласно да произнасят такива неща, без да се опасяват от последиците.

Не бе доловено никакво възмущение от страна на когото и да било от световните лидери или пък на световната преса, когато Бен Гурион направи своето изказване, както нямаше и никакъв протест срещу изявлението му, цитирано в списание Look през 1963 г., че „в Йерусалим Обединените нации ще съградят място за поклонение пред пророците; да служи то като обединяващ съюз на всички континенти; да бъде място за Върховен съд над човечеството“. Сега ни изглежда като зла ирония, че едва ли биха се появили възмутени отгласи, ако дори известният терорист Менахем Бегин - човек, носещ отговорността за убийствата на хиляди мъже, жени и деца - бъде награден с Нобелова награда за мир. Макар осъждането му за престъпления против човечеството да би било много по-уместно!

Втората част от определението на „расово превъзходство“ означава упражняване на контрол над всички други раси. На времето Израел възниква като държава посредством масови етнически чистки и преселвания на местното население. Към момента, когато е издадена Декларацията На Балфур¹ (2 ноември 1917 г. - бел. прев.),

¹ Когато през 1917 г. британските военни части под командването на генерал Алънби окупираха Палестина и я откъсват от Османската империя, секретарят по външната политика Артур Джеймс Балфур издава своята знаменита декларация, с която на практика правителството му подарява тази територия на евреите, без да се съобразява с гражданските и религиозни права на нееврейското население, живеещо там. - Бел. прев.

евреите наброяват едва 10 % от населението, което днес живее на територията на Израел. След като голяма част от жителите на Палестина биват изтласкани от своите изконни земи чрез терористични актове, привържениците на доктрината за еврейското расово превъзходство добиват пълен контрол в новата еврейска държава. И по-нататък Израел стриктно пази генетичната и културната идентичност на еврейския народ. В действителност цялата същност на тази държава се крепи върху етническата устойчивост и прогрес на евреите.

През годините Израел съвсем явно упражнява своя контрол над народа и неговия етнически състав посредством ограничаване на имиграцията, която практически се базира изключително на генетичен принцип. Накратко, въпросната имиграция се ограничава само до хора, които имат еврейски произход. Така евреинът-атеист, родом от Ню Йорк, чийто крак никога не е стъпвал на територията на Израел, се поощрява към имиграция в тази държава, докато в същото време на стотици хиляди палестинци, родени там, чиито родове от хилядолетия са живели на въпросната територия, се забранява да се върнат в родните земи.

Израел съвсем не е „мултикултурна страна“. Това е еврейска държава, създадена най-безсъвестно за населяване само от евреи. Като държава със значително палестинско малцинство обаче, тя има безспорно най-твърдо сегрегираното общество на света. За арабите там има отделни селища и отделни училища. Много закони и постановления ограничават правата на палестинците в сравнение с тези на евреите. Например законът им забранява да постъпват на военна служба. Въпреки че палестинците съставляват 22 % от населението - което почти два пъти надвишава процента на негрите в Америка, - в Израел никога не е имало палестинец, член на Министерския съвет.

Бившият член на Върховния съд на Израел Хаим Коен дава описание на законовата система, която се прилага към евреите и палестинците, и която по същество е идентична с „нюрнбергските закони“ в предвоенна Германия². Той казва: „...по горчива ирония на съдбата това доведе до същите расистки закони, прилагани от нацистите, които бяха заклеени на Нюрнбергския процес, но независимо от всичко, същите тези закони послужиха като основа за самоопределяне на юдаизма в рамките на държавата Израел“.

Аз старателно и задълбочено ще изследвам въпросите, свързани с държавата Израел и по-нататък в тази книга, но е достатъчно да кажа, че доктрината за еврейското расово превъзходство, която доминира в нея, предизвиква твърде малко отзиви в пресата по целия свят. Нека за пример разгледаме положителните отзиви, които Израел получава, за разлика от осъждането на бившия режим на апартейд в Южна Африка. Такива двойни стандарти в световните средства за масово осведомяване предизвикват и други въпроси.

Защо световната преса е толкова късогледа, когато става дума за преследването на базата на етнически признаци, осъществявано от евреите в Израел? И не би ли било уместно, но да заподозрем, че съществува специално отношение в пресата относно еврейското расово превъзходство? Тъкмо тези въпроси ще бъдат изследвани в

² Законите, гласувани от Райхстага на 15 септември 1935 г., според които администрацията практически получава правото официално да упражнява икономически и политическа дискриминация срещу еврейското малцинство - бел. прев.

настоящата книга. Понеже за неевреина дори простото цитиране на горепосоченото изказване на Хаим Коен би довело до това да му бъде лепнат етикет на антисемит от пресата, в която доминиращо влияние имат евреите.

Разбира се, може да се спори по въпроса, защото, макар Израел да е управляван от привърженици на доктрината за расово превъзходство на евреите, това съвсем не означава, че еврейската диаспора - т. е. евреите, живеещи извън Израел - имат същите възгледи относно еврейското превъзходство. Трябва обаче задължително да се вземе предвид фактът, че организираното еврейство в целия свят предано поддържа държавата Израел, където на практика е реализирана тази доктрина. Второ, има достатъчно явни свидетелства, че политиката, основаваща се върху еврейското превъзходство, се простира далеч извън пределите на държавата Израел. Лидерите на диаспората често действат по такъв начин, че евреите да добият контрол над другите народи, сред които живеят. Еврейските групировки формулират стратегическите принципи и се стараят в най-голяма степен да съдействат на интересите на еврейския народ.

Ще бъдете поразени от свидетелствата за политическата сила и мощ, която привържениците на доктрината за еврейското расово превъзходство демонстрират пред средствата за масово осведомяване в целия свят, стремейки се не само да реализират тази доктрина в Израел, но и да постигнат превъзходство в политиката и медиите в пределите на всяка по-значима държава по света. В главата „Еврейският въпрос“ ще бъдат приведени потвърждения на моето твърдение, които ще се основават предимно на еврейски източници.

Организираното световно еврейство има стратегически цели във връзка, с които е разгърнало широкомащабна дейност по целия свят още от началото на миналия век и към настоящия момент повечето от тях вече са постигнати. Например в началото на XX век целта на руското и световното еврейство е свалянето на правителството в имперска Русия и установяване на проеврейски комунистически режим. Еврейските общности от цял свят осигуряват голяма част от финансирането на „Руската революция“, която всъщност е, каквато щете друга, само не и руска. Един от фактите, които ме поразиха - и които ще цитирам така, както са дадени в Националните архиви на САЩ, - е, че в първото правителство на комунистическа Русия има само 13 етнически руснаци и над 300 евреи от общо 384 комисари. Нека този изумителен факт се вреже в паметта ни - само 13 етнически руснаци!

Главният кореспондент на лондонския вестник „Таймс“ - Робърт Уилтън, определя това събитие не другояче, а с кратките понятия „чуждестранно нахлуване“ и „завладяване на Русия от евреите“. Същото казва и нашият посланик в Русия по онова време - Дейвид Френсис, а го потвърждават и офицерите от американското разузнаване, пребивавали там. Дори Уинстън Чърчил описва Руската революция като завладяване на държавата от евреи-комунисти, които са „сграбчили руския народ за косите и са станали господари на тази огромна империя ...“

Успешното сваляне на националното правителство като част от еврейската стратегия показва, че вече в началото на 20-те години евреите имат значително политическо, икономическо и медийно влияние в целия свят. Както ще покажа по-нататък, започвайки от онова време, влиянието им непрекъснато и прогресивно нараства.

Повечето хора и до днес не знаят абсолютно нищо относно първостепенната роля на световното еврейство за зараждането и за убийствената роля на комунизма в Русия и Източна Европа. Недостатъчната информираност на обществото в тази насока също може да се окаже като проява на степента на влиятелност на евреите, както сред академичните кръгове, така и върху средствата за масово осведомяване. В противен случай - как е могло да се случи така, че такъв важен и лесно потвърдим исторически факт е бил толкова дълго скриван от обществеността?

Наред с това се откроява невероятната сплотеност и координация на световното еврейство, чието влияние може да бъде мобилизирано за осъществяването на конкретни еврейски цели. Координираните му усилия от момента на появата на Декларацията на Балфур до основаването на държавата Израел и по-нататъшната ѝ подкрепа от негова страна помагат да се осветли могъществото му, което се проявява не само при осъществяването на комунистическата революция в Русия и в основаването на държавата Израел, но и в действията на висшите управленски структури в повечето правителства на други нации.

Безсрамно прокарваната в живота ни доктрина за еврейското расово превъзходство има лицемерна и завистлива природа. Ако народът, в чиято среда живеят евреите, проповядващи идеята за тяхното расово превъзходство, приеме програми за етническа лоялност и солидарност, аналогични с онези, към които се придържат привържениците на доктрината, то съвсем очевидно евреите няма да бъдат в състояние да проявяват могъществото си, докато съставляват малък процент от населението. **Защото само там, където етническите и националните чувства на местните жители са отслабени, привържениците на доктрината за еврейско превъзходство проявяват непропорционално голямо политическо и медийно влияние при прокарването на еврейската стратегия.**

В тази книга също така ще бъде показано отчетливо оказването от евреите влияние в академичните среди и в областта на средствата за масово осведомяване, главно във връзка с опитите им да отслабят етническата солидарност на „народите-домакини“, като същевременно съдействат за засилване на етническата гордост и солидарност сред самите евреи. Последното се отнася за случаите, когато става въпрос не само за палестинците, но и за британците, французите и европейците изобщо, или дори за афроамериканците. Разбира се, подобно поведение на евреите може да се открие в онези страни, където живеят значителен брой евреи.

Крайно лицемерно същите онези среди, които поддържат доктрината за еврейското расово превъзходство, ме обвиняват, че съм привърженик на идеята за „превъзходство на белите“. Аз обаче отхвърлям това обвинение, тъй като за разлика от привържениците на доктрината за еврейско превъзходство, **не искам да управлявам или контролирам която и да било друга раса, а просто да запазя собственото си етническо наследство!**

Осъзнаването на факта, че реално съществуват вътрешно присъщи на расите различия - като култура, традиции, поведение и най-после, дори генетични отлики, - съвсем не прави никого привърженик на доктрина за расово превъзходство, на която и да било единствена нация. **Истината, която трябва да се знае, е, че повечето хора напълно естествено предпочитат да запазят връзката със своята собствена етническа група.** Повечето от тях дори смятат тази етническа група за най-добрата.

Докато същината на доктрината за расово превъзходство е в това, че една етническа група се опитва да господства над друга.

Тъй като евреите се опасяват от всяка етническа солидарност в западните страни - освен от своята собствена - и ѝ се противопоставят, те твърдо и последователно противодействат на всички организации в Европа, посветили се на защитата на интересите и съхранението на етническото наследство на европейците. По подобен начин и в страните извън Европа те също се стараят да разрушат солидарността и еднородността на водещата етническа група. В Америка, пък не само се потрудиха да отслабят солидарността на американците с европейски произход, но и активно противодействаха на националистическите организации и на движенията на чернокожите - като например движението на Маркър Харви и „черните мюсюлмани“. Тези организации на чернокожите искаха да опазят своето собствено расово и етническо наследство, а не да бъдат асимилирани в „мултикултурното“ общество.

Привържениците на доктрината за еврейско расово превъзходство не желаят никои други народи, освен тях самите, да осъзнават значението на етническото наследство за собствените им расови групи и общите им интереси. Те се мъчат да направят така, че другите етнически групи дори да се чувстват виновни за това, че изпитват гордост от своето собствено расово наследство. Етническата гордост и етническата сплотеност често биват определяни като уклон към расово превъзходство и се смятат за вредни и отблъскващи... освен когато става дума за еврейска гордост или сплотеност.

В същото време силите, които подпомагат прокарането на доктрината за еврейското превъзходство в живота ни днес, насърчават в средствата за масово осведомяване непрекъснатото привеждане на исторически примери за антисемитско поведение - от египетските фараони до Хитлер. Това фокусиране на вниманието има две цели. Първо, по този начин се засилва солидарността на евреите и се обосновава подкрепата за държавата Израел. И второ, стимулира се колективната еврейска омраза спрямо целия останал нееврейски свят. Подробното излагане на факти за вероломно поведение на неевреи спрямо евреи също така защитава евреите от критика от страна на неевреите, понеже ако някой се осмели да критикува доктрината за еврейското расово превъзходство, веднага го осъждат морално и го причисляват към привържениците на антисемитизма и холокауста.

Има множество книги и филми - повечето създадени от привърженици на идеята за еврейско превъзходство, в които се осъждат доктрини и движения, имащи в основата си идеи за расово или етническо превъзходство на неевреи. Но само в някои от тях - и то в незначителен брой! - едва-едва се засяга една от най-старите, най-злобните, най-мощните и най-опасни форми на проява на етническото превъзходство - еврейското.

Разбира се, не всички евреи са привърженици на доктрината за тяхното расово превъзходство. Не повече, отколкото са били, да речем, нацистите сред германския народ по времето на Хитлер. Но фактът си е факт: организираното еврейство продължава да осъществява успешни действия, довели до невероятното му могъщество в днешно време.

Със създаването на държавата Израел евреите създадоха нация, която е най-яръстият привърженик на етническото еврейско превъзходство в целия свят. Още по-

важно обаче е обстоятелството, че те съумяха да се сдобият с огромно влияние в основните правителства по света (и особено в американското!), и че абсолютно доминират както в средствата за масово осведомяване (световните новини), така и в развлекателната индустрия.

Онези, които работят в централите за политическо влияние в Съединените щати и в други страни, осъзнават огромното могъщество на еврейското лоби. Едно такова лоби се намира във Вашингтон и нито един американски политик не се осмелява открито и решително да му се противопостави. Ето защо на всички патриотично настроени американци им се струва странно, че най-мощното лоби в американския Конгрес служи на чужда държава.

Величината на еврейското могъщество обяснява защо общественото мнение у нас не знае нищо за еврейското лоби. Мнозина и в правителството, и в средствата за масово осведомяване си дават сметка за еврейската сплотеност и за възможностите на нейната мощ, но те също така знаят и високата цена, която се плаща за откритото обсъждане на въпросите за еврейското влияние. В Америка такива действия могат да доведат дотам, че човек да навреди на репутацията си, дори да изгуби работата или бизнеса си. Често това води до порицания, заплахи, та дори и физически посегателства от страна на отделни групировки, като например Лигата за защита на евреите.

В съвременна Европа, пък обикновеното цитиране на изявления на еврейски лидери - привърженици на доктрината за еврейско расово превъзходство - може понякога да вкара човек в затвора. Дори и в настоящия момент хиляди хора се намират зад решетките само защото са дръзнали да кажат или напишат открито нещо за етническата нетърпимост на евреите. В действителност, макар че на мнозина им е трудно да го повярват, много граждани на уж „свободни“ европейски държави днес биват лишавани от свобода, просто заради оспорване коректността на еврейските версии за различни събития, като например холокауста. Неизбежно става така, че онези, които разобличават идеите за еврейско расово превъзходство, обикновено сами биват нарочени за привърженици на доктрини за расово превъзходство.

В американската политика аз съм човек, когото пресата ненавижда. Най-широко разпространеното лъжливо обвинение, издигнато от медиите срещу мен е, че съм привърженик на идеята за превъзходство на белите и антисемит. По ирония на съдбата обаче, именно онези, които ме характеризират по такъв начин, често сами са привърженици на доктрина за превъзходство по етнически признак, тъй като служат на най-древната идея за етническо превъзходство на земята - еврейската. Но всеки, който дръзне да говори публично за нея, сам бива наречен привърженик на идея за етническо превъзходство или етническа нетърпимост.

Аз не съм привърженик на идеята за превъзходство на бялата раса, а не съм и антисемит. В автобиографията ми, озаглавена „Моето пробуждане“³, предприемам опит за ефективна защита срещу тези необосновани обвинения и излагам истинските си убеждения, в противовес на изкривената им версия, която се разпространява от враждебно настроените срещу мен средства за масово осведомяване.

³ Авторът визира обемния си труд (*My Awakening*) от 1998 г., част, от който е монографията „Еврейското превъзходство“ - бел. прев.

Чистата истина е, че аз вярвам на очевидните различия в генетиката, културата, традициите и ценностите на различните етнически групи и националности. Но твърдя, че признаването на наличието на такива различия съвсем не означава, че изпитвам омраза към евреите и че повечето хора, всеки по своему, изразяват и дори възхваляват тези реално съществуващи расови разлики. В настоящата книга подчертавам, че еврейските учени и политически водачи също признават своите генетически различия, възхваляват ги и изключително активно се трудят да ги запазят. Обаче те твърде рядко се сблъскват с каквато и да е - дори незначителна - критика от страна на пресата, която иначе с такова настървение критикува всички останали етнически групи и националности.

В следствие на огромното политическо, икономическо и военно влияние на евреите на Запад, привържениците на доктрината за еврейско расово превъзходство успяват да отслабят чувството за лоялност на другите народи към собствените им етнически ценности. В нашата съвременна политическа коректност, възприета от средствата за масово осведомяване, се смята за лош признак, когато европейци говорят за обичта си към своето етническо наследство и за желанието им да го запазят. **Като американец от европейски произход, аз смятам, че моят народ има право да съхрани собствения си начин на живот и дори да очаква продължение на уникалното си културно и генетично наследство. Същевременно аз смятам това за естествено право на всички останали народи и националности по земята.**

Например странно е, че палестинците, спрямо които се провеждаха етнически чистки в собствената им страна и им бяха отричани основни човешки права, често биват наричани „терористи“, докато онези, които в действителност са ги тероризирали и са заграбили тяхната родина, биват подлагани на твърде незначителна критика в световната преса.

Макар аз да съм безусловно активен поддръжник на американците от европейски произход, аплодирам всеки народ, който иска да запази своя собствен начин на живот и - което е още по-съществено - самото си съществуване като едно цяло. **Защото за мен етническото оцеляване е най-важната съставка от правата на човека.**

Фундаментално право на човека е също така да живее под управлението на такова правителство и под влиянието на такива средства за масово осведомяване, които се отнасят с уважение към неговите основни традиции и ценности, а също и към социалните и икономическите му интереси. Би било неправилно например, ако френското правителство провеждаше политика, която да служи на интересите на американския народ и в ущърб на интересите на френския народ.

Нима би било приемливо за висшите официални лица на Франция да служат на интересите на Германия или Италия, а не на интересите на собствената си страна? Ако американци или такива, чиято лоялност би била насочена на страната на Америка, заемаха ключови постове във френското правителство, то на французите би им било отнето основното право да имат такова правителство, което да бъде отговорно пред тях и да действа според собствените им интереси.

В действителност, принципите, които налагат наличието на самостоятелно правителство, са същите, върху които Америка основава своята Декларация за независимостта и изгражда своята нация - правото на народа да има собствено

правителство, което да действа в негов интерес. Преамбюлът към Конституцията на САЩ определя това накратко: в него се говори за правителство „на самите нас и нашите потомци“.

Ирония на съдбата е и това как тъкмо онези, които ме обвиняват, че съм привърженик на теорията за превъзходство на белите - а също и в етническа нетърпимост, антисемитизъм и етноцентризъм, - самите те с възторг приемат и реализират на практика най-екстремната проява на доктрината за етническо превъзходство, която светът някога е виждал.

В Америка доминиращото влияние на евреите, заемащи ключови постове в правителството на САЩ, е просто поразително. Водещият израелски вестник „Маарив“ описва като „топли евреи“ онези, които са лоялни към интересите на еврейската държава и заемат стратегически важни постове в Съвета за национална сигурност на САЩ. А в същия вестник се твърди, че седем от единадесетте членове на този съвет са „топли евреи“.

В началото на ХХІ век виждаме Мадлин Олбрайт като глава на Държавния департамент, Джордж Тенет като шеф на Централното разузнавателно управление, Уилям Коен като секретар на Съвета по отбраната, а Сънди Бергер като председател на Съвета за национална сигурност. Всичките те са евреи. В главата „Еврейският въпрос“ ще бъде показано конкретно по какъв начин привържениците на идеята за еврейско превъзходство са използвали властта за засилване позициите на своята идеология, често за сметка на онези народи, сред които живеят.

В съвременния свят се смята за некоректно да се повдигат определени въпроси - независимо от това доколко са уместни, - относно политическата, икономическата и медийната власт на организираното еврейство. Такова нещо бива наричано проява на „антисемитизъм“ и „етническа нетърпимост“ - сиреч, да решиш да разголиш доктрината за еврейско превъзходство, която не само доведе до създаването на държавата Израел, но и оказва огромно влияние върху целия останал свят.

Аз съм, именно, такъв човек, който осъзнава могъществото на различните расови и етнически представи и който споделя ценностите на всички народи, успяващи да запазят своето културно, национално и дори генетично наследство. **Защото всеки народ има правото да опазва своята уникална природа и своя начин на живот, което е също толкова разбираемо, както и това, че екологите се стремят да съхранят всички уникални форми на живот, откривани в природата.** Както евреите, така и неевреите, имат еднакво право да пазят своето генетично наследство, своята религия и културни особености, които им придават характерни отличителни черти.

Тази книга показва как ръководството на организираното еврейство, преследвайки такива цели като самосъхранение и самостоятелно развитие на еврейския народ, същевременно обаче отказва на другите народи и раси възможността да действат по аналогичен начин според собствените им интереси. Другите раси, дори онези, които живеят в границите на своите собствени държави, в действителност често биват наричани привърженици на идеята за расово превъзходство само защото искат да живеят в общество, създадено по техни критерии и служещо за запазване на техните собствени ценности.

В действителност привържениците на доктрината за расово превъзходство на евреите са врагове на всички народи и всички нации, тъй като се стремят да отрекат правото на грижа за собствените интереси и правото на самосъхранение на всички останали народи, освен на своя собствен. Тяхната окончателна победа ще доведе до пълна загуба на свободата и дори до унищожаване на уникалната идентичност на отделните народи по земята.

Надявам се, че всички нации и всеки отделно взет народ, признавайки уважителното отношение към религиозните, расовите, културните и национални различия на останалите народи, същевременно ще полагат усилия да се защитят от агресивните идеологии за расово превъзходство, които заплашват всички.

По-голямата част от настоящата книга е всъщност равносметка за моя собствен път към осъзнаването на реалностите и същността на идеята за расово превъзходство на евреите - „висшето“ превъзходство. Вие ще намерите потвърждения за реалното могъщество на тази идея, взети като преки цитати от множество значими еврейски източници, които грижливо съм документирал.

* * *

Ето че предговорът ми е завършен и аз трябва да затворя бележника си и да слеза от планината Аспен. В същото време осъзнавам, че съвсем не напускам природата, ами оставам под действието на нейните закони, които продължават да влияят върху лежащия в подножието на планината свят на човешките конфликти.

Борбата за съществуване и свобода ще продължава сред отделните човешки общности също, както не спира сред различните форми на живот и сред природните стихии в тази планина. Да вземеш участие в борбата за живот и свобода на собствения си народ е също толкова естествено, както движението на мощния поток от кристално чиста вода под мен. И както реката продължава неотстъпно да тече по своя път, така ще действам и аз.

Дейвид Дюк

Първа глава

ЕВРЕЙСКИЯТ ВЪПРОС

През последното десетилетие на XX век за най-тежко морално престъпление се смята критикуването на еврейския народ, на неговата религия или на държавата Израел. Евреите са най-свещените от всички свещени крави и на всеки, който изрече, макар и една лоша дума по техен адрес, му бива лепван етикета „антисемит“. А щом на човек му прикачат такъв етикет - независимо дали отговаря на истината или не, - нищо вече не може да го избави от онова, което средствата за масово осведомяване ще предприемат спрямо него. Ето защо, след като вече съм обявен за „безнадежден антисемит“, аз се чувствам свободен да пиша и говоря открито относно това табу, което твърде малко хора се осмеляват да обсъждат.

Не съм никакъв антисемит и отхвърлям подобно определение. Обаче се налага да започна да разглеждам онова, което Хенри Форд наричаше „най-наболения световен проблем“ - проблем, който е жизненоважен не само за палестинския народ, но и за всеки друг народ, населяващ нашата планета⁴.

В нашия пропит от чувство за вина и отговорност относно холокауста свят е практически невъзможно да изречеш думата „евреин“, без да предизвикаш определени емоции. Средствата за масово осведомяване на западния свят са постигнали този ефект, благодарение на това, че постоянно току изваждат на бял свят и после прибират обратно в потайните кътчета на човешката памет такова ужасно събитие от времето на Втората световна война като холокауста. Както посочва уважаемият британски историк Дейвид Ървинг, „думата холокауст се изписва вече с главна буква и това е станало като запазена марка, утвърдила се за конкретното събитие“. Така Холокаустът премина от ранга на второстепенен факт от времето на Втората световна война в числото на главните събития, а самата война стана просто историческа бележка под линия към него.

Само през последната година преди да излезе от печат тази книга - което стана повече от петдесет години след края на войната, - един нюорлеански ежедневник - „Таймс Пикаюн“, публикува поредица от големи тематични статии, изследващи различни аспекти на холокауста. Пак през същата година и в същия вестник едва-едва се споменава за съветския ГУЛАГ и бе публикуван само един единствен материал за убийството на три милиона души в Камбоджа. А за унищожението на 30-40 милиона души в Червен Китай изобщо не се появи нито ред.

Като преглеждах старите вестници, установих, че през деветдесетте години са излезли поне десет пъти повече печатни материали за холокауста, отколкото в края на четиридесетте и през петдесетте години. По начало рядко се говори и пише толкова за някое отдавна отминало събитие, тъй като с времето остротата и актуалността му избледняват. Например Втората световна война заемаше много по-значително място в тематиката на филмите, книгите и статиите в списанията към края на петдесетте години, отколкото в края на деветдесетте. Но при темата за холокауста нещата не стоят

⁴ Авторът визира сборника със статии „Интернационалните евреи“, публикувани от бележития американски индустриалец през 1920 г. (ИК „Жарава 2002“, София, 2002 г.) - Бел. ред.

така и колкото повече време минава от епохата на това събитие, с толкова по-голяма сила то бива натрапвано върху нас, понеже „индустрията на холокауста“ непрекъснато се развива.

Твърде нелека задача би било просто да преброим всички посветени на холокауста телевизионни информационни и специални предавания, документални филми и преразказани „лични драми“, литературни художествени произведения, статии в пресата, пиеси и пр. Преданията за жертвите на холокауста, за оцелелите и останали живи техни роднини, за военнопредатниците и техните зверства, за репарациите - всякакви спомени и най-подробни мемоари се изсипват върху нас практически ежедневно. Музей на жертвите от холокауста - на стойност много милиони долари - се издига във Вашингтон. Той е разположен на най-святата земя в американския пантеон, на едно сенчесто място близо до Смитсъновия институт, а строителството му е финансирано отчасти с доларите на нашите данъкоплатци. Интересното обаче е, че този музей бе построен дълго преди да бъдат предприети, каквито и да било реални усилия за създаване на мемориал в чест на загиналите във Втората световна война. Той представлява съвременна версия на „стаята на ужасите“ от Музея на осъдените фигури на Мадам Тюсо.

Но холокаустът не е единствената историческа травма за евреите, за която и ние също трябва да скърбим, тъй като виждаме още множество покъртителни исторически свидетелства и драматични холивудски продукции относно други случаи на еврейски гонения. Евреи стават жертва на арабски терористи в Близкия Изток, на неофашисти в Европа и дори на Ку-Клукс-Клан в Съединените щати. Съществува един непрекъснат поток от книги, статии, филми и пиеси, отразяващи страданията на евреите, причинени от злодеи-антисемити.

Всяка година десетки хиляди истории за умни, състрадателни, безкористни и храбри евреи - хора-творци, хора с висши морални принципи - изпълват нашите телевизионни и киноекрани, страниците на нашите вестници, списания и книги, сцените на драматичните театри, амвоните на проповедници. Има хиляди портретни изображения на преследвани евреи, представени като невинни, благородни и героични жертви, докато в същото време техните преследвачи биват представяни като въплъщения на самия дявол. И нито една етническа група на света няма по-добър институт за връзки с обществеността, отколкото еврейският народ.

Независимо дали ще става дума за армията на някой фараон, която с извадени мечове преследва евреи, за руски цар с неговите казаци-антисемити, за Хитлер и неговите облечени в черно есесовци, за безименен палестински терорист, който се опитва да похити израелски ученици, или пък за по-интимната история на някой чувствителен евреин, с когото се държи лошо бизнесмен-антисемит - ние винаги наблюдаваме стереотипа на антисемитизма и споделяме болката на евреите. Аз съдя за това по себе си, защото и за мен беше, именно, така още от млади години.

Когато на дванайсетгодишна възраст прочетох романа „Дневникът на Ане Франк“, който взех от училищната библиотека, изпитах ужас от безчовечността на антисемитизма. Свършвайки да чета книгата, аз се почувствах така, сякаш бях изгубил член на собственото си семейство. С ръкава на ризата крадешком изтривах сълзите, който пълнеха очите ми.

Само няколко пъти бях обсъждал с баща си въпросът за неговото лично отношение към евреите и той винаги се бе изказвал твърде похвално по техен адрес. Беше ми разправял за вуйчо си Нейтън, който се отказал от еврейската вяра, станал свещеник в Методиската църква и се оженил за сестрата на моя дядо, баба Гуси. Баща ми изпитваше огромно уважение към своя вуйчо Нейтън и прехвърляше това уважение върху целия еврейския народ, като го наричаше „израилтяни“, смятайки, че това обръщение съдържа повече достойнство, отколкото просто „еврей“. В различни моменти той ми беше описвал израилтяните като трудолюбиви, умни, възпитани и пестеливи хора. Тъкмо пестеливостта бе похвалата, която ми направи най-силно впечатление, тъй като знаех, че баща ми смяташе тази черта от характера на човек за най-важна. Той ненавиждаше всички излишни разходи. Усвоявал съм този урок на масата стотици пъти, принуден да дояждам храната си до последния залък, преди да ме пуснат да стана. Аз смятах, че пестеливостта е черта, също толкова типично шотландска, колкото и фамилията Дюк, но когато научих, че била и еврейска национална черта, това силно ме впечатли.

Описанието на ужасите от холокауста и библейските сказания формираха първото ми впечатление за еврейския народ. Класическият филм на Сесил Б. Демил⁵, който ми послужи като първообраз на „десетте божии заповеди“, повлия върху мен така, че започнах да отъждествявам съвременните евреи с героичните израилтяни от Стария завет. И още от дете у мен се формира дълбоко възхищение към „избрания народ“.

Е, как тогава стана тъй, че моето граничещо с раболепие преклонение пред евреите от ранното ми детство се смени с друго отношение; когато могъщата еврейска „Антиклеветническа лига“ (*The Anti-Defamation League*) започна да ме смята за „опасен антисемит“? Нито един евреин не ми беше навредил, дори и неволно; никога не ме бяха приучавали към антисемитизъм, както моите родители, така и приятелите ми; и никога не бях обвинявал евреите, че са разпънали на кръст Исус Христос. Освен че категорично възразявам против това да ми се лепят етикети на антисемит, аз безусловно вярвам, че евреите, както и всеки друг народ, заслужават възхищение за техните постижения, но в същото време не трябва да се смятат за неподлежащи на критика относно недостатъците им. Единственият проблем всъщност иде от факта, че в следвоенна Америка, пропита от чувство за вина заради ужасите на холокауста, всяка критика срещу евреите, като етническа група биваше разглеждана като еквивалент на морално опрощение на масовите убийства.

Ако някой критикува която и да било част от еврейската история или поведението на евреите, или пък аспектите на непоносимост в тяхната религия, или дори ционистката политика на държавата Израел, то неизбежно му лепват етикета „антисемит“, като това е, именно определението, от което няма по-дискредитиращо. Ако обаче някой говори за признат факт във връзка с неправилното отношение към индианците в Америка, на него не му лепват етикет „антиамериканец“. Онези пък, които тръпнат от ужас пред злодеянията на испанската Инквизиция, съвсем не ги наричат „антииспанци“.

Същите средства за масово осведомяване, които забраняват и най-незначителната критика срещу евреите, не изпитват обаче никакво отвращение към унижаването на

⁵ „Десетте божии заповеди“ от 1923 г. е сред най-епичните кинематографични творби на бележития американски режисьор Сесил Б. Демил (1881-1959). В авторския римейк от 1956 г. главните роли изпълняват Чарлтън Хестън (като Мойсей) и Юл Бринер. - Бел. прев.

други расови групи. Белите жители на южните щати, палестинците, германците и християните-евангелисти – всички тези етнически групи търпят повече насмешки и унижения, отколкото заслужават. Да бъде представян белият южняк като човек с увиснала долна челюст и развалени зъби, като някакъв тънещ в невежество расист, отвратителен и кръвожаден селски грубиян - такъв е общоприетият стереотип в холивудските филми.

Един от бестселърите в края на 90-те години бе широко рекламираната в средствата за масово осведомяване книга „Хитлеровите ревностни палачи“, с подзаглавие „Обикновените германци и Холокауста“⁶. В нея се твърди, че в дълбините на душата на германския народ живеят тъмни дяволски сили, което прави целия този народ виновен и отговорен за злодеянията през време на холокауста. И обратно, всяко споменаване на евреите като етническа група винаги се прави с известно почитание и благоговение. Какво ли толкова има в еврейския народ, което да предизвиква такива противоположни емоции - от една страна, безгранично преклонение, а от друга - органична ненавист?

Щом станях привърженик на идеята, че американците от европейски произход - както и всеки друг народ - имат право да защитават и пазят собственото си етническо наследство и култура, аз бях приет за член в организацията, която тогава се наричаше „Граждански съвет“. Често след часовете в училище и през дъждовните летни дни имах навика да отскачам до офиса на тази организация на улица „Карондол“ в Нови Орлеан, за да поработя като доброволен помощник.

Множество увлекателни публикации се стичаха в нашия офис от стотици регионални представителства на организациите с десен уклон в Америка. Веднъж, когато тъкмо вече свършвах да помагам при преглеждането на пощата, пристигнала на адреса на Съвета, аз се натъкнах на няколко броя от „Комън Сенс“ (*Common Sense*). Това беше консервативен, с типично дясна ориентация вестник, създаден по подобие на многотиражките на Томас Пейн⁷. Съдържанието на материала обаче рязко се отличаваше от посланията на Пейн.

Едно от заглавията гласеше: „Ръководената от евреи Национална асоциация за напредък на цветнокожите (*National Association for the Advancement of Colored People - NAACP*) е част от комунистическия заговор срещу Америка!“ Друго пък тръбеше: „Комунизмът - рожба на евреите!“ Намерих също и няколко по-стари броя, в един от които заглавна статия с едри букви предричаше „червена диктатура към 1954 г.“ Последното предупреждение обаче не събуждаше кой знае какво доверие към вестника, докато го четях през 1965 г. Тези заглавия ми се сториха достатъчно абсурдни, но ми беше трудно да устоя и да не прочета нещо толкова скандално, макар и просто, за да се посмея над него.

⁶ Goldhagen, D., 1966. *Hitlers Willing Executioners: Ordinary Germans and the Holocaust*. New York: Knopf, Random House. - Б. а.

⁷ Томас Пейн (1737-1809) - американски политически теоретик и писател, започнал от януари 1776 г. да издава патриотичния в-к „Комън Сенс“ („Здрав разум“), в който защитава Революцията. - Бел. прев.

Острите думи на Мати Смит

Една от постоянните доброволни помощнички в офиса бе Мати Смит - възрастна дама, облечена в рокля на цветчета и със смешна шапка. Тя ме видя, докато хихиках над тези „сензационни“ заглавия и рече съвсем спокойно:

„Да ти кажа, това е истина.“

„За червената диктатура след 1954 година ли?“, попитах я с усмивка.

„Не“, отвърна тя. „Че комунизмът е рожба на евреите. Именно те се крият зад него.“

Помислих си, че бих могъл да поглезя дребната бабичка, ако поспоря вежливо с нея.

„Но как е възможно това, мадам?“, запитах аз. „Комунистите са атеисти, те не вярват в бога. А евреите са вярващи. Как тогава могат да бъдат комунисти?“

„Ти знаеш ли кой е Хърбърт Аптекер?“, рече тя, отговаряйки на въпроса ми с въпрос.

„Не“, отвърнах с престорено безразличие.

Старата дама обаче бе като натегната пружина, готова да отскочи.

„Той е заемал официално поста главен теоретик на Комунистическата партия на САЩ и името му може да се намери в справочника „Кой кой е в световното еврейство“. А Лев Троцки, комунистът, който заедно с Ленин взе властта в Русия, го има в „Кой кой е в американското еврейство“. Истинското му име е Леон Бронщайн. И двамата са комунисти-атеисти, и двамата са представени достолепно като велики евреи в тези книги, публикувани от водещите световни равински организации.“

Позволих си смирено да предположа:

„Но може да са били включени, просто, защото все пак някога са се родили евреи.“

„Толкова много още имаш да учиш...“, рече тя с въздишка. „Според израелския Закон за завръщането може да си комунист-атеист, но въпреки това да имигрираш в Израел. И без това там е вече е пълно с такива. Можеш обаче да се класираш за имигриране, само ако си евреин, а за такъв ще те смятат, ако просто си от еврейски произход. Та ето, значи, както виждаш, щом си евреин, пък било то и атеист, и комунист, ти си оставаш евреин. Затуй ти казвам, че комунизмът наистина е еврейско творение!“

„А да не би всички евреи да са комунисти?“, възразих аз със сарказъм.

„Не, не са“, отвърна тя натъртено, като влагаше много търпение при изговаряне на думите. „Разбира се, че не всички евреи са комунисти, както и не всички змии са отровни. Но повечето от главните комунистически водачи в Америка са евреи, както и повечето обвинени у нас като руски шпиони, а също и повечето от лидерите на Новата

левица. От историята, пък е известно, че по-голямата част от комунистическите революционери в Русия също са били евреи. Толкоз!“

Онова, което каза г-жа Смит, ме обърка. Макар че още не беше време да си тръгвам, аз ѝ казах, че трябва да хвана автобуса, за да се прибера. И бързо напуснах офиса. Сигурно г-жа Смит не бе права, мислех си, но просто не разполагах с достатъчно факти, та да оборя нейните твърдения. Реших да проуча по-подробно този въпрос, за да мога да ѝ докажа, че бърка. Имах и още едно притеснение, тъй като се чувствах до някъде виновен, че съм обсъждал въпроса с хора, които говорят такива лоши неща за евреите. Бях твърд антикомунист и становището, че именно евреите се криеха зад това движение, бе за мен такова ужасно разкритие, че цялото ми същество се опълчи: не, изобщо не може да е истина! За първи път се сблъсках лице в лице с човек, който - според моето предположение - бе антисемит. И скоро вече тичах по улицата, за да хвана автобуса.

През следващите няколко дни избягвах да се замислям по този въпрос и гледах да стоя настрана от офиса на Гражданския съвет. Все пак прочетох двата броя на вестника „Комън Сенс“, които си бях отнесъл вкъщи. Единият от тях поддържаше становището, че Националната асоциация за напредък на цветнокожите (НАНЦ) представлява оглавявана от комунистите организация, целяща евентуалното отхвърляне на нашия начин на живот. Беше посочено, че дванадесет евреи и един негър са я създали, като всичките основатели били убедени марксисти и от десетилетия поддържали тесни връзки с комунистите.

Статията изтъкваше още, че единственият чернокож основател на Асоциацията - У. Е. Б. Дюбоа, бил отявлен член на Комунистическата партия и емигрирал в комунистическа Гана, където най-вероятно е бил и погребан. Нещо повече, в тази скандална статия се казваше, че НАНЦ била финансирана с еврейски пари и винаги е имала за председател евреин. От нея се разбираше също, че някакъв евреин на име Киви Каплан бил действителният ѝ ръководител и реално оглавявал организацията, докато чернокожият „фронтмен“ Рой Уилкинс, когото обществеността възприемала като водач, всъщност заемал само нисшата длъжност на секретар.

Другият брой на „Комън Сенс“ съдържаше не по-малко поразителни сведения. В него имаше дълга статия, в която се твърдеше, че международният комунизъм бил създаден от евреите и руската революция всъщност въобще не била руска. Евреи са финансирали и ръководили комунистическото движение от самото му начало, включително и американското.

Това печатно издание цитираше много имена, дати и източници, за да подкрепи документално невероятните си твърдения. Отначало аз бях доста скептично настроен, но информацията бе твърде неопровержима, за да я отхвърля. Пък и се бях научил отрано да не отхвърлям прибързано нестандартните мнения.

Въпреки на пръв поглед силната аргументация, статиите просто ми се видяха прекалено ексцентрични. Как е възможно най-голямата и най-мощната негърска организация в Америка да е била създадена, финансирана и управлявана от евреи - при това марксисти, а не от негри? И как е могло един толкова странен факт да остане скрит за повечето хора? Та ако руската революция действително е била оглавявана от евреи, а не от руски марксисти, защо този извънредно важен исторически факт е бил толкова

дълго игнориран в нашите книги по история и нашите средства за масово осведомяване? Нещо повече, аз не можех да разбера защо богатите и влиятелни евреи изобщо биха насърчавали расовите смешения и разпространяването на комунизма.

Баща ми често ми беше разказвал за злодеянията на комунистите и бях станал абсолютен антикомунист от момента, в който прочетох книги като „Съвестта на един консерватор“ от Бари Голдуотър, „Никой не дръзва да го нарече предателство“ от Джон Стормър и „Можете да повярвате на комунистите (че са комунисти)“ от Фредерик Чарлз Шварц⁸. Тези и други подобни книги породиха у мен впечатление за проникването на комунистическата идеология в нашето общество, в средствата за масово осведомяване и в правителството.

Кубинската ракетна криза се бе разразила само три години преди това и плановите на баща ми да построи бомбоубежище за евентуална защита от ядрен удар са още пресни в паметта ми. Той дори бе закупил храна и други запаси, за да можем да оцелеем. През този период идеята за ядрената война премина от сферата на абстрактното към реалната подготовка за нея. В началото на 60-те години из повечето градове провеждаха изпитания за работното състояние на сирените, известяващи въздушно нападение и ги пущаха всеки ден по обяд. Понякога, седейки в училище, изгубили представа за времето, щом чуехме сирените, започвахме за момент да се питахме дали войната не е започнала.

По време на кубинската криза повечето хора даваха рационално обяснение защо една термоядрена война не може да избухне, залагайки на довода, че дори самата мисъл за такова нещо е прекалено ужасяваща, та да се случи в действителност. Едно момче на единадесет години обаче е далеч по-склонно да допусне, че може да се намери някой, който да натисне червеното копче. Едва години по-късно светът откри, че ние всъщност сме били много по-близо до ядрената война, отколкото повечето американци са предполагали. Обстоятелството, че комунистите бяха изправили семейството ми пред реалната опасност от ядрено унищожение, до голяма степен спомогна за определянето ми като антикомунист.

„Няма нужда да се преувеличава ролята, изиграна в създаването на болшевизма и в действителното осъществяване на руската революция от страна на тези интернационални евреи, повечето, от които са атеисти“.

Уинстън С. Чърчил

⁸ Goldwater, B. M. (1960), *The Conscience Of A Conservative*. Shepherdsville, Kentucky: Victor Publishing Co.; Stormer, J. (1964), *None Dare Call It Treason*. Florissant, Missouri: Liberty Bell Press; Schwartz, F. C. (1960), *You Can Trust the Communists (To Be Communists)*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall. - Б. а.

В един от броевете на „Комън Сенс“ се споменаваше за статията на Уинстън Чърчил, озаглавена „Ционизъм срещу болшевизъм: борба за душата на еврейския народ“⁹ и поместена върху цяла страница в английския „Илустрейтид Сънди Хералд“ на 8 февруари 1920 г. В нея Чърчил твърдял, че световното еврейство се разкъсва между лоялността си към ционизма - от една страна и към комунизма, от друга. Той се надявал евреите да приемат ционизма като алтернатива на онова, което наричал „дяволски“ и „зловещ“ болшевизъм. В своята добре написана статия, излязла през първите години на руската революция, Чърчил описвал комунизма като „зловещ заговор“ на „интернационални евреи“, които са „сграбчили руския народ за косите“ и се били превърнали на практика в „неоспорими господари на тази огромна империя“.

Статията толкова ме потресе, че бях принуден да проверя дали наистина е излизала. Оказа се автентична. В действителност аз открих и няколко еврейски критици по неин адрес - как давала храна на антисемитизма по света. По-нататък привеждам извадки от статията на Чърчил:

„В драстичен противовес на цялата тази сфера от добронамерени еврейски усилия влизат кроежите на „интернационалните“ евреи. Поддръжниците на този зловещ заговор са предимно хора, изплували от несретното население на държави, в които евреите са преследвани на расова основа. Повечето, ако не и всички, са загърбили вярата на техните предци и са изключили от съзнанията си всякакви духовни надежди за отвъдния свят. Това движение сред еврейството не е ново. От времето на Спартак-Вайсхаупт до Карл Маркс и дори до Троцки в Русия, Бела Кун в Унгария, Роза Люксембург в Германия и Ема Голдман в САЩ тази световна конспирация за събаряне на цивилизацията и изграждане на общество на базата на застой в развитието, завист и неприязън, и невъзможно „равенство“, непрестанно е укрепвала и се е разраствала¹⁰ ..., а сега най-сетне тази шайка от особени личности, събрани от подземния свят на големите градове в Европа и Америка, сграбчи руския народ за косите и се превърна на практика в неоспорим господар на тази огромна империя“.

„Няма нужда да се преувеличава ролята, изиграна в създаването на болшевизма и в действителното осъществяване на руската революция от страна на тези интернационални евреи, повечето, от които са атеисти“.

Колкото и важна историческа фигура да е Чърчил, той все пак е *един* отделен човек. Допусках, че е могъл просто да се заблуждава относно природата на руската революция. Едната от статиите, която прочетох в „Комън Сенс“, се отнасяше за поредица от документи (заедно с номерата им) от Националния архив на Съединените щати. Писах до конгресмена от моя щат Ф. Едуард Хъбърт и попитах дали от неговата канцелария биха могли да изискат копия от тези документи и да ми ги изпратят. Две

⁹ Churchill, W. (1920). *Zionism versus Bolshevism: A Struggle for the Soul of the Jewish People*. - Б. а. (Пълният текст на статията е поместен като предисловие към книгата на Хенри Форд „Интернационалните евреи“. - Бел. ред.)

¹⁰ Тук оригиналният текст продължава така: „Тя е оказала - както съвременната писателка г-жа Уебстър толкова добре описа - определено значима роля в трагедията по време на Френската революция. Тази конспирация е в основата и на всяко подривно движение през XIX век...“. Сър Уинстън Чърчил споменава английската авторка Неста Уебстър, чиято книга „Тайни общества и подривни движения“ бе издадена на български език през 2003 г. от ИК „Бумеранг“. - Бел. ред.

седмици по-късно, връщайки се след училище, открих, че ме чака голям плик от амбалажна хартия, изпратен от конгресмена.

ILLUSTRATED SUNDAY HERALD, FEBRUARY 8, 1920. Page 5.

ZIONISM versus BOLSHEVISM.

A STRUGGLE FOR THE SOUL OF THE JEWISH PEOPLE.

By the Rt. Hon. WINSTON S. CHURCHILL.

ONE people like Jews and some do not; but no thoughtful man can doubt the fact that they are beyond all question the most formidable and the most remarkable race which has ever appeared in the world.

Dietrich, the Jew Prime Minister of England, and Leader of the Conservative Party, who was always true to his race and proud of his origin, said on a well-known occasion: "The Lord deals with the nations as the nations deal with the Jews." Certainly when we look at the miserable state of Russia, where of all countries in the world the Jews were the most cruelly treated, and contrast it with the fortunes of our own country, which seems to have been so providentially preserved amid the awful perils of these times, we must admit that nothing that has since happened in the history of the world has falsified the truth of Dietrich's confident assertion.

Good and Bad Jews.

The conflict between good and evil which preceded unceasingly in the breast of man another such as an intensity as in the Jewish race. The dual nature of mankind is nowhere more strongly or more terribly exemplified. We owe to the Jews in the Christian revelation a system of ethics which, even if it were entirely separated from the supernatural, would be incomparably the most precious possession of mankind, worth in fact the fruits of all other wisdom and learning put together. On that system and by that faith there has been built out of the wreck of the Roman Empire the whole of our

people, most of whom are themselves refugees from the revolutionary regions. It becomes, therefore, specially important to foster and develop any strongly-marked Jewish movement which leads directly away from these fatal associations. And it is here that Zionism has such a deep significance for the whole world at the present time.

A Home for the Jews.

Zionism offers the third sphere in the political conception of the Jewish race. In violent contrast to international communism, it presents to the Jew a national idea of a commanding character. It has fallen to the British Government, as the result of the conquest of Palestine, to have the opportunity and the responsibility of creating for the Jewish race all over the world a home and a centre of national life. The statesmanship and historic sense of Mr. Balfour were prompt to seize this opportunity. Declarations have been made which have irreversibly decided the policy of Great Britain. The very energies of Mr. Weizmann, the leader, for practical purposes, of the Zionist project, backed by many of the most prominent British Jews, and supported by the full authority of Lord Allenby, are all directed to achieving the success of this inspiring movement.

Of course, Palestine is far too small to accommodate more than a fraction of the Jewish race, not to do the majority of Jewish Jews wish to go there. But if, as many well-wishers, there should be created in our own lifetime in the banks of the Jordan a Jewish State under the protection of the British.

Mr. Churchill inspecting his old regiment, the 4th Bismarck, at Aldershot last week.

The National Russian Jews, in spite of the disabilities under which they have suffered, have managed to play an honorable and useful part in the national life even of Russia. As bankers and industrialists they have unceasingly promoted the development of Russia's economic resources, and they were foremost in the creation of those remarkable organizations, the Russian Co-operative Societies. In politics their support has been

like Bulshin or Lunacharski cannot be compared with the power of Trotsky, or of Zinovieff, the Dictator of the Red Citadel (Petrograd), or of Krasin or Radok—all Jews. In the Soviet institutions the preponderance of Jews is even more astounding. And the prominent, if not indeed the principal, part in the system of terrorism applied by the Extraordinary Commissions for Combating Counter-Revolution

Заверените с печата на САЩ документи бяха получени от Националния архив. Те засягаха докладите на наши разузнавачи в чужди държави, а също и обширни отчети на главните ни офицери от разузнаването в Русия по време на Гражданската война там и първите дни след комунистическата революция. Понеже през 20-те години Службата за стратегически дейности (OSS - Office of Strategic Services) и ЦРУ още не са били създадени, армията се е занимавала с разузнавателната дейност. Един от нашите офицери разузнавачи в Русия през революционния период бил капитан Монтгомъри Шайлър. Той изпращал редовно доклади до началник-щаба на американското военно разузнаване, който пък ги предавал на военния министър и на президента на САЩ.

Четенето на тези дълги и подробни доклади ми даде известна представа за онзи исторически период, за който твърде малко американци знаят нещо. В тях се съобщаваше за зверски избивания на хиляди руски аристократи и интелегенти - ликвидирани, просто, защото биха могли да създадат ефективна опозиция срещу комунистите. Много американци са чували, че Сталин е избил над 20 милиона души. Обаче много милиони са загинали също и в ранните години на болшевишкия режим, ръководен от Ленин и Троцки, понеже тъкмо тези двама започват първите масови избивания и създават първите концлагери.

В докладите се говореше също така - без никакви двусмислици - за еврейската природа на революцията. В един от официалните отчети на Шайлър, разсекретен през 1958 г. - почти половин век, след като го бе съставил, - той посочва:

„Навярно не е благоразумно да се говори на висок глас за това в Съединените щати, но болшевишкото движение от самото му начало и до сега се ръководи и контролира от най-долнопробните руски евреи...“

Капитан Шайлър, офицер от американското разузнаване в Русия по време на Революцията (в официален рапорт).

Цитирайки този „цветист“ официален отчет, аз съвсем нямам намерение да засегна някого. Но в доклада си Шайлър излага, каквото е преценил за необходимо, независимо дали то ни харесва, или не. В друг свой доклад, изпратен четири месеца по-късно, той цитира изявлението на Робърт Уилтън, който по онова време е бил главен кореспондент на авторитетния лондонски вестник „Таймс“ в Русия. По-късно същият Уилтън написва няколко бестселъра за революцията, в това число получилите най-висока оценка „Агонията на Русия“ и „Последните дни на Романови“¹¹. На 9 юни 1919 г.-н Шайлър пише:

„Направената през 1918 г. справка от Робърт Уилтън - кореспондентът на лондонския „Таймс“ в Русия, гласи, че по онова време е имало 384 комисари, сред които 2-ма негри, 13 руснаци, 15 китайци, 22-ма арменци и повече от 300 евреи. От последните, 264-ма са пристигнали от Съединените щати след падането на имперското правителство“¹².

Нямаше никаква причина, разбира се, да поставям под съмнение съобщението на „Таймс“ и доклада на капитан Шайлър. Но не можех да повярвам на очите си, докато четях документите, разхвърляни върху мушамата на масата в трапезарията. Питам се: възможно ли е да бъде истина, че в „руската“ революция е имало само 13 етнически руснаци от всичките 384 човека в управленския апарат. Описанието на Чърчил, че руският народ е бил „сграбчен за косите“, сякаш оживяваше на страниците, получени от Националния архив.

Продължавайки нататък, установих, че архивът ми предоставя още по-невероятни документи. Не само главният ни разузнавач е писал до президента на САЩ относно еврейския характер на комунизма, но също така и нашият посланик в Русия - Дейвид Р. Френсис¹³. В телеграма от януари 1918 г. той докладва:

„Болшевишките водачи тук, повечето, от които са евреи и 90 процента, от които са завърнали се от изгнание, малко ги е грижа за Русия, или за която и да било друга държава. Те са интернационалисти и се опитват да започнат световна социална революция“.

От Националния архив също така ми бяха изпратили копия от разменени справки между Скотланд Ярд и Английското разузнаване. Дирекцията на Английското разузнаване бе разпратила до Америка и други държави подробен доклад относно болшевизма в чужбина, носещ дата 16 юли 1919 г. Наричаше се „Месечен обзор за

¹¹ Wilton, R. (1920). *Last Days of the Romanovs*. New York: George H. Doran Co., p. 148. - Б. а.

¹² U. S. National Archives. (1919). *Record Group 120: Records of the American Expeditionary Forces*, June 9. - Б. а.

¹³ Francis, D. R. (1921). *Russia From the American Embassy*. New York: C. Scribner's & Sons, p. 214. - Б. а.

развитието на революционните движения в чужбина“. Този обемист доклад съдържа данни за комунистическите движения в основните държави по света. Още първото изречение от първата страница съобщаваше, че евреите контролират международното комунистическо движение¹⁴.

Сега има категорично доказателство, че болшеvizмът е международно движение, контролирано от евреи.

- Директорът на британското разузнаване до държавния секретар на САЩ.

След години, като студент в щатския университет на Луизиана, изслушах пълен курс от лекции, изцяло посветени на руската революция. Но нито преподавателят ми спомена, нито в учебника („Постиженията на Съветите“)¹⁵ пишеше нещо за историческия конфликт между евреи и руснаци и за доминиращата роля на евреите в комунистическата партия.

Същата тази роля в комунистическата революция обаче се разглеждаше в много основни еврейски публикации, като например „Еврейската енциклопедия“ и „Световна еврейска енциклопедия“. Удивен бях, когато установих, че евреите се хвалеха с кардиналната си роля в руската революция. Те дори посочваха усилията на евреите-комунисти да замаскират тази роля - усилия, увенчани се с успех, тъй като повечето неевреи от Америка и Европа все още нищо не знаят за това.

„Комунистическото движение и идеология изиграват важна роля в живота на еврейството, особено през 20-те и 30-те години, по време и след Втората световна война... Отделни евреи изпълняват важни функции в ранните стадии на болшеvizма и съветския режим... Голямата привлекателност на комунизма сред руските, а по-късно и сред западните евреи, възниква едва след установяването на съветския режим в Русия...

¹⁴ National Archives, Dept. of State Decimal File, 1910-1929, file 861.00/5067. - Б. а.

¹⁵ Nettl, J. P. (1967). *The Soviet Achievement*. New York: Harcourt, Brace & World. - Б. а.

Ето защо много евреи по целия свят гледат на съветската концепция за разрешаване на „еврейския въпрос“ като на неоспоримо положителен подход... Комунизмът се разпространява широко из всички еврейски общности. В някои страни евреите стават водещо звено в легалните и нелегални комунистически партии, а в нередки случаи дори биват инструктирани от лидерите на комунистическия Интернационал да променят своите еврейски имена и да се представят като неевреи, с оглед да не се потвърждава разпространяваното от дясната пропаганда виждане, че комунизмът е чуждестранен, еврейски заговор“¹⁶.

Книгата на Троцки „Сталин“¹⁷, написана в изгнание, се опитва да покаже, че Сталин е играл едва незначителна роля в началото на комунистическия преврат. Троцки прави опит да илюстрира този въпрос, като публикува една пощенска картичка, широко разпространена през месеците след революцията. Картичката изобразява шестимата лидери на революцията. Показани са Ленин (който бил само една четвърт евреин, в дома си говорел идиш и бил женен за еврейка), Троцки (с истинско еврейско име Лев Бронщайн), Зиновиев (с еврейско име Хирш Апфелбаум), Луначарски (неевреин), Каменев (с еврейско име Розенфелд) и Свердлов (също евреин). Пощенската картичка не само представя еврейската доминираща роля в революцията, но тя също така илюстрира факта, че изобразените върху нея еврейски комунистически лидери са сменили своите имена точно така, както бе посочено в „Еврейската енциклопедия“.

¹⁶ *Encyclopedia Judaica*, p. 791-792. - Б. а.

¹⁷ Trotsky, L. (1968). *Stalin: An Appraisal of the Man and His Influence*. Ed. Trans. Charles Malamuth. London, MacGibbon & Kee. - Б. а.

Независимо, че истината за Лениновото еврейско потекло бе пазена в тайна в продължение на много години, сега еврейските писатели я отбелязват. Дейвид Шъб - автор на „Ленин: Биография“¹⁸, заявява в писмо до руския емигрантски вестник „Новш журнал“, че майката на Ленин е била еврейка поне по бащина линия (а вероятно също така и по майчина).

Като допълнение, едно френско периодично издание - „Ревю де Фонд Сосиал Жуиф“ (*Review de Fonds Social Juif* - своб. „Списание на еврейската общност“) съобщи как съветската цензура предотвратила опита на някаква романистка - Мариета Шагуинян, да публикува доказателства за еврейското потекло на Ленин. През последните години обаче редица еврейски издания - включително „Джуиш Кроникъл“¹⁹, разкриха Лениновия еврейски произход.

Първият началник на Че-Ка (или тайната полиция) бил евреин - Мозес Урицки, а и повечето от наследилите го шефове също били евреи, в това число Свердлов и Хенрих Ягода (което е руският вариант на „Йехуда“ - т. е. „евреинът“). Същият упражнявал властта по време на погромите, в които били избити милиони хора.

През войната съветски министър на пропагандата отново станал евреин - Иля Еренбург, който се отличавал забележително със своите призови към съветските войски да изнасилват и убиват германски жени и деца²⁰. В своята книга „Иля Еренбург“ авторът Анатол Голдберг цитира министъра, който казал: „...германците не са човешки същества. . .нищо не ни доставя такава радост, както труповете на германци“²¹.

Комунистическата тайна полиция, която претърпява многобройни смени на наименованието си - включително ЧК, ОГПУ, ГПУ, НКВД, НКГБ, МГБ и КГБ, - е най-страховитата полицейска агенция в световната история, натикала в затворите, измъчвала или убила повече от 40 милиона руснаци и източноевропейци. Дори най-консервативните съветски историци от шейсетте години определяха броя на избитите на около 35-40 милиона - цифри, които обаче не включват други още милиони, лишени от собственост, затворени, заточени, изтезавани и изселени.

В своето произведение „Архипелаг ГУЛАГ“ носителят на Нобелова награда Александър Солженицин, позовавайки се върху проучванията на един съветски статистик - И. А. Курганов, който имал достъп до правителствените секретни архиви,

JEWISH CHRONICLE JULY 26 1991

Moscow magazine on Lenin's Jewish roots

By ZEEN BEN-SHLOMO
EAST EUROPE CORRESPONDENT

Vladimir Ilyich Lenin, the creator of the Soviet Union, often officially praised as the embodiment of the Russian national genius, had a Jewish grandfather, according to the Moscow mass circulation weekly, Ogoniok. There have been rumours to this

¹⁸ Shub, David. (1961). *Novyi Zhurnal*, No 63; Shub, D. (1966). *Lenin: a Biography*. Harmondsworth, Penguin. - Б. а.

¹⁹ Ben-Shlomo, B. Z. (1991). *Reporting on Lenin's Jewish Roots*, Jewish Chronicle, July 26, p. 2. - Б. а.

²⁰ Hoffman, Michael. (1997). *Campaign for Radical Truth in History*. P.O. Box 849. Coeur d'Alene, ID 83816. Erenburg won the Order of Lenin and the Stalin Prize and willed his papers to the Israeli Yad Vashem Holocaust Museum. - Б. а.

²¹ Goldberg, Anatol. (1984). *Ilya Ehrenburg: Revolutionary, novelist, poet, war correspondent, propagandist: the extraordinary epic of a Russian survivor*. New York: Viking. - Б. а.

изчислява, че между 1918 и 1959 г. най-малко 66 милиона души са умрели в ръцете на комунистическите управници на Русия. А във втория том на книгата си Солженицин потвърждава, че тъкмо евреи са създали и ръководили организираната съветска система на концентрационните лагери, в които загинали десетки милиони. Там също са представени снимки на оглавявалите най-голямата машина за убийства в историята на света: Арон Шолц, Яков Рапапорт, Лазар Коган (Каганович), Матвей Берман, Хенрих Ягода и Нафталий Френкел. Всичките шестима са евреи²².

Арон Солц

Нафталий Френкел

Яков Рапопорт

Матвей Берман

Лазар Каганович

Генрих Ягода

Освен това е интересно, че през този период на убийства и насилие евреите са били защитена класа. И то до такава степен, че комунистическата партия чак предприема безпрецедентни стъпки, като определя проявите на антисемитизъм за контрареволуционно престъпление и по този начин го прави подлежащо на смъртно наказание²³.

През януари 1942 г. вестник „Джуиш Войс“ посочва: „Еврейският народ никога не ще забрави, че Съветският съюз бе първата страна - и все още е единствената държава в света, - в която антисемитизмът е обявен за престъпление“²⁴. А изданието на Американския Еврейски Конгрес - „Конгрес Бълетин“, заявява^{25 26 27}:

²² Solzhenitsyn, A. (1974). *The Gulag Archipelago*, 1918-1956: An Experiment in Literary investigation, I-II. Tran. Thomas P. Whitney. London: Collins: Harvill Press, p. 79. - Б. а.

²³ Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews*. New York: American Jewish League Against Communism. - Б. а.

²⁴ *The Jewish Voice*. (1942), New York, January. - Б. а.

²⁵ *The Congress Bulletin*. (1940), New York. American Jewish Congress, January 5. - Б. а.

²⁶ George Bernard Shaw, Цитиран в *The Jewish Guardian* (1931), said: “I have seen the statement in which Stalin gave recently to the Jewish Telegraph Agency on anti-Semitism and in which the Soviet leader said that under the Soviet laws militant anti-Semitism is punishable by death.” - Б. а.

„Антисемитизмът бе класифициран като контрареволуция и строгите наказания, налагани за антисемитски действия, бяха средството, с което съществуващият ред защитава собствената си сигурност“.

Руският наказателен кодекс от 1922 и 1927 г. дори отива дотам, че превръща антисемитизма в наказуем със смърт. Книгата „Съветска Русия и евреите“ от Грегър Аронсън, издадена от Американската еврейска лига за борба с комунизма, цитира Сталиновите бележки по тази политика, направени в интервю за Еврейската телеграфна агенция:

„... Комунистите не могат да бъдат никакви други, освен открити врагове на антисемитизма. В Съветския съюз ние се борим с антисемитизма чрез най-силовите методи. По закон, активните антисемити биват наказвани със смърт.“²⁸

Началото на една етническа война

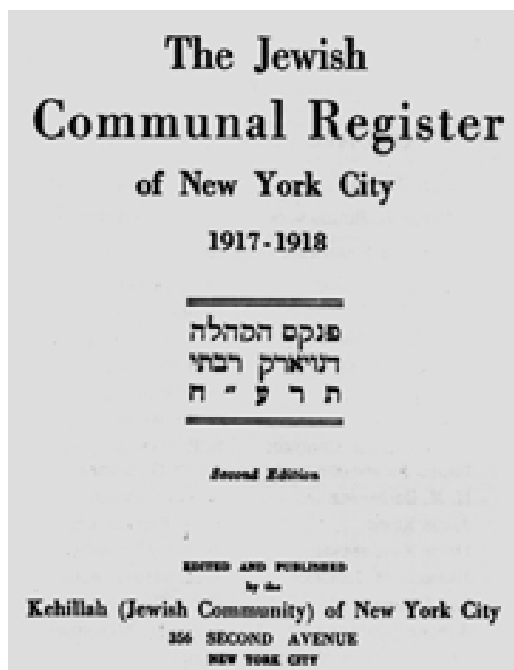
В училище изложих тези смайващи факти пред някои от моите учители. На свой ред и те бяха тъй недоверчиви, какъвто отпърво бях аз самият. Един от тях предположи, че еврейското участие в комунистическата революция трябва да е било резултат от продължителното историческо преследване на евреите от царете, а на практика - и от почти цялата руска интелигенция. Например Толстой, Достоевски и много други изтъкнати руски писатели в своите книги и статии критикуваха еврейските дела. На руснаците не им допадаше фактът, че евреите използвали руския език, за да въртят далавери сред гоите, обаче сред тях самите си говорели на идиш. Освен това евреите биваха обвинявани, че разсъждавали на принципа „ние срещу тях“, вместо да се асимилират сред християнското мнозинство.

Кръвната вражда, съществувала между руснаци и евреи, продължила с векове, и от това противопоставяне възникнали „погромите“ за усмиряване на евреите. Тази война без фронтове може да бъде илюстрирана посредством еврейската реакция от 1880 г. срещу руските антисемитски Майски закони²⁹. Въпросните закони от 1882 г. се опитвали да ограничат евреите при упражняването на някои професии и разпореждали заселването на повечето евреи в техните родни места из империята - така наречената „Линия на уседналост“ (обширна зона, установена първоначално през 1772 г. на площ почти колкото половин Западна Европа, простирайки се от Крим до Балтийско море, в която евреите били ограничени да живеят).

²⁷ Joseph Stalin (Note to the Jewish Telegraphic Agency), 12th January 1931, Collected Works, vol. 13. -Б. а.

²⁸ Aronson, G. (1949). *Soviet Russia and the Jews*, New York: American Jewish League Against Communism. - Б. а.

²⁹ Репресивни по характер, въведените на 15 май 1882 г. от цар Александър III закони остават в сила до 1914 г. Те принуждават евреите да живеят само в границите на т. нар. Линия на уседналост (включваща части от Молдова, Украйна, Беларус, Полша, Литва и най-западните територии на Русия), определена още през 1791 г. от Екатерина II и премахната с „Декрета за отмяна на вероизповедалните и националните ограничения“ през февруари 1917 г. Майските закони имали за цел да редуцират еврейското малцинство, като насърчат покръстването и емиграцията (между 1881 и 1920 г. близо 2 милиона руски евреи заминават за САЩ). Те обаче не засягали едрите търговци, хората с висше и средно специално образование, занаятчиите от ключови стопански отрасли, постъпващите на военна служба и регистрираните проститутки. - Бел. прев.

Якоб Шиф и Лев Троцки, двама ключови играчи в Руската революция, и двамата намерили база на поддръжка в Ню Йорк.

За отмъщение интернационалните еврейски банкери полагат всички усилия да съсипят руската икономика. Британската енциклопедия описва случилото се така:

„Руските Майски закони бяха най-забележителният юридически паметник, постигнат от съвременния антисемитизъм... Незабавното следствие от тях бе разорителната търговска криза, която бе почувствана из цялата империя и която засегна дълбоко националната кредитна система. Руското правителство бе в безизходно положение, оставено без пари. Започнаха преговори с Ротшилдови за огромен заем и бе подписан предварителен договор, когато... финансовият министър бе осведомен, че докато не бъдат прекратени гоненията на евреите, голямата банкова фирма ще бъде принудена да се оттегли от сделката...³⁰ „

В отговор на икономическия и други видове натиск, упражнени над Русия, на 3 септември 1882 г. царят издава указ. В него той обявява:

„За известно време правителството отдели внимание на евреите и на техните взаимоотношения с останалата част от жителите на империята, с оглед да констатира жалкото състояние на християнското население, причинено от поведението на евреите в стопанските дела...

С малки изключения, те като цяло посветиха своите усилия не, за да обогатят страната или да ѝ принесат полза, а чрез техните хитрини да мамят нейните граждани и в частност бедното ѝ население. Това тяхно поведение предизвика протести от страна на народа..., който прецени, че е въпрос на неотложност и справедливост да бъдат предприети строги мерки, с оглед да бъде сложен край на потисничеството, упражнявано от евреите спрямо другите жители, и страната да бъде освободена от техните злоупотреби, които, както е известно, станаха причина за вълненията“³¹.

³⁰ *Encyclopaedia Britannica*. (1947). Vol. 2 p. 76. - Б. а.

³¹ Latimer, E. W. (1895). *Russia and Turkey in 19th Century*. A. C. McLury & Co. p. 332. - Б. а.

Така че евреите са имали предостатъчно основания да се опитат да свалят царския режим в Русия. И съществуват преки доказателства, че те са сторили тъкмо това. Еврейският общински регистър на Ню Йорк от 1917-1918 г., редактиран и издаван от еврейската общност, помества справка за Яков Шиф, който в качеството си на шеф на голямата банкова фирма „Кун, Лъоб и Ко.“ е един от най-богатите хора в света по онова време. В статията се изтъква как „през 1904-1905 г. фирмата „Кун, Лъоб и Ко.“ отпусна огромните японски военни заеми, като по този начин направи възможна победата на Япония над Русия“. По-нататък в нея се посочва също:

„Мистър Шиф винаги е използвал своето богатство в интерес на доброто на своя народ. Той финансираше враговете на авторитарна Русия и прилагаше своето финансово влияние, за да я държи далеч от паричния пазар на Съединените щати“³².

В действителност Яков Шиф дал между 17 и 24 милиона долара, за да финансира еврейската комунистическа революция в Русия³³. Това е една сума, която в днешни стойности би възлязла на много стотици милиони долари. В своята книга *„Да премахнем опиата“* равинът Марвин С. Анделман посочва два източника, които удостоверяват финансовата поддръжка на Шиф за комунистическата революция и безспорната отплата спрямо него от страна на болшевиките.

„Яков Шиф повлия, като даде двацет милиона долара на болшевишката революция. Една година след неговата смърт болшевиките вложиха на депозит повече от шестстотин милиона рубли в банковата фирма на Шиф „Кун и Лъоб“³⁴.

Мен ме озадачи това, че яростната антикапиталистическа комунистическа партия е била подкрепена от един от най-известните капиталисти на света. Но накрая разбрах, че Руската революция не е била извършена просто заради триумфа на една икономическа идеология. Тя е била проведена заради кулминацията на една водена от векове борба между два могъщи народа - евреите и руснаците. И тази етническа война приключи трагично с тоталитарната тирания на комунистическата диктатура. Даже още по-лошо, окончателната сметка бе уредена чрез ужаса на окъпаните в кръв подземия на Че-Ка и ледената смърт на ГУЛАГ.

Фактът, че суперкапиталисти от ранга на Яков Шиф можеха да подкрепят откровено социалистически режим, какъвто е комунизмът, ме накара да се запитам дали пък няма нещо повече в комунизма, което убягва на окото. Какво ли бе онова нещо в комунизма, което го е правело тъй привлекателен за евреите, след като те в повечето случаи са били добре образовани непролетарии, а пък се предполага, че комунизмът, по думите на Ленин, е трябвало да бъде „диктатура на пролетариата“? Очевидно в огромната си част евреите нямаха нищо общо с Марксовите „пролетарии от всички страни“, тъй като нито една друга социална група не бе повече свързана с капитализма или с въртенето и използването на капитала, отколкото еврейската общност.

³² *Jewish Communal Register of New York City*. (1918). P. 1018 - 1019. - Б. а.

³³ *New York Journal American*. (1949). February 3. - Б. а.

³⁴ Andelman, M. S. (1974). *To Eliminate the Opiate*. New York-Tel Aviv: Zahavia. Ltd. 26. - Б. а.

Тогава аз проверих комунистическите личности, за които Мати Смит ми бе казала, че били вписани в еврейския сборник „Кой кой е в световното еврейство“. Атеистът Лев Троцки, също както и атеистът Максим Литвинов - съветският министър на външните работи, са гордо записани в указателя на най-забележителните евреи, съставен от водещите юдейски равински групи в света.

В своята убедителна статия *„Ционизъм срещу болшевизъм: борба за душата на еврейския народ“* Уинстън Чърчил твърди, че комунизмът и ционизмът били отделни идеологии, които се състезават, както той се изразява, „за душата на еврейския народ“. Ала нещо не ми изглеждаше съвсем „кошерно“ в тази въображаема титанична борба, тъй като се оказва, че мнозина ционисти същевременно подкрепяха комунизма и поне в началото много от комунистите, пък бяха симпатизанти на ционизма. Милиони евреи, даже свръхкапиталисти като Яков Шиф, поддържаха комунистическата революция в Русия. Така битката приличаше на боричкане между двама братя, които понякога се карат помежду си, но винаги се изправят единни срещу своите общи неприятели.

През 1975 г. прочетох една книга, озаглавена *„Троцки и евреите“*, написана от Джоузеф Невада и публикувана от Еврейското издателско дружество във Филаделфия през 1971 г. Книгата посочваше, че преди Руската революция Лев Троцки (роден като Леон Бронщайн) обикновено играел шах с барон Ротшилд от прочутата банкерска фамилия Ротшилдови.

„Един еврейски журналист (М. Уолдмън) познаваше Троцки от периода на неговия престой във Виена (когато той имаше навика да играе шах с барон Ротшилд в кафене „Централ“ и често посещаваше кафене „Дейли“, за да чете там вестниците)“³⁵.

Какво ли общо можеха да имат Ротшилдови - най-голямата банкова корпорация в Европа, с един лидер, който искаше да унищожи капитализма и частната собственост? Или обратното: как един последователен комунист можеше да бъде близък приятел с най-могъщия „капиталистически потисник“ на света? Дали пък те двамата не разглеждаха комунизма и ционизма като два различни булеварда, които водят към една обща цел, състояща се в завладяване на властта и отмъщение на царете?

У мен възникна поредица от въпроси: 1) Беше ли възможно комунизмът просто да е бил инструментът, който те са пригостили, за да надделеят над своите руски противници и да им наложат управлението си? 2) Имаше ли и други народи, с които евреите вярваха, че са в конфликт? 3) Бе ли комунизмът първоначалната стъпка от една стратегическа повеля, която далеч надхвърля границите на Съветска Русия? Това бяха все важни въпроси. И си помислих, че трябва да намеря техните отговори във философския произход на комунизма.

Така реших да изследвам идеологическите корени на комунистическата идея. Намерих *„Капиталът“* и *„Комунистически манифест“* в моята квартална обществена библиотека. Книгите на Карл Маркс бяха ограничени, особено частите, които развиваха Хегеловата диалектика, но придобиваха някакъв смисъл, ако човек повярваше, че човечеството има природа, сходна с тази на машините, както го описваше Маркс. Един от учителите ми направи необмисления коментар, че комунизмът бил страхотен на

³⁵ Nevada, J. (1971). Trotsky and the Jews. Philadelphia. Jewish Publication Society. - Б. а.

теория, ала несъстоятелен като практика. Според моя начин на мислене обаче, за да бъде велика една идея, тя трябва да работи в живота, а комунизмът очевидно не успяваше. Никога не е имало теория, която да е обещавала повече човешко щастие, а всъщност да е раздавала повече бедност, психическо и физическо потисничество, както и да е довеждала до по-големи човешки нещастия и смърт.

Преди да прегледам основите на комунизма, винаги бях мислил, че Маркс е германец. В действителност бях чел, че бащата му бил християнин. Оказа се обаче, че неговият баща - преуспял адвокат, бил евреин, който се бил покръстил и бил приел християнството след един указ, забраняващ на юдеите да практикуват юридически професии. Доста по-късно, през 1977 г., прочетох една статия в „*Чикаго Джуиш Сентинел*“, която описваше Маркс като внук на равин и „потомък на много поколения изследователи на Талмуда“³⁶. А една отлична статия в „*Барнс Ривю*“ посочваше пък „расизма при Маркс и Енгелс“³⁷.

Inside Judaica

Insights on questions of Jewish interest by Dr. Frederick Lachman,
Executive Editor, Encyclopaedia Judaica

Q. Was Karl Marx A Jew?

A. Born in the Rhineland town of Trier (then West Prussia), Marx was the son of Jewish parents, Heinrich and Henrietta Marx. Heinrich Marx became a successful lawyer, and when an edict prohibited Jews from being advocates he converted to Protestantism in 1817. In 1824, when Karl was six years old, his father converted his eight children, the authoritative Encyclopaedia Judaica reports. Heinrich, whose original name was Hirschel ha-Levi, was the son of a rabbi and the descendant of talmudic scholars for many generations. Hirschel's brother was chief rabbi of Trier. Heinrich Marx married Henrietta Pressburg, who originated in Hungary and whose father became a rabbi in Niimegan, Holland.

Значи, Карл Маркс не само произхождаше от една дълга върволица учени-талмудисти, ами освен това ненавиждаше руснаците със страст, която може да бъде описана като патологична. Издирвах написаното за Карл Маркс в еврейските енциклопедии и за мое изумление открих, че човекът, който го бе научил на повечето от принципите на комунизма, бе Мозес Хес. Колкото и невероятно да ни се струва, съвременните ционистки лидери благоговейт пред Мозес Хес като пред „предшественика“ на модерния ционизъм. В *Енциклопедията на ционизма в Израел* към статията за Мозес Хес се съдържа следното:

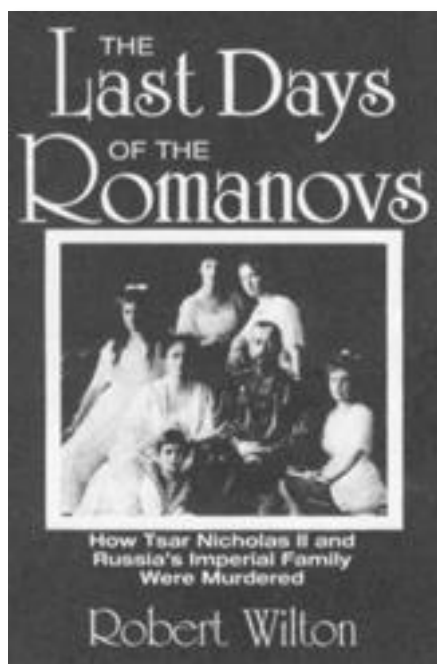
„Пионер на съвременния социализъм, социален философ и предтеча на ционизма...Хес е предвестник на политическия и културния ционизъм и по-специално на социалистическия ционизъм. Той взема значително участие

³⁶ Chicago Jewish Sentinel. (1975). Inside Judaica. October 30. - Б. а.

³⁷ Barnes Review. (1966). The Racism of Marx and Engles. Oct., vol. 2, 10, p. 3. - Б. а.

при възникването на социалистическото движение. Карл Маркс и Фридрих Енгелс признават, че през годините, когато се формира движението, са научили много от него...“³⁸.

След месеци четене на множество неопровержими източници, установих, че възрастната дама в седалището на Гражданския съвет бе в общи линии права - поне що се отнасяше до произхода на комунистическата революция. Чувствах се така, като че ли бях седнал върху ръба на вулканичен кратер. И сякаш всеки нов информационен детайл все повече потвърждаваше и изясняваше темата.

В „Последните дни на Романови“ Робърт Уилтън - останал на служба за лондонския в-к „Таймс“ в Русия цели 17 години, обобщава „руската революция“ с тези думи:

„Цялата летопис на болшеvizма в Русия е незаличимо подпечатана с клеймото на чуждото нашествие. Убийството на царя, умишлено планирано от евреина Свердлов и изпълнено от евреите Голощекин, Сиромолотов, Сафаров, Войков и Юровски, е деяние не на руския народ, а на този враждебен нашественик“³⁹.

През 1990 г. голямото нюйоркско издателство „Фрий Прес“ - дъщерна фирма на „Саймън & Шустър“ - публикува една книга на израелския историк Луис Рапопорт, озаглавена „Сталиновата война срещу евреите“. В нея авторът просто изнася онова, което ние, гоите, не бива да знаем:

„Много евреи изпаднаха в еуфория от тяхното високо представителство в новото правителство. Първото Лениново Политбюро бе доминирано от хора с еврейски произход...

³⁸ The Encyclopedia of Zionism in Israel. (1971). New York: Herzl Press/Simon & Schuster. - Б. а.

³⁹ Wilton, R. (1920). Last Days of The Romanovs. New York: George H. Doran Co. 148. - Б. а.

При Ленин евреите се включиха във всички аспекти на революцията, включително и в най-мръсните ѝ дела. Независимо, че комунизмът се зарича да изкорени антисемитизма, след революцията той се разпространи бързо - отчасти поради изпъкването на толкова много евреи в съветската администрация, но също и заради травмиращата, нехуманна кампания на съветизацията, която последва. Историкът Сало Барон бе отбелязал, че извънредно непропорционален брой евреи се присъедини към тайната съветска полиция Че-Ка... А мнозина от онези, които влязоха в конфликт с ЧеКа-то, щяха да бъдат избити от еврейски следователи.

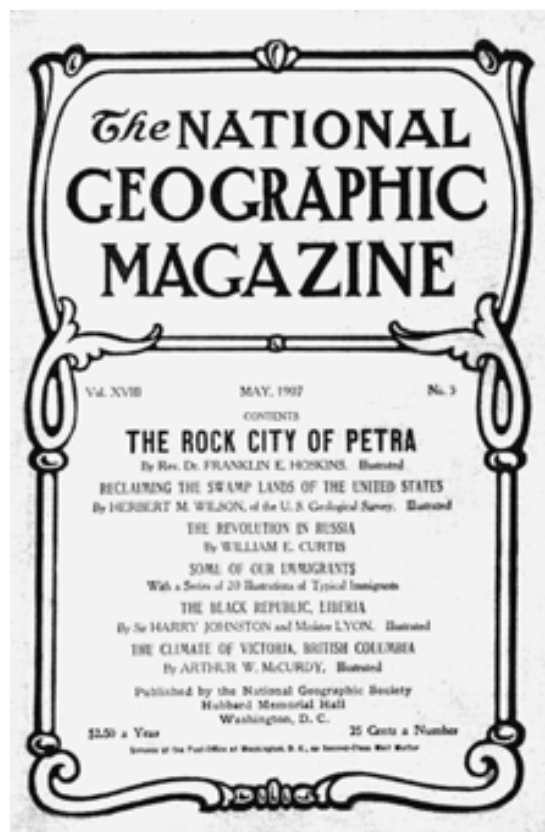
Колективното ръководство, което изплува в последните дни на Ленин, бе оглавно от евреина Зиновиев - един къдрокос бърбивец...⁴⁰.

Обаче някак изведнъж широко известният факт за еврейското ръководство на „Руската революция“ изчезна от общественото познание. Пример за това може да бъде намерен в майския брой на списание „Нешънъл Джеографик“ от 1907 г. Една статия, озаглавена „Революцията в Русия“, описва еврейското ръководство на терористичната комунистическа революция.

„ОТМЪЩЕНИЕТО НА ЕВРЕИТЕ

Почти всички революционни вождове принадлежат на еврейската раса, а най-действената революционна организация е еврейският Бунд... Правителството пострада повече от тази раса, отколкото от всичките си останали поданици, взети заедно. Каквото и отчаяно деяние да се извършеше, то винаги бе дело на евреин и в цялата империя едва ли ще се намери и един лоялен гражданин от тази раса⁴¹.

Фактите бяха неоспорими. Едно гигантско историческо обстоятелство беше изтрито от интелектуалното съзнание на Запада тъй грижливо, както един файл може да бъде изтрит от хард-диска на персоналния компютър. В своя класически роман „1984“ Джордж Оруел писа за историческата правда, „потъваща в дупката на паметта“, а такава бе и съдбата на истината относно действителните извършители на „Руската революция.“

Аз пък си задавах два въпроса: „Защо е прикривана историческата истина за комунистическата революция?“ и „Как е възможно това укриване да бъде осъществено в един свободен свят?“ Първият въпрос съдържаеше своя очевиден отговор във факта,

⁴⁰ Rapoport, Louis. (1990). *Stalin's War Against the Jews*. Free Press/ Simon & Schuster. - Б. а.

⁴¹ Curtis, William Elroy. (1907). *National Geographic Magazine*. The Revolution in Russia. May, p. 313. - Б. а.

че силите на интернационалното еврейство не биха желали да стане всеобщо известно как те бяха оригиналните автори на най-репресивното и най-убийственото зло в историята на човечеството - комунизма. Понеже е очевидно, че познанието за този факт не създава добри обществени нагласи спрямо евреите.

Отговорът на втория въпрос обаче - за това „как“, бе по-трудно достижим. Аз разбирах, че само изключително могъщи сили можеха да укриват важни части от историческата летопис и да създават една фалшива представа за „Руската революция“, особено когато имаше едва 23-ма руснаци във високите етажи на болшевишкото управление. Очевидно евреите исторически притежаваха много власт - както става ясно от Яков Шиф, Ротшилдови и други, - ала власт да бъде променяно възприятието за историята, туй вече ми изглеждаше абсурдно. Та нали само преди няколко месеца, когато в Гражданския съвет Мати Смит ми бе разказала, че Руската революция всъщност била еврейска, аз самият възприех цялата идея като нелепа. Сега обаче виждах нещата по съвсем друг начин и бях наясно, че едва започвах да откривам една нова действителност в света.

Фактите, които узнах в онзи момент, ме наведоха на нови интересни въпроси:

- **Прави ли ме антисемит възприемането на историческия факт, че „Руската революция“ всъщност не бе руска, а представляваше завладяване на царска Русия от една антагонистична, неруска националност?**

- **Съществува ли сред евреите исторически национализъм, които е враждебен на останалите народи?**

- **Дали еврейските интереси и тези на християнския Запад съвпадат, или са в конфликт?**

- **Ако понякога тези интереси влизат в конфликт, дали добре координираните, простиращи се по целия свят еврейски усилия за яростна битка в полза на техните схващания - каквито бяха етническите интереси в Русия - имаха някакво приложение в Западна Европа и Америка?**

- **Как тяхната организирана мощ създаваше нашите „специални отношения“ с Израел в съвременето?**

- **И накрая: Дали задаването на тези въпроси има нещо общо с понятието „омраза“?**

Когато гледах по телевизията програми, посветени на антисемитизма, установих, че „омраза“ е най-често и почти винаги използваната дума за описание на всяко отрицателно мнение за евреите. А моето проучване бе едно чисто интелектуално упражнение. Аз бях един досадник, който се бърка в чуждите работи, като наднича в свят, на който не принадлежи, но това бе свят, който го интригуваше. Като разсъждавах по въпроса за „омразата“, запитах една от преподавателките в училище защо думата „омраза“ никога не се използва от медиите при разкриването на мотивите за масовото избиване на милиони руски християни в Съветския съюз. Разбира се, трябва да е било необходимо огромно количество омраза, за да бъдат извършени толкова чудовищни престъпления. Тя обаче нямаше отговор, а аз имах още прекалено много въпроси.

И тъй, когато веднъж за винаги разкрих общите корени на комунизма и ционизма, реших да изуча историята на еврейския народ - както историческия юдаизъм, така и

развитието на съвременния ционизъм. Чувствах, че за осъществяването на моето изследване имах достъп до най-добрите източници на света. И започнах с три отлични и изчерпателни еврейски енциклопедии.

Втора глава

ЕВРЕЙСКО ПРЕВЪЗХОДСТВО

Властен и загадъчен, интелигентен и находчив, от една страна идеалистичен, а от друга - материалист, еврейският народ винаги ме е възхищавал. Малцина юноши, израснали като мен в средата на шейсетте години, можеха да избегнат утвърдилата се положителна представа за Израел и еврейския народ. А понеже години наред аз посещавах неделното училище, моето възприятие за евреите бе дори още по-идеализирано от това на повечето останали. Бях на 11 години, когато гледах филмовата класика „Екзодус“. Тя остави у мен трайно впечатление - тъй силно, щото през следващите месеци прекрасната ѝ музикална тема стана мое любимо парче и често си я тананиках или пеех⁴².

Спомням си един момент на объркване, когато сестра ми и нейните приятелки тийнейджърки ме свариха, докато пеех на висок глас вълнуващите слова „Тази земя е моя, Господ ми я даде“. Героичният Израел ме вдъхновяваше. Струваше ми се сякаш библейските израилтяни се бяха телепортирали в нашето съвремие, за да изживеят отново своите приключения от Стария завет. Представата ми за Израел подсилваше моята увереност, че нетолерантността на гоите бе причината за всеки исторически конфликт с евреите.

Когато обаче открих широкомащабното еврейско участие в ранния комунизъм - за което се надявах да е едно нехарактерно петно върху еврейската история, - аз взех да задавам въпроси относно тези интересни хора и тяхната религия, каквито човек от възпитаното общество не би дръзнал да поставя. Бях чел за многото гонения на евреите през цялата история, включително и за тяхното огромно страдание, наричано сега холокауст (а в средата на шейсетте този термин все още не бе обсебен от евреите, та да бъде използван само за техните страдания по време на Втората световна война; „холокауст“ означаваше, както винаги си е било, просто някакво крупно разрушение, причинено най-вече от огън)⁴³.

Марк Твен беше писал: „Всяка нация ненавижда другите, но всички заедно мразят евреите“. И аз някак си проявих нахалството да попитам „защо“. В исторически план, след всяка поредна вълна от еврейска имиграция, почти всяка голяма европейска нация ги бе прогонвала - а някои и по няколко пъти. Чудех се, *какво ли бе онова нещо у еврейския народ, което събуждаше подобна ненавист?*

⁴² Филмът Exodus (библ. „Изход“) от 1960 г. на режисьора Ото Премингер (1905-1986) е заснет по едноименната книга на Леон Юрис от 1958 г., написана по поръчка на изтъкнатия PR-консултант Едуард Готлиб. Идеята на творбата е да бъде представена в по-добра светлина пред американците държавата Израел, но на практика затвърждава формулата „евреите са добрите, арабите - злодеи“. Изтощително дългата (213 мин.) и мудна екранизация с участието на Пол Нюман като бунтовник от паравоенната групировка Хагана, чиято задача е да изведе през 1947 г. с кораб нелегално от Кипър 611 еврейски бежанци, принудила бележития комик Морт Зал да се обърне към режисьора по време на една прожекция, перефразирайки библейските слова „Пусни народа ми да си върви!“ (Otto, let my people go!) Музиката на Ърнест Голд към филма - впечатлила невръстния Дюк, обаче печели Оскар. - Бел. прев.

⁴³ До 1989 г. речникът на чуждите думи в българския език не съдържа понятието „холокауст“. - Бел. прев.

Обикновено, когато изучаваме историческите конфликти между държавите или народите, ние го правим безпристрастно. Например при изучаването на някоя отдавнашна война ние отбелязваме, доколкото е възможно най-обективно, болките и аргументите и на двете воюващи страни. Когато изучава Войната за независимост на Юга (*м. е. Гражданската война в САЩ от 1861-1865 г. - бел. ред.*), всяко американско дете узнава аргументите на Юга за отделяне и тези на Севера за насилствено обединение. Обратно, когато се изучават историческите спорове между еврейския народ и останалите, приемлива се оказва само еврейската гледна точка.

В началото на 1995 г. конгресменът Нют Гингрич - председател на Камарата на представителите, уволни своята новоназначена библиотекарка в Конгреса Кристина Джефри, понеже веднъж предположила, че е редно, когато студентите по история изучават холокауста, да бъдат запознати и с германската гледна точка⁴⁴. Тя била уволнена независимо от нейните високи професионални качества и без оглед на дългогодишните ѝ близки връзки с могъщата Антиклеветническа лига (АКЛ) на Б'най Б'рит. Самото предположение, че е възможно да съществува и друга страна по някой въпрос, отнасящ се до евреите, се заклеймява като „антисемитско“. И в развлекателните, и в новинарските медии единственото позволено мнение е, че евреите са винаги невинни жертви, преследвани от нетолерантни християни и други „антисемити“. „Е, може пък те наистина винаги да са били невинни, а всички други народи по света всеки път да са били несправедливи“, мислех си аз. „Ала евреите хич не бяха толкова невинни в Руската революция“. Стана ми ясно, че не бих могъл да отсъдя честно по въпроса, докато не изслушам и двете страни.

Търсейки отговори, аз се върнах там, откъдето за първи път бях приучен да уважавам евреите - към Светата Библия. Разгърнах я и препрочетох Стария завет, като отделих голямо внимание на отношенията между евреи и неевреи. За разлика от универсализма на Новия завет, Старият е крайно етноцентричен. Той полага огромни усилия, за да припознае израилтяните като „специални хора“ или „избран народ“, като прилага голямо усърдие в проследяването на генеаложкия произход на „децата на Израил“. Множество предизвикващи размисли пасаж забраняват смесените бракове между евреи и други племена, В книгата „Изход“ Мойсей се обръща към израилтяните, които са имали сексуални връзки с жени моавитки, като им нарежда да екзекутират моавитките. В „Ездра“ пък Господ нарежда онези, които са се оженили за нееврейки, да изоставят своите жени и дори децата си от тези брачни съюзи. Някои от най-кръвожадните писания, които някога съм чел, описваха в подробности как еврейският народ изстребвал своите врагове от други племена.

Масовите убийства на ханаанци, яковити, филистимяни, египтяни и множество други народи са описани страховито в Библията. Според днешната терминология ние определяме заколението на останалите народи като геноцид. Старозаветните евреи обаче не пощадявали нито мъже, нито жени, нито деца, нито даже животните и домашните любимци на своите врагове. Следните стихове са просто незначителна част от многобройните подобни пасаж в Стария завет:

„И предадох на заклатие всичко, що беше в града - мъже и жени, млади и стари, волове, овци и осли (всичко) с меч изстребиха...“

⁴⁴ Kurtzman, Daniel. (1995). *Ousted House Historian Seeks Restitution and a Straight Record*. Jewish Telegraphic Agency. October 31. - Б. а.

„Тогава на помощ на Лахис дойде газерският цар Хорам; но Иисус порази (с меч) и него и народа му тъй, че не остави от народа никого, който да оцелее (и да избяга). И потегли Иисус и всички израилтяни с него от Лахис за Еглон, разположиха се пред него на стан и воюваха против него; (предаде го Господ в ръцете на Израиля) и го превзеха в същия ден и го поразиха с меч, и всичко живо, що се намираше в него оня ден, той предаде на заклание, както постъпи с Лахис.“

„И превзеха го (Хеврон) и го поразиха с меч него и царя му, всичките му градове и всичко живо, що се намираше в него; не остави никого, който да оцелее.“

„Защото гневът на Господа е върху всички народи, яростта Му върху цялото им войнство. Той ги предаде на заклание, отдаде ги на клане. И техните убити ще бъдат разхвърляни, и от трупите им ще се дигне смрад, и планините ще разкиснат от техните кърви.“

„Но в градовете на тия народи, които Господ, Бог твой, ти дава да владееш, не оставяй жива нито една душа“⁴⁵.

Като християнин аз не можех да си обясня онова, което бе сякаш тържество на геноцида. Знаех, че Бог е недостижим и неопознаваем. Ала въпреки това не можех да се въздържа да не изпитвам съчувствие спрямо онези, които бяха изстребени, включително хилядите невинни мъже, жени и деца. Лесно е да си представим какво малцината оцелели при масовите убийства са изпитвали тогава спрямо „евреите“. Разбира се, евреите не бяха единствени в извършването на етническо прочистване; много други древни народи бяха прилагали геноцид над враговете си.

С пришествието на Исус Христос и неговата проповед за любов и милосърдие, както е записано в Новия завет, съвременните църкви малко и рядко припомнят старозаветното насаждане на геноцида и неговата защита. Когато един днешен християнин случайно се натъкне в Стария завет на пасажи, които опрощават геноцида, той ги отхвърля като тъжни случки от една далечна библейска ера - омекотена сега от Новия завет на любовта, донесена от Христос.

Израилтянското послание, наблягащо върху расовата лоялност и превъзходство, обаче е съвсем ясно:

„...и се не сродявай с тях: дъщеря си не давай на сина му, и дъщеря му не вземай за сина си.“

„...защото ти си свет народ на Господа, твоя Бог: тебе избра Господ, Бог твой, за да бъдеш Негов собствен народ измежду всички народи, които са на земята.“

„Затова не давайте дъщерите си за синовете им, и дъщерите им не взимайте за синовете си, и не търсете мира им, нито благата им довека, за да

⁴⁵ Цитатите са от „Книга на Исус Навин“ съответно 6:20, 10:33- 35, 10:37; „Книга на пророк Исаия“, 34:2-3; „Пета книга Мойсеева - Второзаконие“, 20:16. - Бел. прев.

се утвърдите и храните с богатата на тая земя и да я предадете в наследство на синовете си довека“⁴⁶.

Представители на отделни расови групи могат да имат претенции относно своята история, своите способности или духовност. Но може ли да се предполага, че Господ предпочита един народ пред всички останали - чак до такава степен, че да проповядва и насърчава геноцида, за да проправи път на „избраните“? Със сигурност това трябва да е първообразът на расовото превъзходство.

Съвременното християнство разглежда етноцентричните и геноцидните откъси от Стария завет през фокуса на онзи ракурс, който дава любовта в Новия завет. Един пример е начинът, по който Исус Христос променя старозаветния закон, който изисква „око за око и зъб за зъб“, в „обърни и другата буза“. Но все пак юдейската религия не разполага с подобна сравнима постановка, която да усмири крайния етноцентризъм на Стария завет. Може би еврейският учител, който предлага най-голямата съдържаност спрямо християните, е Маймонид, възприеман от повечето евреи като най-изтъкнатата личност на европейския юдаизъм. Но дори Маймонид постановява, че еврейските лекари не бивало да спасяват живота на християнин, освен ако такъв отказ от спасяването му би „предизвикал възникването на масова неприязън спрямо евреите“⁴⁷.

Ранното разпространение на християнството от апостол Павел насърчава християните да бъдат по-толерантни спрямо различните етнически групи. Самият Павел бил юдейски фарисей, покръстил се в християнството, и през по-голямата част от живота си проповядвал сред неверници от различни националности. Християнската религия изпитвала нетърпимост спрямо други вярвания и други богове, но не и към другите племена. Самите евангелисти от древността произлизали от разнообразни народности и проповядвали сред познатите им общности. Естествено християните могли да проявяват ксенофобски тенденции и го правели често. Ала техните националистически или етноцентрични твърдения произлизали от собствените им култури, а не се коренели в учението на Новия завет. Посланието (на св. ап. Павел) до галатяните добре изяснява въпроса, че така нареченият избран народ не са „нито евреите, нито гърците“, а онези, които са приели спасението от Исус Христос. Сиреч самото спасение се основава върху приемането на вярата, а не просто на кръвта.

Юдейската религия обаче преживява една еволюция, която е съвсем различна от тази на ранното християнство. Еврейският народ и неговата религия са неразривно сраснати. Вярата в Бога е необходима, за да опази племето дотолкова, доколкото пък опазването на расата е важно за съхраняването на религията. И все пак, ако се съди по ционистката държава Израел, расата дори е далеч по-важна, отколкото религиозното вярване. На един евентуален имигрант не му се налага непременно да практикува или изповядва юдаизма, за да имигрира в Израел. В действителност той може да бъде откровен атеист и комунист. Само трябва да докаже своя еврейски произход. Така опазването на етническата принадлежност на еврейския народ се превръща в основна причина за съществуването на юдаизма.

⁴⁶ Цитатите са от „Пета книга Мойсеева - Второзаконие“, 7:3 и 7:6; „Първа книга на Ездра“, 9:12. - Бел. прев.

⁴⁷ Maimonides, Mishneh Torah. Laws On Murderers 2,4, 11. - Б. а.

В Близкия изток (а по-късно и в целия свят) евреите се смесиха с много народи и въпреки това запазиха своето наследство и основните си обичаи. Те са единственото етническо малцинство сред западните нации, което не се е асимилирало след хиляди години. Във Вавилон те живели под робство, а сетне и под чуждо господство в течение на стотици години, та така разработили един кодекс, който им позволил да оцелеят и даже да преуспяват, докато живеят като малцинство в едно чуждо общество. Щом се измъкват от вавилонския плен обаче, те се оказват по-силни, по-организирани и по-етноцентрични, отколкото преди.

Талмудът: доктрина на еврейското превъзходство

В отхвърлянето на Исус Христос и на любовта и толерантността, които Той проповядвал, юдаизмът продължава по своя път към шовинизма. Така достига своята кулминация на страниците на Талмуда, който е енциклопедично изложение на юдейския закон и обичаи, съставено от стотици равини в течение на векове. „Америкън Херитидж Дикшънъри“ го описва като „установяващ основите на религиозната власт за традиционния юдаизъм“.

За първи път Талмудът е написан по време на вавилонския плен, докато устната традиция е с много векове по-стара. Около VI век сл. Хр. тя приема писмена форма и по този начин става най-важната религиозна творба за еврейския народ, превърнала се в главния канон на неговата религия. И там евреите най-сетне систематизират своите най-шовинистични тенденции.

Хърман Уук - твърде известният еврейски писател, илюстрира влиянието на Талмуда така: „До ден днешен Талмудът е циркулиращата кръв през сърцето на юдейската религия. Каквито и закони, обичаи или церемонии да спазваме - независимо дали сме ортодоксални, консерватори, реформисти или просто от време на време се разчувстваме, ние следваме Талмуда. Той е нашият общ закон“⁴⁸.

Като шестнайсетгодишен, по време на едно от посещенията ми в седалището на Гражданския съвет, аз открих книга, озаглавена „Юдейската религия: нейното влияние днес“ от Елизабет Дилинг⁴⁹. Тя ме заинтригува, понеже големият ѝ формат съдържаеше цели фотокопия на страници от части на Талмуда, официално съставени от еврейски учени. Спомням си как прескачах коментарите на Дилинг и преминавах направо към превода. Една от първите страници, която прочетох, ме смая. В нея се казваше:

„Езичник (неверник), който се моли в Тората (и други юдейски писания) е осъден на смърт, защото е писано: това е наше наследство, не тяхно“⁵⁰.

Щом едно шестнайсетгодишно момче прочете нещо толкова забранено като това, то със сигурност ще продължи да чете и нататък. Пасажът бе напълно чужд на всичко, което схващаш под понятието за религия. Защо те не искаха всички хора да четат

⁴⁸ *New York Herald Tribune*. (1959). Nov. 17. - Б. а.

⁴⁹ Dilling, E. (1980). *The Jewish Religion*. Los Angeles: CDL Report (Renamed From The Plot Against Christianity). - Б. а.

⁵⁰ *Talmud, Sanhedrin*. (1935). Soncino Edition, стр. 400. - Б. а.

светите слова по същия начин, както християните желаеха „да разнасят благата вест“? Какво толкова се съдържаеше в тези писания, което задължаваше евреите да убиват неверника, който ги е прочел? Защо публичното познаване на юдейските писания бе опасно за евреите? Отидох в библиотеката и намерих някои стари преводи на откъси от Талмуда. И не след дълго се натъкнах на други, дори още по-удивителни пасажки, като например:

„Валаам (Иисус) бе вдигнат от мъртвите и бе наказан във вряща сперма. Онези, които се подиграват на думите в юдейските предания и прегрешават спрямо Израил, ги варят в горещи екскременти“⁵¹.

Понеже християнски учени периодично се сдобивали с копия от Талмуда, преписвачите му се надявали да ги измамат, като използват името Валаам за обозначаване на Исус. В „Еврейската Енциклопедия“ под заглавието „Валаам“ се казва: „...псевдонимът „Валаам“ е даден на Исус в Санедрин 106b и Гитин 57a“⁵².

Талмудът постоянно използва прикрити слова, за да означаи неверниците с разнообразие от имена, като египтяни, езичници, кутеани и идолопоклонници. В най-популярния му превод на английски език - наречен „издание на Сонсино“, към приложението има обяснение, което представлява петата бележка под линия от книгата на Санедрин. Тя гласи: „Кутеан (самарянин) тук е в замяна на оригиналното гои...“¹² Към християните понякога се обръщат с кодовата дума „мин“ или „миним“.¹³ Бележките в изданието на Талмуда на Сонсино, както и пасажите в „Еврейската енциклопедия“, безсрамно споменават тази измама.

В други откъси, пък открих вероятната причина, заради която авторите му бяха забранили на неверниците-гои да го четат. Талмудистките слова са наистина язвителни:

- „Само евреите са хора. [Гоите] са животни.“ (Baba Mezia 114a - 114b.)⁵³
- „За убийство, независимо на кутеан [гои] от кутеан или на израилтянин от кутеан, се налага наказание; но при убийство на кутеан от израилтянин няма никакво смъртно наказание.“ (Sanhedrin 57a.)⁵⁴
- „Дори най-добрият от [гоите] следва да бъде убит.“ {Babylonian Talmud.)⁵⁵
- „Ако един евреин е изкушен да извърши злина, той трябва да отиде в град, в който не го познават и да стори злото там.“ (Moed Kattan 17a.)⁵⁶
- „Плътта на гоите е като плътта на магаретата, а тяхното семе е като семето на конете.“⁵⁷

⁵¹ Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press, стр. 261. - Б. а.

⁵² Jewish Encyclopedia. (1907). Balaam, стр. 469. - Б. а.

⁵³ Talmud. (1935). Soncino Edition.

⁵⁴ Talmud. Sanhedrin. (1935). Soncino Edition. Пета бележка под линия, стр. 388 - Б. а.

⁵⁵ Funk And Wagnalls, Jewish Encyclopedia. (1905). Min. стр. 594. - Б. а.

⁵⁶ Talmud. (1935). Baba Mezia. Soncino Edition. 114a-114b.

⁵⁷ Funk And Wagnalls, Jewish Encyclopedia. (1907). Gentile. New York. стр. 617.

• „Ако езичник [гой] удари евреин, той трябва да бъде убит. Да бъде ударен евреин е все едно да се посегне на Господ.“ (Sanhedrin 58b.)⁵⁸

• „Ако волът на израилтянин промуши говедото на ханаанец, няма никаква отговорност; но ако волът на ханаанец [гой] промуши добиче на израилтянин,... трябва пълна парична компенсация.“ (Baba Kamma 37b.)⁵⁹

• „Ако евреин намери предмет, загубен от езичник [гой], не се налага той да го върне.“ (Baba Mezia 24a; потвърдено също и в Baba Kamma 113b.)⁶⁰

• „Господ не ще пощади евреин, който „омъжи дъщеря си за старец или вземе жена за своя невръстен син, или върне загубен предмет на кутеан [гой]...“ (Sanhedrin 76a.)⁶¹

• „Онова, което евреин придобие чрез кражба от кутеан [гой], може да го запази.“ (Sanhedrin 57a.)⁶²

• „[Гоите] са извън защитата на закона и Бог е „предоставил техните пари на Израил.“ (Baba Kamma 37b.)⁶³

• „Евреите могат да използват лъжи („хитрости“), за да изиграят някой [гой].“ (Baba Kamma 113a.)⁶⁴

• „Всички деца [на гоите] са животни.“ (Yebamoth 98a.)⁶⁵

• „[Гоите] предпочитат секс с крави.“ (Abodah Zarah 22a - 22b.)⁶⁶

• „Съдовете [на гоите] не придават ли лош вкус на храната, готвена в тях?“ (Abodah Zarah 67b.)⁶⁷

Бях истински удивен да откроя толкова неприкрита омраза в основните писания на юдейската религия. Очевидно бе обаче, че тези цитати са напълно автентични, защото екземплярите, които изчетох, бяха издадени от еврейски организации. Ала не можех да намеря никакво рационално обяснение на това, защо тези писания бяха включени в свещените юдейски книги. На практика ми стана ясно как повечето американци нямат и понятие, че такива писания изобщо съществуват.

Да, трудно ми бе да повярвам, че тези цитати са истински, както би се случило и с много други читатели. Но въпреки това, ако някой се съмнява в тяхната автентичност, един лек път за удостоверяване на изключителната омраза срещу неверниците-гой в Талмуда, е да се прочете „Еврейската енциклопедия“. Нейната статия „Гои“ разкрива ясно ненавистта спрямо неевреите. Под подзаглавието „Дискриминация срещу гоите“

⁵⁸ *Talmud*, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 58b. стр. 398.

⁵⁹ *Talmud*, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. стр. 211.

⁶⁰ *Talmud*, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. стр. 666.

⁶¹ *Talmud*, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 76a. стр. 470.

⁶² *Talmud*, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 57a. стр. 388.

⁶³ *Talmud*, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. 37b.

⁶⁴ *Talmud*, Baba Kamma. (1935). Soncino Edition. стр. 664-665.

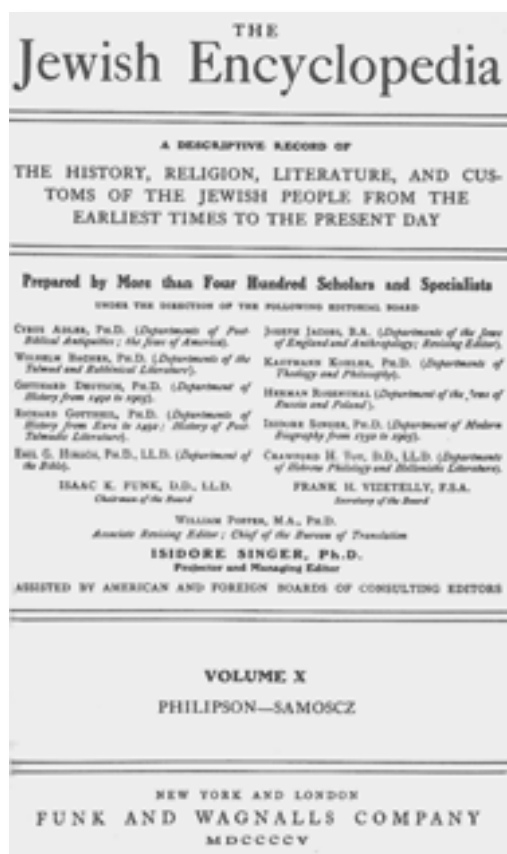
⁶⁵ *Talmud*, Yebamoth. (1936). Soncino Edition. 98a.

⁶⁶ *Talmud*, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 22a-b.

⁶⁷ *Talmud*, Abodah Zarah. (1935). Soncino Edition. 67b.

на страници 617-621 енциклопедията свободно обсъжда отношението на Талмуда. Ето някои откъси:

„...те настояваха, че само израилтяните са хора..., те определяха гоите не като хора, а като варвари. (В.М. 108b)... Друга причина за дискриминация бе гнусният и покварен характер на гоите..., „чиято плът е като плътта на магаретата, а семето им и като семето на конете...“ Тъй силно подозираха гоите в неестествени престъпления (става дума за полови сношения с животни - бел. ред.), че се наложи да бъде забранено оставянето на крава в техните обори (Ab. Zarah ii. 1)... „Тората поставя извън закона семето на гой, както това на див звяр...“ Всемогъщият предложи Тората и на неверните народи, но тъй като те отказаха да я приемат, Той оттегли своята законна светла защита от тях и прехвърли техните права за притежание върху Израил... Презумпцията е, че гоите придобиха имущество чрез грабеж и конфискация... Имуществото им се смята за публична собственост, както земята в пустинята, към която не е предявена претенция“⁶⁸.

Изданието на „Еврейската енциклопедия“ от 1907 г. на „Фънк и Уагнълс“ споменава и един цитат от равина Шимон бен Йохай (титан в талмудската литература), който е „често цитиран от антисемитите“. Цитатът твърди: „Tob shebe-goyim harog“ - „най-добрият от гоите трябва да бъде убит“. Казва се, че равинският израз бил резултат от преследването, с което се обяснява това антиневерническо изявление като излязло от устата на равин, „чиито преживявания в живота са моделирали неговата омраза“. Обаче

⁶⁸ Funk And Wagnalls, *Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile: Discrimination Against Gentiles, стр. 617-621. - Б. а.

същият пасаж продължава, като казва: „Във връзка с това, което отстоява, смисълът на тази забележка е същият, както на другите две: „Най-набожната жена се отдава на магията“ и „Трябва да бъде смазана главата и на най-хубавата змия“⁶⁹.

Талмудските цитати, които представям тук, по никой начин не са извадени от контекста. Вярно е, че Талмудът е съставен от множество автори и съдържа много „коментари“. Освен това понякога той повдига диспути по определени теми. Обаче, въпреки това не съществува никакво съмнение относно категорично антиневерническия тон, който доминира в него от начало до край. Заповедта, че „и най-добрият от гоите следва да бъде убит“ например, се среща най-малко в три негови части.

Е, представете си реакцията, ако някой изтъкнат християнин произнесе: „Най-добрият от евреите следва да бъде убит.“ Няма ли едно такова заявление да бъде енергично заклемено? Представете си медийните хули, които щяха да се изсипят върху обидните думи и техния автор - хем напълно справедливо. Обратно, ако някой обаче извади на показ нетолерантността, съдържаща се в Талмуда, по-скоро той ще бъде онзи, който ще се сблъска с обвинения в религиозни предразсъдъци и нетолерантност.

Когато за първи път подирих възможност да прочета Талмуда, забелязах нещо странно. Срещнах огромни трудности, докато намеря екземпляр. Него не го продават в книжарниците, а повечето библиотеки нямат никакви бройки. По всеобщо признание Талмудът е няколко пъти по-дебел от Библията, обаче е сигурно, че когато го отпечатват в масови тиражи - на тънка хартия и в нескъпо подвързани томчета, той може да струва малко, почти колкото Библията. Като най-свещено писание на една от основните световни религии, интересът към него би следвало да е голям. Защо ли тогава човек обикновено трябва да иде до някоя синагога или да заплати стотици долари за един оригинален екземпляр от изданието на Сонсино? Следва човекът да се запита: защо Талмудът не е свободно достъпен за четене от всички? И навярно отговорът може да бъде открит във факта, че еврейските организации, които надзират подобни писания, не желаят те да бъдат масово четени. Защото когато човек чете книгите на Талмуда, може да разбере техните страхове.

Като един юноша-идеалист, аз бях напълно неподготвен за тази най-мрачна страна на вярата, която винаги бях уважавал. Бях останал с впечатлението, че юдейската вяра не съдържа никаква омраза към Исус Христос. Постоянно ми бяха втълпявали, че евреите изпитват повече почит към Него като пророк или най-малкото като велик учител, но просто не Го приемат като Месия. Щом обаче стигнах до толкова неприличните описания на Спасителя и на християните в Талмуда, аз се почувствах объркан. Наред с другите неща Христос бе изобразяван като шарлатан, изкусител и човек, който върши злини. Талмудът също обвинява Христос в извършване на сексуални сношения с неговото магаре⁷⁰ и описва Дева Мария като курва⁷¹.

Когато за първи път прочетох обширни дялове от Талмуда - дори с издадените от евреи преводи пред себе си, - аз не исках да повярвам, че те бяха автентични. Обърнах

⁶⁹ Funk And Wagnalls, *Jewish Encyclopedia*. (1907). Gentile. New York. стр. 617.

⁷⁰ *Talmud*, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. стр.717.

⁷¹ *Talmud*, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b. стр.726.

се към един мой познат евреин - Марк Кoen, и му дадох страница от тези цитати. Той изглеждаше точно толкова разстроен от тях, колкото и аз самият. От изражението на лицето му мигновено установих, че бе напълно незапознат с тези талмудистки писания (и не им симпатизираше). Предложи да попитал своя равин относно тяхната автентичност. И равинът потвърди, че цитатите са оригинални, но настоя, че понастоящем тези схващания не се споделят от днешните евреи.

Убедено повярвах в това и все още вярвам, че то важи за средностатистическия евреин. Но същевременно все пак познанието за съществуването на тези пасажии ми помогна да проумея защо през вековете е имало толкова много антиеврейски настроения. Освен това тези откъси ми разкриха съдържанието на антиневерническата враждебност, която преобладаваше в юдаизма.

Трябва да се отбележи, че всички равини изучават Талмуда. Но как ли щяха да реагират евреите, ако християнските свещеници изучаваха „Моята борба“ като част от техните свещени писания, обаче оправдават това, като казват, че тази книга не оказва влияние върху днешните им становища? Та всеки човек с отворено съзнание, който прочете и „Моята борба“, и Талмуда, ще установи, че Талмудът е далеч по-нетолерантен.

Когато прегледах какво пише за антисемитизма в основните големи енциклопедии, установих, че те се опитваха да обясняват историческия антисемитизъм изключително като християнска нетолерантност спрямо евреи-нехристияни. Понякога същите даже предполагаха, че християните преследвали евреите просто, защото Евангелията ги обвинявали за разпъването на Христос на кръста. Но те никога не загатваха, че един от изворите на антисемитизма може би е омразата и етноцентричните схващания на самите евреи спрямо неверниците-гои, както са изразени в техните собствени религиозни закони.

Дори по време на земния живот на Исус Христос, силите на организираното еврейство се противопоставяли на този милосърден учител, който говорел за мощта на любовта и помирението, а не за войнствените антиримски мерки, на които се надявали фарисеите. Новият завет е отразил вярно крайния еврейски терор, използван за потискане на християнската вяра в началото. В едни от най-смразяващите евангелски стихове е записано:

„Но никой не говореше за него [Христос] открито, поради страх от юдеите“⁷².

През ранните векове на християнството някои учени-гои усвоили добре еврейския език. Те развили остра неприязън спрямо евреите, основана на съдържанието на талмудските писания. През следващите векове десетки папи издавали укази и енциклики, които порицавали юдаизма. И те изразявали гняв, ала не защото евреите са разпънали Христос, ами заради злобното антигойско отношение на Талмуда и неговите антихристиянски пасажии. Следват откъси от папски гледища относно евреите.

Григорий IX. Осъжда Талмуда, като съдържащ „всякакъв вид гадости и светотатства срещу християнската доктрина“.

⁷² RSV John 8:13T - б. а. (а при православните християни - „Евангелие от Йоана“, 7:13 - б. р.)

Бенедикт XIII. Неговата Була за евреите (1450 г.) декларира: „Ересите, суетите и греховете на Талмуда не дадоха възможност на евреите да узнаят истината.“

Инокентий IV. През 1233 г. изгорил Талмуда като книга на злото.

Йоан XXII. През 1322 г. забранява Талмуда.

Юлий III. Папската була *Contra Hebreos retinentes Libros* [„Срещу отровната книга на евреите“ - бел. ред.] (1554 г.) нарежда Талмудът да бъде изгарян „навсякъде“.

Павел IV. Булата *Cum Nimis Absurdum* [„С толкова много нелепици“ - бел. ред.] (1555 г.) мощно осъжда еврейското лихварство и еврейските антихристиянски деяния.

Пий IV. Заклеймява юдейските писания, пропагандиращи геноцид.

Пий V. Прогонва всички евреи от папската държава (1569 г.).

Григорий XIII. В папска була от 1581 г. заявява: „Водени от ослепителна ненавист към последователите на Христос, с всекидневна нарастваща безочливост те продължават да планират ужасни престъпления срещу християнската религия.“

Климент VIII. Осъжда еврейските писания, призоваващи към геноцид.

Ала не само основателите на католическата църква възприемат подобно мрачно виждане относно евреите. С изумление установих, че големият реформатор и създател на протестантството - Мартин Лутер, споделял същата страстна опозиция спрямо тях.

Като тийнейджър аз изпитвах огромно възхищение към Мартин Лутер и бях изпълнен с желание да науча какво е имал да каже основателят на протестантското християнство за евреите. В каталог за поръчване по пощата на книги по еврейския въпрос, който намерих в канцелариите на Гражданския съвет, се съдържаше превод на една книга от Мартин Лутер с предизвикателното заглавие „*Евреите и техните лъжи*“. Великият Мартин Лутер е изследовател на Библията, който четял и на еврейски. Той внимателно бе проучил книгите на Талмуда на оригиналния им език и бе реагирал на записаното в тях с отвращение. Като продължих да се запознавам с изготвените от Лутер проповеди и други писания, аз бях смаян от техния страстно антиеврейски тон⁷³.

„Още от най-ранно детство те са възпитавани от своите родители и равини в толкова смъртоносна омраза към неверниците-гои, та продължават да изпитват същата омраза през всички години на живота си. И тази ненавист е просмукала цялата им кръв и плът, попила е до мозъка на костите им и се е превърнала в неразривна част от тяхната същност. (Weimar 53, pgs. 482-483.)

Техният Талмуд и равините им ги учат, че убийството не ще се разглежда като грях, щом евреин убие неверник, а само когато евреин утрепе

⁷³ Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. (1483-1546). Works. 1883 D. *Martin Luthers Werke; Kritische Gesamtausgabe*. Weimar, H. Bohlaus, (1883-1985). - Б. а.

свой ближен израилтянин. Също така не е грешно да се наруши дума или клетва, положена пред неверник. .. Днешните евреи продължават да се придържат към тези доктрини и да следват примера на бащите си, като използват всяка възможност, за да прилагат в живота техните изцяло фалшиви тълкувания на Божието слово, тяхното скъперничество, тяхното лихварство, техните кражби, техните убийства, и учат своите деца да постъпват по същия начин. (W. 53, 489-490-91.)

Може би мекушавите и състрадателни християни ще рекат, че аз съм прекалено строг и драстичен спрямо бедните, измъчени евреи и ще решат, че им се присмивам и обиждам с този сарказъм. Ала кълна се, аз съм твърде слаб, та да бъда в състояние да осмее едно толкова сатанинско племе. (W. 32, pg. 286.)

Трябва да знаете, че евреите оскверняват и охулват името на нашия Спасител ден подир ден... Те са нашият обществен враг и непрестанно богохулстват срещу нашия Господ Исус Христос, те наричат нашата Света Дева Мария блудница, а нейния Свят Син - копеле, и ни назовават с ругателни думи като недоносчета и изроди. Ако можеха да ни избият до един, щяха да го сторят с удоволствие. В действителност мнозина от тях убиват християни..." [Последната проповед на Лутер, няколко дни преди неговата смърт през февруари 1546 г.] (Erlanger 62, pg. 189.)

Имало е множество племена, народности и несъвместими религиозни секти, които са мигрирали към големите градове на Римската империя. Ала от всички тези групи само еврейското племе предизвика толкова неумолима неприязън в течение на векове. Единствено еврейското племе никога не се асимилира сред населението на Рим. Възможно ли е тогава техните собствени талмудистки прояви и надменността им спрямо неевреите да са имали нещо общо с враждебността, която са пораждали? На мен ми се струваше съвсем логично, че тези неща са допринасяли за антиеврейските настроения на Запад.

Разликата между християнските и юдейските религиозни празници

Противоположността между празниците на християнството и юдаизма илюстрира разделението между двете религии. Коледа и Великден отнаменуват универсални теми, предлагащи надежда и спасение на цялото човечество. Официално Коледа отбелязва Рождението на Спасителя и празнува желанието за „мир на земята и благоволение между човеците“. Великден пък - един по-печален повод, представя обещанието за всеобщо спасение чрез възкресението на Христос. Докато на своите празници християните честват всемирното благоволение обаче, евреите празнуват исторически военни победи над техните врагове-гои.

Близо до дните на Рождество Христово евреите празнуват Ханука - едно възпоминание на тяхната военна победа през 165 г. пр. р. Хр. над омразния им враг, произхождащия от гърците сирийски цар Антиох IV. Победата намира спомена за себе си в чудото на дълго горящите маслени лампи в техните възвърнати храмове.

Докато християните навлизат в сезона на Великите пости и се подготвят за честване на предложеното от Христос спасение, евреите отбелязват Пасха - един празник, който отново е основан на древния конфликт между юдеи и неверници-гои. Пасхата е недвусмислено споменаване на нощта, когато духът на смъртта кротко „подминал“ юдейските домове и се спуснал към къщите на техните омразни врагове - египтяните, като избил всичките им първородни мъжки рожби - от новородените до старците, и то в цял Египет. Може да е шокиращо, изведено по този начин, ала в действителност това е празнуване на едно масово детеубийство.

Друг важен еврейски празник е Пурим. *„Речникът на английския език“* на издателство „Рандъм Хаус“ го описва, както следва:

Пурим - еврейски фестивал, отбелязван предимно чрез четене от „Книгата на Естер“ и с ядене на hamantaschen (хаманташен), който се чества на четиринадесетия ден на Адар (юдейски месец - бел. ред.), за възпоминание на избавлението на юдеите в Персия от унищожението от страна на Хаман⁷⁴.

Фестивалът празнува масовото избиване от евреите на хиляди персийци, заедно с техния премиер-министър Хаман и неговите 10 синове. Той даже включва и символичното изяждане на предполагаемите антисемитски уши (ушите на Хаман - hamantaschen) под формата на триъгълни сладки. Друга любима храна на Пурим е креплаш, която представлява тестени джобчета, отново оформени като триъгълници, за да напомнят ушите на Хаман, но тези закуски са пълни с кълцано месо, което символизира стъпкалата плът на Хаман. Друго от забавленията им на Пурим кара евреите да бият върбови клонки в синагогата и по този начин представят пребиването на Хаман. Следното описание на тези обичаи идва от една еврейска културна организация, наречена „Еврейско изкуство в контекст“ (Jewish Art in Context), но може да се намери и в множество книги за еврейската култура и религиозните им празници. Второто описание е от едно еврейска готварска книга, озаглавена „Бон апети“ (.BonAppetit)⁷⁵.

Специални деликатеси:

1. „Haman Taschen“ (Oznei Haman = Ушите на Хаман).

2. „Kreplach“: кълцано месо, покрито с тесто, също в триъгълна форма. Названието е получило народно разпространение: „Креплаши се ядат само в дни, на които има едновременно удряне и ядене: навечерието на Йом Кипур - обичая Капаро; Хошана Раба - биенето на върбови клонки; Пурим - (символичното) биене на Хаман.“

„Интересна е причината за изяждането на креплаши по време на Пурим. Креплашът е традиционен за Йом Кипур... и за Хошана Раба (седмия ден на месец Сукот).

Традицията изисква на тези дни да има някакъв вид биене. На Йом Кипур в древността мъжете трябвало да бъдат шибани с камшици преди самия празник, а ние бием върбови клонки на Хошана Раба. На Пурим ние

⁷⁴ Random House, *Websters Unabridged Electronic Dictionary*. (1996). „Purim“.

⁷⁵ Holiday Observances (1997). *Jewish Art In Context*. Goldwasser, Philip. (1998). Bon Appetit. Hosted by the Jewish Communication Network on the Internet. - Б. а.

бием името на Хаман. Така че креплашите станаха традиционни за Пурим. (Филип Голдвасер от „Бон апети“.)

Щом узнах тези неща, аз проумях, че ако някоя друга група имаше подобни церемонии, те щяха да бъдат обявени за ненавистни и варварски. Представете си, че хората от Клана (Ку-Клукс-Клан - бел. ред.) спазваха ритуал, в който изработваха и изяждаха сладки, оформени и представени като ушите на Мартин Лутър Кинг, и изпълняваха обред, в който символично го шибаха с пръчки?! Пурим обаче е празнуван ежегодно и то доста преди времето на Христос, като безспорно е изиграл важна роля за формирането на омраза и подозрителност към неверниците-гои в сърцата и съзнанието на еврейските деца. Тази противна церемония би имала аналог, ако християнските църкви учеха нашите деца символично да пердашат юдейските фарисеи, които са осъдили Исус, а сетне да ядат храна, символизираща разкъсаните части от телата на еврейските жреци. Разбира се, подобно нещо би било напълно неетично спрямо духа на християнството, макар същото отмъстително отношение да се съдържа в самата същина на юдаизма.

Ционизмът като расизъм

След 2000 години на конфликти еврейската молитва „Догодина в Йерусалим“ най-сетне намери изражение в едно открито политическо движение, наречено ционизъм. През 1862 г. Мозес Хес - учител на Карл Маркс и духовен баща едновременно на ционизма и комунизма, написва „Рим и Йерусалим“. В него той изразява познатите талмудистки ценности.

„Ние, евреите, винаги ще останем чужденци сред гоите (неверниците)... Факт е, че юдейската религия стои над целия еврейски национализъм... Всеки отделен евреин - независимо иска ли го, или не, автоматично, по силата на своето рождение, е обвързан в солидарност с останалата негова еврейска нация... Човек трябва преди всичко да бъде евреин и чак на второ място - човешко същество“⁷⁶.

Ако Адолф Хитлер някога бе изрекъл думите: „Човек трябва преди всичко да бъде германец и чак на второ място - човешко същество“, нямаше ли тези слова да бъдат често повтаряни като доказателство за неговата поквареност? По някаква непреодолима причина обаче никой не се осмелява да осъди подобни думи, когато те произлизат от човека, който е поставил основите едновременно на ционизма и на комунизма.

Захванах да проучвам ционистката литература от творбите на Мозес Хес до наши дни и постоянно се сблъсках със същата надменност, каквато се съдържа в Талмуда.

Един известен ционистки историк - Симон Дубнов, през 1906 г. написва „*Основи на националния юдаизъм*“. В книгата си той изразява чувства, които със сигурност биха могли да бъдат определени като антисемитски, стига да бяха споделени от неверник.

„Асимиляцията е обичайно предателство спрямо знамето на идеалите на еврейския народ... Но човек никога не може „да стане“ член на една

⁷⁶ Hess, Moses, (1958). 1812-1875. *Rome And Jerusalem*. Translated By Maurice J. Bloom. New York: Philosophical Library.

родствена група, каквато е семейството, племето или нацията... От друга страна, един евреин - дори според случая да е роден примерно във Франция и все още да живее там, независимо от всичко това остава член на еврейската нация, и независимо дали му харесва или не, дали това му е известно или не, той носи клеймото на историческата еволюция на еврейската нация“⁷⁷.

През 1965 г. Моше Менухин - израелец, роден в крайно изтъкнато семейство хасиди (членове на религиозна секта - бел. ред.), дръзна да напише едно изложение за еврейското лукавство. Той сътвори възхитителната книга „Упадъкът на юдаизма в наши дни“. Авторът бе възпитаник на йешива (юдейско религиозно училище - бел. ред.) в Йерусалим и бе баща на прочутия израелски музикален изпълнител Йехуди Менухин (считан за най-добрия цигулар в света през втората половина на XX век - бел. ред.).

Менухин се позовава на влиятелния съвременен ционистки писател Яков Клатцкин, който се обърнал към света като цяло в своята излязла през 1921 г. на немски език книга „Криза и решение“ (*Krisis und Entscheidung*). Същият писал:

„Ние не сме евреи с тиренца към имената; ние сме евреи без всякакви определения и уговорки. Ние сме просто чужденци; ние сме чужди хора във вашата среда и подчертаваме, че желаем да останем такива. Между нас и вас съществува огромна пропаст - тъй широка, че над нея не може да бъде изграден никакъв мост. Вашият дух ни е чужд; митовите и легендите ви, обичаите, навиците, традициите и националното ви наследство, вашите религиозни и национални светини (християнството), неделите и празниците ви... всички те са ни чужди и далечни. Историята на вашите триумфи и поражения, военните ви песни и вашите бойни маршове, героите ви и техните славни дела, вашите национални амбиции и стремежи - всички те са ни чужди. Границите на земите ви не могат да ограничат нашето придвижване, а вашите погранични конфликти не ни засягат. Далеч по-високо от границите и ограниченията на вашите територии се издига нашето еврейско единство... Който назове чуждата (неверническата) земя „отечество“, е предател на еврейския народ... Лоялният евреин никога не може да бъде друг, освен еврейски патриот... Ние признаваме националното единство на евреите в диаспората, независимо от това в коя страна живеят. Ето защо никакви граници не са в състояние да ни възпрат от преследването на нашата собствена еврейска политика“⁷⁸.

Преди Втората световна война Нахум Голдман - председател на Световната ционистка организация, подтиква германските евреи да емигрират в Палестина, като използвал следните недвусмислени слова:

„Юдаизмът не може да има нищо общо с германизма. Ако се обърнем към стандартите на расата, историята и културата, то германците твърдо имат правото да не допускат евреите до намеса в делата на техния *volk* (народ - бел. ред.)... Аз отправям същото искане от името на еврейския народ към германците... Евреите се делят на две категории: онези, които признават, че

⁷⁷ Dubnow, S. (1906). *Foundation Of National Judaism*. Translated From Die Grundlagen Des Nationaljudentums. S. M. Dubnow. Berlin: Judischer Verlag.

⁷⁸ Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence Of Judaism In Our Time*. New York: Exposition Press.

принадлежат към една раса, отличаваща се с хилядолетна история, и такива, дето не го правят. Последните са обречени на безчестие“⁷⁹.

Дори съдията Луис Брандайс - ционистът, който седна в Американския върховен съд, го е казал по-сбито: „Евреите са особен народ; независимо от страната, положението или разновидностите на вярата му, еврейният задължително е член (на племето - бел. ред.)“⁸⁰.

Башата на съвременния ционизъм Теодор Херцел изразява истинската кауза на онова, което нарича еврейски въпрос:

„Еврейският въпрос съществува навсякъде, където могат да бъдат открити евреи в по-големи маси. Всяка нация, сред която евреите преживяват, прикрито или открито е антисемитска... Антисемитизмът сред народите се увеличава ден след ден и час подир час; действително той е обречен на нарастване, защото причините за неговия ръст продължават да съществуват и не могат да бъдат премахнати... Непосредствената причина за него е нашата прекомерна продуктивност откъм посредствени интелектуалци, които не могат да намерят изход надолу или нагоре - което ще рече - никакъв цялостен изход в която и да е посока. Когато пропадаме, ние се превръщаме в революционен пролетариат, в служители, подчинени на всички революционни партии; същевременно, когато се издигаме, се издига също и нашата ужасна власт на кесията“⁸¹.

Еврейската изключителност, тяхната съпротива срещу асимилацията, техните чужди традиции и обичаи - всички тези фактори са допринесли за реакцията на християнския свят, която понякога е ставала крайна. С всяко гонение, което евреите са преживявали, тяхното собствено недоверие и антипатия към неверниците-гои в собствените им писания се засилват, а същото се забелязва и в тяхното поведение, което пък предизвиква още повече преследвания. Така започва един цикъл на взаимни обвинения, който продължава дори и в края на XX век.

Цяло едно поколение евреи сега расте, залято от приказките за коварството на неверниците-гои. За холокауста обвиняват не само германците и източноевропейците, но днес вече се намират множество книги от еврейски автори, които настояват, че западните нации споделяли вината заедно с президента Франклин Д. Рузвелт, католическата църква, а всъщност - целия християнски свят⁸².

Аз обаче установих, че ако привлечеш вниманието върху писанията на Талмуда и цитираш точно самите думи, използвани от съвременните еврейски лидери и писатели, си навличаш обвинението в антисемитизъм. Струваше ми се, че щом повтарянето на словата на еврейските водачи е антисемитизъм, то отблъскващите елементи трябва да

⁷⁹ Attack. (1976). *Goldmann Цумупан в Zionism I: Theory*. No. 42. (Hillsboro. WV. www.natvan.com). - Б. а.

⁸⁰ Brandeis, L. at a speech before the Menorah Society at Columbia University (Брандайс в реч пред Обществото Менора в Колумбийския университет - б. пр.) - б. а.

⁸¹ Herzl, T. (1967). *The Jewish State: An Attempt At A Modern Solution Of The Jewish Question*. London, Pordes. - Б. а.

⁸² Wyman, David S. (1985). *The Abandonment Of The Jews: America And The Holocaust, 1941-1945*. Pantheon. - Б. а.

се съдържат в самите техни думи. Навярно исторически наслоеното отношение на евреите към неверниците-гои би могло да се разбере, след като се преценят причините за антисемитизма.

Бернар Лазар - известен еврейски интелектуалец във Франция от XIX век, изследва ролята на своя народ и в откошелния конфликт с другите народи. В широко разпространената книга „Антисемитизмът“ (*L'Antisemitisme*) той пише:

„Ако тази враждебност, тази неприязън бе показана спрямо евреите само веднъж, или пък само в една страна, то би било лесно да се вземат предвид локалните причини за такава нагласа. Ала тази раса е била обект на ненавист сред всички нации, сред които тя някога се е настанявала. Доколкото враговете на евреите принадлежат към различни раси,... изглежда общите причини за антисемитизма винаги са се намирали в самия Израил, а не у онези, които са се отнасяли враждебно към него“⁸³.

Някои може да възразят, че антигойският тон на Талмуда и на основателите на ционизма няма почти никаква връзка с днешните евреи. Ала все пак свидетелствата доказват, че сърцевината на юдаизма - ортодоксалността, упорито става все по-екстремистка спрямо неверниците-гои, в сравнение с предходните поколения. Поне така посочва „Юдейската Енциклопедия“ в своята статия по въпроса⁸⁴.

Вероятно подобно нещо би могло да се очаква с развитието на съвременния филм. Киното и телевизията оказват огромно влияние върху човешките чувства. Серийни описания за преследванията на евреи - през цялата история от Тората до холокауста, се разпространяват сега в неустоим формат. В хиляди добре измайсторени филми - от „Десетте Божии заповеди“ до „Списъкът на Шиндлер“, на евреите се напомня за коварството на неверниците-гои, докато самите гои се размекват по отношение на еврейската кауза. Непрестанно повтаряните ужасни приказки за холокауста могат да послужат единствено за увеличаване на подозрителността на обикновения евреин към неверниците-гои, като същевременно подчертават необходимостта от еврейска солидарност.

Съвременното еврейско превъзходство

Колкото повече четях историческите обяснения за еврейския етноцентризъм, толкова повече се учудвах колко много от всичко това е валидно и в наши дни. Така започнах да поглъщам лакомо съвременни еврейски книги и публикации. Избирах техните най-популярни и уважавани вестници, книги и списания. Тъй като вече бях започнал да различавам двойния им стандарт, взех да търся потвърждаващи го доказателства и онова, което открих, ме смая. В действителност намирането бе лесно и все още е. Цялата подозрителност спрямо неверниците-гои и тяхното осъждане, антихристиянските и антиевропейските филипики, превъзнасянето на еврейското морално, духовно и генетично превъзходство, че дори и самохвалното признание как те

⁸³ Lazare, Bernard. (1967). *Antisemitism: Its History And Causes*; Translated From The French. London, Britons Publishing Co. - Б. а.

⁸⁴ *Encyclopaedia Judaica*. (1994). Decennial Book, 1983-1992 Events Of 1982-1992 Jerusalem: Encyclopaedia Judaica. - Б. а.

контролирали повечето от ключовите позиции в медиите и управлението, се съдържат в литературата им. Всеки, който прочете публикациите, предназначени за ползване от евреи, ще открие не по-малко антигойски материали, отколкото в 1500-годишните талмудистки писания, които вече цитирах. Те рядко са толкова остри, колкото старите материали, но основните теми неминуемо биват взети от съвременето и понякога от тях даже струи неподправена омраза.

Много от примерите, за които говоря, могат да бъдат срещнати в най-големия еврейски вестник извън Израел - „Джуиш Прес“ (*The Jewish Press*)⁸⁵, който определя тона на еврейските религиозни и културни схващания повече, отколкото всеки друг вестник. Един от неговите първостепенни религиозни авторитети е равинът Симка Коен, който поддържа колонка от сорта на даващите напътствия в стил „Скъпи читателю“, озаглавена „Халакски въпрос“. Неотдавна равинът Коен уведоми своите читатели, че Талмудът определял неверниците-гой като „животни“ [както става видно от талмудските писания в Гемара Кидушин 68а и Метция 114б - виж *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 10А.]. В друга секция на същия брой той обсъжда, пък как една еврейка не се посочвала като проститутка, ако върти предбрачен секс с евреин, но тя е курва, ако има сексуални връзки с неверник-гой, дори и ако е омъжена.

„Женитбата с гой никога не може да бъде благословена или оправдана, тъй като подобна връзка определя жената като *zona*... Обичайно преведен на говорим език, терминът *zona* се използва за проститутка...

Всъщност предбрачният секс на една еврейка с евреин не превръща автоматично жената в *zona*... Еврейката става проститутка или *zona* в очите на Талмуда само когато се омъжи или по някакъв друг начин има сексуални отношения с неевреин“⁸⁶.

Друго еврейско издание - „Джуиш Кроникъл“ (*The Jewish Chronicle*), в статия, озаглавена „Някои внимателно и небрежно подбрани слова“, разкрива, че еврейската дума за жена от гоите е обидното слово на идиш „шикса“, което означава „курва“ и идва от юдейския корен „шайгец“ (*гадост*). Освен това е отбелязано, че малки момиченца-гой са наричани „шикселке“, означаващо „малка женска *гадост*“⁸⁷. Но как ли щяха да реагират евреите, ако неверниците-гой чат-пат се обръщаха към еврейките и малките еврейски момиченца с „курви“ или „курвенца“?

Нещо повече, не само християните, но и нехристияните от всички раси биват разглеждани от талмудските учители от ранга на основателя на Хабад-Любавичи - равинът Шнойер Залман, като „божествен отпадък“ (боклук). Хабад е могъщо движение вътре в хасидизма. (Създадено е в украинския град Любавичи и навярно е най-екстремистката юдейска секта - б. пр.). Списание „Ню Рипблук“, чиито персонал се състои изключително от евреи, в броя си от месец май на 1992 г. имаше някои твърде показателни признания.

„...в новия месиянски универсализъм на Хабад има някаква сериозна ирония, особено в неговото отношение към гоите; а със сигурност най-

⁸⁵ *Jewish Press*. Brooklyn, NY.

⁸⁶ *The Jewish Press*. (1988). Feb. 19. 8C. - Б. а.

⁸⁷ Bermant, C. (1991). *Some Carefully And Carelessly Chosen Words*, *Jewish Chronicle*. May 17. - Б. а.

неприятната от тях се отнася до иначе неприкритото и даже расистко презрение към тях.

Колкото до гоите... отношението на Залман (бе): „Душите на неверниците-гои са от напълно различен и нисш порядък. Те са изцяло зли, без каквито и да било компенсиращи това качества.“

Същевременно отношението към неверниците в учението на равина Шнойер Залман е еднозначно оскърбително. Тяхното (нееврейско) материално състояние произхожда от божествения отпадък. Всъщност и самите те произлизат от боклука, поради което са по-многобройни от евреите, както плявата е повече от зърното... Всички евреи са добри по рождение, а всички гои - зли.

...Нещо повече, това определение на неверниците-гои като зли по произход, като по-низши както в духовно, така и в биологично отношение спрямо евреите, по никакъв начин не е преразгледано в късните хабадски творби⁸⁸.

Вярно е, че не всички евреи споделят крайната гледна точка на Хабад, която е неразделна част на ортодоксалната юдейска религия. Въпреки това, я си представете, че в католическата или методистката църква съществува движение, което твърди, че евреите или чернокожите са отломки от боклука, че са „изцяло зли“ и нямат „никакви компенсиращи това качества“. Нямаше ли да чуем страхотен вопъл? Евреите поискаха от католическата църква да извади от своите литургии всичко, което те смятат за обидно, и католиците, както и останалите християни, изпълниха това желание. А никой не се осмелява да настоява, че еврейската вяра също трябва да зачеркне споменаването на неверниците като „зли по рождение и с по-низши души“.

Щом взех да разглеждам тези въпроси от един нов ъгъл, аз забелязах, че в самата същност на юдаизма е заложено опазването на еврейското наследство и поощрението на еврейските интереси.

При изучаването на някои от енциклопедиите и на биографичните творби, съставени от специалисти-равини, открих вписани известни евреи, които се самоопределяха като атеисти и комунисти, както споменах по-рано в предходната глава. Леон Троцки - един от главните атеисти и виновници за Руската революция, и Хърбърт Аптекър - „атеисткият“ главен теоретик на Комунистическата партия на САЩ, са гордо записани в еврейските справочници като „Кой кой е в световното еврейство“ и „Кой кой е в американското еврейство“. [*Who's Who In World Jewry*. (1965). New York: Pitman Pub. Corp; *Who's Who In American Jewry*. (1927-). New York: The Jewish Biographical Bureau - 6. a.] А тези книги са съставени от водещи американски равински организации.

Еврейската религия - така, както е систематизирана от Талмуда, - е по-малко загрижена за отвъдния живот, отколкото за оцеляването и властта на еврейския народ. Водейки се от вярването, че евреите са „богоизбраният народ“, юдаизмът се крепи върху летописните притчи за отминали гонения. В един свят, който отхвърля расизма, юдаизмът е единственото вероизповедание на земята, възхвалявано, задето поощрява генетичната изключителност, схващането за елитарността на юдеите, етноцентризма и

⁸⁸ *The New Republic*. (1992). May. - Б. а.

етническото превъзходство. Съвременен Израел е единствената западна държава, която е откровено теократска и която безсрамно се самопровъзгласява за нация, чиято цел е да насърчава една религия и един неповторим народ. Израел определя юдаизма като държавна религия, с незначително разделение между църквата и държавата в нейното гражданско и религиозно законодателство. Независимо от тяхната религиозна държава обаче, повечето евреи в Израел определят себе си като „светски“ люде. Но даже нерелигиозните евреи в Израел и Америка подкрепят управляваната по ортодоксален маниер държава, а освен това те поддържат многобройни организации по света, ръководени от ортодоксални евреи - като един механизъм за запазване на тяхното културно и расово наследство.

Повечето от нас никога не забелязват действителния еврейски шовинизъм и власт, понеже не сме подредили разпръснатите факти в едно неразривно цяло. Както едно дете подрежда парчетата на пъзела, повечето от нас все още не са запълнили картината. И благодарение на нашето нехайство, медиите заличават толкова парчета от нея, колкото могат, а всеки, който успее да свърже всички частици в един изглед, бива завръщай със сопата на най-крайното морално оръжие - обвинението в антисемитизъм.

Еврейското влияние е даденост, която притежава толкова много власт в медиите и финансите на американската държава, че е удивително дали изобщо ще се намери неверник-гой, който би дръзнал да ѝ се противопостави. Онзи пък, който бива обвинен, че е антисемит, се изправя срещу един упорит враг, организиран по целия свят - враг, който ще стори всичко необходимо, за да го дискредитира, сплаши и унищожи.

След като приключих проучването на четивата в Талмуда и на съвременните ционистки писатели, аз разбрах, че европейците не са единствените хора, които през историята си бяха прилагали расова и религиозна нетърпимост. Всъщност самите евреи са били твърде изкусни в тази сфера. Щом веднъж установих, че еврейският етноцентризъм съществува, отново си зададох въпроса, който възникна, след като бях просветлен по темата за „Руската революция“: Защо ни бе забранено да узнаем това?

Един евреин може с право да възрази срещу обидни критики от страна на християните. Защо тогава аз, като християнин, да не бъда разстроен от злословията на евреите по отношение на моето наследство? Ако чувствата на ненавист на християните спрямо евреите са лоши, защо и обратното не е точно толкова достойно за порицание? Прави ли са медиите, когато насаждат, че християните имат монопол над омразата, докато евреите държат монопола над милосърдието? Коя религия, като съдим по свидетелствата, съдържащи се в нейните собствени писания, е по-мотивирана от омразата?

Дори когато пиша тези предизвикателни слова, аз не изпитвам никаква ненавист към еврейския народ. Има нетолерантни евреи - така, както има и нетолерантни неверници-гои. Освен това е вярно, че се срещат доста евреи, които уважават нашето християнско наследство. Ала докато нешовинистично настроените евреи не пожелаят да заработят така, че да внесат във вярата и общността си същата любов и смирение, каквито проповядва Христос, пръстенът на омразата между евреи и гои ще продължава да се затяга. И ако това остане така, ще бъдем свидетели на повторението на ужасните ексцесии от миналото.

Елитът в правителството, църквата и медиите работи ревностно, за да отслаби нетолерантността на гоите спрямо евреите. Тази обективна реалност обаче може да бъде постигната само чрез равностойно усилие за намаляване на еврейския шовинизъм, подозрителност и гняв спрямо неверниците-гои. Както писа израелският борец за граждански права Израел Шахак, „антисемитизмът и еврейският шовинизъм могат да бъдат победени само едновременно“.

След като прочетох думите на основателя на съвременния ционизъм Теодор Херцел, аз разбрах веднъж завинаги, че в нашата цивилизация съществуват, както се изразява той, „чужди“ смутители. Това са люде, които не споделят нашата култура, традициите ни, нашата вяра, интересите ни и нашите ценности. Стана ми ясно, че ако желая да опазя наследството и ценностите на моя народ, ще трябва да го защита от онази нетолерантна част в еврейската общност, която не дири помирение, а господство.

Когато бях на 16 години, аз нито за миг не допусках, че само заради посочването на могъщите еврейски елементи на антихристиянството ще ми бъде лепнат етикетът антисемит. Не приемам това клеймо и до днес, и все така продължавам да мисля, че противопоставянето на еврейското превъзходство не е по-антисемитско, отколкото е антииталианско опълчването срещу мафията.

Трета глава

РАСА, ХРИСТИЯНСТВО И ЮДАИЗЪМ

Откакто се помня, винаги съм бил вярващ християнин. Баща ми е изцяло отдаден на християнството и ми е обяснявал, както за спасението, което Исус Христос предлага, така и за Неговите житейски уроци. Татко обаче никога не е бил догматик в своята вяра и през годините водеше семейството ни в различни църкви, без да се интересува от техните наименования. По едно или друго време сме принадлежали към паства на Презвитерианската, на Методистката или на Христовата църква. Единственото нещо, което имаше значение за баща ми, бяха качествата на свещеника и богомолците.

Докато бях още в отделенията, семейството ми се присъедини към Методистката църква от Елисейските поля, в чието неделно училище преподаваше татко. Когато пътувахме, почти винаги правехме всичко възможно, за да присъстваме и на неделното училище, и на църковната служба, независимо в кой град ставаше това. Новите хоризонти, които разкриваха пред нас различните неделни училища и проповедниците, бяха като инжекции с адреналин за нашата християнска вяра.

Като станах на тринайсет, отидох в училището на Клифтън Л. Гейнъс - силно фундаменталистско школо към Христовата църква в Нови Орлеан. По същото време семейството ми и аз почнахме да посещаваме службите в църковния храм на Карълтън авеню, който поддържаше здрави връзки с училището. Макар като невръстен да бях кръстен в Презвитерианската църква, новите ми учители и приятели ме убедиха, че Библията учи как преди кръщението било необходимо решение по съвест относно спасението. Така, докато извършвах с мен съответния ритуал във водата на басейна за кръщаване сред нашия църковен олтар, аз се молах и изцяло се отдадох на Христос. Скоро след моето кръщение - и след доста врънкане от моя страна, татко също откри своя път към басейна за кръщаване.

Преживяванията ми като един възроден християнин имаха дълбоко въздействие не само върху християнските, но също така и върху моите светски убеждения, понеже ми се струваше, че виждам всичко в нова светлина. Когато човек има доверие в собствените си схващания, не се страхува да влезе в надпревара с противоположни мнения. Да бъда „спасен“ - това ми даваше едно усещане за сигурност, което ме направи по отворен за различни идеи. А когато човек изпитва съмнения относно истинността, залегнала в основата на собствените му убеждения, той се чувства заплашен от предизвикателствата срещу тях. Ето защо усещането, че съм „на чисто с Бог и света“ ми даваше свободата да проучвам разни предизвикателни идеи. Така само няколко месеца след моето кръщение аз прочетох „*Раса и разум*“ - книгата, която постави началото на моето интелектуално пътешествие към разбирането за расите⁸⁹.

В началото на шейсетте години повечето църкви из Юга все още бяха сегрегирани, та дори католическата имаше отделни енорийски училища и отделни седалки за бели и за чернокожи по време на службата. Възприемането на расовите различия не бе поставяло никаква морална дилема пред организираното християнство през неговите първи две хилядолетия, ала само след 50 години на доминирани от

⁸⁹ Putnam, C. (1961). *Race and reason: A Yankee View*. Public Affairs Press. - Б. а.

егалитаристи медии, расовите отношения в християнската общност взеха да се променят. По една ирония източникът на тази нова „християнска“ гледна точка бяха предимно хора, които де факто бяха антихристияни.

Отначало на християните им бе казано, че признаването на расовите различия и разделения е недопустимо. Когато в средата на седемдесетте години аз завърших колеж, все по-голям брой църкви вече твърдяха, че расизмът е „грех“. А през осемдесетте някои църкви, които 20 години по-рано бяха напълно сегрегирани, дори започнаха да освещават смесените бракове между бели и чернокожи.

Когато за първи път се усъмних в идеята за расовото равенство, въобще и през ум не ми мина, че разбирането за расовите различия би могло да е несъвместимо с моята християнска вяра, понеже тогава почти всички църкви из Юга бяха разделени. А моята църква и нейното училище бяха изцяло за бели.

По-късно преминах през известно духовно лутане по въпроса, тъй като за мен християнството не бе само вяра, а и моя единствена морална опора. Питам се, дали пък моите убеждения по въпроса за расата не са по някакъв начин противни на християнството. Затова почнах да препрочитам Светата Библия, отделяйки специално внимание на начина, по който тя се отнасяше към племена, раси, народи и нации, като набожно разсъждавах над това.

В списанието на някакво методистко неделно училище прочетох статия, която настояваше, че расовата сегрегация е неприемлива за християните. Текстът, който тя използваше, за да защити позицията си, бе от „Деяния на апостолите“, 17:26:

„И той произведе от една кръв всичките нации човешки, да обитават по цялото лице на земята...“

Спомних си за измамата, с която си служеха медиите, относно прословутия цитат на Томас Джеферсън: „Нищо в книгата на съдбата не е записано по-убедително, отколкото това, че тези хора [негрите] трябва да бъдат свободни“. Когато се замислих как пренебрегвах следващите изречения, потвърждаващи расовите различия и подкрепящи разделения, аз незабавно разтворих своята Библия и потърсих съответния текст. Пасажът гласеше:

„И той произведе от една кръв всичките нации човешки, да обитават по цялото лице на земята, като уточни отредените им земни години и границите на тяхното обитаване.“

Също, както в случая с Джеферсън, важни думи - такива, които довършват смисъла на текста, бяха загърбени. В библейски смисъл „нация“ е синоним на народ или раса. Аз се замислих над факта, че Господ наистина е създал многообразието от расите на човешкия род и им е дал ясни характеристики, както и „границите на тяхното обитаване“. Щом прочетох пасажа в неговата пълнота, хич не ми се стори, че Господ приветства расовата интеграция или пък расовото смесение. Та нали самият Той ни е направил от различни раси и ни е разделил по видове.

Колкото повече четях Библията, толкова по-ясно ми ставаше, че Господ изглежда е бил много загрижен относно наследството. Старият завет разказва за една

националност, за един народ - израилтяните, които са определени като специални, като „избран народ“. Между израилтяните и ханаанците, яковитите, филистимяните, амалкитите, асирийците, египтяните и още дузина други изчерпателно описани народи се води битка на живот и смърт. Макар да бях изненадан и ужасен от геноцида, както вече споменах, аз продължавах да откривам все нови и нови пасажии от Библията (такива като Исус 6:21 и 10:28 - 10:41), които детайлизираха изстреблението на цели народи.

Еврейските шурмоваци извършваха своя геноцид съгласно стриктното напътствие, наложено от Мойсей в глава 20 на „Второзаконие“. Той им бе казал, че из земите, предопределени да станат Израел, те трябвало да унищожат до крак всеки жител; също и хората от околните нации подлежах на изстребление, но само, ако не се преклоняха като роби на Израел.

„Кога приближиш до някой град, за да го превземеш, предложи му мир. Ако се съгласи на мир с тебе и ти отвори порти, целият народ, който се намира в него, ще ти плаща данък и ще ти работи. Ако пък се не съгласи на мир с тебе, обсади го и когато Господ, Бог твой, го предаде в ръцете ти, погуби с острието на меча всичко мъжко в него; само жените, децата, добитъка и всичко, що има в града, всичката му плячка вземи за себе си и се ползвай от плячката на враговете си, които Господ, Бог твой, ти е предал. Тъй прави с всички градове, които са от тебе твърде далеч, които не са градове на тия народи.

Но в градовете на тия народи, които Господ, Бог твой, ти дава да владееш, не оставяй жива нито една душа, а предай ги на заклание: хетейци, аморейци, хананейци, ферезейци, евейци и иевусейци...”

Посланието е недвусмислено. Дори невинни деца е трябвало да бъдат избити само защото произлизали от вражеска нация.

Обичай „ближния“ си

От най-ранните ми дни в неделното и библейското училище бях учен, че най-великата божия заповед е да „обичаш ближния си като себе си“ („Левит“, 19:18). Израснал с десетте божии заповеди - като най-добре познати пасажии от Стария завет, сега аз се чудех как бе възможно подобен геноцид, съдържащ се там, да бъде разбран в светлината на „не убивай“, „не кради“ и „не пожелавай дома на ближния си“ („Изход“, 20:13, 15 и 17).

Реших да прегледам писанието, което обсъжда любовта към ближния като към себе си. Открих го в „Левит“, 19:18 на „Ревизираната стандартна версия на Стария завет“, която принадлежеше на баба ми. То гласеше:

„Не отмъстявай и не бъди злобен против синовете на собствения ти народ, но обичай ближния си като себе си...”

Следният откъс пък представлява еврейски превод на текста за тяхната Библия, съгласно староеврейския текст:

„Не отмъстявай и не бъди злобен против твоите сънародници. Обичай другаря си като себе си“⁹⁰.

Тук пасажът разкрива ясно, че близни са *„синовете на собствения ти народ“* - иначе казано, близен означава *сънародник*-израилтянин, а не *другите* народи. В най-скорошния еврейски превод на текста се употребява *„твоите сънародници“* вместо *„синовете на собствения ти народ“*.

Талмудът обяснява в Баба Кама 113b, че специално терминът „близен“ не важи за неверник-гой⁹¹. И „Еврейската енциклопедия“ го заявява ясно: „Тук неевреинът е изключен, тъй като той не е близен...“⁹².

Години по-късно прочетох една статия от д-р Джон Хартунг, в която той поясняваше, че правните предписания на десетте божии заповеди били ясно насочени срещу простъпките против „близен“, което изключвало неизраилтяните. Същият автор посочваше, че скрижалите, от които били преведени десетте заповеди, нямали точки, запетайки или главни букви на първите думи. Следователно частта относно „не убивай“ ставала елемент от един по-широк контекст. И той би могъл да се чете така:

„Не убивай, нито прелюбодействай, нито кради, нито лъжесвидетелствай срещу ближния си, нито пожелавай жената на своя близен и не пожелавай дома на ближния си, нито нивата му, нито слугата му или слугинята му (в православните преводи е „роба му“ и „робинята му“ - бел. ред.), ни вола му, нито осела му, нищо, което е на ближния ти“⁹³.

И тъй, кои са значи онези, за които е забранено да бъдат убивани от израилтяните? „Не убивай ближния си... децата на твоя народ, синовете на собствения ти народ, твоите сънародници израилтяни“. Ето как масовото избиване и ограбването на земите на други народи - както повелява Мойсей, влизат в пълен синхрон с правилата на десетте заповеди.

Библията - политически некоректна

Колкото и прочитът на тези редове да се стори изненадващ за мнозина християни, Старият завет подкрепя от все сърце институцията на робството. И отново става ясно, че израилтяните могат да бъдат *вечно* заети с поробването на други народи, обаче им е забранено да се поробват помежду си.

„А за да имаш свой роб и своя робиня, купувайте си роб и робиня от народите, които са наоколо ви; тъй също и от децата на преселниците, заселени между вас, можете да купувате, и колкото се родят в земята ви от техния род, който е у вас, и те могат да бъдат ваша собственост; можете да ги предавате в наследство и на синовете си след вас като имот; владейте ги

⁹⁰ TANAKH. (1985). *A New Translation of The Holy Scriptures according to the Traditional Hebrew Text*. Philadelphia. The Jewish Publication Society. - Б. а.

⁹¹ *Talmud* - Baba Kamma (1935). стр. 666. Soncino Edition. - Б. а.

⁹² Funk and Wagnalls, *Jewish Encyclopedia*. (1905). Gentile, стр. 620. - Б. а.

⁹³ Hartung, John. (1995). *Love Thy Neighbor: The Evolution of In-Group Morality*. Skeptic, Vol 3. No. 4. - Б. а.

вечно като роби. А над братята си, синовете израилеви, не бивайте един над други жестоки господари.“ („Левит“, 25:44-46.)

По отношение на смесените междурасови бракове има недвусмислени пасажии, в които Господ заповядва: „Не се сродявай с тях.“

„И когато ти ги предаде Господ, Бог твой, и ти ги разбиеш, - тогава предай ги на заклятие, не влизай с тях в съюз и ги не щади; и не се сродявай с тях: дъщеря си не давай на сина му, и дъщеря му не взимай за сина си...“ („Второзаконие“, 7:2-3).

Нататък Библията продължава, като казва на израилтяните, че който се ожени за неизраилтянка, „ще отвърне синовете ти от Мене, за да служат на други богове, и тогава ще се разпали върху вас гневът на Господа и Той скоро ще те изтреби“ („Второзаконие“, 7:4).

Навсякъде другаде Старият завет осъжда смесването на „святото семе на Израил“. Юдейските жреци се оплакват, че „народът израилев и свещениците и левитите не са се отделили от другоплеменните народи с техните гнусотии... („Ездра“, 9:1). Защото взеха техни дъщери за себе си и за синовете си, светото семе се смеси с другоплеменни народи“ („Ездра“, 9:2). Ездра продължава, като изброява 107 мъже, които се отказали от своите чуждоземни жени и техните деца, създадени от самите тях, като част от подчинението си на Господ.

Аз установих също, че генеалогията бива привеждана като доказателство за кръвосмешение. Расово нечистите родословия бяха използвани, за да бъде отказано свещеничество на онези, които са се върнали от вавилонски плен. Във всяко неделно училище детето научава, че едно от старозаветните доказателства за божествеността на Исус е тъкмо неговото ненакърнено родословие. Открих, че геноцидът и забраната на смесените бракове не бяха единствените средства, използвани в библейските времена за защита на чистотата на кръвта у израилтяните. Освен всичко това обаче Библията ясно защитава разделението и сегрегацията.

„...Аз съм Господ, Бог ваш, който ви отделих от всички на-роди“ („Левит“, 20:24).

„...Като чуха тоя закон, те отлъчиха от Израиля всичко другоплеменно“ („Неемия“, 13:3).

Ако новата егалитарна версия на християнството е правилна, а расовото разделение е грешно, тогава по тази логика Господ щеше да бъде първият заклемен, понеже Той е онзи, който създава расовите различия сред човечеството. Независимо дали човек вярва, че Бог използва комплексния процес на продължителната еволюция, или простия акт на незабавното сътворение, за да ни направи, очевидно е, че съществуват различни раси и те са географски разделени. Ако расовата неделимост е против Божиите закони, защо Той създава расите, разделя ги географски и им придава отделни качества и характеристики? Дали Бог не е заподозрян в извършването на голяма грешка, която сега човекът, в своята суета, е предопределен да поправи посредством интеграция и расово смесване?

Когато поставих на разглеждане ясните расови учения на Стария завет, моят преподавател в неделното училище каза, че Исус Христос е донесъл промяна чрез своето пришествие заради целия човешки род. Трябваше да призная, че учението на Христос не съвпада с грубия етноцентризъм на Стария завет. Защото Новият завет учи, че Божията милост и Христовото спасение са достъпни за всички хора и всички нации. Онези, които вярват в Исус Христос, чрез своето спасение стават „божи деца“ - сиреч новият „богоизбран народ“. Ето някои често цитирани редове от Новия завет.

„Защото всички сте синове Божии чрез вярата в Христа Исуса; всички, които в Христа се кръстихте, в Христа се облякохте. Няма вече иудеин, ни елин; няма роб, ни свободник; няма мъжки пол, ни женски; защото всички вие едно сте в Христа Исуса. Ако пък вие сте Христови, тогава Авраамово семе сте, и по обещание наследници.“ („Послание на Свети Апостол Павла до галатяни“, 3:26-29).

Привържениците на равенството (*егалитаристите*) често използват тези редове, за да оправдаят тяхната вяра в расовата и половата еднаквост. След като внимателно размишлявах над редовете, аз си зададох някои въпроси. Означават ли тези стихове, че на света буквално не съществуват никакви мъже и жени, никакви юдеи и гърци и никакви роби и свободни хора? Очевидният отговор е „не“. Новият завет непрестанно признава различията между мъже и жени, юдеи и гърци, както и между слуги (роби) и свободни люде. Фактически, независимо че това може да шокира някого, който не го проумява, Новият завет обикновено приема установеното съществуване на робството и изрично заявява, че притежателите на роби могат да бъдат вярващи християни и събратя. Нека видим следните пасаж:

„Вие, рабите, бъдете послушни на вашите по плът господари със страх и трепет, в простотата на сърцето си, както на Христа...“ („Послание на Свети Апостол Павла до ефесяни“, 6:5).

„Ония, които са под робско иго, да считат господарите си достойни за всякаква почит, за да се не хули името Божие и учението.“ („Първо послание на Свети Апостол Павла до Тимотея“, 6:1).

„Ония пък, които имат господари повярвали, да се не отнасят към тях небрежно, задето са братя, а с по-голямо усърдие да им служат, понеже тия, които получават техните услуги, са верни и възлюбени. Тъй поучавай и увещавай.“ („Първо послание на Свети Апостол Павла до Тимотея“, 6:2).

„Увещавай слугите, да се покоряват на господарите си, да им угаждат във всичко, като не отвърщат, не крадат, а показват във всичко добра вяроност, та да украсят учението на нашия Спасител, Бога във всичко.“ („Първо послание на Свети Апостол Павла до Тита“, 2:9-10).

„Слуги, покорявайте се с голям страх на господарите си - не само на добрите и кротките, а и на опърничавите.“ („Първо съборно послание на Апостол Петра“, 2:18).

Аз не оправдавам робството и потисничеството на хората от какъвто и да е вид. Ала все пак Исус Христос очевидно не им се е противопоставял; още по-малко, пък Господ, когато казва на израилтяните, че могат да запазят робите си (от други племена) завинаги („Левит“, 25:44-46). През целия си живот Исус се е движел сред роби, като

порицавал всеки грях, но въпреки всичко Той нито веднъж не е изрекъл и дума, която да осъжда робството или робопритежателите.

Един прекрасен пример за отношението на Христос към робството откриваме в срещата му с римския центурион и неговия роб („Евангелие от Лука“, 7:1-10). Откъсът разказва за един римски центурион, чийто роб се разболял. Той пратил известие на Исус, в което го молел да излекува роба му. Но освен това в съобщението се казва, че не се е налагало да отиде лично при него, защото римлянинът бил уверен как Исус можел да изцери човека от каквото и да е разстояние. Христос не осъдил собственика на роби, нито наредил на центуриона да освободи своя роб. Той просто излекувал роба и възторжено похвалил робопритежателя, заявявайки: „...казвам ви, нито в Израеля намерих толкова голяма вяра“. Пасажи от този род ми подсказваха, че посланието, което е донесъл Христос, е било за лично спасение, а не за либерална обществена дейност.

Изразът „Няма вече иудеин, ни елин; няма роб, ни свободник; няма мъжки пол, ни женски“ призовава към расова интеграция не повече, отколкото настоява за премахване на различията между половете или за поставяне край на робството. Посланието е много ясно и твърде просто: спасението от Исус Христос е достъпно за всеки, който повярва в Него - мъж или жена, евреин или елин, роб или свободна личност.

Стана ми ясно, че и Старият и Новият завет признават различията сред човешкия род. Разбира се, Новият завет все пак насажда атмосфера на любов и уважение, което представлява промяна на по-грубите разпоредби в Стария завет. Исус Христос и авторите на Новия завет изглежда приемат робството, но притежателите на роби са предупреждавани да се отнасят внимателно към робите си и независимо че Исус признава, както различните раси, които Самият Бог е създал, така и „границите на техните заселения“, той постановява, че спасението от него е открито за всички.

Илюстрация на това, колко далече са останали от словата на Исус някои от организираните християнски църкви, е усърдната настоятелност на много от тях за налагане на контрол над оръжията. Той е изрекъл с думи, които никой не може да сбърка:

„...а който няма, нека продаде дрехата си и да купи нож“ („Евангелие от Лука“, 22:36).

Как ли ще се отнесе днес либералната преса към някого, който каже: „Ако нямаш пистолет, продай палтото си, щом трябва, но си купи!“ Либералното, ориентирано към марксизма социално евангелие, което егалитаристите казват, че се съдържало в Библията, съществува само в техните собствени представи. Обаче днес върху вярата на нашите предшественици бива присаждан либералният хуманизъм. А станалото вече популярно изображение на Исус - с мекушави и почти женствени черти, е една добра илюстрация. Докато в действителност Исус Христос е бил едновременно кротък и мъжествен. Неговата любов идвала от вътрешната му доброта и голямата му сила. Човек би могъл просто да съпостави сегашната разлигавено-хипарска медийна версия на Исус с библейското описание на онзи Христос, който влиза в храма, обръща масите и прогонва лихварите с деветвървен бич (камшик, обикновено изработен от девет преплетени върви).

През последните години либералните радикали дотолкова преиначиха значението на Христовото послание, че част от църковните пари отиваха за поддръжка на комунистическите революционери. Например Националният съвет на църквите - тази престижна групировка на основните църкви, изпрати пари на комунистите в Африка, които в крайна сметка бяха отговорни за избиването на християнските мисионери.

Еврейското антихристиянство

Докато все повече се запознавах с ролята, която организираното еврейство играеше за комунизма, ционизма и либерализма, забелязвах също еврейската враждебност спрямо християните. Холивуд произвежда изобилие от филми, които нападат християнството, а книгоиздателската гилдия бълва купища антихристиянска литература. Например през времето, прекарано в колежа, аз прочетох усърдно рекламирания бестселър, написан от един еврейски учен на име Джозеф Шонфийлд и озаглавен „Заговорът Песах“⁹⁴. В книгата се твърдеше, че Исус не бил умрял на кръста, ами всъщност бил упоен от своите последователи, та да могат те сетне да имитират смъртта и възкресението му. Като правило еврейските организации водеха борба за забрана на християнските молитви в училищата, споменаването на Христовото име на публични места и дори за забрана на коледните песни в американските училища.

Веднъж, когато в едно радиопредаване укорявах еврейските организации за тези техни деяния, някакъв слушател ме нарече нехристиянин, задето бях дръзнал да ги критикувам. „Та нали все пак“, възрази той, „евреите са богоизбран народ.“ Вече бях извършил достатъчно изследвания върху Библията, за да съм наясно, че подобни изявления казват само част от истината. Защото Новият завет ясно посочва как с вярата си християните са станали част от „наследниците на Божието обещание“ и че Бог повече не разглежда евреите така, както в своя завет.

Проследявайки отношението на християнската църква към юдаизма в исторически план, аз открих, че то забележимо се е променило през двайсети век. А това е период, през който също така нараства еврейската икономическа, политическа и медийна власт. Християнската църква има богата летопис на конфликти с евреите. И тъкмо от нея често се оплакват еврейските автори.

В ранните дни на християнството еврейските гонения срещу християните, както ги отразяват евангелията, все още са били свежи в съзнанието на църковните водачи. Като бивш фарисей, апостол Павел е бил един от онези безмилостни преследвачи - чак до неговото чудно преображение по пътя към Дамаск. Накрая обаче християнството се превръща в преобладаваща сред неверниците-гои религия, а организираното еврейство става негов неумолим враг, който твърди, че Исус е копеле, а Мария - проститутка, и че християните трябвало да бъдат сварени в изпражнения. От друга страна, като използват Новия завет, християните обвиняват евреите за разпъването на Исус и за широко-машабните преследвания на вярващите в Христа.

Повечето християни мислят, че единствените юдейски религиозни книги са онези, които се намират в Стария завет. Както обаче вече посочих в главата за еврейското превъзходство, Талмудът е сборник, съдържащ основните книги с юдейски тълкувания.

⁹⁴ Schonfield, H. J. (1965). *The Passover plot; new light on the history of Jesus*. New York: B. Geis Associates. Random House. - Б. а.

А и речникът „Америкън Херитидж“ го определя като „...съставен от основополагащи религиозни принципи за нуждите на традиционалния юдаизъм“

Три са основните клонове на юдейската религия: ортодоксален, консервативен и реформистки. Ортодоксалният е традиционният източник на юдаизма и се смята за заложен в неговото ядро. Твърде близък до ортодоксалния юдаизъм е консервативният, но той предлага повече свобода на действията при съблюдаване на строгите юдейски закони. Като по-осъвременено, реформисткото движение е и далеч по-малко ограничено от фарисейските традиции в сравнение с двата предходни клона. Ето как „Юдейската енциклопедия“ описва настоящата религиозна картина сред израелската нация:

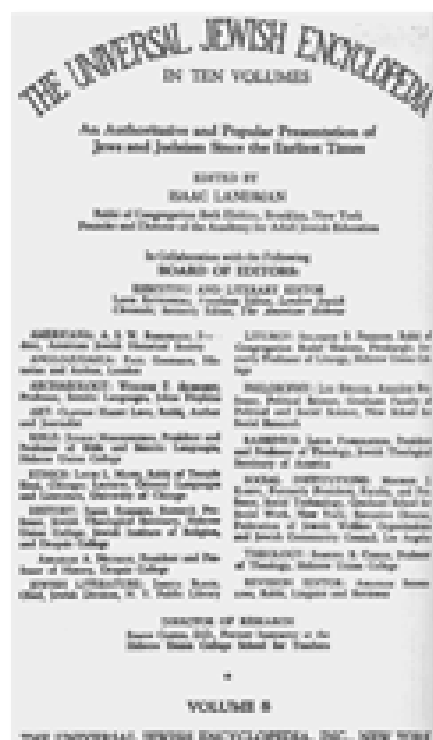
„В държавата Израел има съвсем малко реформистки или консервативни енории. Ортодоксалността е официалната религиозна позиция на Израел и повечето от равините принадлежат към старата школа на талмудистките юристи.“ (Виж статията „Консервативен юдаизъм“, стр. 396.)

„Тенденцията сред Еврейската теологична общност [в Ню Йорк] е подобна... към все по-ортодоксална позиция, отколкото е съществувала при предишните поколения“. (Пак там, стр. 906.)⁹⁵

„Универсалната еврейска енциклопедия“, пък изяснява, че тъкмо Талмудът, а не Тората или Стария завет, е върховното писание за юдаизма:

„Така окончателно меродавният авторитет за ортодоксалността е Вавилонският Талмуд. Ако не на теория, то поне на практика Библията сама по себе си се нарежда втора след него.“ (Виж „Универсална еврейска енциклопедия“, статия „Власт“, стр. 637.)⁹⁶

Талмудът обаче ясно посочва, че юдаизмът разглежда Исус като „шарлатанин“, „магьосник“, „прелъстител“ и „измамник“. Наред с това там се твърди, че библейското описание на разпятието е лъжа, като се настоява, че Исус е бил задушен в торна яма, и че тъй много го ненавиждали, та го екзекутирали по четири различни начина! Христос е представен като незаконен син на блудница и дори се предполага, че е бил неверник-гой. В някои изумителни пасажии Талмудът се хвали как римляните нямали нищо общо със смъртта на Исус, ами самите евреи го били екзекутирали заради неговото идолопоклонничество. Заявява се също, че Той бил измъкнат от смъртта чрез фокус от някакъв магьосник евреин и сетне наказан да ври в гореща сперма.

⁹⁵ *Conservative Judaism*, Encyclopedia Judaica, p. 396, p. 906. — Б. а.

⁹⁶ *Universal Jewish Encyclopedia*, „Authority“, p. 637. — Б. а.

Надолу предлагам цитати, които извадих направо от Талмуда и които се занимават с Исус и християните⁹⁷:

„Валаам [Исус] развратничеше с магарето си“ (Санхедрин, 105a-b).

„Юдейски свещеници вдигнаха Валаам [Исус] от мъртвите и го наказаха във вряща сперма“ (57a Гитин).

„Тя, която бе наследница на принцове и управници [Дева Мария], се забавляваше като проститутка с един дърводелец“ (Санхедрин 106a).

„[Исус] бе спуснат в торна яма и заровен до мишниците. След това около врата му бе увит един мек плат, в който бе поставен груб плат, и двата края бяха дръпнати в противоположни посоки, докато той умря“ (Санхедрин 52b). В Санхедрин 106a се казва също, че бил предаден на четири различни екзекуции.

„Чували ли сте колко годишен е бил Валаам [Исус]? ...окървавените измамници не бива да изживеят и половината от дните си, така че излиза как той е бил на трийсет и три години“ (Санхедрин 106).

„Онези, които четат неканонични книги [Новия завет], няма да имат място в бъдещия свят“ (Санхедрин 90a).

„Евреите трябва да унищожават книгите [на християните]“ (Шабат 116a).

Когато за първи път срещнах тези цитати от Талмуда в книгата на Елизабет Дилинг *„Юдейската религия“* - такива като тези по-горе и като онези, които изложих в предната глава, - аз си рекох, че не може да са достоверни, че трябва да са фалшиви или подправени. Сетне погледнах обидните цитати и се уверих в тяхното присъствие в изданието на Сонсино (най-популярния превод на Талмуда на английски през XX век). Антигойските цитати обаче бяха обилно отразени и в *„Еврейската енциклопедия“*. Толкова достатъчно, че човек да не може да се усъмни сериозно в тяхната автентичност. *„Еврейската енциклопедия“* дори уточнява как английските преводи използвали закодирани думи като амалкити, кутеани, египтяни, езичници и други прякори за обозначаване на неверниците-гои като цяло, като прилагат тези специфични термини, за да укрият от неверниците колко злонамерено се произнася Талмудът за тях. Тя ясно казва още, че думата „Валаам“ е прозвище на Исус Христос.

Като по-млад човек, реагирах на този прикрит еврейски расизъм първоначално с потрес, а впоследствие и с гняв. Как можеха тези юдейски „умни глави“ и медийни магнати да осъждат южняците, които просто искаха сегрегация, докато техните собствени свещени писания проповядваха омраза и насилие срещу нас, неевреите? Щом взех да говоря публично за ненавистта, която се съдържа в Талмуда, бях изкаран от медиите и групировки от рода на Антиклеветническата лига на синовете на Завета (АКЛ) мразещ, фанатик и антисемит. АКЛ е разпростряла се по целия свят организация с многомилionen бюджет, чиято задача е да оклеветява и дискредитира онези, които просто им казват истината относно еврейското превъзходство и омраза към неверниците-гои.

⁹⁷ *Talmud*, Sanhedrin (1935). Soncino Edition. 105a-b, p. 717; Simon, M. Trans. (1936). 57a Gittin. London. Soncino Press, p. 261; 105a-b, p. 726; 52b, p. 356; 105a-b, p. 726. - Б. а.

Ожесточих се не само срещу ненавистта, която забелязах в традиционните юдейски писания, но също така срещнах и в лицемерните атаки на еврейското ръководство спрямо онези, които вадеха на показ тази омраза. Те ме нападаха само защото публично цитирах Талмуда. А аз не вършех нищо друго, освен да чета направо от техните свещени книги. И въпреки това те ме наричаха „мразещ“.

В края на краищата неоправданите и лицемерните атаки, на които бях подложен, само засилиха моята решителност да отстоявам каузата, в която вярвах - без значение колко самотен бях. Неочаквано обаче установих, че има известен брой евреи, които се осмеляват да излагат истината за ционизма и еврейското превъзходство. Бидейки една доста преследвана и оклеветена група, те бяха точно толкова ужасени от нетолерантния и ненавистен дух и тон на юдаизма, възникнал в еврейските общности и ционистката държава, колкото и аз. Сред тях се включваха такива американци като Алфред Лилиентал, Ноам Чомски и храбрия евреин от Израел - д-р Израел Шахак. Тези учени бяха дръзнали да се изправят срещу еврейската нетърпимост.

Д-р Израел Шахак рискува всичко, за да внесе онова, което той определя като „известна хуманност“, в юдаизма и в ционистката държава. Професор Шахак е роден през 1933 г. във Варшава и е бил освободен от нацисткия концентрационен лагер в Берген-Белзен (*умира на 2 юли 2001 г. - бел. ред.*), следователно според самата еврейска дефиниция, той е „оцелял от холокауста“. Имигрира в Израел, служи в израелската армия и сетне става уважаван преподавател по химия. През целия си живот д-р Шахак е активист на движението за граждански права, пише по различни аспекти на юдаизма, както на иврит, така и на английски език. Автор е на много книги, последната, от които е излязлата през 1994 г. „Еврейска история, еврейска религия“. Гор Видал написа един прекрасен предговор за поредното американско издание. Ето някои откъси от книгата на Шахак, които излагат на показ отношението на юдейската религия към християните:

„Юдаизмът е пропит с много дълбока омраза към християнството, съчетана с неведение относно него. Явно това отношение е било усилено от християнските гонения срещу евреите, но е до голяма степен и независимо от тях. Фактически, то датира от времето, когато християнството е било все още слабо и преследвано (не само от евреите), като се е споделяло от евреи, които никога не са били преследвани от християни, или на които християните дори са помагали...

Според Талмуда Исус бил екзекутиран от точно определен равински съд заради идолопоклонничество, насърчаване на други евреи към идолопоклонничество и пренебрежение към равинската власт. Всички класически юдейски източници, които споменават тази екзекуция, са твърде радостни да поемат отговорност за нея. В талмудските версии римляните дори не са споменати...

Самото име „Исус“ за евреите е било символ на всичко, което е отвратително, и тази народна традиция все още съществува. Евангелията са еднакво ненавиждани и дори в съвременните израелски училища не се позволява да бъдат цитирани (камо ли изучавани)“⁹⁸.

⁹⁸ Shahak, I. (1994). *Jewish History, Jewish Religion*. Boulder, Colorado. Pluto Press. P. 97-98. - Б. а. (Книгата е издадена на български под заглавие „Еврейска история, юдейска религия: бремето на 3000 години“, ИК „Огледало“, София, 2003 г. - б. ред.)

Професор Шахак изнася, че на 23 март 1980 г. в Йерусалим ционистите публично и церемониално са изгорили стотици екземпляри от Новия завет. Той пише как били унищожени по предписание на Яд Ле'ахим - еврейска религиозна организация, субсидирана от израелското Министерство на религиите. Като се замислим, това е същото правителство, за което някои християнски свещеници казват, че би следвало да подкрепяме с американски долари! Сред другите тревожни обвинения д-р Шахак изнася:

„Еврейските деца в действителност ги учат - чрез такива пасажки като онзи, който нарежда на всеки евреин, когато и да мине покрай гробище, да произнесе благословия, ако гробището е еврейско, но да прокълне майките на мъртвите, ако е нееврейско... и стана обичайно да се плюе (обикновено трикратно), когато се види църква или разпятие...“.

Д-р Шахак цитира твърде популярната, издадена в Израел „Талмудическа енциклопедия“, която обсъжда отношенията между евреин и гой (като с „гой“ се обозначава всеки неевреин):

„Ако евреин има коитус [полово сношение] с жена-гой - без значение дали тя е дете на три годинки или е възрастна, дали е омъжена или е мома, и дори да е невръстна, само на девет години и един ден, - понеже той е имал доброволен коитус с нея, тя трябва да бъде убита, както е в случая с един звяр, понеже чрез нея евреинът си е докарал неприятност“⁹⁹.

Аз знаех за тези ненавистни талмудистки закони дълго преди да прочета последната книга на Шахак, но въпреки това те ме удивляват всеки път, когато ги препрочитам. Чудовищните изводи все още ме потрисат. Ако евреин изнасили малко християнско момиченце, момиченцето трябвало да бъде убито, защото е вкарало в неприятности евреина! Та как човек би могъл дори просто да отговори на такава поквара, на такова зло? Професор Шахак обаче продължава страница след страница, като илюстрира изпълнените с омраза към християните еврейски закони. Той представя едни закони, които позволяват на евреите да мамат, да крадат, да ограбват, да изнасилват, да лъжат и даже да поробват християни.

По-голямата част от неговата книга показва, че юдаизмът в Израел вместо да усмирява тези антигойски закони, с всеки изминат ден на практика става все по-изпълнен с омраза спрямо гоите. Д-р Шахак казва, че с цел да укрият своите схващания и намерения от християните в Европа, мнозина антихристиянски пасажки в Талмуда и редица общоприети молитви са били замаскирани от еврейските власти чрез закодирани думи (такива като „кутеан“ за неверник-гой или „Валаам“ за Исус). Ето защо били разпространени списъци на обидите в Талмуда, за да се изяснят напълно кодовите думи в злонамерените антигойски пасажки. Ала в наши дни тези откъси са били възстановени отново и обнародвани в техния първоначален вид (без кодови думи), за да бъдат изучавани от израелските ученици.

Още от най-ранни времена на християнството папите издавали едикти, заклеяващи евреите заради тяхното лихварство, господството им в търговията с

⁹⁹ Пак там. - Б. а. - Shahak, I. (1994). „Jewish History, ... ”

роби, проституцията и други пороци, но и заради техните антихристиянски учения и действия. Протестантите също били точно толкова отявлено антиеврейски настроени. Сам основателят на протестантството Мартин Лутер изчел книгите на Талмуда и нарекъл евреите „оръдия на дявола“¹⁰⁰.

Имат ли евреите сключен договор с Бог?

Преобладаващата християнска гледна точка от първи век до шейсетте години на XX век бе, че някога еврейският народ е имал специални отношения с Бог, сключвайки договор с Него. Обаче договорът бил сключен при стриктни условия. Във „Второзаконие“ 7:6-12 (при православните в 7:9-11) Господ изрично формулира договора с категорични условия.

„И тъй, знай, че Господ, Бог твой, е Бог, Бог верен, Който пази до хиляди поколения (Своя) завет и милост към тия, които Го обичат и пазят заповедите Му, и на тия, които Го мразят, въздава в лицето им, като ги погубва; Той не забавя да въздаде лично на оногова, който Го мрази. И тъй, пази заповедите, наредбите и законите, които днес ти заповядвам да изпълняваш.“

Чак до последните десетилетия повечето християни вярваха, че евреите са нарушили договора, когато разпънали, а след това отрекли и презряли Исус Христос и Неговите апостоли. Христос обаче превръща спасението в нещо достъпно за евреите наред с всички останали, като повече не съществува никаква специална връзка за народа, който отхвърлил Господ и Неговия Син. Така е бил сключен нов договор (Нов завет) между Бог и всички, които приемат спасението чрез Христа. Католическият катехизис и повечето протестантски църкви съвсем доскоро отстояваха това схващане. По-долу излагам следните откъси, които представляват особен интерес за тази дискусия.

„...молил бих се сам аз да бъда отлъчен от Христа за братята си, мои сродници по плът, които са израилтяни, на които принадлежи осиновяване и слава, завети и законоположения, богослужение и обещания...“

Ала това не ще рече, че словото Божие не се е сбъднало: понеже не всички, които са от Израеля, са израилтяни...

Сиреч, не чедата на плътта са чедата Божии, а чедата на обещанието, те се признават за потомство...“

„...както и в Осия той казва: „Ще нарека мой народ оня, който не беше мой народ...“

„...И на онова място, дето им е казано: вие не сте мой народ, там ще бъдат наречени „синове на живия Бог“...“

¹⁰⁰ Luther, M. L. (1962). *The Jews And Their Lies*. Chicago. Christian Press Translated From The Erlangen And Weimar German Editions. 1483-1546. Works. 1883 D. *Martin Luther Werke; Kritische Gesamtausgabe*. Weimar, H. Bohlau, 1883-1985.

Но какво? Израил не получи онова, що търсеше; избраните пък получиха, а другите се ожесточиха“¹⁰¹.

Посланието до евреите в Новия завет казва съвсем ясно, че на стария договор е поставен край и чрез Христос е оформен нов за онези, които го приемат като Господ.

„Но пророкът, като ги укорява, казва: „Ето, настъпват дни, казва Господ, и ще сключа с дома Израилев и с дома Иудин нов завет, - не такъв завет, какъвто сключих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа из земята Египетска, - защото те не останаха в Моя завет, и аз ги пренебрегнах, казва Господ.“

„Затова казвам ви, че царството Божие ще се вземе от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му.

И като слушаха притчите Му, първосвещениците и фарисеите разбраха, че за тях говори...“¹⁰².

От позицията на Новия завет някои могат и да не се съгласят, че фарисеите са разпънали Исус, защото Той оспорил еврейската власт и обичаи. Днешният юдаизъм проследява своя произход назад, като стига директно до фарисеите. Само дни преди Разпятието Христос предизвикал техния гняв, като обърнал масите на сарафите в храма. През целия си живот Той се бори с тях и изрича спрямо тях едно от най-проклинащите ги изявления, правени някога, като ги нарича „бащи на лъжата“.

„Исус им рече: да беше Бог ваш Отец, щяхте да ме обичате, понеже аз съм излязъл и дохождам от Бога...

...Ваш баща е дяволът; и вие искате да изпълнявате похотите на баща си. Той си беше открай човекоубиец и не устоя в истината, понеже в него няма истина. Кога говори лъжа, своето говори, защото е лъжец и баща на лъжата...

...На това иудеите му отговориха и рекоха: не казваме ли ние право, че ти си самарянин, и в тебе има бяс...

.. .ето истински израилтянин, у когото няма лукавство!“¹⁰³.

Евангелията повтарят предупрежденията за антихристиянската и човеконенавистната природа на евреите. Някои примери са:

„...вие същото претърпяхте от своите единоплеменници, каквото и те от иудеите, които убиха и Господа Исуса, и неговите пророци, и нас изгониха, и Богу не угаждат, и на всички човечи се противят... но постигна ги гневът (Бози) докрай.“ „Това свидетелство е истинско. По тая причина избличавай ги строго, за да бъдат здрави във вярата, като не дават

¹⁰¹ RSV Romans 9:1-3, 6-8, 24-26 and Romans 11:7-8. - Б. а. (При православните: „Послание на Свети Апостол Павла до римляни“, 9:3,4,6,8,25,26; 11:7-6. ред.)

¹⁰² RSV Hebrews 8:6-7, 9-10 and 13; KJV Matthew 21:43-45 - Б. а. (При православните: „Послание на Свети Апостол Павла до евреите“, 8:8-10; „Евангелие от Матей“, 21:43 и 45 - б. ред.)

¹⁰³ KJV John 8:42-48; 1:47. - Б. а. (При православните: „Евангелие от Йоана“, 8:42, 44, 48 - б. ред.)

внимание на иудейски басни и на повели от човечи, които се отвръщат от истината“¹⁰⁴.

Изглежда обаче юдаизираните християни никога не споменават тези пасажии. Ако днес някой каже почти същите неща, изречени от Исус или апостолите, той със сигурност ще бъде назован антисемит. В действителност аз изтръпвам при мисълта за онова, което би се случило на човека, дръзнал да влезе в някоя синагога с деветвървен бич в ръка и да изхвърли евреите навън. Ала все пак на онзи, който в наши дни се оплаче от изпълнените с омраза антихристиянски отношения на евреите към нас, бързо му лепват етикета „нехристиянин“.

Колкото повече векове са изминавали от разпятието, антагонизмът между християни и евреи е нараствал и е ставал все по-враждебен. В Рим първите големи гонения на християните са станали при Нерон. Ранната църква внимателно отбелязва, че тези преследвания са се случили под непрестанните насърчения от страна на еврейската любовница на Нерон - Попея Сабина. Даже еврейските истории отбелязват конспирацията и съглашението на евреите с мюсюлманските маври по време на тяхната потисническа окупация в християнска Испания. В по-нови времена еврейските комунисти изиграха основната роля за най-големите масови убийства и потисничества на християни в историята, които бяха осъществени при комунистическите режими в Съветския съюз и Източна Европа. Както споменах в предходната глава, Александър Солженицин показва, че евреи са управлявали империята ГУЛАГ в Русия, където бяха избити милиони благочестиви християни.

Посредством такива свидетелства, които открих през време на моето проучване, най-сетне успях да разбера един от най-смразяващите кръвта стихове в Новия завет. Същият се появява постоянно и в Евангелията: „Но никой не говореше за Него открито, поради страх от иудеите.“

В съвременна Америка евреите стоят начело на усилията за нейното дехристиянизиране. Нещо още по-важно, евреите владеят всички нехристиянски медии. Книгоиздаването и книгоразпространението, основните вестници и списания, киноиндустрията и телевизиите са империи, в които евреите са свръхпредставени, а християните до голяма степен почти ги няма. Малцината останали християни често се научават да говорят само онова, което трябва, за да оцелеят и просперират. Древните противници на Христос - чрез тяхната широкоразпростряла се власт над медиите, са в състояние да убедят милиони християни, че евреите все още са богоизбран народ и как и до днес Господ има изключителен договор с еврейския народ. Често казват на християните, че да се съпротивяват на еврейските антихристиянски действия би било равнозначно на въставане срещу волята на самия Бог. Макар Бог да е казал изрично в „Посланието на Свети Апостол Павла до евреите“ 8:9: „... не такъв завет, какъвто сключих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа из земята египетска, - защото те не останаха в Моя завет, и аз ги пренебрегнах, каза Господ.“ Някои свещеници пък вярват, че еврейският народ все някога ще стигне до Христа и поради това ние следва да подкрепяме Израел, независимо колко ужасни и антихристиянски дела върши. Такава позиция е равностилна на това, да речем, че би трябвало да предадем ключовете от нашите църкви на подпалвачи, които възнамеряват да ги запалят и изгорят напълно, понеже може би някой ден и те ще стигнат до Христа.

¹⁰⁴ RSV 1 Thessalonians 2:14-16; Titus 1:13-14. - Б. а.

Спасението, предложено от Господ, е за всеки, но това не означава, че не бива да се противопоставяме на силите на злото, или че трябва да помагаме на враговете на Христос. Вярвам, че ние имаме моралното задължение да защитаваме нашата вяра от онези, които нападат Христос и да браним ближните си християни, които са заплашени от преследване от Христовите врагове.

Важно е да изясня как независимо от това, дето мисля, че трябва да защитаваме нашата вяра и наследство, самите ние не бива да бъдем изпълнени с ненавист или злоба. Не, не ни е нужно да мразим, но следва да бъдем решени да се опълчим срещу техните усилия да разрушат нашия начин на живот, нашата християнска вяра и нашата свобода, както и самото ни оцеляване като народ. През живота си аз съм се стремил да се отнасям почтено към всяка личност. И няма причини да се отнасяме към отделния еврейин с неуважение или омраза. Но ако той работи, за да съсипе наследството ни, имаме правото - и в действителност сме длъжни - да му се противопоставим.

Телевизионните евангелисти, които могат да бъдат изритани от ефира по всяко време, което предпочетат онези, дето ги управляват, са много внимателни по отношение на онова, което казват за „богоизбрания народ“. Ясно си спомням една от програмите на Джими Суогърт, вървяла на екран доста преди неговите сексуални скандали. Той хленчеше и плачеше, задето се налагаше да ни каже как петдесетниците (секта в протестантската църква, която признава за най-голям празник Възнесение Господне - петдесетия ден след Възкресение Христово, както и седмия ден след Великден, когато последователите ѝ смятат, че Божият дух се е вселил в апостолите - бел. ред.) не следвали Божието Слово, как и католиците не го правели, нито презвитерианците и методистите. Джими тогава внимаваше да не спомене единствената най-могъща религиозна група, която открито опонирал на Исус Христос. Да, Суогърт навярно е изгубил нещичко заради критиките си спрямо католиците и методистите (ближни християни, които обичат Христос, но се различават по някои тълкувания на Светата Библия). Но той бе наясно, че щеше да рискува прекалено много (фактически всичко), ако бе отправил и най-незначителната критика спрямо евреите.

Докато изследвах еврейската история, на мен ми стана известен фактът, че днешният еврейски народ няма почти нищо общо с наследството на народа от Стария завет, наречен израилтяни. Прочитайки „Еврейската енциклопедия“ научих, че еврейският народ се самоопределя в две основни разклонения: ешкенази и сефаради. Сефарадите, които са емигрирали от Палестина към средиземноморските държави, се предполага да са били свързани с оригиналните племена на Израил. Докато ешкеназите първоначално се появили в един район на Югозападна Азия, наречен Хазарска империя и оттам проникнали в Русия и Източна Европа.

В „Еврейската енциклопедия“ се съдържа пространна статия за хазарите, в която се признава как около 740 г. сл. Р. Хр. Хазарското царство приело юдаизма. Изтъкнатият еврейски писател Артур Кьостлер (роден в Унгария австриец от еврейски произход, пишещ на английски език в Лондон - бел. ред.) в изключително търсената му книга, озаглавена „Тринадесетото коляно“, убедително доказва, че хазарите са станали ешкеназкия клон на еврейството, който оформил преобладаващото мнозинство от съвременния еврейски народ. Разбира се, това историческо изследване е до известна степен преследвано, защото ако може да се покаже, че по-голямата част от еврейския народ няма пряка връзка с Авраам, то тогава „древното отечество“ на евреите - като

оправдание за държавата Израел, би било напълно несъстоятелно. (Вж. също „*Барнс Ривю*“, статията „*Хазарите - несемитските евреи*“)¹⁰⁵.

Нещо повече, голяма част от оригиналните израилтянски племена са попаднали във вавилонски плен, а пък и евреите са били малцинство сред всяка нация по света, при която се настаняват. Независимо от техния етноцентризъм и талмудистките разпоредби, които се противопоставят на смесените бракове, без съмнение евреите са се женили и омъжвали за представители на техните народи домакини. Така дори при едва незначително смесване с другите - извършвано в течение на 3000 години, евреите навярно са запазили съвсем малък дял от тяхното оригинално генетично наследство. И все пак, тъй като те бавно са приемали гените на другите националности, изолирането в малцинствените им общности безспорно е довело до по-голяма генетична близост между тях. Изцяло еврейски заболявания като това на Тай-Закс изваждат наяве генетичното наследство на евреите, независимо къде са разселени по света¹⁰⁶.

Докато бях в колежа, аз се сблъсках с вероизповеданието „Християнска идентичност“, което твърди, че първоначалните израилтянски племена са се превърнали в различна от европейските народи националност. Сектата настоява, че с пришествието на Христос онези от истинските израилтяни, които поддържали своето наследство, са станали християни. Последователите ѝ вярваха, че другите пък, които са се смесили с останалите народи (такива като вавилонците, а по-късно - хазарите) и следвали Талмуда, станали онова, което днес се нарича евреи. Аз изследвах въпроса и се молах да е истина, но запазих своето по-традиционно християнско отношение към евреите. Все пак с течение на годините повечето от „идентичните християни“ ми станаха приятели и бях впечатлен от тяхната преданост към нашето бяло наследство и към Господ Исус Христос. Приемам ги с топлина като близки християни, с които споделям едни и същи чувства и с които имам несъгласия по малко неща. Благодарен съм, че те са единни с всички расово осъзнати бели хора в тяхната предстояща борба.

Какъвто и да е бил етническият му произход, през вековете християнството е придобило европейско културно покритие, както в своето художествено изражение, така и в религиозните си отънъци. Можем да видим този израз в секващите дъха картини из Сикстинската капела, в скулпторите на Мадоната с Младенеца, в готическите катедрали из Европа и даже в класическите коледни песни, които тъй дълбоко докосват сърцата. Християнството е тясно свързано с наследството на западния човек. Никоя раса не е тъй вътрешно християнска, както европейската. Различните християнски секти може и да се отличават драматично в своите тълкувания на Писанията, ала всички те споделят вярата си в Него.

В абсолютен контраст с европейските форми на християнството, африканските и чернокожите карибски нации рязко променят посоката на вярата си встрани от фундаменталните християнски правила. Веднъж, след като напълно бяха премахнати

¹⁰⁵ Koestler, A. (1976). *The Thirteenth Tribe*. New York: Random House. Barnes Review. (1997). *The Khazars, Non-Semitic Jews*. July. Vol. 3, p. 9.-Б. а.

¹⁰⁶ Chase, G. A., & V. McKusick (1972). *Founder Effect In Tay-Sachs Disease*. American Journal Of Human Genetics. 25: p. 339-352. - Б. а. [Авторът визира откритото през 1881 г. от британския офталмолог Уорън Тай (1843-1927) и американския невролог Бърнард Закс (1858-1944) рецесивно генетично разстройство, причинявано от недостиг на определени ензими, което било разпространено най-вече сред евреите ешкенази и довеждало до ранна смърт или умствена изостаналост - бел. ред.]

белите мисионери и тяхното влияние, само за няколко години формите и съблюдаването на християнството обикновено станаха почти неразличими. Почитането на идоли, на доктори-вещери, разновидностите на вуду магиите и други определено нехристиянски вярвания се развиха и процъфтяха даже вътре в самите църкви.

Аз обаче стигнах до разбирането, че когато припознавах и желаех да опазя различните раси, които творецът е създал, не отивах срещу Божието Слово. Ако не друго, то поне спазвах законите на неговото съзидание. Освен това най-сетне разбрах, че съгласно Светата Библия, пришествието на Исус Христос е сътворило един Нов завет; и че сега богоизбран народ са онези, които приемеха Него и Неговия Отец. Знаех, че бях в правото си да браня моето християнско наследство от силите, стремящи се към неговото заличаване. Тогава, както и сега, вярвах в свободата на словото и в свободата на религията. Юдаизмът е в правото си да вярва, в каквото си ще и да бъде действено антихристиянски и антигойски. Ционистите също имат правото да търсят своето собствено политическо превъзходство. Но и ние сме в правото си да им се противопоставим, да се защитим от тяхната власт, да опазим нашето наследство, застрашено от техните атаки и да се борим за нашата свята свобода, заплашена от тяхното господство.

По времето, когато завършвах колежа, аз имах твърда ориентация по отношение на моята религиозна вяра и политическата ми дейност. Грижех се за вечния си живот, осигурен от Исус Христос, още от самия ден, в който приех спасението от Него. Вярно, знам малко за отвъдния живот, но пък зная достатъчно за живота, който живеем тук, на земята.

Чувствал съм как сърцето ми бие непоколебимо, като изпомпва в артериите и вените ми червена кръв. На един планински връх, докато наблюдавах вълшебната зора, усещах насладата от чистия, свеж въздух, изпълващ белите ми дробове. Очите ми са виждали съвършената красота на бебе в момента на неговото раждане. Усещал съм божествената миризма на сладки магнолии из девствените южни блата на Луизиана. Но също така ми е позната и несправедливостта, която ни задушават: малки момченца и момиченца, станали жертви на престъпления и бруталност, крушението на мечтите на младежта ни под ботуша на една покварена цивилизация. Ето защо вярвам в бъдещите светлина и блясък, които очакват нашия народ, обаче само, ако ги търсим със смелост и кураж.

Може би, ако бях изтъкан от по-як материал, отдавна щях да съм надянал свещеническото расо на моята християнска религия, но оставям това на далеч по-достойните мъже, на „мъжете, които Бог призова“. Моите неортодоксални виждания, съмненията, които ме обземат понякога и многобройните ми недостатъци ме правят негоден за такава служба. Все пак аз ще използвам всички възможности, с които разполагам в естествения свят, в живия свят. Ще се боря за оцеляването на моя народ и за неговата свобода. Не мога да скръстя ръце и да отвърна погледа си от работата, която трябва да се свърши за изграждането едно по-нормално, по-здравословно, по-благородно общество, което е възможно да съществува тук, на земята. Последното обаче изцяло зависи от по-извисените физически, умствено и духовно люде. Както това сториха бащите-основатели на държавата ни, аз моля Бога за Неговата подкрепа и напътствия в задачите, които предстоят.

Най-сетне, аз искрено вярвам, че бъдещето на тази страна, на цивилизацията и на планетата са неотменно свързани със съдбата на нашата Бяла раса. Мисля, че както показва историята на християнството, нашият народ е бил движещата сила за неговия триумф. Безспорно, поради генетичния потенциал, който ни е заложен от нашия Създател, мисля, че някой ден потомството ни ще пътува до звездите и отвъд тях. Ето защо целта на моя живот е да помагам на моята раса с всяка частица кураж, която сърцето ми може да побере. И ако бъда в състояние да помогна на нашия народ да се придвижи, макар и с един инч нагоре към възвишеното и към Господ, когато се помина, животът ми ще е имал смисъл.

Четвърта глава

ЕВРЕИ, КОМУНИЗЪМ И ГРАЖДАНСКИ ПРАВА

Ексцентричната дама в седалището на Гражданския съвет, която ругаше евреите и комунизма, очевидно бе права за някои изнесени от нея факти, макар да се вместише в наложения от медиите стереотип за антисемит. А фактите изглеждаха необорими: комунизмът и ционизмът бяха родени от същата еврейска душа, олицетворявана от Мозес Хес.

Постепенно аз се запознах с двойствения морал, проникнал в отношенията между евреи и гои. Евреите прилагаха един морал за самите себе си и проповядваха друг на нееврейския свят. Техният собствен морал на расова гордост учи на солидарност, традиции и преследване на собствения интерес. Ала същите юдеи препоръчват разделение и либерализъм на онези, които възприемат като съперници. Ако не съществуваше такава двойственост, как ли доминиралите от евреите американски медии щяха:

- да подкрепят държавата Израел, която разпространява юдаизма в училищата си, докато се опълчва против пеенето на коледни песни в американските обществени училища?
- да подкрепят държавата Израел, която стриктно разделя училища, общности и учреждения на такива за евреи и за араби, докато осъжда разделението на училища и жилищни квартали в Америка и Южна Африка?
- да подкрепят държавата Израел с нейните ограничителни имиграционни закони на принципа „само за евреи“, докато съсипват американските опити за намаляване поне на нелегалната имиграция?
- да подкрепят държавата Израел, която позволява на всеки еврейски жител да носи автомат, ако желае, докато защитават стриктния контрол над оръжията за американските граждани?
- да подкрепят държавата Израел, която открито заявява своята мисия да опазва еврейския народ и наследството му, докато заклеят белите, които биха се осмелили да защитят запазването на бялата раса и на западната култура в Америка?
- да изобразяват винаги историческите връзки между евреи и гои, представяйки гоите като злонамерени, а евреите - като невинни жертви, докато осъждат белите хора дори ако защитават самите себе си от подобни еврейски описания?

Моралното лицемерие вече стана очевидно. Овластени евреи защитават един морал за евреите и обратния за неверниците-гои. Ако тяхната политика на солидарност е морално добра за тях, защо да не бъде също толкова морално добра и за нас? Защо са тези двойни стандарти? Щом „белите расисти“ заслужават морално порицание, защо същото не се отнася и за изповядващите еврейското превъзходство?

Докато Херцел и останалите ционисти трескаво са събирали еврейска подкрепа по целия свят за създаването на една изключително еврейска държава, еврейските

активисти са били заети с обезсилването на християнския компонент в американската култура и с премахването дори на коледните песнички от нашите училища. Докато те разтръбят своето убеждение, че са „богоизбран народ“, стоящ над всички други, и честват своята уникалност, дефинирана по наследство от Авраам до наши дни, пак те заявяват на белите народи, че расовото съзнание е нещо зло. Докато изграждат една еврейска държава, където жителството е основано почти изключително върху унаследяването на „еврейския народ“, еврейските антрополози разпространяват идеята, че не съществувала бяла раса. Въпреки че те предано подкрепят своята собствена, ръководена изключително от евреи държава Израел, същите работят усърдно, за да подкопаят бялото управление и характер на Америка посредством т. нар. движение за „граждански права“ и огромната небяла имиграция. Докато в Израел има закони, които забраняват на неверници-гои да притежават определени медии, евреите смело се стремят да установят контрол върху огромното мнозинство от средствата за масово осведомяване в Америка.

Комунистическа идеология и раса

Мати Смит ми бе казала, че евреите изпълнявали водеща роля в опитите за унищожаване на самите устои на нашата раса и наследство. Аз пък бях чел, че евреите са водачи на академичното движение, което разпространява идеята как по своите физически и умствени способности расите са равни. Като прегледах основите на расовия егалитаризъм обаче, установих, че привържениците на интернационалния комунизъм бяха и пионерите на съвременните идеи за расово равенство. В Америка марксистките организации бързо се сдобиха с последователи в средите на останките от старите аболиционистки движения. В Южна Африка те поведоха борбата за пълни „демократични“ права на чернокожите. По целия свят комунистите се съюзиха с небелите народи в тяхната борба за „освобождение от белия империализъм, колониализъм и потисничество“. Скоро открих, че евреите господстваха в съвременното интернационално комунистическо движение точно така, както в началото на XX век бяха оглавили болшеvizма в Русия.

Еврейският писател Нейтън Глейзър посочва категорично, че през шейсетте и седемдесетте години евреите съставлявали половината от активните комунисти в Съединените щати и излъчвали четирима от всеки пет комунистически лидери¹⁰⁷. Двама евреи - Джери Рубин и Аби Хофман, водеха марксисткото ИПИ-движение (от Yipie - Y(outh) I(nternational) P(arty) - или букв. Младежка интернационална партия; организирано през 1968 г. младежко движение, съставено от радикални активисти, които изповядват идеи, близки до комунистическите, а в някои случаи дори още по-крайно леви - бел. ред.), като освен това те бяха двама от общо петимата еврейски участници в революционната група „Чикагска седморка“, съдена за насилствено разтуряне на конгреса на Демократическата партия през 1968 г. Аз прочетох и една друга книга под заглавие „Зад комунизма“ и бях смаян да откроя, че най-малко четирима от всеки петима, задържани и обвинени в комунистически шпионаж и предателство в Съединените щати и Канада, бяха евреи¹⁰⁸.

¹⁰⁷ Glazer, Nathan. (1970). *Remembering the Answers: Essays on the American student revolt*. New York: Basic Books. - Б. а.

¹⁰⁸ Britton, F. (1979). *Behind Communism*. Noontide Press. - Б. а.

Може би най-известният акт на измяна в американската история е открадването на тайните на атомната бомба от Етел и Джулиус Розенберг. Те бяха брънка от шпионския кръг на Фукс-Голд, който действаше, както около проекта „Манхатън“ (кодово название на проекта за разработване на атомната бомба - бел. ред.), така и из други клонове на американската програма за ядрени оръжия. Седем от членовете на кръга на Фукс-Голд бяха признати за виновни в престъпления, свързани с шпионаж. Това бяха Клаус Фукс, Хари Голд, Дейвид Грийнглас, Ейбрахъм Бротмън, Мириам Москоуиц, Сидни Уейнбаум и Алфред Слак. Друг заподозрян - Мортън Собъл, избяга в Мексико, но мексиканските власти го върнаха в Съединените щати, за да бъде изправен пред съда по идентични обвинения. Освен това съдебните заседатели осъдиха Розенбергови и те бяха екзекутирани. От десетте шпиони, най-виновни за продажбата на ядрените тайни на Съветския съюз, само един - Алфред Слак, бе гой.

Етел и Юлиус Розенберг

Други важни шпионски процеси включваха делото Америкейша, делото на Герхард Айсслър, на Джудит Коплин и това срещу Алджър Хис. Евреите изпъкнаха видимо в тези дела и съставляваха явно мнозинство сред обвиняемите. Единственият известен нееврейски шпионин бе Алджър Хис. В процеса срещу „Холивудската десетка“, пък Камарата на представителите обвинява десет от водещите холивудски сценаристи в пренебрежение към Конгреса. Те биват изправени пред Комисията за антиамериканска дейност на Камарата и когато били запитани дали не са комунисти, отказват да свидетелстват. Еврейските издания твърдяха, че комисията съсипвала сценаристите без никаква явна причина. Набързо бяха заснети многобройни филми, които защитаваха „Холивудската десетка“ като несправедливо и нечестно преследвана, макар да бе доказано, че шестима от десетте са редовно отчетени членове на Комунистическата партия. Останалите четирима имаха досиета на участници в многобройни акции, предвождани от комунистите, или на хора, свързани с тази партия. Девет от десетимата бяха от еврейско потекло.

Наред с преследването на политическата част от акциите за „граждански права“, еврейските марксисти оказваха също толкова силен натиск и върху академичните среди. До трийсетте години биологичните науки признаваха различните раси на човешкия род като нещо установено, както бяха различните видове и подвидове на животинското царство, докато както казва коментаторът Кевин Сторм, „в американската академия не задуха егалитарния политически вятър, завихрен от едно умно, свързано и добре платено малцинство със свой дневен ред“¹⁰⁹.

Почнах да разбирам, че двигателят на расовото смешение не бе захранван от чернокожите в Америка. Повечето черни бяха доволни да бъдат разделени, въпреки че определено искаха икономически и социални привилегии. Най-популярният лидер на

¹⁰⁹ Storm, Kevin. (1998). *We Are All Prejudiced*. Internet Article. April 13. - Б. а.

чернокожите в началото на XX век бе сепаратистът Маркърс Гарви, който търсеше начини за репатриране на чернокожите обратно в Африка и създаване на нова черна нация. Срещу това движение на негърския сепаратизъм и срещу усилията на европейските американци да запазят бяла Америка обаче се надигна едно малцинство с напълно различни намерения.

Егалитарната расова догма

Франц Боас е утвърденият баща на съвременната егалитарна школа в антропологията. Той е еврейски имигрант от Германия с малко обучение в антропологичната сфера, обосновал тезата на доктората си върху цвета на водата. Боас въвежда като отделна дисциплина така наречената „културна антропология“. Преди неговото пристигане антропологията попадала в сферата на медицинската наука. Той обаче успешно я разделил на две отделни дисциплини - културна и медицинска.

Ранните медицински антрополози били наистина учени-расисти, защото изучавали човека и неговото еволюционно развитие чрез проучване на измеримите физически характеристики на човешките раси в миналото и настоящето. Всеки добър медицински антрополог можел да вземе един човешки череп и като се позовава на неговите характеристики, бързо да определи расата на образаца. Разбира се, това физиологично познание било важно при отделяне на изкопаните останки от ранния човек и за наместване на детайлите от праисторическото и еволюционното развитие на човека. Културната антропология пък боравела повече с различните съвременни култури на човешкия вид и със свързаните с културата въпроси на античността и праисторията, което я превръщало в по-малко прецизна наука, открита за свободни интерпретации.

Изненадващо, преди да стане толкова известен антрополог, Боас не криел, че възприема расовите различия по отношение на умствените качества. В „Умът на примитивния човек“ той пише:

„Различията в структурата могат да бъдат съпроводени от различия във функционирането - физиологични, както и психологични; а тъй като намерихме ясно доказателство за различията в структурата между расите, можем да предскажем, че ще бъдат открити различия и в умствените характеристики“¹¹⁰.

И двамата родители на Боас били радикални социалисти в революционното движение, което през 1870 г. залива Европа. В своята биография на Боас неговият ученик Мелвил Хърсковиц пише, че политическите му симпатии „се облягаха на различни видове социализъм“¹¹¹. Камарата на представителите на Съединените щати установява връзката му с 44 организации, предвождани от комунисти. Едновременно с надигането на нацизма в Германия и нарасналото влияние на запознатите с расовите проблеми антрополози сред световната научна общност, той почва да свързва своето антропологично познание с политическите си симпатии. И захваща да изтиква на

¹¹⁰ Boas, F. (1911). Rev. Ed., (1938). *The Mind of Primitive Man*. New York. - Б. а.

¹¹¹ Herskovits, Melville J. (1953). *Franz Boas; the science of man in the making*. Clifton, NJ: A. M. Kelley, p. 65. - Б. а.

преден план шантавата идея, че всъщност не съществуват такива неща като отделни човешки раси. Той твърди, че макар да имали различен цвят на кожата и различни външни белези, групите, наричани раси, притежавали незначителни генетични различия, и че каквито и да били разликите в техните външни белези, те били създадени единствено от съответната околна среда. През 1938 г. обаче премахва горния цитат от новото издание на своята книга.

Боас събира около себе си мнозина еврейски възпитаници, включително Джийн Уелтфиш, Айзадор Чейн, Мелвил Хърсковиц, Ото Клинбърг и Ашли Монтегю. Сред неговите последователи били също негърът К. Б. Кларк и две жени - Рут Бенедикт и Маргарет Мийд. По-късно Мийд написва своята прочута книга за Самоа („Да остарееш в Самоа“), в която разказва как предполагала, че безразборните сексуални връзки биха могли да намалят юношеските травми и проблеми. (Нейното произведение сетне бе категорично оборено от Дерек Фриймън, който показва, че Мийд е фалшифицирала своите данни от Самоа)¹¹².

Боас и целият му останал личен състав от последователи имали тесни връзки с комунистите. Той постоянно заявява, че бил в „свещена война против расизма“, но почива внезапно по време на официален обяд, на който още веднъж и завинаги набляга върху необходимостта от борба срещу „расизма“. Боас и неговите съмишленици обаче придобиват контрол върху катедрите по антропология на повечето университети, като насърчават своите другари-егалитаристи винаги да използват положението си, за да подкрепят посочените от него академични назначения. Така, докато традиционните антрополози не преследвали користни цели и нямали никакви скрити каузи, които да поддържат, Боас и неговите последователи се впуснали в една свещена мисия - да изкоренят познанието за расите от академичните среди. И успяват.

Щом се доберели до постове, които им предоставят влияние и власт, егалитаристите помагали на своите другари да се издигат в учебните отдели на колежа и в ръководените от тях академични катедри. Те можели да разчитат на приближените им евреи, които вече били заели влиятелни позиции в университетите, за да помагат на изповядващите тяхната религия, но също и на гоите-егалитаристи при придобиването на професури, изследователски назначения и повишения. Подобни конспирации вървели и из управителните тела, определящи научните титли, както и в бордовете на антропологичните асоциации и периодичните издания. Така или иначе, окончателният *coup de grâce* (смъртоносен удар - бел. ред.) бива нанесен чрез масивната подкрепа, която била оказана на егалитарната догма от медийния елит - а той бил преобладаващо еврейски.

Расовото равенство бе (и все още е) представяно на обществото като научен факт, на който се противопоставят само „фанатиците“ и „невежите“. Писатели-егалитаристи от рода на Ашли Монтегю и други получили голямо признание в списанията, вестниците, а по-късно и в телевизията. Независимо дали човек е еврейин или неверник-гой, да си дава вид, че изповядва расовото равенство, стана същностна догма за всеки,

¹¹² Mead, Margaret. (1961). *Coming of Age in Samoa; a psychological study of primitive youth for Western civilization*. Foreword by Franz Boas. New York: Morrow. Freeman, D. (1983). Margaret Mead and Samoa: *The Making and Unmaking of an Anthropological Myth*. Cambridge University Press; Freeman, D. (1990). *The Samoan Reader: Anthropologists Take Stock*. Lanham, Maryland: University Press of America; Freedman, D. (1991). *On Franz Boas and the Samoan Researches of Margaret Mead*. Current Anthropology. P. 32, 322-330. - Б. а.

който иска да напредва в антропологията или в някоя друга област на академичния свят. Предаността на „правилната политическа линия“ води до признание и престиж, до пари и успех. Казването на истината за расите, пък докарва до лични нападки, а често и до икономически трудности.

Ашли Монтегю стана най-известният говорител на измамата за равенството, измествайки Боас като най-популярния изразител на антирасизма. Неговият добре премерен британски акцент и аристократичното му име неминуемо добавяха правдоподобност на расовите му изказвания. След трийсет години аз все още мога да си спомня неговите впечатляващи появи в телевизионната програма „Тудей“. Неговата книга „Раса: най-опасният човешки мит“ се превърна в библия на равенството и ме впечатли дълбоко преди да получа шанса да прочета нещата и от другата страна¹¹³. Истинското име на Монтегю обаче е Израел Еренбърг. Чрез един блестящ опит за психологичен камуфлаж, Еренбърг променя името си няколко пъти, докато стига до Монтегю, което е на една от най-аристократичните и най-старите средновековни фамилии във Великобритания¹¹⁴.

В края на деветдесетте години еврейските автори почнаха да пишат безсрамно за тяхното превъзходство в американската антропология. В изданието от 1997 г. на „Америкън Антрополджист“, което се публикува от Американската антропологична асоциация, еврейският учен Джелия Франк пише, че американската егалитарна антропология била дотолкова изцяло еврейска, щото можела да бъде определена като „част от еврейската история“. Франк отива още по-далече, като признава, че антропологията е поставена в услуга на някакъв социален дневен ред и че нейните задачи са поверени на еврейски антрополози, които са „ангажирани с превръщането на мултикултуралистките теории в реални действия“. Същото котило антрополози, което тъй пламенно заявява, че „няма такова нещо като раса“, щом това се отнася до черни и бели, сега обаче лицемерно потвърждава уникалната генетична хомогенност на евреите. Нещо повече, все по-нарастващо число еврейски антрополози изпълзяха от килера, за да ознаменуват своето специално генетично и културно наследство¹¹⁵.

Доколкото това засяга черните и белите, егалитаризмът все още господства. Ричард Люонтин, Лиън Кеймин и Стивън Джей Гулд са неговите трима самоопределящи се като марксисти евреи и водещи академични изразители. Въпреки лавината от свежи научни данни, доказващи жизнено важната роля на гените във възпроизводството на индивидуалните и груповите различия, расовият егалитаризъм все още е „светото писание“ на антропологията и на хуманната психология, както го определят популярните медии. Творбите на Люонтин, Кеймин, Гулд и Роуз, пък и на останалите егалитаристи често се появяват по страниците на списания като „Смитсониън“, „Нейчъръл Хистъри“, „Нейчър“, „Дискавър“, „Тайм“, „Нюзуийк“ и други многотиражни издания. Телевизионните програми често ги интервюират в качеството им на „авторитети“ по въпроса за расата и рядко позволяват на техните опоненти да спорят с тях. Повечето от водещите представители на егалитаризма обаче

¹¹³ Montagu, Ashley. (1945). *Mans Most Dangerous Myth: The Fallacy of Race*. New York: Columbia University Press. - Б. а.

¹¹⁴ Pearson, R. (1996). *Heredity and Humanity: Race Eugenics and Modern Science*. Washington, DC: Scott-Townsend Publishers. - Б. а.

¹¹⁵ Gelya, F. (1997). *Jews, Multiculturalism, and Boasian Anthropology*. The American Anthropologist. Vol. 99. # 4. P. 731-745. -Б. а.

се самоопределят като марксисти - една подробност, рядко споменавана в медиите. Представете си какво ли щеше да стане, ако се бяха самоопределили се като нацисти; аз подозирам, че реакцията спрямо тях щеше да е съвсем различна.

Независимо че добре организираната „част от еврейската история“ владее антропологията, научните потвърждения на расата се увеличават тъй бързо, щото популярните егалитаристи може и да не успеят да удържат твърде дълго на прилива от познания. Никога не е имало по-голямо несъответствие между научните и популярните виждания.

Фройдисткият шум

И психологията падна жертва на еврейските атаки, също, както антропологията. От времето на Зигмунд Фройд насетне тя бива определяна като „еврейска наука“. Един от неговите еврейски биографи изразява това по следния начин:

„Историята направи психоанализата „еврейска наука“. И тя продължи да бъде атакувана като такава. Беше ликвидирана в Германия, Италия и Австрия, като по този начин бе оставена на произвола на съдбата. Дори сега тя продължава да бъде възприемана като еврейска, както от врагове, така и от приятели. Разбира се, вече се появиха изтъкнати анализатори, които не са евреи... Ала през последните петдесет години авангардът на движението остана предимно еврейски, какъвто бе още от самото начало“¹¹⁶.

От Голямата депресия насам академичната психология игнорира въздействието на наследствеността и обяснява почти всички различни модели на човешко поведение и умствени способности с условията в заобикалящата среда. Тя настоява, че околната среда, а не наследствеността, е истинският източник на всички умствени и поведенчески различия между расите. Но теориите на Фройд и неговите ученици не само атакуваха принципите на расата. Те извършиха широкомащабно нападение над духовните и моралните ценности на европейската цивилизация. Фройд предполага, че нашият християнски сексуален морал до голяма степен е причината за психическите заболявания. Той неуморно подрива схващанията за сексуална преданост, както и самите основи на брака. През 1915 г. Фройд заявява:

„Сексуалният морал, както го дефинира едно общество в своята крайна форма - американското, ми се струва съвсем достоен за презрение. Аз защитавам един несравнимо по-свободен сексуален живот“¹¹⁷.

В „Мойсей и монотеизма“ (1939 г.) Фройд постоянно напада християнството, като същевременно поощрява духовното превъзходство на еврейския народ.

„Народът - щастлив в своята убеденост, че притежава истината, и завладян от съзнанието си на богоизбран - достигна дотам да цени високо всички интелектуални и етични постижения. Християнската религия обаче

¹¹⁶ Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud & Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press, стр. 98. - Б. а.

¹¹⁷ Gay, P. (1988). *Freud: A Life For Our Time*. New York: W. W. Norton. - Б. а.

не опази благородните висини на духовността, до които се изкази юдейската религия“¹¹⁸.

Точно както евреите комунисти влязоха в политическа война срещу руския цар, фройдистите поведоха културна война срещу западната християнска култура. В своето класическо изследване на еврейския етноцентризъм *„Народ, който ще битува отделно“* Кевин Макдоналд посочва, че Фройдовата книга *„Тотем и табу“* разкривала неговата роля в културната война против неверниците-гойи:

„Разсъжденията на Фройд имаха ясна цел. Вместо да представят теориите, които потвърждаваха моралната и интелектуалната основа на културата по негово време, разсъжденията му бяха неразделна част от неговата война срещу културата на гойите - до такава степен, че той разглеждаше *„Тотем и табу“* като победа над Рим и католическата църква“¹¹⁹.

Фройд открито обявява своя лична война на християнството, сравнявайки го с Римската империя, и намеква, че самият той е като неговия идол - Ханибал, предопределен да плякосо Рим.

„Ханибал... бе моят любим герой от късните ми училищни дни... За първи път започнах да разбирам какво означава да принадлежиш към една чужда раса,... и фигурата на семитския пълководец се издигна още по-високо в представите ми. В моето младежко съзнание Ханибал и Рим символизираха сблъсък между упоритостта на еврейството и организираността на католическата църква...“¹²⁰.

Фройд прави съвсем ясна своята гледна точка за еврейското превъзходство в писмо до някаква еврейка, която имала намерение да зачене дете от гой, за да оправи разцеплението в психоанализата. Думите му са:

„Трябва да призная,... че вашата илюзия да родите Спасител в един смесен съюз въобще не ми харесва. В онзи антиеврейски период Господ го е родил от най-висшата еврейска раса. Но съзнавам, че това са само мои предразсъдъци“¹²¹.

Година по-късно същата жена роди дете, чийто баща бил еврейин. И Фройд отговаря:

„Както знаете, освободих се от последните си пристрастия към арийската кауза и бих желал да приема, че ако детето излезеше момче, то щеше да се развие до непоколебим ционист. Във всеки случай той или тя

¹¹⁸ Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. New York: Vintage. - Б. а.

¹¹⁹ Freud, S. (1938). *Totem and Taboo; Resemblances Between the Psychic Lives of Savages and Neurotics*. Harmondsworth, Middlesex: Penguin Books. MacDonald, K. (1996). *A People That Shall Dwell Apart*. Westport, Connecticut: Praeger. - Б. а.

¹²⁰ Freud, S. (1969). *The Interpretation of Dreams*. Trans. J. Strachey. New York. - Б. а.

¹²¹ Yerushalmi, Y. H. (1991). *Freud & Moses: Judaism Terminable and Interminable*. New Haven: Yale University Press. стр. 45. - Б. а.

трябва да бъдат мургави; стига толкова русоляви. Нека прогоним всички непостижими блянове!

Няма да изпратя поздравите си на Юнг в Мюнхен, което ви е съвършено ясно... Ние сме и оставаме евреи. Другите само ще ни използват и никога не ще ни разберат и оценят.“ (Цитирано от Йерушлами, 1991 г., стр. 45)¹²².

Фройд не само преднамерено започва атака срещу нашите културни ценности, но добре обмислено и убедено лепва на противниците на това нападение етикета „душевно болни“. В „Мойсей и монотеизма“ той описва антисемитизма като психическо заболяване, което произлизало от завистта към еврейското превъзходство¹²³.

На палубата на кораб, плаващ с пълна пара към Съединените щати, Фройд коментира пред приятелите си, че хората в Америка мислели как той им носи панацея, ала вместо това, споделя Фройд, „ние им носим чума, напад“¹²⁴.

Движението за граждански права

Лидерът на НАНЧ – К. Каплан

Точно както еврейските учени поведоха схоластичната битка за егалитаризъм в естествознанието и социологията, а пък еврейските медийни магнати оглавиха пропагандната борба, движението за „граждански права“ само откри своето ръководство и финансовата си подкрепа сред еврейската общност.

Още от първия ден на своето съществуване през 1909 г. Националната асоциация за напредък на чернокожите (НАНЧ) стана първата организация, работеща за създаването на расово смесено американско общество. Достатъчно любопитно е, че в основополагащия съвет на директорите имаше само един известен чернокож - У Е. Б. Дюбоа (който всъщност бе мулат). Повечето от хората в съвета принадлежеха към еврейската марксистка идеология. Камарата на представителите на САЩ и много държавни разследващи учреждения документираха внимателно факта, че всички основатели на НАНЧ бяха активисти на комунистическата кауза. Даже Дюбоа избра за място, където да бъде погребан, комунистическа Гана.

¹²² Пак там - Б. а.

¹²³ Freud, S. (1939). *Moses and Monotheism*. Trans. By K. Jones. New York: Vintage. стр. 114-117. - Б. а.

¹²⁴ Mannoni, O. (1971). *Freud*. Trans. R. Belice. New York. p. 168. -Б. а.

Първи председател на НАНЧ бил Артър Спингарн, а от основаването на асоциацията до седемдесетте години само евреи са заемали тази длъжност. Ноъл Спингарн наследява брат си Артър, а след него идва Киви Каплан, който властвал като монарх в организацията. Широката публика нямала и понятие за това еврейско ръководство на НАНЧ. Когато пораснах, единственото име, което чух да е се свързва с организацията, бе на Рой Уилкинс, който бе чернокожият национален секретар. Тъй като той присъстваше толкова често в медиите, както повечето американци, и аз мислех, че Уилкинс е лидерът на НАНЧ. Но по онова време истинският шеф е бил Каплан. Най-накрая, вече през седемдесетте години, Бенджамин Хуукс стана първият чернокож председател. Ала щом веднъж черен човек стигна до председателството на организацията, обществото не чу повече нищо за нейния „национален секретар“. Оттогава насетне председателят бе и публичен представител на НАНЧ.

В сегашното разцепление между черни и евреи либералните юдеи побързаха да хвърлят върху чернокожите вината за негодуванието срещу тях, като извадиха факта, че лъвският пай от финансирането на каузата на черните идва от евреите. Освен това те се похвалиха, че най-малко 90 на сто от правните усилия на движението за граждански права идват от еврейски адвокати, а самото то дълго време било издържано с еврейски пари¹²⁵.

На практика всяка стъпка напред на движението за граждански права минава през съдилищата. Те разпореждат насилствена расова интеграция в училищата, позволяват на неграмотните чернокожи да гласуват и накрая наложиха на Америка масивната антибеля дискриминационна програма с Оруеловото наименование „положително действие“. И тук обаче евреите също поеха доминиращите роли.

Организацията, която водеше повечето от тези битки, бе Фондът за правна защита на НАНЧ. Докато пиша тези редове, евреите все още го оглавяват. Джейк Грийнбърг бе деецът на фонда в течение на години и бе главен адвокат за Браун в прочутото дело във Върховния съд „Браун срещу Съвета по образование“. В това нечестиво решение, чрез едно унищожително драсване с писалката, Върховният съд постави началото на трансформацията на американската обществена образователна система от една от най-добрите в индустриалния свят до една от най-лошите.

Даже в области, в които евреите не бяха действителните лидери, те оказваха огромно задкулисно влияние. Мартин Лутър Кинг-младши попадна под въздействието и напътствията на Стенли Левинсън, който написа доста от речите на Кинг, включително, както казват някои, словото му „Аз имам мечта“, произнесено по време на похода към Вашингтон. Джон и Робърт Кенеди предупредиха Кинг да се разграничи от Левинсън заради комунистическото минало на евреина. Ала въпреки това Кинг намери Левинсън за безценен и отказа.

Студентският координационен комитет за ненасилие (The Student Non-Violent Coordinating Committee - SNCC) и Конгресът за расово равенство (The Congress of Racial Equality - CORE) също имаха силно еврейско присъствие по време на създаването им, а и повечето от привидно поддържащата белия организация „Свободни ездачи“, които отидоха на Юг, бяха евреи. Нашумялото дело за тримата свободни ездачи, убити във

¹²⁵ Friedman, Murray. *What Went Wrong*. (1995). New York: Free Press. - Б. а.

Филаделфия, щата Мисисипи, се отнасяше до Шуърнър, Гудмън и Чейни - двама евреи и един чернокож.

Публичната представа за човека, който се нарече „Мартин Лутър Кинг“ (неговото истинско име е Майкъл Кинг), е една христоматийна илюстрация за мощта на медиите да оказват влияние върху Америка. Повечето хора все още не са наясно до каква степен Кинг бе свързан с комунизма - отчасти, понеже медиите продължават да пренебрегват обемистия списък на комунистическите му съдружници. Насаме той се обявява за марксист и споделя пред своето най-близко обкръжение как неговите усилия били част от „класовата борба“¹²⁶.

Личният му секретар Бейърд Ръсгин е комунист. Когато през 1961 г. на Кинг му се налага да замени Ръсгин, той предпочита друг комунист - Джек О'Дел. Неговият главен съветник (макар навярно „дресьор“ да би бил по-подходящ термин), както вече споменах, бе еврейският комунист Стенли Левинсън, който редактира, а вероятно и написва една значителна част от книгата му „Крачка към свободата“. Левинсън подготвя данъчните декларации на Кинг, управлява дейността на фондовете му и освен това е ангажиран с канала за съветски пари, насочен към Комунистическата партия на САЩ¹²⁷.

Едва наскоро бе разбудено, че Кинг изплагиатствал огромни откъси от своята докторска дисертация. Бостънският университет дори сформира комисия, за да определи размера на плагиатството му. Тя заключи, че 45 на сто от първата част и 21 процента от втората част са взети от други автори¹²⁸. Училищата често анулират положени матури, щом открият далеч по-малки измами, но значението на Кинг за движението за граждански права предотврати отмяната на неговата научна степен по богословие.

Медиите винаги внимателно са обрисували Кинг като един добър християнин, който държи на семейството си - същинско олицетворение на Божи човек. Но той е имал многобройни връзки с проститутки - и бели, и черни, използвал е църковни пари, за да им плаща, а обикновено ги и пердашел; всичко това е документирано от ФБР и е признато от сътрудниците му¹²⁹.

Кинг дори прекарал последната нощ преди да бъде убит, сношавайки се с бели проститутки, като ги и понабил. В един от записите при наблюдението на ФБР на „преподобния Кинг“ може да се чуе как той казва по време на сеанса: „Аз шибам от името на Господ!“ А също и: „Тази нощ не съм негър!“ Записите на Кинг са толкова изобличителни, че магнетофонните ленти и останалите документи на ФБР бяха засекретени за 50 години. Независимо от тези факти еврейските му дресьори и техните

¹²⁶ Garrow, David. (1983). *The FBI and Martin Luther King*. Penguin Books, New York. - Б. а.

¹²⁷ Strom, Kevin Alfred. (1994). *The Beast as Saint. Radiobroadcast*. Printed transcript available from National Vanguard Books, Box 330, Hillsboro, WV 24946. - Б. а.

¹²⁸ Pappas, T. (1992). *A Houdini of Time. Chronicles*. November 26-30. - Б. а.

¹²⁹ Abernathy, R. (1989). *And the Walls Came Tumbling Down*. New York: Harper & Row. - Б. а.

съюзници в медиите бяха непоколебими в тяхното хвалебствено изобразяване на „преподобния“¹³⁰.

През последните години отношенията между черните и евреите се пообтегнаха, тъй като политическите симпатии на чернокожите станаха по-националистически по посока на техните собствени права. Обвързването на евреите с каузите на гражданските права на черните възникна по времето, когато мнозина комунисти съзираха в чернокожите потенциални революционери за едно комунистическо въстание. По време на създаването на Съветския съюз комунистите временно спечелиха братската битка между ционизма и комунизма, която Уинстън Чърчил описа още през 1920 г. Радикалните американски евреи разглеждаха чернокожите като американски пролетариат, като презокеанска версия на потиснатите руски крепостни, които можеха да бъдат привлечени в качеството на съюзници и които да се впуснат в една комунистическа революция. Разбира се, даже некомунистическите евреи бяха склонни да поддържат една нерасова дефиниция на „американец“, защото те повече от всеки друг бяха наясно със собствения си статут на аутсайдери в обществото на белите. Почти всички организирани еврейски фракции подкрепяха разрушаването на законността и традициите, които бяха опора за продължаване съществуването на бялата раса.

Ционизъм или марксизъм

След Втората световна война два основни фактора взеха да откъсват евреите от комунизма: русификацията на съветската държава и основаването на държавата Израел.

За да се бие срещу германците, Сталин и съветският режим мотивират руския народ, като се облягат на неговите дълбоки патриотични чувства. Самият Сталин - един от най-параноичните и безскрупулни лидери за всички времена, умело настройва една еврейска фракция срещу друга, докато се налага като неоспорим властник на Русия. Леон Троцки (Лев Бронщайн) - главният му съперник, е принуден да избяга в изгнание, а по-късно бива убит от съветско то НКВД. Макар отделни евреи да останали като основни фигури в неговия режим, Сталин разглеждал всичките си еврейски приближени като заплаха за собствената му власт. Той потиска брутално всяка потенциална опасност, която успява да открие, и насочва Съветския съюз в по-националистическа посока. Химнът на съветския комунизъм - егалитарният и антинационалистически „Интернационал“, бива заменен от традиционен руски химн.

Положителното отношение и действията спрямо евреите комунисти от ранните времена на революцията биват заменени със система от привилегии в университетите и армията. За много от Сталиновите маньоври против евреите обаче не се знаеше дълго след края на Втората световна война и мнозина евреи не бяха склонни да повярват, че са загубили контрола над съветския режим. Дори в края на шейсетте години в повечето страни по света без Русия - в това число и в Съединените щати, евреите все още съставляват мнозинство в марксистките ръководства. И все пак мнозинството от тези еврейски комунисти до известна степен стават антируски настроени и този път се самообявяват за троцкисти. Само неколцина еврейски радикали държат на

¹³⁰ Newsweek. (1998). *Books: The Middle of the Journey*, Taylor Branch's Grand Civil-Rights History Rolls On. January 19. P. 62. Quoting from *Pillar of Fire: America in the King Years 1963-65*. Taylor Branch. Simon and Schuster. - Б. а.

комунистическите си схващания, както се изразяваха в Русия; повечето от останалите стигат до една нова марксистка идеология, чийто корени са заровени в егалитаризма. И едновременно с придържането си към социалните принципи на социализма, същите взеха да клонят към капиталистическата икономика.

Докато тези неща се случваха в Съветския съюз, бе създадена държавата Израел и изглеждаше така, сякаш старите етноцентрични и ортодоксални предсказания най-сетне щяха да се сбъднат. Цели 2 000 години евреите мълвяха молитвата „догодина в Йерусалим“. Изведнъж всеки произволно избран евреин можеше да отиде в Йерусалим, но и нещо повече - той бе под техния пряк политически контрол. През тези години Америка стана свидетелка на трансформации сред много еврейски радикали от „новата левица“. Норман Подхорец и списание „Коментъри“ например се промениха от комунистически апологети до защитници на капитализма - сиреч от гълъби, противници на войната във Виетнам, до отявлени произраелски ястреби. През седемдесетте години в „консервативното движение“ се изля поток от тези нови „десни“ евреи, които се нагаждаха към изискванията на икономическия консерватизъм, но прибавяха елементи от социалния либерализъм, егалитаризма, новия световен ред и разбира се, от прекаления, крайния ционизъм. Евреи проникнаха в организации от всеки възможен цвят, като изповядваха различни гледни точки, но винаги гледаха добронамерено пристрастно на еврейските интереси и на държавата Израел.

Феминизъм

Едновременно с пожертването на нашата нация пред олтара на невъзможното черно „равенство“ дойде пропагандирането на еднакво измамната идея за сексуалното „равенство“. На жените им бе казано, че те са психологически същите като мъжете, но че просто са поставени при такива социални условия от заобикалящата ги среда, та да бъдат съпруги и майки, вместо учени-изследователки или ръководителки в промишлеността. „Освободителите на жените“ не само опитаха да ги убедят, че отглеждането и възпитанието на следващото поколение е по-малко важно от потенето над монтажния конвейер или в шивашкия цех. Те отидоха още по-далеч, като омаловажиха ролята на съпругата и на майката, взети заедно.

Фройд също даде своя принос в разрушаването на семейството със своето одобрение на предполагаемото освобождение чрез безразборен секс. Една от силите на Запада винаги е било родителството, което прави далеч по-големи инвестиции в децата, в сравнение с Третия свят. Фройд и еврейските поддръжници на неговата психоанализа обаче смесваха секс с любов и оправдаваха съсипването на семейното единство с теми от сорта на недостатъчно сексуално удовлетворение.

„Освобождаването“ на жените напълно преустрои американското семейство, като повечето съпруги и майки бяха принудени от новите икономически стандарти да излязат на пазара на труда и по този начин сведоха до минимум възможностите за избор на онези, които предпочитаха да играят ролята на домакини. Доста изследователи казват, че създаването на милиони „работещи“ майки е оказало вредно въздействие върху стабилността на семейството и развитието на децата. В резултат на това сега много жени водят битка в качеството си на единствен източник на доходи за себе си и своите деца, а онези в стабилни семейства често се оказват стресирани и

изнемощели от това, че трябва да изпълняват едновременно и двете традиционни женски роли - хем в дома, хем и осем часа дневно извън него.

Най-прочутите съвременни феминистки бяха Глория Стейнъм, Бети Фрийдън и Бела Абзъг. Любопитно е, че и трите произлизат от една от най-сексуално потискащите религии на земята - юдаизма. Творбата „Дупка в чаршафа“ от Ивлин Кей, която е израсла в ортодоксална среда, илюстрира унизителното, а често и деградиращо положение на жените от юдейската вяра, както и омразата, изразявана спрямо неверниците-гои от нея. Тя обсъжда Бар Мицва и напълно господстващата роля на мъжете, като пише следното:

„По време на молитвата, която еврейният мълви всяка заран, има серия от благословии, които включват: „Благодаря ти, Господи, задето не си ме направил неевреин, задето не си ме направил роб, задето не си ме направил жена.“

В книгата на Сюзън Уайдмън Шнайдер „Евреите и жените“ равинът Лора Гелър коментира: „Менструалните табута причиняват истински щети на схващанията на еврейките за самите себе си и за техните тела. Срещала съм много жени, които не бяха научили нищо за Тората освен това, че не бива да я докосват, понеже са в менструация... Тяхното чувство за самите тях като „нисши“ евреи вече се бе просмукало в отношението им към традицията и към техните собствени тела“¹³¹.

Кей също така коментира смело антигойската природа на юдейската ортодоксалност.

„Окончателната повратна точка за мен бе антигоизмът.

Отличителният белег на един искрено набожен хасидски или ортодоксален еврейин, както и на много други юдеи, е неоспоримата омраза към нееврейците. Тя е основата на ултра-ортодоксалната и хасидската философия. Тази ненавист е тъй силна, безпричинна и невероятна, както антисемитизма, расизма и сексизма. И точно толкова неподатлива на влияние.

Онова, което казва тя, е че всички неевреи - или „гоим“, както е думата на идиш, което пък е множественото число от „гой“ - са порочни, зли и незаслужаващи доверие.

Сред всички ужасни неща за нееврейците, които важат за отделния човек и в които се вярва безусловно от ортодоксалните юдеи, има цяла молитва. Тя включва:

- Всички гоим се наливат с алкохол и са винаги пияни;**
- Гоим приемат наркотици;**
- Всички гоим ненавиждат евреите даже когато изглеждат приятелски настроени;**

¹³¹ Keye, Evelin. (1987). *A Hole in the Sheet: a Modern Woman Looks at Orthodox and Hasidic Judaism*. Secaucus, New Jersey: L. Stuart. - Б. а.

- Всички гоим са антисемити, независимо от това какво говорят или вършат;

- Всички гоим водят ужасен семеен живот и се отнасят зле с жените и децата си;

- Всички гоим през цялото време ядат свинско;

- Гоим никога не са толкова умни, така учтиви или тъй почитени, както са евреите;

- Никога не можете да се доверите на гоим.

Има и много още. Ала същественото в антигоизма се предава на еврейските деца още с майчиното им мляко и те биват внимателно отглеждани, хранени и кърмени с тези напълно обсебващи фобии през целия си живот“¹³².

Талмудът често характеризира жените като нечисти, като курви и като по-нисши, измамни същества. Той дори съдържа пространни пасажии, които оправдават това възрастни мъже да имат сексуални връзки с малки момиченца. В ортодоксалните синагоги жените са сегрегирани. Те са почти Толкова охулвани, колкото неверниците-гои. Забележете следните извадки от Талмуда, като се почне с молитвата, за 'Която споменава Кей:

„Да си благословен ти..., който не ме направи гой..., който не ме направи жена и който не направи израилтянин..., който не ме направи роб. Юда бен Илай¹³³.

Когато пораснал мъж има полово сношение с малко момиче, няма нищо, защото, когато момичето е по-малко от толкова [три години], е все едно човек да бръкне с пръст в окото му, то се просълзява...[бележка под черта] (7) отново и отново, но както гледането с окото се възвръща, така и девствеността на малкото момиченце под три години се възстановява. (Кетубот lib.)

Девојка на възраст три години и един ден може да бъде вкарана в брак чрез съвкупление. (Санхедрин 55 b и 69a-69 b) и (Йебамот 57b 58a, 60 b.)¹³⁴

Така или иначе, най-висшите жрици на женското освобождение посегнаха към тези несправедливости, за да ги реформират. Единствено реформисткият клон на юдаизма поставя жените на що-годе равни начала. Ала Израел е еврейска държава, управлявана от ортодокси и почти всички реформистки и консервативни организации по целия свят я подкрепят с цялото си сърце. А проблемът с етническото наследство засенчва далеч по-силно всеки друг доктринален дебат. Смешно е, че жените, произлезли от религиозната култура, която има най-унизително отношение спрямо самите тях, трябваше да насочат своите усилия, за да пропагандират сексуалната революция сред тези от европейско потекло. Струва ми се, че щяха да прекарат по-

¹³² Keye, Evelin. (1987). *A Hole in the Sheet*. - Б. а.

¹³³ *Jewish Encyclopedia*. (1905). Talmudic prayer, стр. 617. - Б. а.

¹³⁴ *Talmud*. (1936). Kethuboth. Soncino Edition. Kethuboth lib, стр. 58; Yebamoth. 57b, стр. 386.). - Б. а.

добре времето си, ако го бяха оползотворили за оправянето на несправедливостите в собствения им заден двор.

Нито едно общество от Третия свят на земята не почита жените, женствеността и майчинството тъй много, колкото западната християнска цивилизация. Нито една от тъмнокожите раси не предлага на жените толкова свобода и уважение. В повечето нации от Третия свят се отнасят към жените по-скоро като към движима собственост. Милиони са сексуално увреждани чрез женско обрязване и инфибулация¹³⁵. Физическото насилие е нещо обичайно. В Африка, където нормалното поведение на мъжа е да си поиграе сексуално, но рядко и да се задържи, жените по правило осигуряват своята и на децата си прехрана.

Умишлено подбужданият антагонизъм между половете разделя белите американци тъкмо когато е по-важно от когато и да било друг път да бъдем единни. Клинтъ, забит между белите мъже и жени, често разделя гласовете ни и помага на кандидатите на малцинствата или на подкрепяните от тях да печелят изборите. Жените биват мамени да гласуват за кандидатите на малцинството и за либерални каузи в по-голяма степен, отколкото се прави това с мъжете. Независимо от огромните различия между бялата и черната раса по отношение положението и благополучието на жените, феминисткото движение се изолира сред чернокожите защитници на „гражданските права“. На тях им бе казано, че „патриархатът на белите мъже“ е врагът, който предизвиква раздразнение и конфликти между половете и би могъл да изправи народа ни пред фатално изпитание, ако не бъде премахнат. Много женски групи открито агитират в полза на каузите на евреите и чернокожите, ритуално благословени от най-високопоставените еврейски жрици на феминизма. Но щом бели жени сформират организации, изключително за насърчаване на нашето европейско наследство, те се сблъскват с порицание.

Белите мъже и жени, запознати с расовия апокалипсис, който се задава в далечината, трябва да положат върхови усилия, за да достигнат до отчуждената западна жена и да я върнат обратно в общността на нейния собствен народ. Най-жизненоважните ѝ интереси, както и тези на белия мъж, лежат в опазването на нейното расово наследство и на западната култура, в която тя вирее добре. Белите нации винаги са осигурявали на жените най-голяма степен на лична сигурност и физическо здраве, най-доброто образование и икономически възможности, най-престижния и най-стабилния семеен живот.

Перфектен пример на ревностния малцинствен расизъм, който доминира групите за освобождение на жените, бе спирането на една демонстрация срещу оправдания бияч на жена си и превърналия се в неин убиец - О. Джей. Симпсън. Говорителка на Националната организация на жените (НОЖ) планираше демонстрация, която щеше да протестира против оправдаването, докато националното ръководство не ѝ нареди да отмени демонстрацията, защото щеше да обиди черните. Чувствителността на чернокожите явно стана далеч по-важна за НОЖ, отколкото самият живот и сигурността на жените - поне на белите.

Правата на жените практически не съществуват в нациите от Третия свят, където те са командвани посредством мъжка тирания и бруталност. Чувството за мъжки

¹³⁵ Walt, Vivienne. (1998). *Backlash In Africa Against a Major Ritual*. The Sacramento Bee. July 12. - Б. а.

шовинизъм обаче намира слаб вербален и културен израз сред западните нации. У тъмнокожите нации мъжкият шовинизъм е представен не само от бръщолевения в службата и в хумора; той се разбира като всекидневна действителност, в която милиони жени са обект на насилие, потисничество, сексуално увреждане и подчинение. Щом жените разберат, че тяхното истинско освобождение може да дойде само в едно напълно западно по характер общество, също така ще дойде и освобождението на западния мъж. Сред народа ни може да има дебат за съответните роли на мъжете и жените, но този дебат може да бъде чул единствено в едно западно общество. Ако нашата нация изглежда объркана в представите на тъмнокожия свят, не ще има никакво уважение към правата на жените и никаква възможност за обсъждането им. Даже от чисто егоистична, феминистка гледна точка, трансформацията на нашето общество до положението на един генетичен и културен Трети свят би означавало край на всякакви аспирации за „права на жените“.

Егалитаризмът и гражданските права като оръжия

Като разкривах все повече сведения за еврейското господство в антибялата и антисемейната революция, направи ми впечатление, че мнозина овластени евреи гледаха на бяла Америка по същия начин, по който навремето са гледали на царя и на белите руснаци. Взах да се чудя, дали не бяхме обречени да станем един смазан народ, една нация, покорена не от армии и оръдия, а от властта на кесията и мощта на пресата.

Ако не гледаха на нас така, както го правеше Теодор Херцел - като на чужденци, - защо тогава толкова много от тях нападаха американските традиции и обичаи: от устройството на семейството до пеенето на коледните песни в училищата ни? Макар не всички евреи да участват в кръстоносния поход срещу нашето наследство, огромното мнозинство подкрепя еврейските шовинистични организации и застава зад кандидатите за държавни постове, които най-силно се подчиняват на еврейските интереси. Еврейската подкрепа обаче означава нещо далеч повече от простото електорално обединение; тя означава пълно финансово покритие на кампанията и поддръжката на мощните медии.

Еврейските активисти бяха безкомпромисни в тяхната подкрепа за плурализма в американската традиция и култура. Най-силно звучащите обети на така нареченото движение за граждански права - любов, мир и братство - бяха подменени с яростните вулгаризми в рап-песните. За чернокожите - някога миролюбива и с чувство за ритъм градска общност, сега те отекват със звука на стрелбата; една трета от черните мъже са зад решетките, с изпитателен срок или са пуснати на свобода при определени условия, а милиони са приковани с ръце, крака и душа към алкохола и наркотиците.

Белите, които напуснаха градовете, издигнати от бащите им, се оказват обременени с високи данъци, които се преразпределят непропорционално предимно сред непродуктивните малцинства във вид на социални помощи и в системата на криминалното правораздаване, наводнена с престъпници от малцинствата. Онези пък, които не са успели да избягат, се озовават във влошено положение. Децата им понасят примитивизма и се мъчат да се приспособят към страха, който насаждат повечето училища за чернокожи в нашите големи градове, докато техните родители се барикадират зад блиндираните си врати и прозорци с решетки. Там те често се загубват в измисления свят на телевизията, в който, проснати, гледат своята история, а

съзнанието им е подложено на безмилостна атака, толкова погубваща духа, колкото уличните престъпления съсипват физически.

Но какво спечелиха евреите от овластяването на малцинствата в Америка? Очевидно марксистите разглеждаха чернокожите и другите малцинства като верни съюзници, важни за техните намерения и за политическия им успех. През последните десетилетия гласовете на чернокожите бяха важни за либералната политика. Навярно е по-важно, че приличащата на Вавилон многорасова Америка задоволява еврейските интереси. В една разделена земя най-единната група упражнява най-силната власт. В едно смесено, калейдоскопично общество, прилагането на нечия чужда власт е по-незабележимо за мнозинството, защото, ако едно малцинство има дневен ред, враждебен на мнозинството, това мнозинство изпитва необходимостта да бъде толкова дискретно, колкото е възможно. Всеки удар, който разрушава солидарността и продължава с лишаването от собственост на основното и някога управлявало Америка мнозинство, отваря възможността пред новите претенденти за трона.

Значителна част от упадъка обаче въобще не е планирана. Чуждата природа, описана от Теодор Херцел, намира своето изражение в хиляди внезапни атаки и съкрушителни удари върху традициите и ценностите на някогашната Англо-Америка. Дали това ще е сцена от Рождеството, забранена за представяне на някой обществен площад, или изцяло мъжка военна академия, превърната в смесено учебно заведение, или сутрешни радиопрограми, запълнени с груби разговори за отделителната дейност на човека, или представянето на наркотиците в романтична светлина във филми и романи - ритъмът продължава, отмерван от хора, изключително горди със своята чужда природа. А мелодията е погребалният марш за Америка и целия западен свят.

Те разяждат европейските корени на нашата нация, винаги постигащи влияние и власт, но въпреки това по всяко време се изживяват като външни лица. Е, всъщност те са точно това: едни духовни, културни и генетични чужденци, които сега са се промъкнали вътре в самата сърцевина на американската властова структура. Разгледайте следното изявление от един еврейски „капацитет“, който е постигнал и успех, и слава:

„Десетилетия по-късно, като кръстосвах реката с тексаските рейнджъри и ги гледах как залавят преминаващите границата мексиканци, спрях и седнах на земята. Рекох си, стига, аз съм един от тях, мексиканците, а не от другите - ловците“¹³⁶.

Тези думи са написани от А. М. Розентал - човекът, който отговаря за редакционните страници на „Ню Йорк Таймс“, най-могъщия американски вестник. С всичките си пари, власт и престиж, седнал в калта край мътните води на Рио Гранде, Розентал все още се самоопределя като „външно лице“. Неговата лоялност не е насочена към останалите американци, които искат да запазят нашия начин на живот. Предаността му е към чуждите елементи, които ще променят този начин на живот.

Расизмът на малцинството - упражняван чрез „гражданските права“ и егалитаризма, който процъфтява в Америка - води своя произход от един чужд етноцентризъм. Нашата нация, някога отличава се със своята европейска природа,

¹³⁶ *New York Times*. (1992). December 9. - Б. а.

бързо залязва. Тя все още не се е претопила в котела на Вавилон. Ала не настъпят ли големи промени, ще бъде покорена от него.

Повечето американци, които се бориха срещу движението за граждански права - понеже правилно вярваха, че то ще доведе до разрушение на вътъка на обществото ни, - никога не разпознаха източника на неговата мощ. На Юг някои обвиняваха „янките“, други - политиците, а трети - медиите. Малцина разбираха, че движението за граждански права бе издънка на същата сила, която някога задвижи Руската революция, която повлия за включването на Америка в Първата световна война, която спомогна за избухването на Втората световна война и която в края на краищата създаде държавата Израел.

Колко иронично е, че движението за граждански права всъщност се корени в расизма, че то просто е оръжие, насочено от най-етноцентричния народ на земята срещу неговите отколешни врагове. Чернокожите бяха просто пешки в една далеч по-голяма политическа игра. Повечето от белите неевреи, които бяха привлечени от каузата, никога не разбраха, че на практика борбата въобще не бе за граждански права. Тези участници, както и самите чернокожи, бяха манипулирани и използвани в далеч по-значителния контекст на еврейската борба за господство.

Същата върхушка, която проповядва за расово равенство и смесение, никога обаче не дава на американците да забравят за правата на евреите - фактически, за свещеното им задължение да поддържат своето наследство тук и в тяхната еврейска държава едновременно. От амвона на телевизията тази върхушка постоянно ни напомня за своята недостижима богоподобност, за вечната си невинност и за това, че винаги е жертва. Техните учени глави и драскачи невъзмутимо прокламират еврейското умствено, културно и морално превъзходство. Техните медии всекидневно ги канонизират, докато на онези, които дръзнат да промълвят и дума против, им надяват намордници или ги демонизират.

Една скиния на новата религия на холокауста се е разпростряла посредством американския Акропол във Вашингтон, окръг Колумбия. И в този храм (авторът визира т. нар. Музей на холокауста - бел. ред.) американският народ може да почита богоизбрания народ и да изпитва вина за собствените си прегрешения спрямо него. Там той може да узнае за най-лошото престъпление от всички: поставянето под въпрос на единственото истинско „гражданско право“ - еврейското право да ни управляват културно, духовно и политически.

Доминираните от чужденци медии обаче държат повечето от белите американци в неведение за извършващото се лишаване от собственост на нашия народ и за чуждото тяло, което се облагодетелства от това. Постепенно аз взех да разбирам, че тъкмо медиите всъщност са най-мощното оръжие, което те използват срещу нас. И затова съсредоточих следващите си разследвания върху еврейското проникване и господство в американските средства за всеобщо осведомяване и комуникации.

Пета глава

КОЙ ВЛАДЕЕ МЕДИИТЕ?

„Такава, каквато е, пресата стана най-голямата сила в западния свят - по-могъща от законодателството, изпълнителната власт и правораздаването. Човек би желал да запита: от кого е избрана тя и пред кого отговаря?“

Александър Солженицин

Четири от петте развлекателни гиганта, сега са управлявани или притежавани от евреи. Единствено „Нюз Груп“ на Мърдок (на четвърто място) е държана от неевреин, обаче Рупърт е настроен произраелски, като всеки евреин, дори и повече (Лос Аджелис Таймс, 29.10.1999 г.).¹³⁷

В спечелилия „Оскар“ филм от 1976 г. „Телевизионна мрежа“, Хауърд Бийл - „лудият пророк на радиовълните“, е обсебен от идеята да извади на показ една коварна опасност, заплашваща Америка: превземането на американската телевизия от арабите посредством техните петрол-долари.

Филмът бе заснет по сценарий на получилия „Оскар“ Пади Чайефски и описва някакъв тъмен арабски заговор за изкупуването и овладяването на телевизионните мрежи. Хауърд Бийл, чиято роля бе изиграна от Питър Финч, е побъркан водещ на телевизионни новини, който в резултат на високия му до небето рейтинг казва онова, което мисли, по всеки въпрос. И като плещи на глас за несправедливостите и корупцията в американския живот, Бийл изкрещява: „Бесен съм до полуца, не мога да понасям повече!“

Представете си, ако американците от иракски произход, поддръжници на Саддам Хюсеин, владееха американските медии. Да предположим, че те ръководеха националните телевизионни мрежи и представляваха мнозинството от техните собственици, от продуцентите и сценаристите на развлекателните телевизионни програми и на новините. Телевизията е неустоима сила, която достига до всеки американски дом - главният източник, от който повечето американци узнават за нещата по света. Пресметнете опасностите, които крие такава огромна власт, доминирана от едно тясно обвързано иракско-мюсюлманско малцинство, което подкрепя режима на Хюсеин.

Ако нетелевизионните медии все още бяха свободни, те несъмнено щяха да се отнасят към господството на Ирак в медиите ни като към огромна заплаха за Америка. Всеки неиракски медиен източник щеше да обяви, че такова господство заплашва нашите свободи. Конгресът вероятно щеше да приеме закон, който да разчупи задушавачата иракска хватка, сграбчила телевизията. Разни патриоти пък щяха да напомнят на американците, че ако нямаме свободата да получаваме безпристрастни новини, документални филми и програми, значи демокрацията не би могла да работи. Мощта на телевизията, управлявана от една единствена гледна точка, би подкопала основата на нашите свободи - свободата на словото. Тогава умните глави щяха да бъдат

¹³⁷ Los Angeles Jewish Times, “Yes, Virginia, Jews Do Control the Media”, Oct. 29-Nov. 11, 1999 стр. 14

разгневени, че неамериканци, хора, предани на една чужда сила, имат контрол над умовете на американците.

Ако продължим с аналозиите обаче, представете си, че и останалата част от медиите е в иракски ръце. Да предположим, че трите основни новинарски списания - „Тайм“, „Нюзуийк“ и „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“, се владееха от иракчани, че трите най-влиятелни американски вестника - „Ню Йорк Таймс“, „Уол Стрийт Джърнъл“ и „Вашингтон Пост“, както и мнозинството от останалите основни вестници и списания, се ръководеха от иракчани. Да предположим, че иракски мюсюлмани господстваха във филмовата индустрия на Холивуд, както и в книгоиздаването, и дори в книгоразпространението. Представете си също как иракчаните притежават несметни богатства в областта на бизнеса и банкерството, като са се окопали окончателно в сферата на развлеченията и в Холивуд, в академичния свят, в правосъдието и в правителството. На всичкото отгоре, да предположим, че поддръжниците на Саддам Хюсеин разполагаха с най-могъщото лоби във Вашингтон и отговаряха за огромните фондове, в които се събират средствата за кампаниите - както на Демократическата, така и на Републиканската партия. Предположете най-сетне, че един предан и последователен иракчанин оглавяваше Съвета за национална сигурност към Белия дом. Дали такава ситуация би била наистина опасна за Америка?

Ако американците се събудят някоя сутрин и установят наличието на арабски имена, изписани навсякъде върху гледаната от тях телевизионна и филмова продукция, в редакционните карета на списанията и вестниците им, а също и върху страниците на техните книги, милиони от тях биха си рекли: „Завзети сме!“ Зрителите биха се усъмнили в мотивите, стоящи зад всичко, което виждат по телевизията или четат във вестниците, списанията и книгите. Те биха били особено подозрителни спрямо информацията по въпросите, свързани с иракчаните, Саддам Хюсеин, исляма и конфликта в Близкия изток. Казано съвсем накратко, мнозина американци щяха да изпищят по маниера на Хауърд Бийл: „Бесен съм до полуда, не мога да понасям повече!“

Когато стигнах до извода, че в действителност Руската революция не е била руска, а е финансирана, организирана и предвождана предимно от евреи, които бяха подтиквани от продължилия с векове конфликт между тях и руския народ, аз се учудих как така един толкова важен факт от историята е бил укриван тъй дълго и ефикасно. Щом узнах в подробности за това как комунистите са избили милиони християни в Русия и Източна Европа, веднага се запитах: защо има толкова малко филми, драматични телевизионни сериали или документални филми, романи, книги или статии в списанията за тези неща, а пък холокаустът бива отразяван до безкрайност?

Тогава прочетох един брой на вестник „Тъндърболт“, издаван от д-р Едуард Фийлдс от град Мариета, щата Джорджия. Издателят прецизно документираще еврейското господство в трите главни американски телевизионни мрежи - Ен Би Си (NBC), Си Би Ес (CBS) и Ей Би Си (ABC). Аз внимателно проучих източниците на д-р Фийлдс, които включваха биографии, издадени от евреи.

По време на първото ми проучване Ричард Старноф оглавяваше Ен Би Си, Уилям Пейли бе начело на Си Би Ес, а Ленърд Голдънсън ръководеше Ей Би Си. С удивление узнах, че и тримата бяха евреи, като всичките бяха активни членове на ционистки организации и до един бяха удостоени с награди от многобройни еврейски, ционистки

и произраелски групировки. След това научих, че и водещият вестник в Америка - „Ню Йорк Таймс“, е притежаван и редактиран от евреи. Същото се отнася и до вестника, който има най- силно влияние върху федералното правителство и други властови структури - „Вашингтон Пост“. Освен това евреи са собственици на най-високотиражния вестник в Америка - „Уол Стрийт Джърнъл“. Те дори са собственици на вестника в моя роден град - новоорлеанския „Таймс Пикаюн“.

Сетне научих, че евреи господстват в Холивуд от години. Интересно ми бе да открия, че в „Холивудската десятка“ - която се позова на Петата поправка, когато пред конгреса ги запитали дали са комунисти, - деветима бяха евреи. Щом погледнех в редакционните карета на списания и книги, отново откривах впечатляващото надмощие на евреите - повечето от тях посветени на еврейските интереси. Както е и днес в случая със Стивън Спилбърг - режисьора на „Списъкът на Шиндлер“, който е откровен поддръжник на ционистките каузи. Фактически най-гледаният филм за холокауста, сниман някога и възприеман от милиони като история, бе изцяло еврейска продукция. Убедете се сами:

Джери Молън - продуцент; Джералд Р. Молън - продуцент; Стивън Спилбърг - режисьор и продуцент; Кърт Людски - сценарист; Стийв Зейлиън - сценарист; Джейнъш (Януш) Камински - оператор; Майкъл Кан - редактор-монтажист; Бранко Лъстиг - продуцент и художник на продукцията; Алън Старски - художник на продукцията; Лю Райуин - копродуцент.

Години по-късно прочетох една еврейска публикация, която се хвалеше с еврейското господство в американските медии. Също така изчетох „Тяхната собствена империя“ от Нийл Гейблър - една книга, която детайлизира еврейското овладяване на киноиндустрията¹³⁸.

Бен Стейн - еврейският сценарист (*и син на Хърбърт Стейн, икономически съветник на президента Ричард Никсън*), написа книгата „Гледката от Булеварда на залеза“. В нея той честно отбелязва как преобладаващото мнозинство ОТ телевизионните сценаристи в Холивуд и от членовете на изпълнителното тяло са евреи и как те по рождение са Противници на християнските ценности и на консерватизма на истинската Америка - тази на традиционните малки Градчета. През 1997 г. същият автор написа статия за интернет изданието *E!-online*, озаглавена „Евреите ли владеят медиите“ и придружена от подзаглавие, което гласеше: „Наистина ги владеят, но какво от това?“¹³⁹.

През 1970 г. д-р Уилям Л. Пиърс - председател на Националния съюз и редактор на списание „*Нешънъл Вангард*“, заедно със своите сътрудници изследва проблема и в своето есе „Кой управлява Америка?“ удостовери еврейското господство¹⁴⁰.

Онова, което аз открих обаче, бе, че най-лошият кошмар на Пади Чайефски и на героя Хауърд Бийл от неговата „Телевизионна мрежа“, се е сбъднал. Едно малко, но

¹³⁸ Gabler, N. (1988). *An Empire of Their Own: How the Jews Invented Hollywood*. New York: Crown Publishers. - Б. а.

¹³⁹ Stein, B. (1979). *The View From Sunset Boulevard*. New York: Basic Books. Stein, Ben. (1997). *Do Jews Run the Media: You Bet they Do - And What of it?* E! online Internet Magazine. - Б. а.

¹⁴⁰ *National Vanguard Books*, P. O. Box 330 Hillsboro, WV 24946. (<http://www.natvan.com>.) - Б. а.

сплотено малцинство с трихилядолетна преданост към своя народ и с фанатична посветеност на своята новосформирана държава владее американските медии. Но не са арабите онези, които притежават тая власт; нито са ирландците, германците, французите, англичаните, руснаците, шведите, датчаните или италианците. Не са мюсюлманите, християните, мормоните или католиците. По една ирония това е групата, съставена от Пади-Чайефскиевците по света. Чайефски - един ентусиазиран поддръжник на еврейските каузи и на държавата Израел - умно се опитва да настрои зрителите против арабите, като просто ги обвинява в стремеж да извършат същото онова, което евреите вече са постигнали. Останалата част от създателите на „Телевизионна мрежа“ включва режисьора Сидни Лъмет, продуцента Хауърд Готфрийд и редактора Алън Хайм. Същото племе, което написа сценария, финансира, продуцира и разпространяваше филма, доминира американските медии. А в интерес на истината - и медиите в целия Западен свят.

Еврейската медийна власт е тъй всеобхватна, че човек трудно би могъл да я преувеличи. И въпросът не е просто в това, че тяхната власт е непропорционална на дела им сред населението - от нея просто ти спира дъхът!

Ако живеете в голям град, повече от обичайно е всекидневният вестник, който четете, да е еврейска собственост и да е редактиран от евреи. Същото е и с националното списание, което купувате от вестникарската будка. Най-вероятно националната кабелна или ефирна телевизионна мрежа, която гледате, ще се окаже собственост на евреи, а ако не е, евреите ще преобладават в изпълнителното тяло и в отделите, където се вземат решенията. Филмът, който гледате в киносалона или по телевизията, почти сигурно е продуциран, режисиран или поне написан от евреи - а често пъти и трите накуп. Издателствата на книгите, които четете - било с твърди корици или в меки, джобни формати, дори звукозаписните компании, които продуцират музиката, дето купувате, навярно ще са еврейска собственост, а ако не е така, то почти сигурно е, че ще има евреи на ключовите изпълнителни постове в тях. Книжарниците и библиотеките често подбират новите си книги, като се основават на обзори от еврейски критици или на публикации в такива издания като „Ню Йорк Таймс Бук Ривю“ - друго подразделение на притежавания от евреи в-к „Ню Йорк Таймс“.

Със сигурност е вярно обаче, че и доста хора в медиите не са евреи. Нито пък аз твърдя, че всеки еврейин в медиите е част от някаква фантастична и заплетена конспирация, или че всеки еврейин е пламенен ционист. Ала преобладаващото еврейско господство по отношение на собствеността в американските медии е очевидно, а никоя друга група не е по-етноцентрична и по-организирана в преследването на онова, което се разбира като интереси, от евреите. Е, щом като е наясно с тези факти, може ли някоя разумна личност да повярва, че евреите представят новини и развлечения, без да наклоняват нещата в полза на своите собствени цели и задачи посредством онова, което Гейблър нарича „тяхната собствена империя“?

Аз израснах, като четях новоорлеанския „Таймс Пикаюн“ и след трето отделение го разлиствах всяка заран заедно с баща ми. Докато приключеше закуската, татко вече го бе украсил с трохи от препечените си филийки и петна от кафето, а аз го бях гарнирал с овесена каша и мляко. Баща ми отпърво вземаше новинарската секция, а аз - спорта и страниците с комикси, като след известно време идваше и моят ред да прегледам водещите заглавия, докато той, пък четеше другите части от вестника. До към края на петдесетте години „Таймс Пикаюн“ бе един истински южняшки вестник.

Отразяваше ценностите, стандартите, политическите гледни точки и наследството на Юга. Ние възприемахме вестника като жизнено важен поток от информация за обикновените случки в града ни и за важните събития по света изобщо. Това бе нашият вестник не само защото го отпечатваха в нашия град; той представляваше част от нашето мислене, от нашата култура и от нашите ценности.

Когато започна интеграцията в училищата, „Таймс Пикаюн“ се нахвърли върху федералната намеса в нашия начин на живот. Доста статии говореха за миролюбивите отношения между чернокожи и бели в Нови Орлеан, за отличното качество на живота и на белите, и на черните, и за това как в града се намирала една от най-големите общности от представители на чернокожата предприемаческа класа в цяла Америка. Той пишеше как през последните няколко десетилетия, под ръководството на белите, образованието на чернокожите и техният стандарт на живот бяха напреднали. Редакционните автори на „Таймс Пикаюн“ мрачно предричаха как принудителната интеграция и объркването на черните от разни янки и либерални агитатори щяла да разруши един от най-красивите, богатите на култура и привлекателни градове в света. Интеграцията, твърдяха те, щяла да забави напредъка на чернокожата общност и да заплаши стандарта на белите.

След като обаче „Таймс Пикаюн“ бе придобит от С. И. Нюхауз, постепенно взе да завива наляво. Интеграцията вече бе представяна като „напредък“ и като нещо, което щяло да увеличи „любовта“ и „братството“. Редакционните статии порицаваха онези, които се противопоставяха на интеграцията, определяйки ги като фанатици, мразещи и късогледи. Интеграцията, настояваше вестникът, щяла да поощри расовата добронамереност и да понижи бедността и престъпността (която тогава все още бе поносима). „Къде е лошото“, сипеше морал вестникът, „в това две малки момиченца негърчета да посещават училище за бели?“

Щом при интеграцията градските училища и държавните служби започнаха да се разпадат, а „Таймс Пикаюн“ да става все по-либерален, баща ми, който бе относително консервативен, взе да го разлюбва. Аз все още се наслаждавах на вестника и колкото повече растях, толкова повече се съгласявах с неговите расови схващания. Не знаех, че „Таймс Пикаюн“ вече не бе южняшки вестник и че собственикът - еврейски беглец от царска Русия, живееше в района на Ню Йорк.

Когато Нюхауз почина, остави на двамата си синове - Самюъл и Доналд, един медиен колос, струващ около 10 милиарда долара. Сред техните вестникарски владения бяха: нашият „Таймс Пикаюн“; излизащите в град Сиракюз, щата Ню Йорк, сутрешен „Поуст-Стандард“ и следобеден „Херадд-Джърнъл“; излизащите в град Мобайл „Морнинг Реджистър“ и „Афърнуун Прес“, в Хънтсвил утринният „Нюз“ и следобедният „Таймс“, в Бърмингам сутрешният „Поуст Хералд“ и следобедният „Нюз“ - всичките в щата Алабама; както и утринният „Юниън“, следобедният „Нюз“ и само неделният „Рипъбликън“ в град Спрингфийлд, щата Масачузетс.

Днес империята на Нюхауз вече притежава 12 телевизионни станции, 87 кабелни телевизионни системи, две дузини национални списания, 26 всекидневни вестника и неделното приложение „Парейд“, което има зашеметяващия тираж от над 22 милиона броя.

Когато Нюхауз отпърво купи „Таймс Пикаюн“, в списание „Тайм“ се появи репортаж, в който се обсъждаше как той казал: „Току що купих Нови Орлеан“¹⁴¹. В известен смисъл изявлението му бе вярно. Нюхауз и неговите служители вече можеха да кажат всичко, което искаха за всяка личност или по всеки въпрос, с малки опасения от опровержение. Сигурен в своя монопол, Нюхауз имаше свободата да налага всяка социална идея, която пожелае.

Дори днес - десетилетия след като Нюхауз придоби „Таймс Пикаюн“, мнозина в Нови Орлеан все още не са наясно, че едно еврейско семейство от Ню Йорк притежава вестника. Защото редакционното каре дава местния адрес и посочва, че издателят е Аштън Фелпс - потомък на фамилията, която някога е била собственик на изданието.

Когато още бях юноша и току що бях узнал за еврейското господство в медиите, аз забелязах как мнозина от рекламодателите в „Таймс Пикаюн“ бяха все фирми, притежавани от евреи - в това число Голдрингови, Леви, Минцови, Годшоксови (френско име, пригодно за евреи), Кършманови, Розенбергови, братя Рубинстейн, Гъс-Майерови, Адлерови и Мезон-Бланшови. Един от най-големите рекламодатели в Нови Орлеан бяха компанията „Сиърс енд Робък“ и Едит Стърн - новоорлеанска активистка на еврейските и либералните каузи, която бе собственичка и на най-големия пакет акции в „Сиърс“. Скоро узнах, че повечето от рекламните агенции - както местните, така и националните, бяха еврейска собственост и бяха управлявани от евреи. Тези агенции можеха да насочат реклами, към който вестник или медия си поискаха.

Еврейската власт в областта на рекламата не само увеличи еврейското монополизиране и консолидирането на американските вестници, но също така в голяма степен засегна изданията, които са собственост или са ръководени от неверници-гои. Всички големи издания зависят от еврейските рекламни постъпления така, че тяхното оформление, репортажи и редакционна политика трябва да бъдат внимателно настроени на вълните на еврейското отношение и интереси. И в крайна сметка излиза, че уж свободната преса хич не е свободна. Тя е управлявана от парите. Така старата поговорка „Който плаща, той поръчва музиката“, със сигурност е валидна и за медиите.

В началото на XX век повечето големи градове са имали по два или три всекидневно излизащи вестника, а някои даже и повече. Сетне обаче се появява тревожната тенденция към монополизиране на всекидневниците. Днес в Америка има едва около 50 града с повече от един вестник, като повечето от тях са собственост на една и съща компания-майка. Притежаваните от Нюхауз „Таймс Пикаюн“ и следобедният „Стейтс-Айтъм“ дават добра илюстрация на въпросната тенденция; те се сляха в ранно и късно издание на „Таймс Пикаюн“.

В крайна сметка, от 1 600 всекидневници в Америка, едва 25 на сто са независима собственост, а не част от някоя вестникарска верига. И съвсем незначителен брой са достатъчно големи, за да разполагат с поне основен репортерски състав извън собствените им общини. В събирането на новините те зависят от такива конгломерати като „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон Пост“ или веригата за национални и световни новини на Нюхауз.

¹⁴¹ Time. (1962). *The Newspaper Collector*. July 27. стр. 56. - Б. а.

Еврейското господство в американските медии е отдавнашно. Дори още през двайсетте години евреите са имали влияние, далеч несъответстващо на техния относителен дял в броя на населението. И независимо от това, че медийните сделки водят до честа смяна на собствеността, като и главните служители в ръководството - президенти, администратори и главни редактори, се сменят, еврейското господство е по-силно от всякога, а онези, които държат властта, продължават да увеличават и заздравяват своето могъщество.

Могъщите вестници

„Ню Йорк Таймс“, „Уол Стрийт Джърнъл“ и „Вашингтон Пост“ са разположени в самото сърце на американския бизнес, култура и управление. Но тяхното влияние надхвърля границите на страната. Те създават новини, фокусират се върху теми по техен вкус, издигат публични личности, които одобряват, и охулват онези, дето не им харесват. Те ни казват какви филми да гледаме, какви книги и списания да четем, какви музикални записи да купуваме и на какво изкуство да се възхищаваме. Те ни въздействат как да разсъждаваме по хиляди различни теми и фактически тъкмо те често определят върху какви въпроси да се замисляме, като разтръбват някои истории, а други пренебрегват.

„Ню Йорк Таймс“ е четен из цяла Америка - в академичните среди, в бизнеса, в политиката, в света на изкуството и литературата. Той определя нашите политически, социални, развлекателни, литературни, художествени и модни стандарти. Компанията „Ню Йорк Таймс“ притежава общо 33 вестника, както и 3 книгоиздателски фирми, 12 списания, 7 радиостанции и кабелна телевизионна система. Новинарската служба на „Ню Йорк Таймс“ обаче обслужва повече от 506 вестника из цяла Америка.

Както повечето други вестници, тя стартира като гойска собственост и завършва под еврейски контрол. През 1851 г. Джордж Джоунс и Хенри Реймънд основават великия вестник. Около настъпването на новия XX век еврейският активист Адолф Окс го купува и сега неговият пра-правнук Артур Окс Сълзбъргър-младши е главен изпълнителен директор и издател. Изпълнителен и административен директор са съответно Макс Френкъл и Джоузеф Ливайвелд.

Поради това, че е масово четен от избраниците ни във Вашингтон и назначените федерални служители и бюрократи, „Вашингтон Пост“ пък има огромно въздействие върху нашето правителство. Той може да влияе при назначенията, уволненията, законодателството, както и върху външните и вътрешните отношения от всякакво естество. Може дори да бъде средство за сваляне на президента, както това стана с Ричард Никсън. Босовете на „Вашингтон Пост“ могат да избират дали да дадат гласност на една тема, или да предпочетат да я игнорират, дали да решат да се засегнат от някое събитие, или обратното - да го одобрят. „Пост“ има многобройни холдингови владения из вестниците, телевизията и списанията - най-забележителното, сред които е „Нюзуик“.

Подобно на „Ню Йорк Таймс“, началото на „Вашингтон Пост“ било поставено от неевреи. Той бил създаден през 1877 г. от Стилсън Хътчинс, а впоследствие бил притежаван от семейство Маклийн. Благодарение на консервативната политика на Маклийнови, еврейските рекламодатели обаче се насочили към други вашингтонски

вестници, довеждайки „Пост“ до банкрут. На търга по несъстоятелността един еврейски финансист - Юджийн Майер, успява да го купи за нищожна сума. Веднага, след като преминава в еврейски ръце, рекламите от еврейския бизнес и еврейските рекламни агенции се завръщат и вестникът отново почва да печели.

В усилията си за по-нататъшно консолидиране на медиите в нашата национална столица, евреите организираха рекламен бойкот и на „Таймс-Хералд“ - собственост на полковник Робърт Маккормик, когото те намразиха заради подкрепата му за сенатора-антикомунист Джоузеф Маккарти. Изпадайки в невъзможност да продава големи рекламни пространства, вестникът драматично се свива и започва да губи по около един милион долара годишно, като накрая, през 1954 г., бива продаден на Майер срещу смешна цена. Сега „Вашингтон Пост“ е собственост на дъщерята на Майер - Кетрин Майер Греъм, основна притежателка на акции и председателка на съвета на директорите. Президент и главен изпълнителен директор, пък е нейният син Доналд.

Третият водещ по влияние вестник в Америка - и по-специално в сферата на бизнеса, е „Уол Стрийт Джърнъл“ - издаван заедно с „Барънс“ и още 24 други всекидневника от „Дау Джоунс и компания“. „Уол Стрийт Джърнъл“ има тираж от над 2 милиона екземпляра, който го превръща в най-големия американски бизнес всекидневник и в изключително влиятелен по въпросите на бизнеса, банкерството, търговията и икономиката. Главен изпълнителен директор на „Дау Джоунс“ - и съответно президент и издател на „Уол Стрийт Джърнъл“, пък е Питър Р. Кан - пак евреин.

Трите най-четени новинарски списания

„Тайм“, „Нюзуик“ и „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“ са трите основни седмични новинарски списания, издавани в Съединените щати. Най-голямото и най-уважаваното от тях е „Тайм“, с тираж от над 4 милиона екземпляра. Главен изпълнителен директор на „Тайм-Уорнър“ е Джералд Левин - еврейски спомоществовател на множество еврейски и израелски инициативи.

„Нюзуик“ е второто най-масово четено седмично списание с тираж над 3 милиона. То се управлява от Кетрин Майер Греъм от „Вашингтон Пост“ - друга стръвна поддръжница на множество еврейски каузи.

Третото по ранг новинарско списание е „Ю Ес Нюз енд Уърлд Рипорт“, чийто собственик, издател и главен редактор е Мортимър Б. Зъкърман - един високомерен ционист, който притежава още „Атлантик Мантли“ и „Ню Йорк Дейли Нюз“.

Гигантите в книгоиздаването

Книгоиздаването е навярно най-малко контролираната от евреи част от американските медии. Макар че те все още господстват в най-важните дялове на тази индустрия. За да издаде книга, човек се нуждае само от печатар и някаква сума пари, а в Америка десетки хиляди печатари вършат тази работа, наред със стотици дребни книгоиздатели. Обаче и тук еврейското влияние е могъщо, понеже написването на книга - независимо колко е информативна и провокативна, все още не гарантира, че ще

бъде издадена, а пък самото издаване не дава гаранции, че ще бъде професионално рекламирана, разпространявана и дори дали ще бъде представена в медиите. Половин дузина от най-големите издатели и разпространители държат 95 на сто от най-мощно продаваните книги в Америка. И в тази книгоиздателска и книгоразпространителска област еврейската оценка е неизбежна, а еврейското одобрение - решаващо.

Според „Пъблишърс Уикли“ трите най-големи американски издателства са „Рандъм Хаус“ (с неговите дъщерни фирми, включително „Краун Пъблишинг Груп“), „Саймън енд Шустър“ и „Тайм-Уорнър Трейд Груп“ (включително „Уорнър Букс“, „Литъл и Браун“ и „Бук ъф дъ Мант Клъб“). Евреи контролират две от тези три издателства, а в третото - „Рандъм Хаус“, из всички направления на конгломерата, към който то се присъедини, има маса евреи на важни постове.

Джерълд Левин е главен изпълнителен директор на корпорацията „Тайм-Уорнър Къмюникейшънс“, която притежава „Тайм-Уорнър Трейд Груп“. Другата важна медия - „Саймън енд Шустър“, е дъщерна компания на „Вайком Инкорпорейтид“. Главен изпълнителен директор на „Вайком“ и председател на съвета на директорите е Самър Редстоун (роден като Мъри Ротстейн). В допълнение следва да се отбележи, че най-голямото издателство за детски книжки, което държи над 50 на сто от пазара, е „Уестърн Пъблишинг“, чийто председател на директорския борд и главен изпълнителен директор е Ричард Снайдер, заменил наскоро друг еврейин - Ричард Бърнстейн.

Главните книгоиздателства и рецензенти

Една от най-великолепните книги за XX век, която разглежда отслабването на американското общество, е „Ограбеното мнозинство“ от Уилмът Робъртсън¹⁴². Тази творба е богата на проучвания и идеи и е написана с рядко срещано днес владение на английския език. Ала Робъртсън не успя да намери голям издател, понеже дръзна да пише по незасяганите въпроси за расата и еврейския етноцентризъм. Нито едно основно или просто национално издание не направи обзор на неговия труд и никой национален разпространител не се зае с него. Повечето национални издателства не допуснаха Робъртсън да купи рекламно пространство за своята книга, защото тя съдържаха информация, неприемлива за самоналожилите се еврейски цензори. Въпреки забраната за разпространение в основните книжарници и без да бъде рецензирана от главните медийни критици обаче, книгата на Робъртсън се продаде в повече от 150 000 екземпляра, главно по пощата и с реклама от уста на уста.

Телевизията

Бях удивен, когато прочетох статията на Едуард Фийлдс, която удостоверява еврейския контрол над трите основни телевизионни мрежи. Ей Би Си, Си Би Ес и Ен Би Си произвеждат основното мнозинство от забавните телевизионни програми в Америка и за повечето от американците те са основните източници на новини. Ленърд Голдънсън от Ей Би Си, Уилям С. Пейли от Си Би Ес и Дейвид Старноф от Ен Би Си съответно ръководят тези мрежи от десетилетия, като определят характера и обхвата на

¹⁴² Robertson, W. (1981). *The Dispossessed Majority*. Cape Canaveral, Florida. Howard Allen Enterprises, Inc. (PO Box 76, Cape Canaveral, FL 32920). - Б. а.

съвременното еврейско господство върху телевизионните излъчвания. Ето един кондензиран откъс от книгата „Кой владее медиите?“ на д-р Уилям Л. Пиърс, от който става ясно настоящото състояние на американското радиотелевизионно разпространение.

Кой владее медиите?

Продължаващата дерегулация на телекомуникационната промишленост от страна на правителството не доведе до рекламираното увеличение на конкуренцията, а по-скоро до една ускорена вълна от корпоративни сливания и прехвърляния, които създадоха шепа многомилиардни медийни конгломерати с концентрирана еврейска власт.

Най-огромният медийен конгломерат днес е „Уолт Дисни Къмпани“, чийто председател и главен изпълнителен директор - Майкъл Айзнър, е евреин. Империята „Дисни“ притежава „Уолт Дисни Телевижън“, „Тъчстоун Телевижън“, „Буена Виста Телевижън“, своя собствена кабелна мрежа с 14 милиона абонати и две компании за видео продукции.

Що се отнася пък до игралните филми, „Уолт Дисни Пикчърс Груп“ - оглавявана от Джо Рот (също евреин), включва „Тъчстоун Пикчърс“, „Холивуд Пикчърс“ и „Каръван Пик-чърс“. „Дисни“ е също собственик на „Мирамакс Филмс“ - ръководена от братя Уейнстейн, която произведе такива ултрамръсни филми, като „Играчка-плачка“, „Свещеник“ и „Хлапета“¹⁴³.

Като добавка към телевизията и филмите, корпорацията притежава „Дисниленд“, „Дисниуърлд“, „Епкът Сентър“, „Токио Дисниленд“ и „Евродисни“.

През август 1995 г. Айзнър овладя „Кепитъл Ситис/Ей Би Си“, за да изгради медийна империя с годишен оборот от 16,5 милиарда долара. Въпросната корпорация притежава „Ей Би Си Телевижън Нетуърк“, която на свой ред е собственичка на десет телевизионни станции, разположени наред такива огромни пазари като Ню Йорк, Чикаго, Филаделфия, Лос Анджелис и Хюстън. В допълнение, из Съединените щати тя има 225 дъщерни станции и е частична собственичка на няколко европейски телевизионни компании.

Дъщерната фирма на Ей Би Си - кабелната И Ес Пи Ен (ESPN), е ръководена от президента и главен изпълнителен директор Стивън Борнстейн, който е евреин. Корпорацията държи също контролния пакет от акции на „Лайфтайм Телевижън“ и на кабелните компании „Артс енд Ентъртейнмънт Нетуърк“. „Ей Би Си Рейдио Нетуърк“ владее 11 късовълнови и десет ултракъсовълнови станции отново из големи градове като Ню Йорк, Вашингтон и Лос Анджелис, и има още 3 400 дъщерни фирми.

Макар първоначално да бе телекомуникационна компания, през 1994 г. „Кепитъл Ситис/Ей Би Си“ спечели повече от 1 милиард долара от издателска дейност. Тя притежава седем всекидневни вестника, „Феърчайлд Пъбликейшънс“ („Уименс Уеър Дейли“) и „Дивърсифайд Пъблишинг Груп“.

¹⁴³ За по-любопитните: Авторът на статията визира *The Crying Game* (1992), *Priest* (1994) и *Kids* (1995) - б. р.

„Тайм Уорнър“ е вторият от интернационалните медийни мастодонти. Председателят на борда и главен изпълнителен директор Джералд М. Левин, е еврейн. Дъщерната фирма на „Тайм Уорнър“ - Ейч Би О (НВО), пък е най-голямата платена телевизионна кабелна мрежа в страната.

По всички показатели „Уорнър Мюзик“ е най-голямата звукозаписна компания в света - с 50 етикета, най-големият, от които е „Уорнър Брадърс Рекърдс“, начело с Дани Голдбърг. Стюарт Хърш е президент на „Уорнървижън“ - фирмата за видео-продукта на „Уорнър Мюзик“. И двамата - Голдбърг и Хърш, са евреи.

„Уорнър Мюзик“ бе един от най-ранните пропагандисти на „гангстерския рап“. Чрез своето участие в „Интерскоуп Рекърдс“ тя спомогна за популяризирането на този нов музикален жанр, чийто текстове определено тласкат чернокожите да извършват актове на насилие срещу белите.

Като допълнение към кабелното разпространение и музиката, „Тайм Уорнър“ участва сериозно в производството на игрални филми („Уорнър Брадърс Студио“) и в издателската дейност. Издателското поделение на „Тайм Уорнър“ (с главен редактор евреина Норман Пърлстейн) е най-големият издател на списания в страната („Тайм“, „Спортс Илустрийтед“, „Пийпъл Магззин“ и „Форчън“).

Щом приключи планираната сделка с „Търнър Броудкастинг Систем“ (TBS), Левин отново ще бъде медиен магнат номер едно. (Въпросната сделка отдавна е факт и днес „Тайм Уорнър“ притежава всички компании на Тед Търнър, вкл. новинарската телевизия Си Ен Ен - бел. ред.). Когато през 1985 г. Тед Търнър - гойският медиен отцепник, предложи да купи Си Би Ес, настъпи паника в ръководните щабове на медиите из цялата страна. За да блокира намеренията му, изпълнителното тяло на Си Би Ес покани еврейския милионер и театрален, хотелиерски, застрахователен и цигарен магнат Лоурънс Тиш да извърши „приятелско“ превземане на компанията и от 1986 до 1995 г. той бе неин председател и главен изпълнителен директор, като премахна всички заплахи от нееврейско влияние там. Последвалите усилия на Търнър за придобиване на голяма телевизионна мрежа бяха спънати от „Тайм Уорнър“ на Левин, която притежава приблизително 20 на сто от акциите в Си Би Ес и има властта да налага вето върху основните сделки. Ако Ти Би Ес се слее с „Тайм Уорнър“, Левин ще стане шеф на Търнър, а Си Ен Ен - единственият съперник в областта на новините, ще попадне под пълен еврейски контрол (което и се случи - бел. ред.).

„Вайъком“, оглавена от Самнър Редстоун (сиреч Мъри Ротстейн), е третата огромна мегамедийна корпорация в страната, с оборот от над 10 милиарда долара годишно. Същата произвежда и доставя телевизионни програми за трите най-големи мрежи, притежава 12 телевизионни станции и 12 радиостанции. Тя изработва игрални филми посредством „Парамаунт Пикчърс“, начело с еврейката Шери Лансинг.

Нейното издателско поделение включва „Прентис Хол“, „Саймън енд Шустър“ и „Покет Букс“. Компанията разпространява също видео-продукти чрез повече от 4 000 магазина. Има участия в сателитни излъчвания, тематични паркове и видеоигри.

Славата на „Вайъком“ все пак е на най-големия доставчик на кабелни програми в света чрез нейните „Шоутайм“, Ем Ти Ви (MTV), „Никълодиън“ и други мрежи. От 1989 г. насам Ем Ти Ви и „Никълодиън“ завладяваха все по-големи дялове от

публиката на младежките телевизии. Редстоун, който фактически притежава 76 на сто от дяловете на „Вайъком“ (3 милиарда долара), предлага „Бийвъс и Бъдхед“ като примери за подражание и е най-крупният самостоятелен доставчик на пропаганда за расово смесение сред белите тийнейджъри и подрастващи в Америка и Европа. Ем Ти Ви помпа своя расово-смесен рок, както и рапърски видеоклипове в 210 милиона домове из 71 страни и доминира в оказването на културно въздействие над белите юноши по целия свят.

Със сигурност „Никълодиън“ държи най-големия дял от публиката между четири и единадесетгодишните в Америка, а освен това бързо разширява обхвата си и из Европа. Повечето от нейните програми все още не представят онази безочлива изроденост, която е запазената марка на Ем Ти Ви, но Редстоун все повече и насила налага духовната „храна“, която предлага на своите невръстни зрители, а тя е близка до отровата, разпръсквана от Ем Ти Ви.

С трите върхове и положително най-големи медийни конгломерата в ръцете на евреи, е трудно да повярваме, че такава съкрушителна степен на контрол бе съсредоточена без предварително обмислени усилия от тяхна страна.

Но какво става при другите големи медийни компании?

Четвърта по ред в списъка е „Нюз Корпорейшън“ на Рупърт Мърдок, която притежава „Фокс Телевижън Нетуърк“ и „Туентиът Сенчъри Фокс Филмс“. Мърдок е неверник-гой, но Питър Чернин, който оглавява филмовото му студио и освен това надзирава неговите телевизионни продукции, е евреин. Номер пет е японската „Сони Корпорейшън“, чиято дъщерна компания в САЩ - „Сони Корпорейшън ъф Америка“, се ръководи от Майкъл Шулкоф, евреин. Друг евреин - Алън Дж. Ливайн, стои начело на поделението „Сони Пикчърс“.

Повечето от телевизионните компании и тези за производство на филми, които не са собственост на най-големите корпорации, са контролирани също от евреи. Например „Ню Уърлд Енъртейнмънт“, провъзгласена от един медиен анализатор за „първият независим производител на телевизионни програми в Съединените щати“, е притежание на Роналд Перелман - евреин, който освен това е собственик и на козметичната фирма „Ревлон“.

Най-добре познатата сред по-малките медийни компании - „Дрийм Уъркс Ес Кей Джи“, е една чисто кошерна работа. „Дрийм Уъркс“ бе сформирана през 1994 г. по време на големия медиен бум от баровеца на звукозаписната индустрия Дейвид Гефен, бившият председател на „Дисни Пикчърс“ Джефри Катценбърг и кинорежисьора Стивън Спилбърг, като и тримата са евреи. Компанията произвежда игрални и анимационни филми, снима телевизионни програми и записва музика. Като се имат предвид наличните пари и връзките, които имат Гефен, Катценбърг и Спилбърг, скоро „Дрийм Уъркс“ може да бъде в същата лига, в която е и голямата тройка.

Две други крупни производствени компании - Ем Си Ей (МСА) и „Юнивърсъл Пикчърс“, са собственост на „Сийгръм Къмпани“. Президент и главен изпълнителен директор на алкохолния гигант „Сийгръм“ е Едгар Бронфман-младши, който също така е президент и на Световния еврейски конгрес.

Добре известно е, че евреите контролираха производството и разпространението на филми още от самата зора на киноиндустрията през първите десетилетия на XX век. Същото продължава и до днес.

Филмите, произвеждани само от петте най-крупни кинокомпани, споменати по-горе - „Дисни“, „Уорнър Бродуейс“, „Сони“, „Парамаунт“ (т. е. „Вайком“) и „Юнивърсъл“ (т. е. „Сийгръм“), - донесоха 74 на сто от общите приходи от продажби на билети през предходната година (август, 1995 г.).

Както отбелязах, Ей Би Си е част от „Дисни Къмпани“ на Айзнър, а само евреи са изпълнителни продуценти на новинарските ѝ програми: Виктор С. Гюфелд („20/20“), Боб Рейхблум („Гууд морнинг, Америка“) и Рик Каплан („Уърлд Нюз Тунайт“).

„Уестингхауз Илектрик Къмпани“ неотдавна се слоби със Си Би Ес. Независимо от това назначеният от Лоурънс Тиш човек - Ерик Оубър, остана президент на „Си Би Ес Нюз“. И той е евреин.

В Ен Би Си пък - сега притежание на „Дженеръл Илектрик“, президентът на „Ен Би Си Нюз“ Ендрю Лак е евреин, каквито са изпълнителните продуценти Джеф Закър („Тудей“), Джеф Гралник („Ен Би Си Найтли Нюз“) и Нийл Шапиро („Дейтлайн“)¹⁴⁴.

Изумителното еврейско господство в телевизията и киното, за което пише д-р Пиърс, не е нов феномен. То не е и някакво временно отклонение в развлекателната и новинарската индустрия. Същото явление преобладава от десетилетия. С течение на времето имената може да се сменят, ала произходът обикновено остава един и същ. Въпреки всичко еврейската власт в медиите продължава да се консолидира и да расте. Дори самите еврейски издания често се хвалят със своето могъщество пред собствените си читатели.

„Тяхната собствена империя“

Макар сега да е трудно да си го представим, неверници-гои са създали американската киноиндустрия. Томас Едисън патентова много от първите камери и прожекционната техника, като пуска в действие и първото голямо студио. Човекът, станал инициатор на съвременното кино, бе Дейвид Уърк Грифит - великолепен режисьор, чийто умения и филми все още се изучават от студентите по киноизкуство из целия свят. Неговата няма класическа творба „Раждането на една нация“ държеше титлата „най-гледан филм в света“ чак до появата на „Отнесени от вихъра“¹⁴⁵.

„Раждането на една нация“ всъщност е киноверсия на „Член на Клана“ - роман от южняшкия писател Томас Диксън. Филмът описва братоубийствения конфликт във войната между щатите (Севера и Юга - бел. ред.) и потискането на белите хора през епохата на „Възстановяването“. Той рисува Клана (Ку-Клукс-Клан - бел. ред.) като

¹⁴⁴ Pierce, Dr. William. (1998). *National Vanguard Books*. P.O. Box 330, Hillsboro, WV. 24946. Or www.natvan.com. Edited By Brett Anderson. - Б. а.

¹⁴⁵ *Birth Of A Nation*. (1915). Director, Composer: D.W. Griffith. Screenwriter: Frank E. Woods, D.W Griffith. Producer: Frank E. Woods. Cinematographer: Billy Bitzer. Editor: James Smith. *Gone with the Wind*. (1939). Editor: Hal Kern. Producer, Screenwriter: David O. Selznick. - Б. а.

героична организация, която избавя Юга от насилието и тиранията на чернокожите, и от управлението на северняшките авантюристи, като павира пътя за възстановяване на единството сред американската нация. (Виж също статията на Уилис Карто в сп. „Барнс Ривю“ от юли 1997 г.)¹⁴⁶.

Когато се появява „Раждането на една нация“, еврейските организации отиват в съдилищата, като се опитват да забранят филма в редица големи градове и освен това оказват финансов натиск върху киносалоните, за да го свалят от прожекция. Нарочното представяне на творбата в Белия дом обаче добавя ентусиазиран отзив на президента Уудро Уилсън и предизвика неустоим прилив на подкрепа. Тогава еврейските сили в новопоявилата се киноиндустрия разбират, че е далеч по-ефикасно да владеят филмовата промишленост отвътре, отколкото да водят ариегардни битки, за да потискат онези филми, които не желаят да бъдат гледани от американския народ.

Еврейските усилия за забрана на „Раждането на една нация“ не е първият или последният опит за еврейска цензура в Америка. Много хора се изненадват, когато узнаят, че еврейските групи в действителност са в състояние да забранят пиеса на най-големия писател в английската литература - Уилям Шекспир. През първите години на XX век представянето на „Венецианският търговец“ е забранено в Ню Йорк по заповед на еврейската общност, която твърди, че пиесата е антисемитска.

През деветдесетте години „Пъблик Броудкастинг Систъм“ (PBS) засне в движение поредица от всички Шекспирови пиеси, която включваше и „Венецианският търговец“. Продължителното въведение от страна на създателите се опита да настрои публиката така, че да прояви съчувствие към Шайлок - главния герой-евреин, който иска „фунт плът“ от гоя. Стиховете, в които Шайлок брани себе си в съда, пледирайки „Като прободете евреин, той не кърви ли“, бяха подчертани така, че да подтикнат зрителя да тълкува пиесата сякаш тя е благосклонна към евреите. Любопитно е, че когато евреите нетолерантно оспорваха представянето на пиесата като противозаконно, те не я интерпретираха по този начин. Неотдавна и „Кънедиън Джуиш Нюз“ съобщи за някакъв опит на евреи да забранят пиесата в канадски училища¹⁴⁷.

Някога евреите са били аутсайдери в западните общества, ала днес станаха пълни господари в управленския и медиен елит. По този начин мнозина от тях рязко промениха възгледите си и от силни защитници на свободата на словото се превърнаха в негови най-упорити потисници.

Еврейските студенти, които в средата на шейсетте години доминираха движението за „свобода на словото“ в Бъркли, пееха възхвали за свободното слово с цел да привлекат на своя страна симпатизантите на сквернословния и отблъскващ Алън Гинзбърг и на яростната чернокожа революционерка, явната комунистка Анджеа Дейвис. Днес обаче се мъчат да запушат устата на всеки, който се осмели да говори пред студентска аудитория по проблемите, повдигнати в настоящата книга.

В някои случаи те обърнаха своята тактика по начин, подобен на този в кампанията си срещу „Венецианският търговец“. През 1976 г. ме поканиха във

¹⁴⁶ Dixon, T. (1905). *The Clansman: An Historical Romance of The Ku Klux Klan*. New York: Grosset & Dunlap. Barnes Review. (1997). *Birth of a Nation*. July. vol. 3 n. 7 стр. 27. - Б. а.

¹⁴⁷ *Canadian Jewish News*. (1991). January 31. p. 33. - Б. а.

Филадельфия за участие в едно национално токшоу на чернокожи по Пи Би Ес (PBS) - „Гледната точка на чернокожите към новините“. След записа, но преди още да излъчат шоуто, Антиклеветническата лига и други еврейски организации откриха, че споменавам добре документираната историческа роля на евреите в колониалната търговия с роби. Тогава еврейските активисти Сол Роузън, Хари Бас и Питър Минчък подириха забрана в Общинския съд на Филадельфия, като поискаха от съдията да цензурира предаването. И съдията-евреин Стенли Грийнбърг издаде нареждане, с което искаше програмата да не бъде пусната в ефир, докато лентата със записа не му бъде доставена и не бъде „одобрена“ от него. За щастие Коалиция „Първа поправка“ и адвокат Дейвид Мериън обжалваха решението във Върховния съд на щата и спечелиха. Ала все пак извън съмнение е, че еврейските методи за налагане на цензура бяха съсипващи.

Сетне еврейските организации се разгърнаха из цялата страна в опита си да забранят шоуто във филиалите на Пи Би Ес, в които програмата трябваше да бъде излъчена. Чрез една масирана кампания за сплашване евреите писаха и звъняха по телефона на местните телевизионни станции, като заплашваха да спрат даренията и публичната подкрепа за тях, в случай че шоуто бъде излъчено. Ако това не проработваше, опонентите ми обещаваха стачки, създаване на безредици и даже насилие срещу станциите. Докато вършеха мръсната си работа, оригиналната програма бе излъчена само по малък процент от местните станции на Пи Би Ес. Оттогава станциите, които проявяха безразсъдството да пуснат в ефира оригиналното едночасово шоу, веднага след него излъчваха специална програма, атакуваща моите позиции и личността ми, без обаче да ми дадат възможност за отговор.

Един пример за безгласна забрана - от множеството, които мога да представя - бе моят опит в шоуто „Тумороу“ с водещ Том Снайдър през 1974 г. Програмата бе среднощно токшоу, което по-скоро навлизаше в сериозни теми, отколкото в блудкави закачки със знаменитостите. Аз не покривах стереотипната представа за расист, която водещият Том Снайдър очакваше и по време на програмата той ме изненада, като пред камерата ме определи като „интелигентен, откровен и чаровен“. Снайдър се смя от сърце на чувството ми за хумор и неколkokратно заяви в ефир как скоро пак ще ме покани в шоуто. Неговите заключителни думи в програмата бяха: „Дейвид Дюк отново ще се върне тук.“

Три дни по-късно екипът на Снайдър ми позвъни, за да уредим участието ми в следващото шоу. Казаха ми, че ще се явя заедно с някакъв лидер от движението за граждански права на чернокожите, с еврейски равин, с либерален католик и протестантски духовник. Бяха направени резервации за самолетен полет и за престой в хотел, а получих и писмено потвърждение от шоуто. Едва три дни преди планирания запис на програмата, една жена от екипа ми се обади и ми рече, че съжалявала, обаче предаването било принудено да се откаже от моето участие. Попитах я защо и тя ми довери, че еврейски шефове в Ен Би Си осведомили безапелационно ръководството как „Дейвид Дюк никога няма да се появи отново в шоуто „Тумороу“.

И тъй, предаването се осъществи, както бе планирано, но моите хулители бяха единствените гости. През целия един час те ме очерняха с евтини оскърбления. Равинът, очевидно добре обучен във Фройдовата психология, отдаде моите расови схващания на „сексуално разстройство“. Така и продължиха нещата по-нататък.

Медийните господари бяха докарали четирима високопоставени жреци на егалитаризма и заставиха опозицията да млъкне.

Освен това медийните господари са вещи и в непочтените преработки на класически творби. Класическият филм на Луис Майер и Дейвид О. Селзник „Отнесени от вихъра“ представлява отличен пример за манипулация на едно повествование. Аз прочетох романа на Маргарет Мичъл още докато бях в прогимназията. Ала когато за първи път гледах филмовата версия по време на гимназията, забелязах важни различия. В романа един чернокож напада героинята Скарлет О’Хара, като предизвиква Ку-Клукс-Клан - който Мичъл изобразява в героична светлина, - да подири справедливост. В киноверсията на Майер-Селзник обаче бял мъж се опитва да изнасили Скарлет, а пък чернокож се хвърля да я спасява! И няма никаква героична намеса на Ку-Клукс-Клан. На практика Кланът изчезва напълно от екранното повествование. Впоследствие прочетох как продуцентите целенасочено, по политически причини извършили промените.

И все пак истинските чувства на Мичъл към КKK са изрично изразени в „Отнесени от вихъра“ така:

„Но тези унижения и опасности бяха нищо в сравнение със заплахите за белите жени... Тъкмо огромният брой насилия над жените и вечно съществуващият страх за съпругите и дъщерите им докараха южняците до хладната, вибрираща ярост и доведоха до възникването на Ку-Клукс-Клан само за една нощ. И точно против тази нощна организация се разкрещяха най-шумно вестниците на Севера, без някога да проумеят трагичната необходимост, която я призова към живот...“

Това бе удивителен спектакъл, отразяващ как половината нация се мъчи с насочени щикове и със сила да наложи на другата половина управление от негри, мнозина от които отдалечени едва на едно поколение от африканските джунгли...“¹⁴⁸.

Един филм, който ме ядоса, бе „Познай кой ще дойде за вечеря“ на Стенли Креймър. Красива млада дъщеря на заможни родители - изиграни от Спенсър Трейси и Кетрин Хепбърн, иска да се омъжи за блестящ чернокож лекар, представен от Сидни Поатие. Филмът пояснява, че подобни бракове създавали известни проблеми, но било правилно от морална гледна точка те да бъдат сключвани. Разбира се, г-н Креймър не е направил нито един филм, в който да поощри смесените бракове между евреи и гои. Много години по-късно списание „Нюзуик“ определи „Познай кой ще дойде за вечеря“ като „образователен филм за белите американци, които като гледат как екранните герои дават своята дъщеря на чернокож мъж, биха изпитвали по-малко угризения на съвестта да направят същото“¹⁴⁹.

Да се състави каталог на множеството антибели филми, произведени от холивудския елит, би била монументална задача, но аз мога да ви предложа някои подходящи примери. Дейвид Уолпър - горещ привърженик на Израел, създаде доста програми, насочени срещу белите, в това число и телевизионния минисериал „Корени“.

¹⁴⁸ Mitchell, M. (1936). *Gone with the Wind*. New York: Macmillan. - Б. а.

¹⁴⁹ *Guess Who's Coming to Dinner*. Columbia. (1967). Director, Producer: Stanley Kramer. Screenwriter: William Rose. Cinematographer: Sam Leavitt. Newsweek. (1991). June 10. - Б. а.

Марвин Чомски, Джон Ърман, Дейвид Грийн и Гилбърт Моузес режисираха най-натрапваната драма. „Корени“ бе навярно вторият най-рекламиран и гледан минисериал, излъчван някога по телевизията (като само минисериалът „Холокаустът“ имаше по-голяма публика, благодарение на невероятната медийна пропаганда). Творбата „Корени“ обаче имаше своите собствени корени в едноименната книга на Алекс Хейли. Това бяха исторически подвеждащи книга и филм, които спомогнаха за широкото разпространение на омразата на черните към белите и на самоомразата и чувството за вина сред мнозина бели¹⁵⁰.

Интересното е обаче, че еврейският писател Харолд Кърландър осъди Алекс Хейли за плагиатство. Пишейки една уж вярна исторически книга, която се занимава с африканските корени на американските негри, Хейли откраднал цели откъси от роман на Кърландър, озаглавен „Африканецът“¹⁵¹. Сетне Хейли призна своето плагиатство, като се съгласи на извънсъдебно споразумение с Кърландър за сумата 500 000 долара. Но докато сериалът „Корени“ бе на върха на популярността си, повечето американци нямаха никаква представа, че авторът му е създал част от книгата си въз основа на едно произведение на художествената литература, от което дори е плагиатствал.

„Пътят на свободата“, пък бе друга измислица, пробутан на доверчивата публика като достоверно описание на Възстановяването из Юга. „Справочникът за всички филми“ например го вписва като „исторически филм“. Когато излезе през 1979 г., много програми по история в обществените училища го зададоха за домашна работа. Мохамед Али се появи във филма като Гидиън Джексън - бивш роб, който влиза в политиката и сформира необичайна южняшка коалиция за освобождение на чернокожите и на белите бедняци. Сетне го избират в Сената на САЩ от Южна Каролина, а накрая той повежда своите бедни бели и черни последователи на борба срещу техните богати бели потисници, докато не пада убит в престрелка с Ку-Клукс-Клан¹⁵².

Историята обаче отбелязва, че никога не е имало чернокож сенатор от Южна Каролина. По време на Възстановяването са служили само двама черни сенатори - и двамата от Мисисипи, и двамата починали по естествени причини. Така „Пътят на свободата“ добива съвсем друго очертание, щом човек узнае, че продуцент на тази историческа измислица е Зев Браун, а режисьор - Дж'ан К'адир. Оригиналният роман пък е написан от „богоизбрания“ Хауърд Фаст. Оказа се, че писателят Фаст е дългогодишен член на Американската комунистическа партия, а неговата автобиография е озаглавена „Да бъдеш червен“. И учителите - вероятно, без да знаят за горещата му привързаност към комунизма, наредиха на милиони деца в обществените училища да гледат тази съмнителна „доку-драма“ (от „документална драма“ - бел. ред.) и да пишат съчинения по нея. Чудно ли е тогава, че много бели американци имат такава изопачена представа за своята история и по расовия въпрос? И може ли човек да очаква

¹⁵⁰ *Roots*. (1977). Wolper Productions. Directors: Marvin Chomsky, John Erman, David Greene, and Gilbert Moses. Producer: David Wolper. *The Holocaust*. (1978). Titus Productions. Director: Marvin Chomsky. Producers: Robert Berger and Herbert Brodtkin. Screenplay: Gerald Green. Music: Morton Gould. Producer: Robert Berger. Haley, A. (1976). *Roots*. Garden City, New York: Crown Publishers. - Б. а.

¹⁵¹ Courlander, H. (1967). *The African*. New York: Doubleday. - Б. а.

¹⁵² *Freedom Road* (1979). Zev Braun Productions, Freedom Road Films. Director: J'an K'adir. Producer: Zev Braun. Writer: Howard Fast. Editor: Anne Goursaud. - Б. а.

нещо друго, след като е наясно, че те получават едно комунистическо тълкувание на американската история¹⁵³?

Не е изненада, че най-щедро рекламираният минисериал за всички времена бе и най-важният филм за всички евреи: „Холокаустът“. Това бе изцяло еврейска продукция, режисирана от режисьора на „Корени“ - Марвин Чомски. Джералд Грийн написа сценария, Мортън Гоулд композира музиката, а продуценти бяха Робърт Бъргър и Хърбърт Бродкин. Изданието „Телевизионен пътеводител“ отбеляза, че по време на снимките в Европа починал бащата на сценариста. Ала вместо да се завърне у дома за неговото погребение, Грийн почувствал как би почел по-добре своя яростно проционистки баща, като остане в Европа, за да работи върху „Холокаустът“. В течение на дузина часове филмът - една творба на крайната етническа омраза, описва германците и другите източноевропейци или като кръвожадни, или като безгръбначни, но разбира се, разкрива всеки еврей като образец на добродетелността, любовта и нежността. Никога една телевизионна продукция не е получавала по-голямо предварително отразяване или повече признание и хвалби от „Холокаустът“. Притежаваните от евреи издания и „капацитети“ действаха така, сякаш ставаше въпрос за най-важното драматично произведение в историята на киното.

Докато още бях в колежа, аз отидох да изгледам т. нар. филм за експлоатацията на чернокожите, наречен „Сбогом, чичо Том“. Четох за филма, преди да бъде показан в Нови Орлеан, където го прожектираха изключително в кинотеатъра за черни, разположен в центъра. Понеже очаквах някаква усложнена ситуация, потеглих с кола от Батън Руж с двама от моите най-храбри и най-верни приятели от Държавния университет на Луизиана. През деветдесетте минути на утринната прожекция, в изпълнения с чернокожи салон, приятелите ми и аз получихме един емоционален и нагледен урок за отвратителното въздействие на антибелите холивудски филми¹⁵⁴.

Действието се развиваше някъде из Юга преди Гражданската война и описваше робския живот като една оргия с осакатявания, глад, убийства и изнасилвания на чернокожи мъже и жени от страна на белите. Обаче се надигна бунт на черните и екранът бе зает от жадни за мърт чернокожи, които посичаха бели мъже, жени и деца. Публиката виеше одобрително при всеки изблик на насилие. „Ха така!“, крещяха някои. „Изнасили кучката!... Избий ги!“ И чернокожата тълпа се смееше и забавляваше по време на най-кръвавите сцени с осакатявания, изнасилвания и убийства.

За да бъде сигурно, че смисълът на филма ще стане ясен за неговите покровители, финалът му профучава в съвремието, показвайки афроамериканци, надянали кожени якета и слънчеви очила, как се промъкват в спалнята на една бяла двойка. Сетне камерата разкрива ужаса на двойката, докато нападателите насичат с брадвичка до смърт нещастните хора. Със забавено движение секирата пада многократно, като разпръсква кръв и мозък, из цялата стая. Дори след толкова години аз ясно си спомням филма и суровата омраза, която той насаждаше у чернокожата публика.

При вида на убийствата, публиката се докара до лудост. Веднага, след като се появиха финалните надписи, приятелите ми и аз, както седяхме в дъното на салона, грабнахме палтата си и бързо напуснахме. Докато карахме обратно към Държавния

¹⁵³ Fast, H. (1990). *Being Red*. Boston. Houghton Mifflin. - Б. а.

¹⁵⁴ *Farewell Uncle Tom*. (1972). Cannon Releasing Corporation. - Б. а.

университет на Луизиана, ние бяхме мрачни, защото осъзнавахме, че „Сбогом, чичо Том“ е замислен да подтикне чернокожите към убийства и изнасилвания на бели из цяла Америка.

Като проучих филма, аз открих, че той бе пуснат на екран от „Кенън Рилийзинг Корпорейшън“ и че неин президент бе Денис Фрийдлънд. Обкръжението му включваше Марвин Фрийдлендър, Томас Израел, Джеймс Рубин и Артър Липър. По-късно установих от един филмов обзор как повечето от евреите, замесени в този посветен на омразата към белите филм, всъщност настояли да махнат имената им от титрите.

Времето, което прекарах в тъмния киносалон, обаче засегна тъй силно чувствата ми, че се заклех пред себе си и пред Бога да пожертвам всичко, което е необходимо, та някой ден да прекратя бруталните атаки срещу нашата плът и кръв, както бяха представени в този филм на ненавистта. Освен това реших да се изправя срещу производителите на филми, които създават атмосфера на омраза към белите.

В стотиците ми интервюта през годините, щом споменех еврейското господство в медиите, интервюиращите ме първи отричаха еврейското властово превъзходство. После, когато тази защита потъна в морето от факти, те се удивяваха как някой могъл дори само да предположи, че евреите са в състояние да използват своята медийна власт за собствена изгода.

Господството в американските новинарски и развлекателни медии вече е толкова очевидно, че някои еврейски медии взеха да го признават. Но те внушават, че еврейското господство нямало никакво въздействие върху съдържанието. Корицата на августовския брой от 1996 г. на списание „Моумънт“ бе украсена със заглавието „Евреи владеят Холивуд, но какво от това?“ Статията, написана от добре познатия еврейски кинокритик Майкъл Медвед, включваше следните коментари: „Въобщо няма никакъв смисъл да се мъчим да отричаме действителната еврейска власт и преобладаващо присъствие в популярната култура. Всеки списък на най-влиятелните изпълнителни продуценти във всяко от големите филмови студия ще извади на бял свят огромно мнозинство от утвърдени еврейски имена.“ Медвед съобщава още как в студията на

„Уолт Дисни“ наемат като продуценти само „високоплатени еврейски баровци“ от рода на Джефри Катцънбърг, Майкъл Оуиц и Джо Рот. Той продължава, като заявява, че:

„Прочутата организация „Дисни“, която бе основана от Уолт Дисни - един гой от Средния запад, който, според слуховете, таял антисемитски чувства, сега се отличава със своя еврейски персонал на почти всички най-важни постове“¹⁵⁵.

Любопитно е обаче, че независимо от опитите да бъде опетнено името на Уолт Дисни като антисемит, неговите филми най-силно повдигат морала и духа и са най-възпитателните в цялата киноиндустрия. При все това, новата „Дисни“ на Майкъл Айзнър и нейните дъщерни фирми продължават да правят антихристиянски и сексуално деградиращи филми като „Свещеникът“ и „Играчка-плачка“.

Еврейските продуценти не само създават изобилие от произраелска и проеврейска пропаганда, наред с техните антихристиянски и антигойски игрални и документални творби на омразата, ами и внимателно следят филмите, направени както от евреи, така и от гои. Например еврейските цензори на позоваващия се само върху факти филм „Седем години в Тибет“ усетиха, че главният герой - изследовател от Австрия и бивш нацист, не се бе разкалял за миналото си. Затова принудиха създателя на филма да измисли една сцена на разкаяние и да я вкара в „истинската история“¹⁵⁶.

В своята статия Майкъл Медвед пише как „еврейските сценаристи и режисьори използват несъмнено ласкави описания за евреите, та публиката да реагира със съчувствие и любов“. Е, няма смисъл аз, пък да казвам, че те обрисуват онези, които се противопоставят на еврейското превъзходство, като завършени злодеи.

Един направен през 1998 г. за телевизията документален филм, излъчен по кабелната мрежа „Артс енд Ентъртейнмънт“, хвалеше преобладаващата роля на евреите в медиите и прекрояването на нашето общество по шаблоните на техните цели. Той бе създаден от „Елиът Халпърн & Симка Джейкъбвичи Продакшънс“, а сценарият и режисурата му бяха дело на Симка Джейкъбвичи. Документалният филм разказва как евреите надделели над филмопроизводителите гои като Томас Едисън и Д. У Грифит, като постепенно подменили техните традиционно американски теми. Филми от рода на „Раждането на една нация“ на Грифит, които почитат нашето бяло наследство, били заменени от хвалебствия за имигрантството и мултикултурността. Те интервюират еврейския писател Нийл Гейблър, който направо споделя как били заменили „истинската“ Америка.

„Те създадоха своя собствена Америка, една Америка, която не бе истинската Америка... Ала в края на краищата тази сенчеста Америка става тъй популярна и толкова широко позната, че се стигна дотам представата за нея и нейните ценности да погълнат истинската Америка. И така голямата ирония на целия Холивуд е, че американците взеха да се отъждествяват със сенчестата Америка, която бе създадена от източноевропейските еврейски имигранти, на които пък не бе позволено да бъдат приети от истинската Америка.“

¹⁵⁵ Medved, M. (1996). *Jews Run Hollywood, So What?* Moment. August. - Б. а.

¹⁵⁶ *Seven Years In Tibet*. (1997). Sony Pictures Entertainment, TriStar Pictures, Mandalay Entertainment, Reperage & Vanguard Films, Applecross. - Б. а.

Повествователят продължава да разказва как със своята власт холивудските евреи заприличали на богове и изградили система, която да издига техния престиж в очите на американците.

„Където има нови богове, трябва да има и нови идоли. Така шефовете на студията поставиха началото на една гилдия с надутото наименование Академия за киноизкуство и наука. На Майер принадлежеше великолепно хрумване да създаде Оскарите, с които баровците във филмовата гилдия удостоават сами себе си, като си присъждат награди едни на други. По този начин от група еврейски имигранти те се превърнаха в печелещи награди американски продуценти.“

Еврейската власт е тъй могъща, че е в състояние да превърне в страхливци дори и най-големите холивудски икони. По време на участието си в телевизионното шоу на Лари Кинг актьорът Марлон Брандо заяви: „Холивуд се управлява от евреи. Той принадлежи на евреите.“ Брандо спореше, че евреите винаги са изобразявани като забавни, учтиви, любвеобвилни и щедри, докато те пък клеветят всяка друга расова група, „но винаги са толкова внимателни да се уверят, че никога няма никакъв отрицателен образ на чифут“¹⁵⁷.

Веднага еврейските групи се нахвърлиха яко върху Брандо, като в своите публикации заявяваха как щели да направят така, че той „повече никога да не може да работи“. И никой в еврейския печат изглежда не забеляза как заплахите просто потвърдиха коментара на Брандо за тяхната безспорна медийна власт. Актьорът бе така сплашен, че му се наложи да подири среща със самия Визентал. Брандо се разрева и падна на колене, и целуваше ръцете на Визентал, като го молеше за прошка, задето е казал истината. Така Визентал опрости греха му и оттогава Брандо не говори за евреите нищо освен положителни неща.

За нашия народ обаче не може да има никакво възраждане, докато не бъде пречупен този вид заплашваща власт. Не може да произтече и никакво възстановяване на обществото ни, докато нашият народ не си възвърне свободата на словото и печата.

Веднъж, щом разкрих еврейската власт над американските медии, аз реших никога вече да не изневеря на своята свобода на словото, независимо какво щеше да ми струва това. Бях решен да се опълча срещу медийните господари, които се стремят да разрушат нашия начин на живот, пък и самата ни форма на живот. Вярвам, че по някое време моите събратя също по-скоро ще се надигнат в неподчинение срещу евентуалните ни господари, отколкото позорно да коленичат, както стори Марлон Брандо.

¹⁵⁷ *Larry King Live*. (1996). Guest: Marlon Brando. Friday, April 5. - Б. а.

Шеста глава

ЕВРЕЙСКОТО ВЛИЯНИЕ В ПОЛИТИКАТА

„САЩ вече нямат правителство на гоите [неевреите], а една администрация, в която евреите са пълноправни партньори във вземането на решенията на всички нива. Може би някои аспекти на юдейския религиозен закон, свързани с понятието „правителство на гоите“, трябва да бъдат преразгледани, тъй като в САЩ това понятие е остаряло.“ (Извадка от основния израелски вестник „Маарив“)¹⁵⁸.

Никога не видях президент, не ме интересува кой, да им се опълчи [на евреите]... Те винаги получават, каквото искат. Израелците знаят, какво се случва през цялото време. Достигнах до момента, когато няма да напиша нищо повече. Ако американският народ разбере, как тези хора са се вкопчили в нашето правителство, ще се вдигне с оръжие в ръка.“ (адмирал Томас Муурър, бивш председател на Обединения комитет на началник-щабовете на въоръжените сили на САЩ)¹⁵⁹.

„...ужасяващият контрол, който евреите имат на новинарските медии и баражите, изградени от тях срещу конгресмените... много съм загрижен за факта, че еврейското влияние тук напълно доминира положението и прави почти невъзможно конгресът да направи нещо, което те не одобряват. Израелското посолство на практика диктува на Конгреса, чрез влиятелните евреи в страната“.

-- Държавният секретар Джон Фостър Дълес през февруари 1957 г., цитиран на стр. 99 на „Fallen Pillars: U.S. Policy Towards Palestine and Israel Since 1945“ от Доналд Неф

Като излагам своите познания за еврейската власт в управлението на Съединените щати, ще прескоча около пет години напред към едно събитие, което видях по телевизията на 15 април 1973 г. Сенаторът Уилям Фулбрайт се появи в предаването „С лице към нацията“ на телевизия Си Би Ес и докато обсъждаше американската политика в Близкия изток, заяви: „Израел контролира Сената на Съединените щати“¹⁶⁰. От средата на шейсетте години насетне аз вече знаех достатъчно за проционистката политика на правителството на САЩ, за да схвана, че онова, което сенаторът казваше, бе вярно, ала бях шокиран, понеже се осмеляваше да каже това открито. И все пак той отправи едно от най-сензационните обвинения, изречени някога от сенатор в САЩ - заявление с невероятни изводи: как една чужда сила контролира върховния законодателен орган на Америка.

Само за няколко дни обвиненията на Фулбрайт относно ционисткия контрол изчезнаха от печата така, сякаш никога не се бяха появявали. Обаче сенаторът -

¹⁵⁸ Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv. September 2. - Б. а.

¹⁵⁹ Curtiss, Richard. (1986). цитиран в *A Changing Image: Americans' Perceptions of the Arab-Israeli Dispute*, American Educational Trust. стр. 267

¹⁶⁰ Fulbright, Sen. William. (1973). *Face the Nation*. CBS: New York. April 15. -Б. а.

популярна личност в родния си щат и преизбиран с лекота по време на най-разгорещените патриотични страсти в годините на Виетнамската война, изведнъж се озова наред политически неприятности.

По време на следващите избори той заплати скъпо, задето бе казал истината. Огромни количества еврейски пари се изсипаха в Арканзас, за да го победят, а евреи с всякаква степен на влияние в бизнеса, управлението и медиите - както в Арканзас, така и извън него - се обединиха, та да помогнат на израелския избраник Дейл Бъмпърс. Една от забележителните страни на тази афера бе, че повечето евреи по-рано харесваха Фулбрайт, понеже бе заел такава позиция спрямо войната във Виетнам, каквато подкрепяха и те. В преобладаващата си част евреите бяха против войната - от радикалните комунисти по улиците, като Джери Рубин и Аби Хофман, до влиятелните евреи от „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Пост“.

Сенаторът Фулбрайт дръзна да каже, че както не бе в наш интерес да сме във Виетнам, не е в наш интерес да бъдем въввлечени и в Близкоизточния конфликт. По ирония доста евреи бяха го провъзгласили за герой, защото в началото на петдесетте години той единствен гласува в Сената срещу продължаването на финансирането на Постоянната подкомисия за разследване (антиамериканската дейност - бел. ред.) на сенатора от Уискънсин Джо Маккарти. Те му бяха много задължени, но за тях поддръжката на Фулбрайт за либералната политика на евреите в миналото не означаваше нищо, щом човекът отказа да заложи на безапелационното раболепие пред Израел. Като разкритикува политиката на правителството на САЩ спрямо Близкия изток, той загуби мястото си в Сената¹⁶¹.

Когато в края на шейсетте години узнах за еврейското господство в новинарските и развлекателните медии, аз стигнах до изобилие от свидетелства за тяхната огромна политическа власт. Установих обаче, че тя е двустранна. Очевидно, чрез своето господство в медиите, те имаха огромно влияние върху изборите и по обществените въпроси. Като насочат пропагандата „за“ или „против“ някой кандидат или проблем, евреите не само могат да въздействат върху обществените възприятия, а имат и възможността по същество да решават дали определени въпроси изобщо ще бъдат обсъждани. Вторият начин, по който оказват влияние върху политиката, е по-директен. С положителност те станаха най-могъщите играчи във финансирането на американските политически кампании - тяхната поддръжка е решаваща за всеки основен кандидат. Онези, които им служат най-сервилно, получават подкрепа, докато поддръжката се оттегля от тези, които мислят по-малко угоднически. Евреите раздават големи награди на онези, които играят по свирката им и унищожават политически другите, които не го правят.

През седемдесетте години прочетох една статия от Джеймс М. Пери в „Уол Стрийт Джърнъл“, озаглавена „Американските евреи и Джими Картер“. Авторът пишеше: „Евреите са щедри с парите си. Г-н Сийгъл от Белия дом - дългогодишен еврейски служител на Националния демократичен комитет, пресметна, че около 80 на сто от големите дарения, които издържат партията (Демократическата партия - бел. ред.), година след година идват от евреи¹⁶². Друга статия в „Уол Стрийт Джърнъл“

¹⁶¹ Buckley, William F. (1970). *McCarthy and His Enemies; The Record and Its Meaning*. New Rochelle, New York: Arlington House. - Б. а.

¹⁶² Wall Street Journal. (1978). *American Jews and Jimmy Carter*. March 2. p. 18. -Б. а.

относно финансирането на кампаниите откровено заявяваше, че повечето от парите на Демократическата партия идвали от еврейски дарители, а и половината от военните средства на републиканците също постъпвали от евреи. Пожертвованията за кампаниите на политиците са като кислород; те са жизнено необходими за политическия живот. Та има ли някой, който да мисли, че подобни пари не купуват влияние? А понеже еврейските пари и организираната еврейска подкрепа са тъй съществени, еврейските съветници и помощници също стават абсолютно жизненоважни.

Скоро след изявлението на сенатор Фулбрайт относно еврейския контрол върху Сената, офицерът с най-висок чин в Съединените щати - генерал Джордж Браун, като председател на Съвета на началник-щабовете, говори честно в Университета „Дюк“ за еврейския контрол над американското правителство, медии и икономика:

„Ето, че израелците идват при нас за въоръжение. Казваме им как навярно не ще успеем да накараме Конгреса да подкрепи една такава програма. А те викат - не се тревожете за Конгреса. Ние ще се погрижим за Конгреса. Става дума за някакви хора от друга държава, но те са в състояние да го сторят. Нали знаете, че те притежават банките в тази страна, както и вестниците. Само погледнете къде се намират еврейските пари“¹⁶³.

Както посочих в главата за груповата еврейска стратегия, те етноцентрично се поддържат едни-други, докато не постигнат господство в повечето организации, из които са вкарани. Същото е валидно и за американското правителство. От ролите на „съветници“ на Бърнард Барух и Луис Брандайс при президента Уудро Уилсън, до пълното господство в Съвета за национална сигурност при Бил Клинтън - еврейската власт постоянно нараства.

Моето пробуждане по отношение на еврейската власт обаче настъпи в средата на шейсетте години, по време на управлението на Джонсън и Никсън. В течение на ерата „Джонсън“ аз бях наясно с Уилбър Кoen, който като глава на Департамента (министерството - бел. ред.) по здравеопазването, образованието и благосъстоянието, насърчаваше расовата интеграция и системата за поощряване на раждаемостта, която разглеждах като фатална за Америка опасност. Освен това знаех, че ционисткият поддръжник Уолт Ростоу бе един от главните чуждестранни съветници на Джонсън, какъвто бе и специалният представител в Обединените нации Артър Голдбърг.

Въпреки предполагаемите тайни антисемитски схващания на Ричард Никсън, както бяха представени в магнетофонните записи от Уотъргейт, той се плашеше от тяхната власт и с готовност се примиряваше с нея. На най-високо равнище се обгради с еврейски съветници и членове на кабинета. Той направи Хенри Кисинджър държавен секретар и назначи Джеймс Шлезинджър за министър на отбраната - двата най-важни поста, разбира се, от гледна точка на Израел. В икономическата сфера, пък постави Артър Бърнс за председател на Съвета на Федералния резерв, Хърбърт Стайн - за главен икономически съветник, Лоурънс Силбърман - за заместник-главен прокурор, а Ленърд Гармънт - за правен съветник и началник на отдела по гражданските права към Белия дом.

¹⁶³ Getler, Michael. (1974). *Pentagon Chief Suggests Israel Lobby Has Too Much Influence*. Los Angeles Times. - Б. а.

Ционистите покриха всички свои бази (т. е. на бейзболен жаргон: да овладееш позициите си и да не дадеш възможност на съперника да се добере до тях - бел. ред.), като същевременно държаха ключовите постове във вътрешния кръг на другата партия. Най-близкият съветник на Хюбърт Хъмфри - Е. Ф. Бърман, както и единайсетте му най-големи дарители бяха евреи¹⁶⁴. Най-важният съветник на Джордж Макгавърн, пък бе Франк Манкевич.

След оставката на Никсън, Джералд Форд запази Хенри Кисинджър и вкара допълнително като главен прокурор един стар симпатизант на Сталин - Едуард Ливай, като посочи за главен икономически съветник Алън Грийнспан. Джими Картър продължи непропорционалното еврейско представителство, като назначи Харълд Браун за министър на отбраната и добави тумба от „богоизбраните“ в Съвета за национална сигурност и на важни икономически постове. Рейгън и Буш дадоха допълнително рамо на яростната еврейска атака с назначенията на множество други евреи на различни постове из целия административен апарат, като винаги запазваха главните ключови роли във външната и икономическата политика за евреи. От началото на XX век еврейската власт постоянно се увеличаваше и днес тя е толкова огромна, че от обхвата ѝ направо ви секва дъхът. И колкото повече укрепва властта им, толкова по-малко завладените от евреи медии изпитват необходимост да отричат своето могъщество. Фактически те може би намират, че е в тяхна полза да се хвалят с него в елитните кръгове, та да са сигурни, че никой гой не ще се осмели да оспори мощта им.

На 2 септември 1994 г. основният израелски вестник „Маарив“ пусна статия, озаглавена „Евреите, които ръководят двора на Клинтън“, и в нея изданието се хвали с еврейското господство сред съветниците на президента и в кабинета. То цитира известен вашингтонски равин (Авиноам Бар-Йозеф - бел. ред.) във връзка с това, че правителството на Съединените щати вече не било правителство на гоите.

„САЩ вече нямат правителство на гоите [неевреите], а една администрация, в която евреите са пълноправни партньори във вземането на решенията на всички нива. Може би някои аспекти на юдейския религиозен закон, свързани с понятието „правителство на гоите“, трябва да бъдат преразгледани, тъй като в САЩ това понятие е остаряло.“

Нататък статията възхвалява тяхното пълно господство в администрацията и описва много висши служители около президента като „предани евреи“, на които Израел можел винаги да разчита.

„Седем от 11-те висши служители в Съвета за национална сигурност са евреи. Клинтън ги постави специално на най-чувствителните и най-възловите позиции в администрацията - на сигурността и външната политика на САЩ: Сенди Бъргър е заместник-председател на Съвета; Мартин Индик, предвиден за посланик в Израел, е старши директор по въпросите на Близкия изток и Южна Азия; Дан Шифтър - старши директор и съветник на президента за Западна Европа; Дон Стейнбърг - старши директор и съветник на президента по въпросите на Африка; Ричард Фейнбърг - старши директор и съветник на президента във връзка с

¹⁶⁴ *San Francisco Chronicle*. (1968). November 23. стр. 9. - Б. а.

Латинска Америка; Стенли Рос - старши директор и съветник на президента по проблемите на Азия.

Сега ситуацията в канцеларията на президента е напълно различна, тъй като тя е пълна с предани евреи: новият главен прокурор Абнер Микви; шефът на протокола и програмата на президента Рики Сайдман; заместник-началникът по кадрите Фил Лейда; икономическият съветник Робърт Рубин; медийният директор Дейвид Хейзър; началникът на личен състав Алис Рубин; Илай Сийгъл - зает с доброволците; Айра Мезина - занимаващ се с програмата по здравеопазването. Двама от членовете на кабинета - министърът на труда Робърт Райх и Мики Кангър, който е ангажиран с международните търговски споразумения, са евреи. Към тях се присъедини дълъг списък от еврейски старши чиновници в Държавния департамент, начело с главата на екипа по преговорите за Близкия изток - Денис Рос. Следват и множество началници на кабинети на секретари и даже още повече на старши секретари¹⁶⁵.

Бар-Йозеф почва статията, като посочва онези „предани евреи“ (т.е. последователни ционисти), които ежедневно имат достъп до най-секретната разузнавателна информация, предоставяна на президента на Съединените щати. Човек се чуди, защо ли израелският шпионин Джонатан Полард е хвърлен зад решетките на федерален затвор, след като крайни привърженици на Израел - такива като Сенди Бъргър, имат всекидневен достъп до най-тайните разузнавателни сведения на Америка?

Още по времето, когато бях в колежа, за много хора бе ясно, че еврейското лоби има огромно влияние на Капитолийския хълм (в Конгреса - бел. ред.) и в Белия дом. Съществуваше истинско разминаване между това, което вършеха политиците и онова, което говореха. Макар Никсън да изпълняваше една консервативна програма, която наблягаше на такива въпроси като победа във Виетнам и противодействие на опитите за принудително превозване на децата до училище извън населеното им място (заради расовото сливане в училищата), неговата администрация започна първите програми, които утвърждаваха тъкмо това. Макар той да даде устна заповед за спиране на тези превозвания с автобуси, целящи осъществяването на расовата интеграция в училищата, пак той назначи чиновници към службата на главния прокурор, които продължиха натиска за приемането на същата програма в съдилищата из цяла Америка. Неговият еврейски държавен секретар Хенри Кисинджър помогна за оформянето на Парижките мирни съглашения, които доведоха до неизбежната победа на Виетконг и до мир с „безчестие“, като превърнаха в безсмислена жертвата на стотици хиляди американски бойци. Интересно е, че доста от сродните гълъбови гласове (в САЩ наричат привържениците на войната „ястреби“, а нейните противници - „гълъби“ - бел. ред.), осъждащи хвърлянето на напалм върху войниците от Виетконг, бяха всъщност израелски ястреби, приветстващи използването на същото оръжие върху жени и деца из палестинските лагери за бежанци.

Израелският вестник също така изяснява, че действияят еврейски контрол обхваща, както демократите, така и републиканците:

¹⁶⁵ Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *The Jews Who Run Clinton's Court*. Maariv. - Б. а.

„Между другото, въпреки че еврейската власт в настоящата демократическа администрация е толкова огромна, има също множество предани евреи, които заемат висши постове и в Републиканската партия“¹⁶⁶.

Първостепенното прилагане на еврейската власт във Вашингтон очевидно помага на ционистките интереси точно така, както и нашата политика. В тази област Израел наистина покри всичките си бази. Главните съветници на президента по въпросите на сигурността от рода на Сенди Бъргър и Лиън Пърт са последователни ционисти, а те пък имат на разположение евреи на решаващите постове министър на отбраната - Уилям Коен, и държавен секретар - Маделин Олбрайт. Когато Съединените щати посредничат при мирните преговори за Близкия изток между палестинците и израелския министър-председател, главният арбитър е Денис Рос - един добър, или както казват те - един „предан“ евреин. Чудно ли е тогава, че палестинците усещат как не получават справедливо и равноправно отношение, щом като така наречените посредници по конфликта са толкова последователни ционисти, колкото са и официалните представители на Израел. И това лицемерие продължава ли, продължава.

В статия от 17 февруари 1997 г. на своя вашингтонски кореспондент Джонатан Броудър (който пише и за „Джерусалем Рипорт“) списание „Салон“ имаше да посочи това:

„ВАШИНГТОН: Като следствие от последните разкрития около еврейските корени на Мадлин Олбрайт, новата държавна секретарка на САЩ е изправена пред една непозната главоблъсканица: всички нейни кандидати за близки до нея или за старши постове в Държавния департамент са евреи и мъже.

Известен брой външнополитически експерти побързаха да отбележат деликатността на тази ирония. „Тя предполага, че в тази страна сме изминали дълъг път от дните, когато служенето на външната политика бе запазено за един елит от УАСП (WASP - White Anglo-Saxon Protestant, т. е. „бели англосаксонски протестанти“, или потомците на най-ранните заселници в Нова Англия - бел. ред.)“, казва бившият съветник по въпросите на Близкия изток към Съвета за национална сигурност - Ричард Хаас, който сега ръководи външнополитическите изследвания в Института Брукингс“¹⁶⁷.

Когато Олбрайт отпътува до Балканите, тя нападна неморалността на Хърватия, задето не разрешавала завръщането на бежанците. Но не отправя никакви подобни морални искания към Израел, та да го накара да позволи завръщането на милиона палестински бежанци, на които тази държава забранява същото от десетилетия¹⁶⁸.

Както е известно на всяка групировка, която се домогва до властта, икономическата мощ е следващата важна компонента на господството след пряко упражняваната политическа власт. И еврейската власт в икономическите процеси в нашата страна е монолитна.

¹⁶⁶ Пак там. - Bar-Yosef, Avinoam. (1994). *“The Jews Who...”*

¹⁶⁷ Jonathan Broder. (1997). *Salon*. February 17. - Б. а.

¹⁶⁸ The New York Times News Service. (1997). *Albright Upbraids Stubborn Balkan Leaders: Refugees...* June 1. - Б. а.

Разбира се, цялото това положение се променя от време на време, но докато пиша тези редове по време на последния мандат на президента Клинтън, евреите държат всички най-овластени икономически позиции. Най-властният от всички постове е този на председателя на Съвета на Федералния резерв. И е интересно да се отбележи, че заемащият този решаващ пост Алън Грийнспан остана на служба и при републиканската, и при демократическата администрация.

- **Председател на Съвета на Федералния резерв - Алън Грийнспан, а вицепрезидент - Алън Блайндър;**
- **Министър на финансите - Робърт Рубин, а заместник-министър - Дейвид Липтън;**
- **Национален икономически съвет - Лора Тайсън, а нов неин заместник - Джийн Спърлинг;**
- **Председател на Съвета на икономическите съветници - Джанет Йелън, по-късно - Джоузеф Стиглиц;**
- **Търговски представител - Чарлийн Баршефски.**

Евреи заемат всички тези и много други постове, в това число Робърт Райх е министър на труда - една длъжност със страхотно влияние върху бизнеса. Дори министърът на земеделието - Дан Гликман, е еврейски избраник, който обаче няма никакъв опит във фермерството. Но бъдете уверени, че онзи, който определя аграрната политика, има огромно влияние върху стоковите пазари и външната търговия със съответните продукти. Робърт Кеслър, пък заема поста началник на Администрацията по храните и лекарствата - друга длъжност с невероятно голямо участие в хиляди сделки и предприятия.

Толкова наивни ли са американците, та да повярват, че тези сплотени, етноцентрични люде с несметно богатство, не си обменят информация и не са свързани в една мрежа с техните събратя заради собствени облаги? В раздела за еврейската икономическа стратегия в предстоящата глава за „корените на антисемитизма“ аз посочвам как в икономическата сфера изпреварващото осведомяване за правителствената политика или достъпът с предимство до други правителствени сведения струва безброй много милиарди долари. Когато разкрих тези неща, веднага се запитах: Дали тези еврейски икономически царе имат възможността да се възползват и придвижат напред своите общи интереси? И нямаме ли основание да предполагаме, че те наложиха своите собствени икономически интереси по същия начин, по който поставиха своя интерес начело в произраелската американска политика?

Еврейските интереси обаче отиват далеч отвъд Израел и икономическата ни политика. Висшите съветници на президента на Съединените щати оказват влияние върху всяка област на американския живот - от благосъстоянието до данъците, от имиграцията до наказателното право. Съдете за тяхното влияние само по назначенията на федерални съдии. В моя собствен федерален съдебен окръг - Източния окръг на щата Луизиана, в който има съвсем незначително по брой еврейско население, евреи съставят една трета от действащите федерални съдии. В момента във Върховния съд на Съединените щати има двама евреи и седем гои. Евреите често са поставяли специфични проблеми в областта на гражданските права, имиграцията, феминизма, хомосексуалността, религиозните изповедания, изкуствата, контрола над оръжията и много други сфери на американския живот. Те винаги са се добирали до постове с

голяма власт и влияние, които въздействат върху правителствената политика по тези и доста други въпроси.

Ала не само главните съветници и юристи на президента Клинтън са евреи; началник на кабинета на Ал Гор е еврейният Рон Клайн. Тъй че можем да кажем: те са готови да се мобилизират дори ако президентът почине или в случай на импийчмънт. Навярно един от най-красноречивите показатели за специалния статут на евреите в правителството на САЩ е смайващият факт, че Клинтън официално създаде поста „Специален представител на еврейската общност“.

Длъжността на Джей Фуутлик е уникална, тъй като не съществува друг „специален представител“ за никоя от останалите етнически, расови или религиозни групи. Няма нито един изключителен представител на ирландците, германците или италианците, или например дори на християните. Но има такъв за богоизбраните и е лесно да се разбере защо, когато човек вземе под внимание тяхната невероятна власт. Това е власт и мощ, проумявана от всеки президент на Съединените щати.

Непълнен списък на ключовите правителствени постове, заети от евреи, давам в настоящата глава (виж **Приложение 1**). Без съмнение този списък показва тяхната пълна власт. Кой знае колко бюрократи са като Мадлин Олбрайт - евреи, които очакват да повярваме, че не знаят за своя еврейски произход, докато не ги назначат на висок пост. Вестник „Спотлайт“, както и д-р Едуард Р. Фийлдс от „Трут ет Ласт“ (Truth at Last), пък и аз самият говорехме публично за нейния еврейски произход повече от две години преди уж тя, по общото мнение, да го узнае¹⁶⁹.

Едно от многобройните падения на Клинтъновата администрация бе сводническото предоставяне на Линкълновата спалня в Белия дом в услуга на дарителите за кампаниите. Вестник „Джуиш Уийк“ гордо съобщи:

¹⁶⁹ *The Spotlight* The leading anti-Zionist newspaper in the United States. Published by Liberty Lobby 300 Independence Ave. SE Washington, D.C. 20003. - Б. а.

„В този списък съществуваше определена семитска отличителна черта“, казва преподавателят по политически науки в Университета „Джонс Хопкинс“ Бенджамин Гинзбърг. На практика половината или даже повече от вписаните посетители на Белия дом бяха евреи,... от новия председател на НДК [Национален демократически комитет] и бивш президент на произраелското лоби Стийв Гросман, до певицата-суперзвезда Барбра Стрейзънд.

Като имаме предвид специалния характер на фондонабирането в полза на Демократическата партия, този резултат едва ли бе изненадващ“, рече още Гинзбърг“¹⁷⁰.

Евреите не само упражняват огромна власт вътре в правителствената бюрокрация и в дипломатическия корпус. Те освен това притежават непропорционална власт в лобистките организации, които най-силно въздействат върху правителството. Трите най-могъщи външнополитически лобистки организации на Капитолийския хълм са проционистки, а и главите или главните управители на много други групировки със специални интереси са евреи. Те също така имат голямо влияние в многобройни фондации и организации, които от своя страна въздействат върху политиците и правителството. Сред тях са такива групировки като Американският съюз за граждански свободи, Американската медицинска асоциация, Американската съдебна асоциация и доста други. Разбира се, те притежават необятна власт и в печата - като „Вашингтон Пост“ на Кетрин (Майер) Греъм и „Ню Йорк Таймс“ на Сълзбъргър, както и разполагат с огромно влияние в телевизията. Извън всякакво съмнение е, че доминираните от евреите медии съставляват най-могъщото правителствено лоби на света.

Еврейското могъщество в управлението и медиите нарасна до такава степен, та те дори си въобразиха, че са неуязвими. След преизбирането на Бил Клинтън за президент, на 24 януари 1997 г. „Джуиш Уийк“ съобщи за сбирка за „честване на еврейското ръководство“ в Центъра на еврейската общност във Вашингтон, окръг Колумбия. Всъщност статията разкрива онова, което бе известно от изминалите години:

„Еврейските лидери не биваше да са така дръзки при празнуването на еврейското политическо участие... Опасението бе, че всепризнатите еврейски успехи щяха само да насърчат антисемитите... Евреите се чувстват достатъчно уверени и сигурни върху собствената си черга... Политически, ние излязохме от укритието...толкова уверени от собствените ни постижения, та да ги празнуваме открито...

...в политиката еврейската общност достигна нещо като критична маса и тя гарантира, че повечето от придобивките от годините на Клинтъновото управление ще се запазят, независимо от това кой ще бъде стопанин на Белия дом“¹⁷¹.

Необятната им власт ще остане, без значение кой щял да бъде стопанин на Белия дом, хвалят се те. Но не твърдят ли същите, че никой не би могъл дори да се опита да

¹⁷⁰ *Jewish Week*. (1979). March 3. - Б. а.

¹⁷¹ *Jewish Week*. (1997). January 24. - Б. а.

стане президент, без да робува сляпо на тяхната власт? Ако това твърдение бе направено от гой, то със сигурност щеше да се разглежда като антисемитско.

Може би обаче най-точният барометър доколко американското правителство е станало онова, което някои определят като „окупационно ционистко правителство“ или „ОЦП“, е еврейското представителство в дипломатическия ни корпус. Ако в края на краищата правителството действително е „окупационно еврейско правителство“, то със сигурност си струва да се уверим, че ключовите му представители зад граница отразяват този факт. Ето ви един забавен списък на еврейски посланици (към 1997 г.), който обаче не включва многообразието от еврейски бюрократи и заместник-посланици, дето служат на по-ниски постове (виж **Приложение 2**).

Американските пратеници в трите ни най-близки съседки - Канада, Мексико и Куба, са евреи. Те са: посланик Гордън Грифин в Канада, Джефри Давидоу в Мексико, а нашият „представител на интересите на САЩ“ в Куба е Майкъл Козак. В близкия изток Америка има еврейски посланици, както в Израел, така и в Египет.

Еврейската дипломатическа хегемония е точно толкова впечатляваща и из Европа. В нейните две най-големи нации - Франция и Германия, имаме еврейски посланици: Феликс Рохатин в Париж и Джон С. Корнблум в Берлин. Ала едва ли списъкът се изчерпва с тях, тъй като освен това евреи служат като посланици в Белгия, Дания, Норвегия, Швеция, Полша, Унгария, Румъния, Беларус и Швейцария. Швейцария бе успешно изнудена от Световния еврейски конгрес на Едгар Бронфман заради предполагаемите банкови сметки, свързани с холокауста. Еврейската посланичка на Америка Мадоин Кънин помогна на Бронфман. На 4 октомври 1997 г. „Ню Йорк Таймс“ съобщи как тя „упорито притискаше Швейцария по въпроса за златото за оцелелите в холокауста“¹⁷².

Точно както станаха ключови съветници на президента на Съединените щати и негови привилегировани служители, евреите също така са предпочитани от своите еврейски привърженици за назначения в политическите екипи и из по-ниските ешелони на властта. Те държат извънредно несъразмерен дял от влиятелните постове в различни групировки - от социалните клубове до работническите профсъюзи. Тяхното господство в повечето работнически профсъюзи обаче твърде иронично разкрива властта им, тъй като нито една друга група в Съединените щати не е по-малко представена в сферата на физическия труд. Това тяхно участие в ръководствата може да обясни защо толкова често ръководителите на профсъюзите предават своите преобладаващо евро-американски членове, като подкрепят програми от сорта на тези за утвърждаване на расовата интеграция, а едва с половин уста се противопоставят на свободната търговия и имиграцията. Веднъж постъпили на постове, които им осигуряват голяма власт, те охотно използват положението си, за да подкрепят решаването на въпроси, които са в конфликт с интересите на преобладаващото мнозинство от членовете. По време на моите кампании за Сената на САЩ и за губернатор на Луизиана, еврейски чиновници в различни групировки - от застрахователни компании до туристически фирми, използваха своето влияние в организациите, за да издигнат и пропагандират срещу мен своя собствен дневен ред.

¹⁷² *New York Times*. (1997). October 4. - Б. а.

Но еврейските политически тактики, подобни на онези, прилагани на местно и национално равнище, се прилагат също така и на международната арена. Евреите на решаващи постове в правителството на САЩ могат да използват своето влияние, за да изнудват други нации по света да подкрепят Израел. Чуждестранната помощ, търговският статут и други политически похвати на САЩ се прилагат като моркова и тоягата, за да принудят други нации да поддържат Израел в Обединените нации. Ционисткото влияние се използва също така за купуване на враговете на Израел - като Египет и Йордания, чрез огромно изразходване на пари на американските данъкоплатци (във вид на чуждестранна помощ). Освен това еврейската власт в правителството и медиите подбужда военни действия от страна на САЩ срещу врагове на Израел - като Саддам Хюсеин или Муамар Кадафи. Така Америка, със своята огромна мощ, се превърна в здраво въоръжена защитница и наместница на Израел и на еврейския народ по целия свят. Или както се казва, палето тича пред майка си.

В швейцарската битка със Световния еврейски конгрес на Едгар Бронфман ционистите в Съединените щати използваха своето правителство, за да принудят Швейцария да капитулира пред Бронфмановия рекет в размер на 1,2 милиарда долара, като заплашиха, че ще накарат правителството да затвори швейцарските банки в Съединените щати. В рекетъорските старания бяха използвани дори градски управи. Разбира се, Ню Йорк, като банков център, може сурово да накаже Швейцария, задето не кандисва на еврейските искания. Да цитирам „Таймс Пикаюн“ от 13 август 1998 г.: „Редица градове и щати заплашиха да наложат санкции на Ю Би Ес - Ей Джи (UBS - United Bank of Switzerland, Aktiengesellschaft - бел. ред.) и на групировката „Креди Сюис“ (Credit Suisse - бел. ред.), ако те не се съгласят на приемливо уреждане“¹⁷³.

Когато започвах предната глава за еврейското господство в американските медии, аз запитах: „Какво ли щеше да стане, ако иракчани, които поддържат Саддам Хюсеин, контролираха американските медии?“ Да, американците съвсем правилно щяха да разглеждат ситуацията като опасна за нашите свободи и за националните ни интереси. Нека за момент обаче да предположим, че същите иракчани, които са лоялни на Садам, притежаваха най-могъщото лоби във Вашингтон, бяха най-висшите съветници на президента по въпросите на националната сигурност и практически ръководеха икономическата политика на Съединените щати. Нито един истински американски патриот, запознат с това чуждо господство, нямаше да го толерира.

Е, по-поносима ли е ситуацията, когато тези мъже и жени не са иракчани, ами ционисти-фанатици, възпитани в катехизиса на антигойското еврейско превъзходство и посветили се на най-расистката нация на света?

Малцина в Америка задават тези важни въпроси. Но все пак мълчанието става разбираемо, щом човек установи племето, което решава кои въпроси да бъдат повдигани и кои факти да бъдат излагани пред американския народ. И става още по-разбираемо, като се имат предвид примерите от реалния живот за политическите последствия от изричането на истината за еврейското превъзходство и власт. Такива мъже като сенатора Уилям Фулбрайт, сенаторът Чарлз Пърси, конгресменът Пол Финдли и аз заплатихме висока цена за откровението си. Конгресменът Финдли написа една чудесна книга, която излага в подробности изключителната заплаха и опитите за

¹⁷³ The Times-Picayune. (1998). *Swiss banks, Holocaust survivors settle war claims*. August 13. p. A-13. - Б. а.

потискане, извършвани над онези, които се изправят срещу израелското лоби: „Те дръзват да си кажат мнението“¹⁷⁴.

Навярно евреите имат всички основания да се опитват да влияят върху американското правителство и политика. Но ние, голямото мнозинство от американския народ, имаме правото да изискваме правителството ни да бъде „наше“, а не „тяхно“. Правото на самоуправление е основа на всички политически свободи. Едно управление, манипулирано противно на най-добрите интереси на своя народ за сметка на едно нищожно малцинство, се нарича тирания. Когато някои от моите приятели в патриотичното движение изковаха споменатия по-рано термин „окупационно ционистко правителство“, аз си помислих, че той е малко краен. Ала след повече четене и размисли разбрах, че терминът е съвсем подходящо описание на тъжното състояние на нещата във Вашингтон.

Цитатът от израелския вестник „Маарив“ би трябвало да накара всеки предан американец да усети как тръпки го полазват по гърба. Тук аз ще го възпроизведа за трети път, а през моя политически живот ще правя това отново и отново, докато американският народ осъзнае неговата важност:

„САЩ вече нямат правителство на гоите [неевреите], а една администрация, в която евреите са пълноправни партньори във вземането на решенията на всички нива. Може би някои аспекти на юдейския религиозен закон, свързани с понятието „правителство на гоите“, трябва да бъдат преразгледани, тъй като в САЩ това понятие е остаряло“.

И тъй, Америка няма вече „правителство на гоите“, а единствените, които имат сметка да го кажат публично, са ционистите, дето се хвалят сами, за да се докарат пред своите еврейски събратя в Израел. Но аз все още вярвам, че продължават да се намират милиони американци, които ако имат възможността да прочетат тези редове, ще се разгневят като героя на Хауърд Бийл във филма „Телевизионна мрежа“. Те ще станат „бесни до полуда“ и ще сторят, каквото е необходимо, та да не се налага следващото поколение американци да „не може да понася повече“.

Човешкият инстинкт за защита на семейството, расата и нацията се нарича патриотизъм. Той ни кара да се опълчваме на всяка чужда група, която търси начин да се Докопа до контрола върху правителството на нашата нация, независимо дали тези хора са ционисти, иракчани, германци или даже, чисто теоретично, чудновати представители на нашественици от космоса. И подобни подбуди не са никакъв антисемитизъм, ами са просто един добър патриотизъм.

Ние имаме абсолютното право да се защитаваме така, както евреите бранят своето. Обаче и в Америка, и в Западния свят изобщо само на евреите е позволено да демонстрират истински патриотизъм. А онези от нас, чиито патриотизъм отива отвъд радостта от фойерверките на Четвърти юли, биват атакувани непрестанно. Евреите пък, които се стремят да установят и упражняват контрол над други нации, никога не биват осъждани за това. Докато неверниците-гои, които просто желаят да ръководят нашата собствена нация, биват жигосвани като антисемити и като „мразещи другите“. И този

¹⁷⁴ Findley, Paul. (1989). *They Dare to Speak Out: People and Institutions Confront Israel's Lobby*. Chicago, Illinois: Lawrence Hill Books. - Б. а.

вид лицемерие ще бъде премахнато само, след като бъде разчупена задушавашата еврейска хватка върху медиите.

Седма глава

КОРЕНИТЕ НА АНТИСЕМИТИЗМА

„[Антисемитизмът] е разбираема реакция срещу еврейските недостатъци.“ - Теодор Херцел, основател на съвременния ционизъм (из неговите дневници, както са цитирани от Артър Корнбърг)¹⁷⁵.

Щом стигнах до убеждението за съществуването на еврейско превъзходство и за неговото могъщо влияние, както върху правителството на Съединените щати, така и върху американските медии, аз започнах да говоря открито за тези неща. В един час по гражданско учение в гимназията направих забележка, че при еврейските бюрократи, които определят американската блискоизточна политика, има скрит конфликт на интереси. Стремейки се да ме опровергае, учителката веднага изтъкна как президентът на Съединените щати е гой. Тогава изложих пред нея онова, което смятах за впечатляващ списък на важни правителствени постове, заети от евреи-ционисти, които вероятно поставяха интересите на Израел над стратегическите американски интереси.

Разстроена от опитите си да обори аргументите ми, моята учителка, хвърли една интелектуална атомна бомба. „Подобни чувства доведоха до смъртта на шест милиона евреи“, рече тя. „Нали не искаш да оставиш у нас впечатлението, че си антисемит?“

Обикновено размирният и буен клас притихна, а аз самият онемях. Уплаших се да не бъда обвинен в антисемитизъм. Но какво ли бе антисемитизмът? И бях ли станал антисемит просто, защото опонирах срещу елементите на еврейското превъзходство?

Същия този следобед отидох в училищната библиотека и намерих няколко книги за антисемитизма. Всички бяха написани от евреи и от онова, което успях да разпозная, повечето от писателите бяха ционисти. Подирих какво пише за антисемитизма в четири енциклопедии от библиотечните рафтове и установих, че всички статии по тази тема бяха от еврейски автори.

Както е пояснено в популярната енциклопедия на „Майкрософт“ (*Microsoft Encarta Encyclopedia*), същото все още е валидно и днес. Статията за антисемитизма в нея е от еврейския автор Нейхъм Норбърт Глетцър - почитан от еврейската общност учен и автор на етноцентричната и силно отстояваща превъзходството „Еврейска история“. Енциклопедията препоръчва и списък от книги за антисемитизма, който представям по-нататък.

Алекс Бейн - „Еврейският въпрос: биография на един световен проблем“, част от „История на антисемитизма по света“. (Bern, Alex. *The Jewish Question: Biography of a World Problem*. Fairleigh Dickinson, 1990. History of anti-Semitism worldwide.)

Нейтън К. Белт - „Обещание, което трябва да бъде изпълнено: разказ за американския сблъсък с антисемитизма“. Исторически преглед на антисемитизма в Америка и на усилията на Антиклеветническата лига да се пребори с него; за

¹⁷⁵ Komberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Bloomington: Indiana University Press. Inner quote from Herzl diary, 161. -Б. а.

масовия читател. (Belth, Nathan C. *A Promise to Keep: A Narrative of the American Encounter with Anti-Semitism*. Various Publishers.)

Франсоа Фуре, редактор - „Въпроси без отговори: нацистка Германия и геноцидът над евреите“. Балансиран сборник с есета, отразяващи различни проблеми на нацизма и евреите в Европа. (Furet, Francois, ed. *Unanswered Questions: Nazi Germany and the Genocide of the Jews*. Schocken, 1989.) [„Балансиран“ ли? Та той е всичко друго, но не и балансиран!]

Дейвид А. Гърбър, редактор - „Антисемитизмът в американската история“. Сборник статии за враждебното отношение към евреите в Америка. (Gerber, David A., ed. *Anti-Semitism in American History*. Illinois, 1986.)

Джейкъб Кац - „От предразсъдъци до унищожение: антисемитизъм, 1700-1933 г.“ Препоръчително историческо изследване на антисемитизма във Франция, Австрия, Германия и Унгария. (Katz, Jacob. *From Prejudice to Destruction: Anti-Semitism, 1700-1933*. Harvard, 1980, 1982.)

Бърнард Луис - „Семити и антисемити: изследване на конфликта и предразсъдъка“. Анализ на антисемитизма в ислямския свят. (Lewis, Bernard. *Semites and Anti-Semites: An Inquiry Into Conflict and Prejudice*. Norton, 1987.)

Леон Поляков - „Историята на антисемитизма“ в четири тома, превод от френски. Том 1: „От Христос до евреите-лихвари в Свещената Римска империя“; том 2: „От Мохамед до мараните“; том 3: „От Волтер до Вагнер“; том 4: „Самоубиващата се Европа, 1870-1933 г.“. (Poliakov, Leon. *The History of Anti-Semitism*. Vanguard, 1964-1975.)

Йехуда Райнхарц, редактор - „Живот с антисемитизма: съвременни еврейски противодействия“. Статии за различните реакции през последните 200 години, подредени по географски признак. (Reinharz, Jehuda, ed. *Living With Anti-Semitism: Modern Jewish Responses*. Brandeis Books/ University Press of New England, 1987)¹⁷⁶.

Темата, която обединява статията и всичките книги от еврейски автори, препоръчани в енциклопедията, е съвсем проста: през цялата си история евреите са били невинни жертви на злите гои. В стотиците граждански, национални и религиозни реакции срещу евреите, описани в тези книги, няма дори намек за това, че може, пък и самите евреи да са сторили нещо непочтено, което да е предизвикало възникването на такива потресаващи реакции. Там само е посочено как християни, мюсюлмани, зороастрийци, езичници и други противници на юдаизма до един били мотивирани от своята етническа или религиозна нетърпимост и омраза към евреите. Книгите настояват също и как невинните евреи като цяло били превърнати в жертвени животни заради социалните и икономическите проблеми. Читателят обаче може лесно да се убеди, че тази енциклопедия не е някакво изключение. По-нататък давам също предложената библиография след статията за антисемитизма в „Енциклопедията на Гролиър“ (*Grolier's Encyclopedia*). Статията е написал Ерих Розентал и вероятно сам е направил подборката¹⁷⁷.

¹⁷⁶ Microsoft Encarta 96 Encyclopedia. (1993-1995). „Anti-Semitism.“ Microsoft Corporation. Funk & Wagnalls Corporation. - Б. а.

¹⁷⁷ Grolier's Encyclopedia. Anti-Semitism. - Б. а.

Библиография:

Шмуел Алмог - „Антисемитизмът през вековете“ [Almog, Shmuel, *Anti-Semitism through the Ages* (1988)].

Хана Аренд - „Произходът на тоталитаризма“ (Издадена и на български език - бел. ред.) [Arendt, Hannah, *The Origins of Totalitarianism* (1951; rep. 1983)].

Майкъл Къртис, редактор - „Антисемитизъм“ [Curtis, Michael, ed., *Anti-Semitism* (1986)].

Джейкъб Кац - „От предрасъдъци към унищожение в съвременния свят“ [Katz, Jacob, *From Prejudice to Destruction* (1980) in the *Contemporary World* (1985)].

Ленърд Динърстейн - „Антисемитизмът в Америка“ [Dinnerstein, Leonard, *Antisemitism in America* (1994; repr. 1995)].

Дж. Г. Гейгър - „Произходът на антисемитизма“ [Gager, J. G., *The Origins of Anti-Semitism* (1983)].

Д. А. Гърбър, редактор - „Антисемитизмът в американската история“ (Gerber, D. A., ed., *Anti-Semitism in American History*).

Леон Поляков - „Историята на антисемитизма“ в 4 тома (Polikov, Leon. *The History of Anti-Semitism*, 4 vols.).

Е, не са ли тези списъци с препоръчани за четене книги еквивалент на това да бъдат препоръчани статии за арабско-израелския конфликт, написани само от палестинци? Или статии за антикомунизма, съчинени единствено от комунисти?

Някои автори изказват предположения, че вроденото еврейско превъзходство по отношение на способностите и морала предизвиквало ревност и злоба у гоите. Доста книги за антисемитизма дори твърдят, че той бил демонстрация на психически заболявания и е присъщ дефект на гоите.

Като обсъждат почти всеобщите, постоянно проявяващи се през последните 2 000 години антиеврейски настроения, Глацнър, Розентал и други автори отказват да признаят няколко неща. Те не правят и най-малката догадка, че може еврейският народ е бил поне отчасти отговорен за постоянните негативни реакции спрямо него. Също така никога не допускат, че самите евреи са имали нетолерантно отношение спрямо християните и останалите неверници-гои. При всеки конфликт между евреи и гои, гоите изобщо и християните без изключение са изобразявани като зли, докато евреите са описвани като образци на добротата¹⁷⁸.

Глацнър, Розентал и другите еврейски поддръжници обаче имат едностранна гледна точка. Нито една от техните книги не споменава, че отрицателните християнски реакции спрямо юдаизма са се надигнали заради еврейската антигойска риторика в Талмуда и заради гоненията на ранните християни от евреи като Павел (Саул), допреди неговото покръстване. Злонравните антигойски юдейски учения далеч предхождат

¹⁷⁸ Heschel, Susannah. (1993). *Anti-Semites Against Anti-Semitism*. Tikkun, November/December, p. 52.; Todd Endelman, (1979). *The Jews of Georgian England, 1714-1830*. Philadelphia, p. 95; Wisse, Ruth. (1991). *The Twentieth Century's Most Successful Ideology*. Commentary. Vol. 91, #2. February, p. 33; Jerusalem Post. (1990). Editorial.) September 15. p. 24. - Б. а.

антиеврейските християнски писания. Ала никой от споменатите еврейски автори не се спира дори с две-три думи на този важен факт.

Колкото повече четях, толкова повече аз разбирах, че статиите и книгите, които порицаваха европейците като антисемити, са расистки в най-отрицателния смисъл на тази дума. Да бъде представяна една човешка раса като вродено психясала и склонна към убийства, е възможно най-лошото нещо, което някой е в състояние да изрече за някоя раса. Обаче основните еврейски медии характеризираха европейските християни тъкмо по този начин.

Ето, значи, как трябвало да достигна до истината за антисемитизма, помислих си аз. Налагало се еврейски шовинисти да ми го обясняват. Ако тази е правилната логика, тогава по същия начин следва да учим за Втората световна война единствено от гледната точка на нацистите, или пък да узнаваме историята на палестинския народ само от последователите на Менахем Бегин. Та как е възможно някой да разкрие истинските причини за конфликта между гои и евреи единствено чрез четене на написаното за него от еврейската страна или само от онези гои, които подкрепят еврейските виждания? А писателите гои много скоро узнават, че има огромна полза от възприемането на еврейската гледна точка, защото така техните книги ще бъдат приети от основните издатели или ще се окажат благосклонно рецензирани от изцяло еврейския „Ню Йорк Таймс Бук Ривю“. Същото важи и ако пожелаят да бъдат интервюирани в такива предавания като продуцираното от евреи „Тудей Шоу“. И разбира се, в своите творби те трябва да пропагандират филосемитизма, та трудовете им да бъдат „препоръчани за четене“ от енциклопедиите.

Защо ли всички основни медии не позволяват на хората да чуят смисленото обяснение, че антисемитизмът често е бил реакция срещу еврейското превъзходство и мизантропия? Разбира се, имало е изблици на нетърпимост и антисемитизъм, в които са страдали или са загивали невинни евреи. Това е добре известно. Но също така трябва да сме наясно, че и евреите са имали повече от солиден принос в антигойската нетърпимост. Така или иначе обаче, ние никога не чуваме за еврейските изстъпления. Та нали, за да приключим с повтарящите се цикли на антисемитизъм, действително трябва да се помъчим да узнаем истинските причини за него.

Дали антисемитизмът не е едно безразсъдно противодействие, чийто корени са заложили в психическата патология на неговите привърженици, или пък дали неговият произход не е една понятна реакция срещу еврейските навици и поведение? Разумно е да смятаме, че еврейското превъзходство и антисемитизмът се поддържат взаимно през поколенията, създавайки в края на краищата съвременните ужасии на Втората световна война, холокауста и ционисткия империализъм. Така през XXI век този конфликт може спокойно да достигне едно нечовешко кресчендо - освен ако не изучим истинските корени на противоречията и сблъсъка между евреи и гои.

За да осмислим какво е мотивирало противопоставянето на гоите срещу евреите като група обаче, важно е да сме наясно с еврейските шаблони и обичаи, които Гладнър и другите „капацитети“ по антисемитизъм отказват да признаят. Така наречените антисемити от векове твърдят, че като група евреите прекомерно са се ангажирали с неетични, експлоататорски занимания от рода на лихварството, търговията с роби, проституцията, мошеническите бизнес-схеми и други най-различни престъпни начинания. Мнозина настояват, че евреите използват и неетични бизнес-практики и

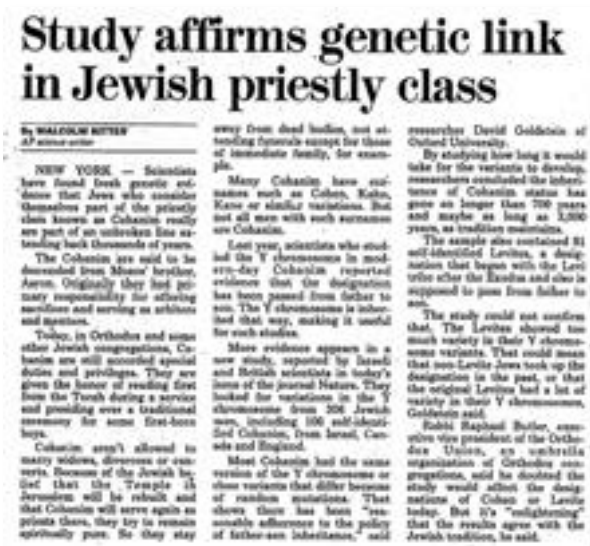
конспирации, за да постигнат господство в търговията. Антисемитите предявяват също обвинението, че съществуват многобройни исторически примери за сътрудничество на евреите с външни врагове на приелите ги нации. Обвиненията в нелоялност звучат още от времето на тяхното пребиваване в Египет и продължават до наши дни. А случаят с обвинения изraelски шпионин Джонатан Полард е само един пресен пример.

За мен обаче бе дошло времето да задълбая в корените на антисемитизма.

Религиозна нетърпимост или икономическа завист?

Щом се зарових в грамадата от популярни еврейски автори, писали за антисемитизма, пред мен се очертаха две теми. Първата и най-тривиалната от тях е как антисемитизмът възниквал от факта, че гоите обвиняват евреите за разпъването на Христос. Или ако цитирам споменатата вече енциклопедия: „Още от IV век, а може би и от преди това, евреите се разглеждат като убийци на Исус Христос“. Друга тема на еврейските и юдеофилските автори е, че антисемитизмът се надигнал от завистта на гоите към еврейските икономически и социални постижения. Еврейският писател Артър Хърцбърг пък посочва как в обясняването на антисемитизма с християнската нетолерантност дори имало стратегическо предимство:

„Да се обвинява християнството и само християнството за преобладаващия антисемитизъм дава определени преимущества на евреите. Техните страдания през вековете могат да се възприемат като благородно мъченичество; нападите срещу евреите не бива да бъдат свързвани с техните отличаващи ги убеждения, култура, модели на поведение и обичаи, а в някои случаи и с техните дефекти, а само с тяхната вяра.“ - Артър Хърцбърг¹⁷⁹.

Внимателното изучаване на историческите взаимоотношения между евреи и гои обаче разкрива, че обвиненията заради разпъването на Христос са имали едва незначителна роля и в някогашния, и в съвременния антисемитизъм. Например

¹⁷⁹ Hertzberg, A. (1993). *Is Anti-Semitism Dying Out?* New York Review of Books, XL (12), стр. 51-57. -Б. а.

библейските пасажии, описващи как евреите са разпънали Исус, не пречат на християните да се опитват да покръстят евреите и да ги въведат в християнската общност. Очевидно християнската църква съвсем не разглежда евреите като непоправими и безнадеждни, само заради действията на техните фарисейски предци. Ранните многонационални християни са се противопоставяли на евреите не върху основата на расата или етническата принадлежност, а преди всичко заради еврейските схващания и прояви. По отношение на религията на евреите като група пък са им са се противопоставяли предимно заради противния антихристиянски и антигойски характер на Талмуда и съпътстващите антихристиянски действия, онагледени в масовите преследвания и избивания на християни от еврейската любовница на император Нерон - Попея Сабина¹⁸⁰.

В пълен контраст с етнически по-толерантните християни, евреите основават своето противопоставяне срещу гоите върху расата. Докато християните постоянно се стараят да покръстват евреи, онези не правят никакъв истински опит да обърнат вярата на християните. Обратно, те издигат бариери пред промяната на вярата и дори незначителният брой гои, които приемат юдаизма, биват определяни като копелета, съгласно юдейските закони. Наред с това на юдейските свещенослужители е забранено да се женят за еврейки, които са сменили религията си или произхождат от родители, приели друга религия - една политика, която е валидна и до днес. Така през цялата история на еврейството в рамките на западната цивилизация няма нито един неверник-гой, сменил религията си, който да е станал забележителен еврейски лидер¹⁸¹.

Отпърво християнството се развива от крехка, едва прощаваща вяра до държавна религия на Рим, а впоследствие самата Европа се превръща в олицетворение на християнството. Веднъж убедило се в собствената си мощ обаче, християнското учение става по-толерантно от останалите религии, дори и да не ги одобрява. Враждебността спрямо евреите, пък намира своите основания в икономическите, социалните, етническите и политическите проблеми, като съществуват множество свидетелства за това как тези фактори доминират в антиеврейските отношения дори във времена на слаби религиозни вълнения. Например антисемитизмът исторически не се ограничава само сред християните, а намира отявлен израз още преди християнската ера и из много нехристиянски земи. Така религиозният антагонизъм често изглежда сякаш е отражение тъкмо на икономическото и социалното противостоеене.

Аз издирих творбите на титаните в европейската литература, философия и наука по темата за евреите. Понякога прекарвах часове в библиотеката, търсейки думите „евреин“ и „юдаизъм“ из индексите в книгите на някои от най-големите западни писатели. Установих, че много от тях са имали какво да кажат и това днес щеше да се смята за антисемитско отношение. Невъзможно е да обхвана всички в един списък, ала сред неколцината включвам Милтън, повечето от римските папи, Шекспир, Кант, Гьоте, Толстой, Достоевски, Волтер, Шоу, Емерсън, Мелвил и Дикенс. Дори моят любим американски писател - Марк Твен (сам от еврейски произход - бел. ред.), прави някои любопитни коментари за евреите. Повечето от забележките на Твен относно евреите в статията му в списание „Харпър“ от 1899 г. са крайно ласкателни за еврейския народ. Но някои части от неговото есе днес звучат просто недопустимо.

¹⁸⁰ Lewis, N. and Reinhold, M. (1955). *Roman Civilisation: Sourcebook II: The Empire*. Harper Torchbooks: New York; Bishop, John. (1964). *Nero: the Man and the Legend*. Robert Hale Limited: London. - Б. а.

¹⁸¹ The Times-Picayune. (1998). *Study Affirms Genetic Link in Jewish Priestly Class*. July 9. стр. A11. - Б. а.

„След войната, в щатите, където гледаха памук, простите и пренебрегнати негри отглеждаха реколтата за своите бели плантатори срещу дялове от нея. Евреинът нахълта силом и стъкми магазин сред плантацията, като задоволяваше нуждите на негъра на кредит, а в края на сезона ставаше собственик на негърския дял от настоящата реколта и на част от неговия дял в следващата. Така не след дълго белите намразиха евреина, а е съмнително дали и негърът го е долюбвал...

Евреинът беше прогонен от Русия със закон. И причината не е укрита... Той бе винаги готов да отпусне пари с лихва срещу зърно и да продава водка и други необходими за живота неща на кредит, докато расте реколтата. Ала щом настъпваше денят за разплащане, той ставаше собственик на зърното; и тъй, на другата или на по-другата година, той вече притежаваше фермата, както Йосиф...

В безчувствената и невежа Англия от времето на [крал] Джон всеки задлъжняваше на евреина. Той прибираше в лапите си всички доходни предприятия; той бе царят на търговията; той бе готов да бъде от помощ във всички печеливши начинания...

Религиозните предразсъдъци може да са отговорни за една част от него [антисемитският предразсъдък], но не и за другите девет“¹⁸².

Еврейските автори ми дадоха повече прозрения за евреите, отколкото писателите гои. За мое учудване еврейските истории, които бяха предназначени главно за еврейски очи, открито отбелязваха случаи на еврейска икономическа експлоатация от древните времена до наши дни. Аз открих обаче, че еврейските истории са далеч по-просветителни и по-поучителни по въпроса, отколкото писателите неевреи. Та те нямаха никакви предразсъдъци спрямо евреите; обратно, същите притежаваха силно предубеждение спрямо своя собствен народ, което си бе чиста проба усещане за превъзходство. Мнозина от тях практически злорадстваха във връзка с техните финансови победи над гоите.

Лихварството

„Евреите са нация от лихвари,... надхитрящи народа, сред който намират подслон... Те превръщат лозунга „нека купувачът сам се варди“ в свой най-висш принцип при сделките си с нас.“ - Имануел Кант¹⁸³.

Философът Имануел Кант не е първият западняк, който отправя обвинението, че евреите са нация от лихвари и че техните икономически дела често са били експлоататорски. От пребиваването на израилтяните в Египет насетне нееврейски политици, теолози и истории говорят за еврейската алчност и експлоататорски практики. Дори Шекспир обезсмъртяла еврейския лихвар във „Венецианският търговец“ чрез образа на Шайлок, който щом като на задлъжнялия към него не му достигат парите, иска християнски „фунт плът“. Съществуват безброй примери за средновековни правителства, получавали огромен дял от своите приходи чрез

¹⁸² Twain, M. (1899). *Concerning the Jews*. Harper's Monthly Magazine. September. - Б. а.

¹⁸³ Rose, RL. (1990). *Revolutionary Antisemitism in Germany, from Kant to Wagner*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press, стр. 7. - Б. а.

данъците, събирани от печалбата на еврейското лихварство. В диаспората (т. е. еврейският народ, живеещ извън Палестина) има създаден модел евреите да бъдат наемани от кралете-гои или от правителства като арендатори и бирници, а също така да бъдат използвани и като администратори на чужди окупационни правителства.

Заради своята природа земеделието и животновъдството изискват периодично вливане на капитал. Болести, масово нашествие на насекоми или природни бедствия могат да изложат тези, които отглеждат зърно или животни, на милостта на онези, които притежават готови пари за даване назаем с лихва. Това важи особено за такива, които вадят от дейността си малко повече, отколкото е нужно за основната им издръжка, и последното е валидно за повечето хора от древността до съвременната епоха. Исторически погледнато, подобни нужди от капитал често са бивали задоволявани от кооперативи или чрез намесата на гражданските власти, но по-често такива потребности са оставали без отклик, причинявайки периоди на сурови страдания и несрета. Във всеки бизнес капиталът е решаващ за облекченото посрещане на неизбежните цикли от просперитет и рецесия. Между тези явления на икономическа несигурност обаче навлиза еврейският лихвар - далеч по-опитен и вещ в манипулирането с валута и злато, отколкото неговите клиенти.

До съвсем неотдавна съществуваше незначителна регулация на кредитната дейност, което създаваше доста възможности за безскрупулните люде. Трябва обаче да се отбележи ясно, че терминът „лихварство“ не означава просто справедлив и умерен лихвен процент, а прекомерен такъв. Лихварството на практика е нещо, което днес се нарича душевадство - с неимоверно висока и сложна лихва. Ето как представя нещата „Пълният електронен речник на Уебстър“, издаден от „Рандъм Хауз“ през 1996 г. (*Random House Webster's Unabridged Electronic Dictionary* 1996).

Usury n. - лихварство същ.

1. Даване назаем или дейността по даване назаем на пари при прекалено висока лихва.
2. Неимоверно висок размер на лихвата или такъв, надхвърлящ законно установения лихвен процент.
3. *остар.* Лихвата, заплащана за ползването на пари.

Loansharking n. - лихварско душевадство същ.

Дейността по даване пари назаем при прекалено висок лихвен процент.

Самите евреи са разбирали експлоататорската спрямо гоите природа на техните лихварски занимания. Маймонид, който е смятан за най-великия еврейски учител в Европа, пише следното в своята важна „Книга с граждански закони“:

„Допустимо е да се взема назаем от езичник или от чужд жител и да му се дава назаем под лихва. Защото е писано: „На брата си не давай с лихва...“ („Второзаконие“, 23:20) - на брат ти е забранено, но на останалия свят е позволено. Наистина това е задължителна разпоредба - да се дават пари назаем на езичниците. Понеже е писано: „...на чужденец давай с лихва“ („Второзаконие“, 23:20; „Кодекс на Маймонид“, книга 13, „Книга с граждански закони“, гл. V:l, стр. 93.).

„Несек („ощипване“, лихварство) и марбит („умножаване“, лихва) са едно и също нещо... Защо се нарича несек ли? Защото онзи, който я вземе, ощипва своя ближен, причинява му болка и яде от плътта му.“ („Кодекс на Маймонид“, книга 13, „Книга с граждански закони“, гл. IV: 1, стр. 88-89.)¹⁸⁴.

Лихварските дейности, практикувани от евреите в средновековния свят, са възмутителни според съвременните стандарти.

- В *„История на евреите в Англия“* Сесил Рот установява, че евреите искали лихвен процент между 22 и 43 на сто. През 1206 г. в северна Франция лихвеният процент бил ограничен до 43, тъй като властите се опитали да намалят преобладаващия процент от 65 на сто.

- В *„Полските евреи: Социална и икономическа история на еврейската общност в Полша от 1100 до 1800 г.“* писателят Бърнард Уейнриб вади на показ подобни изумителни лихвени проценти из страната през XIV и XV век.

- В издадената през 1942 г. книга *„Евреите в Испания: Техният политически и културен живот през средните векове“* еврейският автор А. А. Нойман пише, че властите в Кастиля разрешавали на евреите да искат лихвен процент от 33 1/3 на сто. Когато през 1326 г. фермерите изпитвали отчаяна нужда да се сдобият със семена по време на големия глад в Куенча, евреите отказали да дават пари назаем, докато не им било позволено да вземат 40 на сто лихва¹⁸⁵.

Най-важният политически документ (разкриващ тяхното общо присъствие) от средновековна Англия, а навярно и в историята на западната цивилизация изобщо - Магна Харта, декларира, че вдовици и сираци имат предимство пред еврейските лихвари при имуществени спорове¹⁸⁶.

В *„Общественият живот на евреите в Северна Франция през XII-XIV век, отразен в равинската литература от периода“* Луи Рабиновиц отбелязва как самите еврейски лихвари разглеждали своето занимание като далеч по-печелившо от земеделието или занаятчийството. Мнозина еврейски историци са удостоверявали внушителното богатство, натрупано от евреите посредством лихварството. Рабиновиц например посочва още, че през 1221 г. само данъците върху еврейските доходи от лихварство възлизали на по-големи суми от всички останали обичайни приходи в бюджета на френското кралство. Луи XI, който яростно заклеявал Талмуда, имал още по-големи притеснения от хищния характер на еврейските стопански практики. През 1254 г. той забранил на евреите да дават пари назаем с лихва и разпоредил да си изкарват прехраната чрез търговия или ръчен труд. Като илюстрация на важните

¹⁸⁴ *The Code of Maimonides*, ed. L. Nemoy. (1965). Yale Judaica Series. New Haven, Connecticut: Yale University Press.) - Б. а.

¹⁸⁵ Roth, C. (1978). *A History of the Jews in England*, 3rd edition. Oxford: The Clarendon Press. Chazan, R. (1973). *Medieval Jewry in Northern France: A Political and Social History*. Baltmor: The Johns Hopkins University Press. Weinryb, B. D. (1972). *The Jews of Poland: A Social and Economic History of the Jewish Community in Poland from 1100 to 1800*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America. Neuman, A. A. (1969). *The Jews in Spain: Their Political and Cultural Life During the Middle Ages*; Vols. I & II. New York: Octagon Books (originally published in 1942). - Б. а.

¹⁸⁶ Baldwin, J. W. (1986). *The Government of Philip Augustus: Foundation of French Royal Power in the Middle Ages*. Berkeley: University of California Press. - Б. а.

последници от въздействието на еврейското лихварство, Ашил Люшер посочва, че в средновековна Европа дори били затворени доста църкви и манастири, поради задълженията им към еврейските заемодатели¹⁸⁷.

Един от водещите еврейски историци - Джейкъб Р. Маркъс, в своята статия „Евреи“ за Британската енциклопедия заявява как „оборотният капитал на страната бе изсмукван от евреите, които периодично биваха принуждавани да пълнят обратно хазната“¹⁸⁸.

Съпротивата на гоите срещу еврейската грабителска стопанска дейност - далеч невинаги патологична и злобна, бивала най-често разумна и състрадателна. Днес даването на пари назаем под прекомерно висока лихва се разглежда като опасна дейност, заслужаваща криминално преследване. Наред с това става ясно, че сред общности, които са ограничили подобни дейности, и антисемитизмът също така - е бил умерен. Авторът Дейвидсън цитира двама аристократи от Венеция през XVI век, които казват, че даването на пари назаем с лихва е начинът, по който евреите „поглъщат и изяждат хората в нашия град“. Венецианските власти дори съставили кодекс, който прецизно регулирал еврейската стопанска дейност, в това число и максималния допустим лихвен процент по заемите от 5 на сто¹⁸⁹.

Авторът Брайън Палън, пък цитира някакъв равин от онова време, който след като проучил причините за антисемитизма по други места, отбелязва:

„Лихварството ги прави да не се харесват сред всички градски класи: заниманията им с хитрости - сред по-обикновените люде; притежаването на собственост - сред благородниците и знаменитостите. Това са причините евреите да не обитават много места. Ала подобни обстоятелства не възникват във Венеция, където лихвеният процент е само 5 на сто и банките са създадени в полза на бедните, а не за облагодетелстване на банкерите“¹⁹⁰.

В „Теодор Херцел: От асимилация към ционизъм“ Артър Корнбърг пространно цитира основателя на съвременния ционизъм Теодор Херцел - включително забележителни откъси от неговия дневник. Херцел пишел как антисемитизмът, възникнал от еврейското финансово господство, бил напълно разбираем и настоявал, че „човек не може да очаква едно мнозинство да се остави да бъде покорено от някогашните Презрени аутсайдери, които току-що са се освободили от гетото“. В друг раздел той цитира Херцел да казва, че евреите били обучени да бъдат „пиявици“, които притежавали „страховита финансова мощ“ и били „хора, боготворящи парите,

¹⁸⁷ Rabinowitz, L. (1938). *The Social Life of the Jews of Northern France in the XII-XIV Centuries as Reflected in the Rabbinical Literature of the Period*. London: Edward Goldston Ltd. Luchaire, A. (1912). *Social France at the Time of Philip Augustus*. New York: Frederick Ungar. - Б. а.

¹⁸⁸ *Encyclopedia Britannica* (1952). Vol. 13. Jews. стр. 57. - Б. а.

¹⁸⁹ Davidson, N. (1987). *The Inquisition and the Italian Jews. Inquisition and Society in Early Modern Europe*. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble. Haliczzer, S. (1987). *Inquisition and Society in Early Modern Europe* Trans. S. Haliczzer. Totowa, New Jersey: Barnes & Noble. - Б. а.

¹⁹⁰ Pullan, B. (1983). *The Jews of Europe and the Inquisition of Venice, 1550-1670*. London: Basil Blackwell, p. 159. - Б. а.

неспособни да проумеят, че човек може да действа и по други мотиви освен парите“. „Намирам, че антисемитите са изцяло в правото си“, коментирал Херцел¹⁹¹.

Съвременните еврейски автори, пишещи за антисемитизма, никога не признават възможността гоите да притежават изконното право да се защитават от „страховитата“ еврейска финансова мощ или как антисемитите може би са „изцяло в правото си“. Ако неевреин опише еврейските финансови хищници като „пиявици“ - дори когато това е признато от един от основоположниците на ционизма, той, разбира се, ще бъде наречен антисемит.

Чудно ли е тогава, че такъв вгълбен християнин като Св. Тома Аквински, който е смятан за стожер на любовта и милосърдието, също проговаря срещу еврейските занимания с лихварство?

„На евреите не бива да се позволява да запазят, каквото са придобили от другите чрез лихварство; най-добре е те да бъдат принудени да работят, за да могат така да си изкарат прехраната, вместо да не вършат нищо освен да стават алчни“ - Св. ТОМА АКВИНСКИ, философ-схоластик от XIII век¹⁹².

Четейки все повече еврейски истории, аз научавах, че лихварството бе само една от множеството грабителски финансови практики в търговския сектор, които предизвикваха съпротива сред християнската общност.

Еврейски търговски дейности

Лихварството е било най-солидният стожер за еврейската мощ и със сигурност първоизточникът на еврейските банкерски фамилии, които са господствали из Европа в течение на стотици години, но евреите също така откриват изгода и в много други дейности - както заслужаващи доверие, така и достойни за презрение.

Додето обаче юдейските религиозни учения забраняват лихварството спрямо сънародниците евреи като една зловредна дейност, те насърчават евреите да се занимават с лихварство в ущърб на гоите. И същият принцип се задейства при всяка икономическа конкуренция между евреина и гоя. Финансовата находчивост, съчетана с мощната групова поддръжка и икономическата стратегия, осигуряват могъщо оръжие в битката за търговско господство в Европа, а по-късно и в Америка. Това, че евреите прилагат двойна етика - алтруистична за самите тях и хищна спрямо гоите, - допринася за тяхното икономическо господство дори при някои по-обикновени бизнес начинания.

Множество от най-фрапиращите практики били осъдени от (еврейския) Франкфуртски синод през 1603 г. с оглед да бъде избегнат т. нар. „хилул хашем“ (опозоряване на еврейската религия). „Онези, които мамят гоите, оскверняват Божието име сред тях“, гласяло решението¹⁹³. [Авторът визира един от най-нашумелите

¹⁹¹ Kornberg, R. (1993). *Theodore Herzl: From Assimilation to Zionism*. Inner quote from Herzl diary. Bloomington, Indiana: Indiana University Press, p. 161-162, p. 183. - Б. а.

¹⁹² Aquinas, Thomas. *On the Governance of the Jews*. - Б. а.

¹⁹³ Finkelstein, L. (1924). *Jewish Self-Government in the Middle Ages*. Westport, Connecticut: Greenwood Press, стр. 280. - Б. а.

равински съвети (синоди), провеждани през Средновековието - особено след втората половина на XI в., чиито цели били да се актуализират регулярно методиките и правилата („такканот“) за упражняване на вътрешна власт сред еврейските общности - бел. ред.]

Това изявление бива усърдно цитирано от онези, които пренебрегват антигойските финансови мерки като типични за една отминала епоха. И все пак един по-късен равински „отговор“ (response) изяснява въпроса като резултат от диспут между двама евреи, които си оспорват плячката от измамата на един гои. Въпросният отговор настоява, че експлоатацията и маменето на гоите все пак е допустимо, доколкото не се стига до „хилул хашем“; което ще рече - докато действието не засяга евреите като група. Джейкъб Кац казва: „Етичните норми се прилагали само към себе-подобните“¹⁹⁴. Точно както е било грях да се упражнява лихварството спрямо ближните евреи и морално оправдано да се лихварства сред неверниците-гои, постановено било за етично евреите да се ангажират с печеливши неетични деяния спрямо гоите, само ако е било възможно това да се върши, без да се нанесе вреда на еврейската общност.

Следният откъс от важния „Кодекс на Маймонид“ ясно показва двойния икономически морал при бизнес отношенията. Не бива обаче да се забравя, че евреите смятат Маймонид за своя най-велик философ от времето на Просвещението.

„Езичникът не може да предяви обвинения в надхитряване, защото е казано „на своя ближен“ („Левит“, 25:14). Въпреки това, ако езичник е измамил израилтянин, той е длъжен да върне надвзетото съгласно нашия закон, тъй като (правото на) един езичник не бива да стои над (това на) израилтянин.“ („Кодексът на Маймонид“, книга 12, „Книга за придобивките“)¹⁹⁵.

Юдейското учение разпорежда на евреите да оказват помощ на своите събратя и да не се конкурират един с друг в опитите си да експлоатират гоите. Джейкъб Кац изследва огромна маса еврейска литература, която забранява конкуренцията между евреи. Не им се позволява да се изпречват пред монополи, управлявани от други евреи или да подбиват цените на свои събратя. Те са задължени винаги да си сътрудничат с други евреи пред лицето на конкуренция от страна на гои така, че „да не прарасват парите на Израел“¹⁹⁶.

Еврейската отборна стратегия

Трудно е да се установи доколко еврейската икономическа солидарност, а щом е необходимо - и икономическият бойкот или враждебност, могат да поразят едно търговско предприятие. В главата за медийния контрол аз обсъдих добре координираното завладяване от евреите на притежавания от гои „Таймс-Хералд“ във

¹⁹⁴ Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York. The Free Press of Glencoe, стр. 24. - Б. а.

¹⁹⁵ *The Code of Maimonides*. (1965). Ed. L. Nemoy. Yale Judaica Series, New Haven, Connecticut: Yale University Press. Ch. XII: 1. p. 47. - Б. а.

¹⁹⁶ Katz, J. (1961). *Tradition and Crisis: Jewish Society at the End of the Middle Ages*. New York: The Free Press of Glencoe, стр. 61. - Б. а.

Вашингтон, което бе постигнато чрез негласното нареждане към еврейските рекламодатели и рекламни агенции да се оттеглят от „Хералд“ и да го докарат до несъстоятелност, а след това, след като вестникът вече е със сигурност в еврейски ръце, да бъдат възстановени неговите постъпления от страна на самите тях. Подобен подход е показателен за множеството начини, по които груповата стратегия може да има огромно въздействие върху почти всяко бизнес предприятие.

Да вземем например влиянието, което правителството има над всяка крупна компания в Америка. Ключови бюрократи могат да влияят върху правителствените договори, състоянието на околната среда, гражданските права, данъчните задължения и регулирането на такива въпроси като храната и лекарствата. Ако един еврейски правителствен администратор изпитва неприязън към определен корпорация - или пък има определен интерес в нея, - очевидно той може да упражни могъщо влияние върху нейното финансово здраве. В случай, пък че евреин притежава важна корпоративна власт за придобиване, той може да избира дали да купи някакъв продукт от фирма на гои, или от такава, която е собственост на негов сънародник евреин. За добро или за лошо, неговото решение ще има силен ефект и върху двата обекта. В подобно положение гоят е научен да мисли, че всеки следва да бъде оценяван според неговите достойнства и че би било неморално да бъде съден преднамерено заради собствената му раса. Нещо повече, той научава, че неговата главна задача е доброто на компанията или на правителствената агенция, в която работи. От друга страна, евреинът от най-ранна възраст е обучаван да мисли в рамките на доброто за своята група и за вероломството на гоите - от фараоните до Хитлер. Чудно ли е тогава, че е по-вероятно еврейският мениджър да предпочете да сключи договор с еврейската фирма или пък еврейският кандидат да попълни важния вакантен ръководен пост? Подобни действия може да изглеждат алтруистични, но те са и егоистични, понеже онзи, който ги извършва, е наясно, че когато е в състояние да помогне на свой ближен евреин и го стори, по същия начин в определен момент и на него ще му бъде подадена ръка.

Исторически погледнато съществува изобилие от примери за това как такива „колективни усилия“ са прилагани за постигане на икономическо и политическо преимущество. Авторът Рот обсъжда наемането на евреина-маран Диего Ариас Давиля за министър на финансите в Испания през XV век. Термините „маран“ и „новопокръстен“ се употребяват, за да отличат евреите, които лицемерно са приели християнството, докато прикрито изповядват юдаизма. Рот посочва, че благодарение влиянието на Давиля доста други „новопокръстени“ се издигнали до високи постове. Той също разкрива как мараните контролирали целия внос и износ на Новия свят, наред с доставките вътре в самата Испания. Е, ако Рот е прав и евреите - като един затворен синдикат, са контролирали цялата търговия в оня период, нямало ли е това да предизвика неприязън от страна на търговците гои?¹⁹⁷

Евреите използват своите общи езици и организации, за да придобият конкурентни предимства пред християните из цяла Европа и пред мюсюлманите от средиземноморския регион. В своята книга „Евреите в Отоманската империя и Турската република“ Станфърд Шоу разкрива как те са притежавали система за

¹⁹⁷ Roth, C. (1974). *A History of the Maranos*, 4th ed. New York: Schocken Books. - Б. а.

разплащане и обмен на валута, признавана единствено от другите еврейски търговци и банкери и която им подsigурявала преимущества пред конкуренцията на останалите¹⁹⁸.

Едно изследване от Гершон Хундерт в град Опатов, Полша, озаглавено „Евреите в частните полски градове: Случаят Опатов през осемнадесети век“, илюстрира как евреите достигат дотам да господстват в търговския живот. Имало постоянни оплаквания, че те отказвали да се включат в занаятчийските гилдии; че контролирали търговията и цените на суровините; че внасяли готови продукти в града, разорявайки местните занаятчии християни; че не купували от християни; а имало и жал би... как евреите били изхвърлили християните изцяло от търговията и в резултат на това християнските търговци били принудени да се преместят другаде. Хундерт пише, че „еврейското господство в градската търговия... бе почти пълно“. Той също така отбелязва как евреите успели да завладеят всички фази на бизнеса с алкохолни напитки, включително тяхното производство, дистрибуция и търговия на дребно¹⁹⁹.

Някои еврейски автори дори намекуват как еврейските профсъюзни лидери в Америка са по-склонни да бъдат отстъпчиви пред управата, когато членската маса на синдиката им е съставена почти изцяло от гои, отколкото от еврей²⁰⁰. Ако това е вярно, човек би могъл да предположи, че е по-вероятно еврейските фирми да постигнат по-благоприятни трудови споразумения, отколкото гойските. И лесно може да види огромните предимства, които тези фирми биха имали пред техните конкуренти гои. Понеже има много способи, чрез които груповата сплотеност и лоялност да корумпира и в крайна сметка да изврати предполагаемо свободните пазари.

Банки и фондови борси

Водещата банкерска фамилия през последните две столетия е Ротшилд. От тях произлизат най-могъщите банкови къщи из Европа. Основателят на Къща Ротшилд - Майер Амшел Ротшилд, е роден през 1743 г. във Франкфурт на Майн, Германия. Отпърво Амшел учил, за да стане равин, ала сетне решава да навлезе в лихвеното кредитиране и финансите. По време на Наполеоновите войни той окончателно стана финансов агент на британското правителство и създава най-крупните банкови къщи из Европа, като праща синовете си в най-големите столици на континента да учредят банки там.

Аз прочетох една твърде ласкателна книга за Ротшилдови, която се отнасяше до историята на най-прочутата финансова групировка - тази на Майер Ротшилд. По време на голямата битка между Наполеон и дюк Уелингтън при Ватерло, лондонският фондов пазар пострадва, понеже търговците били разтревожени от възможността за победа на французите. Амшел обаче съзира във важната битка една небивала възможност за бизнес. Бидейки наясно, че ако победи Наполеон, фондовият пазар ще рухне, а в случай че Франция загуби, пазарът ще хвъркне нагоре, Амшел създава една система, чрез която да узнае за изхода от войната, преди който и да било друг да научи новината.

¹⁹⁸ Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press. - Б. а.

¹⁹⁹ Hundert, G. D. (1992). *The Jews in a Polish Private Town: The Case of Opatow in the Eighteenth Century*. Baltimore: John Hopkins University Press, p. 54-57. - Б. а.

²⁰⁰ Liebman, A. (1979). *Jews and the Left*. New York: John Wiley & Sons, p. 267-268. - Б. а.

Като използва пощенски гълъби на сушата и верига от плавателни съдове със сигнални ветроупорни фенери, разположени през интервали от по около миля през целия Ламанш, той узнава преди всички други как Наполеон губи при Ватерлоо. Тогава кара своите съучастници да изнесат фалшивата информация, че Наполеон е победил. И тази лъжа довежда до опустошителен срив на Лондонската фондова борса. Ценни акции биват продадени на безценица. Знаейки обаче, че в действителност Великобритания е победила, Амшел и неговите еврейски съдружници изкупуват акциите за центове. И след две седмици, когато Лондонският пазар узнава за британската победа, тези акции се превръщат в огромно състояние.

Книгата представяше измамата на Ротшилд като умен и достоен за възхищение ход. Тук човек трябва поне за миг да се замисли за изгубените състояния - имущества, които са били трупани с години на упорит труд и находчиви идеи, за предприятията и бизнесите, буквално откраднати от техните създатели, за съсипаните човешки животи... Нима авторът си е мислел, че такова несметно богатство може да падне просто ей тъй, от небето? Пукало ли му на автора, че парите идват не само от онези, които създават и ръководят компаниите, но също и от непосилния труд на хиляди работници? Та подобни кражби се отразяват върху заплатите, условията на труд, безработицата и много други фактори. В крайна сметка стотици хиляди хора е трябвало да заплатят високата цена на Ротшилдовата измама.

По-нататък Майер Амшел използва огромното богатство, което придобива чрез схемата с Ватерло (наред с някои други), за да уреди своите петима синове - Амшел, Соломон, Натан, Карл и Джеймс, в техни собствени банкови къщи из Европа. Аз вече споменах в главата за руската революция, че Ротшилдови с готовност използват състоянието си, за да влияят върху държавите в полза на еврейските интереси - както например когато докарват Русия до ръба на революцията чрез прекратяване на заемите в знак на протест срещу царските Майски закони. С нечестно придобитото богатство родът си купува първото еврейско място в Британския парламент и дори членство в британската аристокрация. Съчетавайки властта на техните собствени и други, притежавани пак от евреи огромни банки, Ротшилдови буквално са били в състояние да поставят икономиката на страната на колене. Като доминират международното банкерство, те можели да налагат собствените си финансови условия на жадните за пари държави и да трупат още по-големи богатства.

Благодарение на конкурентните преимущества, осигурени от интернационалните контакти на Ротшилд, евреите вече господстват в частното банкерство из цяла Европа. Например към края на XIX век в Прусия се наблюдава почти пълно отсъствие на банкови фирми на гои. А през 1923 г. в Берлин има 150 еврейски и едва 11 нееврейски банки²⁰¹.

Схеми, подобни на Ротшилдовата тактика по време на битката при Ватерлоо, биват прилагани поколения наред на фондовия пазар, за да се стигне до създаването на един единствен център на световната търговия - Уол Стрийт, който се оказва доминиран от еврейски фондови и инвестиционни банкери.

²⁰¹ Mosse, W. E. (1987). *Jews in the German Economy: The German-Jewish Economic Elite 1820-1935*. Oxford, U.K.: The Clarendon Press; Gordon, S. (1984). *Hitler, Germans, and the „Jewish Question“*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press. - Б. а.

В книгата „Нашата компания: Видните еврейски родове на Ню Йорк“ и в относително по-скорошната - „Нова компания: Сменящата се еврейска стража на Уол Стрийт“, еврейските писатели Джудит Ърлих и Бари Рефелд ласкаво разказват за стремителното завладяване на американската икономика от евреите. Айвън Бойски и Майкъл Милкън, които окрадоха близо два милиарда долара, са възхвалявани за тяхната прозорливост и пазарна находчивост²⁰².

Когато още бях в гимназията, баща ми притежаваше някои скромни инвестиции. Негов брокер бе един политически консервативен евреин - Р. Нюман, от фирмата „Колмайер и Ко“. Аз получих назначение при Нюман, като правех „заговорнически криви“ - терминът за съставяне на диаграми относно акции и стоки. По онова време вече бях наясно с расовия проблем, но имах съвсем бегло понятие по еврейския въпрос. Харесвах Нюман, пък и той сякаш винаги имаше под ръка подходящо становище срещу последните изблици на движението на чернокожите. Нюман бе натрупал състояние на пазара и докато работех за него, открих истинския секрет за правенето на пари на този пазар, както и причината, поради която евреите бяха постигнали господство в брокерския бранш.

Сам Нюман поддържаше постоянна телефонна връзка със своите събратя евреи в Ню Йорк, Чикаго и Вашингтон. Всеки член на неговия екип познаваше добре други евреи, както и неколцина гои в бизнеса, правителството, медиите и в някои възлови сектори на пазара. При разговорите си Нюман често използваше думи, които не можех да разбера - понеже бяха на идиш. Понякога, след телефонен разговор, той набързо написваше нареждане за изкупуване на голямо количество акции или стоки и ме караше да тичам до съответния чиновник, за да му го предам за незабавно изпълнение. Сещам се за многократни транзакции, които му донасяха чиста печалба в размер на десетки хиляди долари. Попитах го каква е тайната му и той ми рече, че всъщност няма никаква тайна. „С информация“, каза Нюман, „ето как се правят истински пари на пазара. Трябва да се добереш до информацията, преди тълпата да се сдобие с нея. А щом тя стигне до вестниците, вече е прекалено късно.“

Той не се притесняваше, когато се хвалеше пред един гимназист като мен, а аз слушах и научавах доста.

„Да вземем правителството“, рече ми той. „Представи си, че познаваш някого във Федералния резерв, който притежава сведения отвътре как Артър Бърнс планира да увеличи лихвения процент. В края на краищата все някой би трябвало да знае тия неща, преди светът да ги узнае. Как можеш да се справиш на пазара за облигации или, в този случай, на дузина други пазари, които са изключително чувствителни спрямо размера на лихвения процент? Или какво ще кажеш пък, ако познаваш някого в Министерството на отбраната, а той вече знае дали „Локхийд“ или „Макдонъл-Дъглас“ ще спечели договора за новия самолет-изстребител? Погледни на нещата, както са: все някой трябва да знае преди другите. И си помисли: можеш ли да спечелиш пари? Или какво би станало, ако същият този знае къде ще бъде открита следващата военна база? Смяташ ли, че ще се справиш твърде добре в сферата на недвижимите имоти? Или, да речем, че познаваш някого в Министерството на правосъдието, който ти позволява да научиш, че те ще прекратят своето антитръстово дело срещу „Ай Би Ем“. Щом тази

²⁰² Birmingham, Stephen (1967). *Our Crowd: The Great Jewish Families of New York*. New York: Harper & Row; Ehrlich, J. and Rehfeld, B. (1989). *New Crowd: Changing of the Jewish Guard on Wall Street*. Boston: Little, Brown & Company. - Б. а.

новина излезе наяве, какво се случва с акциите? Ти би ли си купил известно количество акции от „Ай Би Ем“? А и не само правителствената информация може да ти донесе голяма аванта. Например, ако имаш приятел в „Ай Би Ем“ и узнаеш преди когото и да било друг, че корпорацията има намерение да преотстъпи договор за изработването на стотици хиляди кутии за компютри на някаква малка компания, какво мислиш ще се случи с акциите на тази дребна фирмичка? Съществуват и още милиони потвърждения“, каза ми Нюман, „за това как информацията означава, пари.“

Тогава го попитах дали подкупването на вътрешен човек не е незаконно, а той ми рече: „В такъв случай трябва да обявят и дишането извън закона.“ Сетне поясни, че било технически незаконно, но е почти невъзможно за доказване - и дори въобще не му обръщали внимание, с изключение на някои най-крещящи случаи, - понеже обикновено били намесени огромни суми пари.

Години по-късно подобни манипулации с огромни парични суми доведоха до най-големия борсов скандал в историята. През 1986 г. Денис Ливайн, Айвън Бойски, Мартин Сийгъл и Майкъл Милкън бяха обвинени в подкуп на вътрешен Служител при търговия с акции и облигации на стойност милиарди долари. Бойски призна вината си и бе глобен със 100 милиона долара, а още доста милиони вероятно бяха платени от Милкън, който дори след всички глоби, съдебни дирения и известно време зад решетките, все пак излезе като един много богат човек. През 1987 г. той спечели 550 милиона долара от своята дейност година по-рано - повече, отколкото спечелиха през същата година всички останали компании от класацията на 500-те най-богати фирми според списание „Форбс“, без челните 41. Ливайн, Бойски, Сийгъл и Милкън бяха виновни за най-голямата финансова измама, извършена, откакто Ротшилд ограби английската фондова борса. Трябва да се отбележи и това, че с техните адвокати евреи и изправени пред съдии-евреи, те излежаха минимални присъди във федерални затвори с най-хлабав режим за своите огромни престъпления.

Поучително е да отбележа също и как еврейската властова структура реагира на аферата „Бойски“. Някои върховни еврейски лидери, включително Лоурънс Тиш (който по-късно оглави „Си Би Ес“), Феликс Рохатин (сега посланик на САЩ във Франция) и Дейвид Гордис - изпълнителен вицепрезидент на Американския еврейски комитет, обединиха сили, за да установят нанесените щети. Изданието „Палм Бийч Джуиш Уърлд“ цитира равина Гордис да заявява, че поради този арест хората щели да погледнат на евреите като на „икономически експлоататори и печалбари“²⁰³.

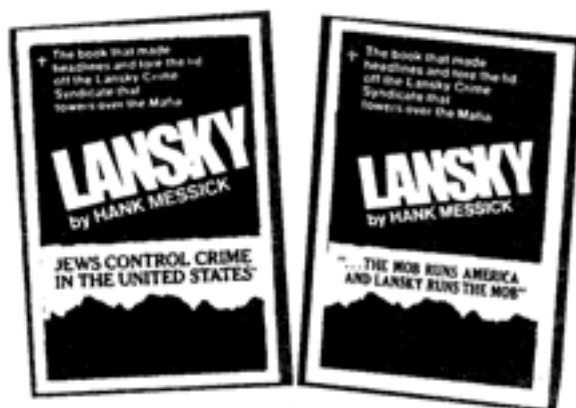
Ако моят приятел г-н Нюман бе прав и в съвременната пазарна икономика информацията отвътре бе равна на „пари“, какво ли означава това за най-сплотената и организираната група на света? Мнозина еврейски младежи още от най-крехка възраст са „на ти“ с финансите, както повечето деца на гоите знаят суперзвездите футболисти. Айвън Бойски е забележителен единствено по величината и значението на своята кражба. Вътрешната информация от един или друг вид дава невероятна власт в ръцете на хора, които знаят как да я използват. И у нас, и по света, тя е най-мощното оръжие в икономическата война. А изгодата от тази война не са само луксовете, които могат да се купят с пари, ами и онази огромна политическа и медийна власт, придобивана чрез тях.

²⁰³ Schwartz, M. (1987). *Irangate and Boesky Affair Worrisome to Jews*. Palm Beach Jewish World. January 30. - Б. а.

Престъпно поведение

Израснал съм с филмите. Никога не пропусках да ида на съботните сутрешни прожекции, а с течение на годините филмите станаха моята главна форма за развлечение. Дори все още представата ми за вечер, прекарана навън, предполага вечеря и кино. От стотиците екранизации, които изгледах през годините, помня доста гангстерски продукции. Заради тези филми и множеството статии във вестниците и списанията аз дълго свързвах организираната престъпност с италианците - особено с американците от сицилиански произход. Това е наистина масово разпространена асоциация. В представите на почти всички хора гангстерите биват отъждествявани с италиански външен вид и италиански акцент.

Когато бях в гимназията, ми попадна една статия за „Мърдър Инкорпорейтед“ (Murder, Inc.) - крупен престъпен синдикат, базиран в Ню Йорк, който бе една от най-зловещите и могъщите престъпни организации в историята на Съединените щати. Тя се бе специализирала в наемни убийства и осъществяваше всякакъв вид криминален рекет, като натрупа в актива си смъртта на стотици хора и ограбването на десетки милиони долари. Томас Дюи (по-късно кандидат за президент) помогна за разпадането на организацията, Списъкът на героите от „Мърдър Инк.“ ме изуми, защото почти всички бяха евреи. Сетне първоначалните членове на синдиката станаха през осемдесетте години лидери на организираната престъпност и сред тях бе нашумелият Майер Лански. (Виж Приложение 3.)

**Евреите възразиха срещу горепосочената корица,
показваща, че организираната престъпност
в САЩ е контролирана от тях.**

Едва тогава аз прочетох, че най-големият бос на организираната престъпност от епохата на Ал Капоне насам всъщност бил евреин. Мислех си, че би следвало да е сицилианец - както бе представяно във филмите. Обаче книгата „Лански“ от Ханк Месик предлагаше един документален поглед върху организираната престъпност, съвсем различен от онова, което бях гледал на моите съботни прожекции.

Източници от върха на законодателната власт и разследващи репортери бяха единодушни, че Лански е господарят на гангстерите в Америка. Той бе и най-властната фигура сред американските престъпни синдикати в продължение на четири десетилетия, макар повечето американци, които, разбира се, знаеха добре имената на Ал Капоне и Джон Дилинджър, никога да не бяха чували за Майер Лански. А се оказа,

че гангстерът с най-лоша слава не бил италианец. В действителност той бе евреин и ревностен поддръжник на ционизма. Списание „Нюзуик“ тогава отрази следното:

„Всяка година Лански и неговите съратници от подземния свят изсипват огромни суми в израелски облигации и филантропски кампании в полза на Израел. Или както всекидневникът „Аарец“ разгледа темата, изглежда правителството се страхува да не изгуби милионите незаконни долари, „изпрани“ първо чрез управляваните от организираната престъпност институции, а след това налети в израелския бизнес и индустрия“²⁰⁴.

Разследващият журналист Джек Андерсън разказа за това и във „Вашингтон Пост“ така:

„Тези криминални пачки на подземния свят - по-голямата част, от които събрани от престъпни предприятия из САЩ, биват „изпирани“, преди да пристигнат в Израел“²⁰⁵.

В книгата си „Лански“ Месик всъщност разкрива връзките между Израел и американските еврейски гангстери:

„Разбира се, еврейските гангстери дълго и открито подкрепяха еврейските каузи и държавата Израел. В нощта, когато бившият партньор на Лански - Бъгси Сийгъл, бе екзекутиран, „Фламинго“ бе превзето от Моу Сидует. Когато го запитаха как тъй бързо и лесно се е озовал в Лас Вегас, той обясни, че бил там, за да уреди събирането на средства за Обединения Еврейски Призив (United Jewish Appeal)“²⁰⁶.

За да види и се убеди в това как холивудските медии се отнасят към еврейските гангстери, човек просто трябва да забележи подхода спрямо прословутия бандит Бъгси Сийгъл в екранизацията „Бъгси“ от 1991 г. Филмът омаловажава неговия еврейски произход и обрисова един от най-крвожадните и безмилостните американски убийци като мъжествен и закачлив романтик - човек с въображение, представен от изглеждащия изцяло англосаксонски Уорън Бийти. Сийгъл бе изобразен като сърдечен човек, който просто си има и малко по-груба страна. Въпреки че бях запознат с ужасните деяния на истинския Бъгси Сийгъл, докато гледах филма, аз сам се улових как почвам да харесвам героя. Затуй не се изненадах, когато узнах, че сценарият бе написан от Джеймс Тобак, а режисьор бе Бари Левинсън. Месик обаче обобщава всичко това добре, когато пише:

Бъгси Сийгъл

„Истинските лидери на престъпността останаха скрити, докато правораздавателните органи на нацията преследваха дребните хулигани... Разследването разкри, че престъпните водачи извън мафията се укриваха с

²⁰⁴ Newsweek (1971). November 17. - Б. а.

²⁰⁵ Anderson, J. (1971). *Israel is Crook's Promised Land*. The Washington Post, December 19. - Б. а.

²⁰⁶ Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam, стр. 276-277. - Б. а.

десетилетия зад едно обзето от страх от вендета общество... Аз лично пък бях окалян като антисемит от бряг до бряг от гангстери, които използват религията като прикритие“²⁰⁷.

От „Руска революция“ до „Руска мафия“

През последните години на XX век за най-опасна престъпна организация в Съединените щати и по целия свят минава „Руската мафия“. Ала също, каквато е истината за така наречената Руска революция, и „Руската мафия“ не е нито руска, нито пък е мафия. С една дума - тя е еврейска.

По същия начин, по който медиите омаловажиха огромната роля на еврейската организирана престъпност в Америка през XX век (от „Мърдър Инк.“ до синдиката на Майер Лански), така те укриваха от американския народ и истината за съвременния престъпен синдикат, наречен „Организацията“ (в своя текст авторът използва руската транскрипция Organizatsya - бел. ред.) - най-могъщата криминална структура на света.

Членовете на „Организацията“ идват от различни части на бившата съветска империя, но те самите не се възприемат като руснаци и със сигурност не се смятат за мафия. Това са едни прекомерно горди евреи, които подкрепят еврейските каузи със същия плам, демонстриран от Майер Лански и неговата кохорта.

В средата на седемдесетте аз прочетох „Сводничене по улица „Горки“ - една книга, написана от Юрий Брокин, бивш еврейски сводник за една от престъпните организации в Русия. Изтъкнатият еврейски адвокат на организираната престъпност Константин Симис, пък написа друга важна творба по проблема, озаглавена „СССР: Корумпираното общество“. И двете книги разкриват еврейския контрол върху организираната престъпност в Съветския съюз. Брокин се хвали, че евреите били единствените достатъчно интелигентни люде, способни да въртят широкомащабна организирана престъпност. Докато славяните, казва той, са способни да извършват само улични престъпления. Разбира се, нито една от тези книги не споменава за преимуществата на еврейските престъпници, които им осигуряват техни съюзници сред най-висшите кръгове от съветската еврейска бюрокрация. А когато комунистическият режим се сгромоляса, вече могъщите еврейски престъпни групировки се увеличили драматично до такава степен, че може да се каже: нито една нация не е страдала в клещите на организираната престъпност повече, отколкото преживява това Русия днес“²⁰⁸.

Дори бившият руски президент Борис Елцин бе видимо под властта на организираната престъпност, както личи от това, че назначи в Съвета за национална сигурност на Русия, видния представител на еврейската организирана престъпност Борис Березовски. Елцин всъщност трябваше да анулира назначението му, след като някои от руските нееврейски вестници повдигнаха въпроса за неговите престъпни връзки. Березовски бе най-богатата личност в Русия, следван по петите от своя съплеменник Владимир Гусински, който пък се превърна в най-могъщия медиен бос.

²⁰⁷ Messick, H. (1971). *Lansky*. New York: Putnam, стр. 8-10. - Б. а.

²⁰⁸ Brokhin, Y. (1975). *Hustling on Gorky Street*. Dial Press. Simis, K. (1982). *USSR: The Corrupt Society*. Simon and Schuster. - Б. а.

След разпадането на Съветския съюз еврейските банди се пръснаха по широкия свят и сега много от правораздавателните власти смятат техния американски клон за най-могъщата и опасната престъпна организация в Америка. След убийството на сина на комедийния актьор Бил Козби в Лос Анджелис, печатът разпозна в представения за убиец някакъв уж украински имигрант - Михаил Маркашов, докато всъщност той бе еврейски член на така наречената „Руска мафия“. Само че еврейските филмови и телевизионни продуценти задължително изобразяват гангстерите като русокоси и синеоки руснаци, без дори най-оскъден намек за тяхната действителна еврейска идентичност. Представянето на тези еврейски престъпници за руснаци обаче е двойна лъжа. То е неточно, както по отношение на техния еврейски произход, така и защото оклеветява руския народ. И отново противоречията на еврейската власт излизат на преден план. Владетелите на средствата за масова информация не ще толерират дори едно правдиво разкриване на еврейското вероломство, докато в същото време увековечават фалшивата и зловредната представа за останалите.

Михаил Маркашов, обвинен в убийството на сина на Бил Косби, посочен от медиите, като украинец, всъщност е евреин

Въпреки всичко понякога истината излиза наяве, макар и това да не става във филмите. На 26 май 1998 г. изданието „Вилидж Войс“ помести материал от Робърт Фрийдман, озаглавен „Най-опасният бандит на света“. Авторът пише:

„Според ФБР и израелското разузнаване Семьон Могилевич, който ръководи търговията с оръжие, прането на пари, търговията с наркотици и контрабандата с произведения на изкуството на Червената мафия, е най-опасният бандит на света... Водачът на Червената мафия е 52-годишен евреин, роден в Украйна. Той е сенчеста личност, позната като „интелигентния дон“ - понеже притежава диплома за икономист - и никога не е бил изобличаван от медиите“²⁰⁹.

Робърт Фрийдман - самият той евреин, посочва как „Организацията“ дори наела за въоръжени убийци бивши командоси от Израел и те били тъй безскрупулни, че някои полицаи отказвали да работят по техните случаи, понеже разбойниците не биха се поколебали да преследват семействата на служителите на реда. По-нататък Фрийдман пише още:

„Еврейски организации лобираха пред Министерството на правосъдието, за да омаловажат деянията на руската шайка, защото се опасяваха, че враждебните публикации ще застрашат масовата емиграция на руски евреи към Израел.“

²⁰⁹ Friedman, R. R. (1998). *The Most Dangerous Mobster in the World*. Village Voice. May 26. - Б. а.

Наистина това би било така. Но какво ще кажете за масовото преселение на евреи от „Руската мафия“ към Америка? Очевидно никой не го е грижа за това, понеже заинтересоваността на израелската държава да увеличи своето население, от една страна, и свещените интереси на еврейските връзки с обществеността - от друга, са далеч по-важни, отколкото правото на народа на Съединените щати да се защитава от всяващия ужас еврейски синдикат на организираната престъпност.

Само двата процента еврейско население у нас има „привилегията“ да произвежда лъвския пай от организираната престъпност в Америка през XX век - от „Мърдър Инк.“, през синдиката на Лански, та до „Руската мафия“ на Семьон Могилевич. Укриването на този факт обаче предполага, че е съществувала възможност за подобно съотношение и в предишни епохи.

Като преглеждах историята на еврейското престъпно поведение, открих множество важни исторически личности и хроникьори, които са се страхували от еврейските престъпни организации. (Ако този том можеше да си позволи подобен обем, наличните примери щяха да се разпрострат стократно повече.)

Римският държавник Марк Цицерон: Флаций - негов приятел, който бил митнически служител, се оказал преследван, задето прекратил нелегалния поток на злато от Рим към Йерусалим. В защитата си за Флаций Цицерон осъжда тази старовремска контрабанда и пране на пари, както и стремежа да бъде препятстван при изпълнението на задълженията му един почтен обществен служител. Той заявява: „По-полека, по-полека! Не ща никой друг, а само съдиите да ме чуят. Евреите вече ме забъркаха в една чудесна каша, както сториха с доста други порядъчни люде.“ (Из „Реч за Флаций“ - Oratio Pro Flacco.)

Римският философ от първи век Луций Сенека нарича евреите „най-престъпната нация“.

Наполеон: „Евреите са най-големите крадци на съвременната епоха; те са лешоядите на човечеството... Длъжни сме да забраним на евреите да се занимават с търговия, защото злоупотребяват с нея...“

Даниел Дефо: В творбите му „Роксана“, „Робинзон Крузо“ и „Военните спомени на капитан Джордж Карлтън“ често се съдържат намеци за алчни и безпринципни престъпници евреи, чиято основна стока били „укрити крадени вещи“.

Уилям Прайн - пуританският писател, противопоставяйки се на усилията на Кромуел да позволи на евреите да се завърнат обратно в Англия, описва еврейските престъпления като „лихварство и измами, мошеничества и направа на фалшиви пари“. (От „Кратко възражение спрямо дълго отлаганата еврейска реабилитация в Англия“ - A short Demurrer to the Jewes long discontinued Remitter into England.)

На **Чарлз Дикенс** принадлежи класическото описание на престъпника евреин (Фейгън) в „Оливър Туист“. Героят замесва деца на гои в джебчийство и в разнообразие от други подобни престъпни занимания.

Тацит: „Те са неумолимо почтени помежду си и винаги готови да изразят съчувствие, въпреки че се отнасят към останалата част от човешкия род с цялата

ненавист, която заслужават врагове..." (Из „Историята“ 5.4, стр. 659 - The History 5.4, 659.)

Има още множество доказателства за еврейското господство в престъпния подземен свят, което е съществувало от столетия. Едно от най-изненадващите неща, които открих, бе книга, издадена във времето на протестантския реформатор Мартин Лутер. Европа била тъй заражена от чумата на организираната престъпност, че властите се видели принудени да издадат речник на криминалните термини. Лутер подкрепил неговото публикуване като средство за борба с престъпността и написал въведението, в което отбеляза, че криминалният речник е пълен с еврейски думи.

В предговора си Лутер пише:

„Считам за необходимо тази книга да бъде прочетена от широк кръг читатели, за да стане ясно и да се разбере как дяволът управлява този свят, та хората да внимават с него. Вярно е, че този Rothwelsche Sprache (жаргон на подземния свят) произлиза от евреите, понеже той съдържа множество еврейски думи, както ще забележат онези, които знаят еврейски“²¹⁰.

Търговията с роби

„44. А за да имате своя роб и своята робиня, купувайте си роб и робиня от народите, които са наоколо ви...

46. Можете да ги предавате в наследство и на синовете си след вас като имот; владейте ги вечно като роби. А над братята си, синовете Израилеви, не бивайте един над други жестоки господари.“ („Левит“, 25:44 и 46.)

Макар институцията на робството да е съществувала през почти цялата история на човечеството, на търговията с човешка плът никога не е било гледано като на благородно занимание. Състрадателни мъже и жени отдавна порицават жестокото отношение към робите от страна на роботърговците и робопритежателите, особено към жените и децата. Мнозина са били съгласни с Христовия съвет към притежателите на роби - да се отнасят с уважение към робите си. Обратно на благоприятната представа, насадена за тях от медиите обаче, в исторически план евреите са господствали над една интернационална институция, която засяга най-мрачните аспекти на човешката експлоатация - търговията с роби.

Запознаването ми с важната еврейска роля в търговията с роби започна от една статия за евреите в „Британската енциклопедия“, написана от водещия еврейски историк и апологет Джейкъб Маркъс. Той небрежно споменава за еврейското господство в търговията през Средновековието - особено при търговията с роби.

„През тъмните векове търговията из Западна Европа била изключително в негови [на евреина] ръце и най-вече търговията с роби...“²¹¹.

²¹⁰ Luther, M. (1974). Цитиран от Leon Poliakov. *The History of Anti-Semitism*. New York. стр. 233, note 10. - Б. а.

²¹¹ Marcus, J. (1952). *Jews. Encyclopaedia Britannica*. Vol. 13. стр. 57.-Б. а.

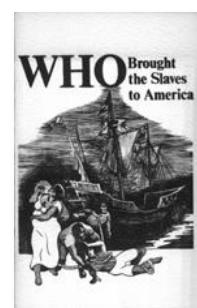
Еврейското надмощие в търговията с роби не остава незабелязано от християнските писатели и през средните векове. Прочетох потресаващи разкази за европейски деца, претърпели сексуални и други малтретирания от еврейски роботърговци, които се бяха сдобили с тях. В римско време евреите често следвали пътя на завоевателната римска армия и поробвали вражески воители и цивилни. Летописците от древния и средновековния период описват техните предпочитания към руси жени и деца, и разказват за честото им разпродаване из Левантия (Източното Средиземноморие - бел. ред.). Еврейските поробители били повече от щастливи да удовлетворяват блискоизточната жажда за бяла плът. Ужасени от съобщенията за малтретиране на християнски жени и деца от евреите, голям брой християнски княжества издават укази, описващи в детайли тези извращения и забраняващи на евреите да притежават християнски жени и деца или да търгуват с тях. В техните писмени истории, пък евреите по същество признават своята роля в търговията с роби, разглеждайки я просто като едно доходно еврейско търговско предприятие. В „Еврейска история: От вавилонското изгнание до края на Втората световна война“, издадена от Американското еврейско издателско дружество, авторът посочва категорично:

„Евреите бяха сред най-големите и най-важните търговци на роби [в европейското общество]“²¹².

Онова, което обаче наистина ме озадачи, бе, че евреите са изиграли важна роля в американската система на робството. В началото на седемдесетте години аз се натъкнах на една книга, озаглавена „Кой докара робите в Америка“ от Уолтър Уайт²¹³.

Можех да разбера ролята на евреите в търговията с роби из средиземноморския регион, но ми се струваше невероятно незначителното като брой еврейско население в ранните американски колонии да е доминирало една толкова мащабна дейност. По онова време аз също споделях холивудската представа за белите хора, навярно дори за южняците, които плавали до Африка и подбирали местни чернокожи за търговия с роби. Във филми, статии и книги роботърговците бяха англосаксонци с имена като Смит или Джоунс. Обикновено те бяха заклетии пияници, недосялани южняшки типове. По-късно обаче узнах, че в Африка робството е било широко разпространено сред самите местни чернокожи и че робите рядко били подбирани от белите. Обикновено чернокожи африкански робопритежатели били онези, които продавали робите на търговците.

„Кой докара робите в Америка“ ме насочи към библиотечните сбирки, които съхраняваха архиви за корабите с роби, разкази на съвременници и известен брой произведения на еврейски историци, документирали ролята, която евреите са изиграли в търговията с роби. (Виж също сп. „Барнс Ривю“ от септември 1997 г. - Barnes Review. (1997). Who Really Engaged in the African Slave Trade. Sept. 92. - Б. а.) Еврейските автори, които изчетех, се гордееха със своите разкази за крупните еврейски търговци на роби. Един добър такъв пример е

²¹² Grayzel, S. (1948). *A History of the Jew: From Babylonian Exile to the End of World War II*. Philadelphia Jewish Publication Society of America, p. 312. - Б. а.

²¹³ White, W. (1966). *Who Brought the Slaves to America*, p. 312. - Б. а.

„Евреи и юдаизъм в Съединените щати - документална история“ на Марк Рафаел.

„Еврейските търговци играели основна роля в търговията с роби. Фактически във всички американски колонии, независимо дали френски (Мартиника), британски или холандски, еврейските търговци често доминирали.

Това важало в не по-малка степен и за Северноамериканския континент, където през XVIII век евреите участвали в „триъгълната търговия“, която докарвала роби от Африка на Карибските острови, а там те били разменяни за меласа. От своя страна последната била превозвана до Нова Англия и преработвана в ром за продажба обратно в Африка. Исак да Коша от Чарлстън през 50-те години на XVIII век, Дейвид Франкс от Филаделфия през 60-те и Арон Лопес от Нюпорт в края на 60-те и началото на 70-те доминирали еврейската търговия с роби на американския континент“²¹⁴.

Най-мощният център за търговия с роби в Северна Америка бил град Нюпорт, щата Роуд Айленд. Градът представлявал важно звено от „триъгълната търговия“ с меласа и ром от Нова Англия до Африка и обратно към Карибите и колониите с човешкия товар. Аз обаче установих, че съвсем не е случайно съвпадение, дето тъкмо Нюпорт - центърът на търговията с роби, е разполагал с най-старата синагога в Америка и с най-голямата преуспяваща еврейска община сред американските колонии.

Арон Лопеш - португалски евреин с маранско потекло и жител на Нюпорт, бил един от най-могъщите търговци на роби в цяла Америка. Той притежавал маса кораби и внасял хиляди чернокожи в западното полукълбо. Например в резултат на само два курса на един от неговите кораби - „Клеопатра“, загинали най-малко 250 чернокожи²¹⁵. Подобна ужасяваща загуба на човешки животи в този мръсен бизнес обаче не пречи на еврейския хроникьор Джейкъб Маркър да възхвалява Лопеш: „Какво може да се каже за тази най-обаятелна личност?“²¹⁶. Въпреки че Лопеш трупал богатства в колониите, по време на революционния период той нарушил антибританските търговски споразумения против вноса, като по-скоро защитавал британските интереси, отколкото тези на колониите²¹⁷.

Евреите господствали в търговията с роби не само из американските колонии, но и из целия Нов свят. В една важна еврейска история за зората на Американите, наречена „Еврейството в Новия свят, 1492-1776“, може да се открие следният пасаж:

„Те пристигали с кораби, носещи чернокожи африканци за продан като роби. Трафикът на роби бил кралски монопол, а евреите често бивали

²¹⁴ Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House, Inc. Vol. 14. Рафаел е редактор и на „Американска еврейска история“ (American Jewish History) - списанието на Американското еврейско историческо дружество към Университета „Брандайс“ в щата Масачузетс. - Б. а.

²¹⁵ Platt, Virginia B. (1975). *And Don't Forget the Guinea Voyage: The Slave Trade of Aaron Lopez of Newport*. William and Mary Quarterly. Vol. 32, # 4. - Б. а.

²¹⁶ Marcus, J. (1970). *The Colonial American Jew: 1492-1776*. Detroit, Michigan: Wayne State University Press. - Б. а.

²¹⁷ Marcus, J. (1974). *The Jew and the American Revolution*. Cincinnati, American Jewish Archives. 3/3. - Б. а.

назначавани като агента на Короната в тази търговия... [Те] били най-големите снабдители с провизии за корабите из целия Карибски регион, където корабният бизнес бил предимно еврейско занятие... Корабите не били притежавани само от евреи, но екипажите им били съставени изключително от евреи и плавали под командата на еврейски капитани“²¹⁸.

Мнозина еврейски автори отбелязват ролята на евреите в търговията с роби, като често се хвалят с тяхната откровеност в бизнеса.

„Западно-Индийската Компания, която монополизира вноса на роби от Африка, ги продавала на публични търгове срещу заплащане в брой. Оказало се обаче, че парите в брой били предимно в ръцете на евреи. Купувачите, които се появявали на търговете, почти винаги били евреи и поради това отсъствие на конкуренти те могли да купуват роби на ниски цени. От друга страна, при продажбите на роби на собствениците на плантации и на други купувачи нямало никаква конкуренция и повечето от тях купували на кредит, платим при следващата захарна реколта. Заради високите лихвени проценти често се реализирали печалби от 300 на сто спрямо цената при придобиването... Ако се случело датата, на такъв търг да се падне на еврейски празник, налагало се аукционът да бъде отложен. Така станало и в петък, 21 октомври 1644 г.“²¹⁹.

Макар и незащитимо според днешните морални стандарти, робството в Съединените щати обаче било многократно за предпочитане пред жестоките и убийствени условия на африканското робство. Най-голямата нехуманност на чернокожото робство всъщност е свързана с превозването до Америка. Някои автори казват, че между 10 и 15 на сто от черните роби измирали в теснотията и мръсотията на корабите. Ала след като евреите доминират търговията с роби още от древността, аз заключих, че не само чернокожите са страдали в онези нечовешки условия, ами и неизвестен брой бели хора от средиземноморския регион. Следва да се посочи също, че евреите са били не само основните роботърговци. Те притежавали далеч по-голям брой роби на глава от населението, отколкото неевреите.

„През целия осемнадесети и в началото на деветнадесети век евреите от Севера притежават чернокожи слуги; на Юг, пък малкото плантации, собственост на евреи, били обработвани чрез робски труд. През 1820 г. над 75 на сто от всички еврейски семейства в градовете Чарлстън, Ричмънд и Савана имали роби, заети като слуги в дома; а почти 40 на сто от всички еврейски домакинства в Съединените щати притежавали един или повече роби. От страна на евреите из Юга, където те винаги били числено

²¹⁸ Liebman S. B. (1982). *New World Jewry 1493-1825: Requiem for the forgotten*. KTAV, New York, стр. 170-183. (Либман е юрист, има научни степени по история на Латинска Америка и пише статии за американски еврейски исторически списания.) - Б. а.

²¹⁹ Wiznitzer, A. (1960). *Jews in Colonial Brazil*, стр. 72-3 [Бележка: Арнолд Ахарън Уизнитцър е педагог, роден в Австрия на 20 декември 1899 г. Става доктор по философия във Виенския университет през 1920 г., сетне доктор по еврейска литература в Американската еврейска богословска семинария и почетен професор-изследовател в Университета по юдаизъм в Лос Анджелис. Пише статии за исторически списания в Съединените щати и Бразилия, включително в „Списанието за еврейски обществени изследвания“ (The Journal of Jewish Social Studies) и има публикации за Американското еврейско историческо дружество. Бивш президент е на Бразилско-еврейския институт за исторически изследвания.]

превъзхождани най-малко със 100 към 1, нямало протести срещу робството като такова... Съвсем малко евреи из целите Съединени щати заставали срещу робството, третиращо хората като вещи, от морални позиции“²²⁰.

Като отчита факта, че под 10 на сто от колонистите притежавали роби, Маркърс разкрива, че е далеч по-вероятно отделните еврейски домакинства (той говори за близо 40 процента от тях) да са собственици на роби, отколкото гоите. Със своя относително висок брой из средиземноморския свят евреите са образували една несъразмерно голяма прослойка от робопритежатели в древния и в средновековния свят - точно както е било и из колониите. Вносът на роби в Америка е относително пресен исторически феномен, който продължава около 200 години. Но от времената преди Христос до африканската търговия през XVIII век повечето роби, притежавани и разменени от евреи, са били бели хора.

Когато узнах за еврейската роля в търговията с роби, стори ми се, че това със сигурност би могло да има принос към негодуванието спрямо евреите, изпитвано сред населението на техните нации-домакини. Да станат известни като най-големите виновници за търговията с роби, не е най-добрият публичен образ за евреите. И не е чудно, че завладените от тях медии избягваха този въпрос. Само на еврейски учени, които вярно отразяват еврейската история - предимно за еврейските читатели, е позволено да пътешестват из такива забранени исторически територии.

След първоначалните ми усилия в началото на седемдесетте години да изложа на показ по националната телевизия (в предаването *Black Perspectives on the News* на Пи Би Ес) еврейската роля в търговията с роби, организацията „*Нейшън ъф Ислам*“ (*Nation of Islam* - международна ислямистка организация, посветила се да разобличава ционизма - бел. ред.) също извърши обширно проучване на проблема. Техният отдел за исторически изследвания излезе с огромно количество документални материали по въпроса, които бяха публикувани в книгата, озаглавена „*Тайните взаимоотношения между чернокожи и евреи*“²²¹.

Днес обаче, ако просто повтори думите на прочути еврейски историци за еврейската роля в робството, човек става виновен в антисемитизъм. Чак, след като обществото взе да научава някои малко познати факти, запазени преди това само за еврейските учени, АКЖ намери за необходимо да отвърща с удар на такава „антисемитска“ пропаганда. Лигата и други еврейски организации отвърнаха, като изтикаха напред известен брой престижни еврейски учени, които обявиха публично, че еврейската роля в колониалната търговия с роби била „минимална“.

В Спилбърговия кинохит за търговията с роби от 1997 г. „Амистад“ трудно може да бъде открит и един евреин из целия филмов разказ. Макар че евреите господстват в търговията с роби в Нюпорт, Роуд Айленд, всички поробители във филма подозрително изглеждат като християни. Многобройните статии, които обсъждаха „Амистад“ и търговията с роби - включително в списанията „Тайм“ и „Нюзуик“, изневериха на своята специфика, за да отрекат главната роля на евреите в търговията с

²²⁰ Marcus, J. (1989). *United States Jewry, 1776-1985*. Detroit: Wayne State University Press, стр. 586. - Б. а.

²²¹ *The Secret Relationship between Blacks and Jews*. (1991). Prepared by the Historical Research Department of the Nation of Islam. Chicago, Illinois: Latimer Associates. - Б. а.

роби. И за съжаление на повечето от техните читатели не бе съобщено какво са писали по темата самите бележити еврейски историци още преди тя да стане неудобна.

Малцина ще прочетат словата от редактора на списанието на Американското еврейско историческо дружество: „Еврейските търговци играели основна роля в търговията с роби. Фактически във всички американски колонии, независимо дали френски (Мартиника), британски или холандски, еврейските търговци често доминирали. Това важало в не по-малка степен и за Североамериканския континент...“²²².

Филмът на Стивън Спилбърг за търговията с роби не споменава за преобладаващата роля на евреите в тази търговия в Нюпорт.

Бяло робство

Проституцията - или бялото робство, както подходящо я наричат, е друга институция древна, колкото цивилизацията. Още през античността светлата кожа на красавици и малки момчета от европейски произход носели допълнително по-високи доходи на заетите с най-бруталното от всички видове робства - сексуалното оскверняване на човешкото тяло. Принуждаването на безброй невинни да изпаднат в греха и болката на сексуалното падение е престъпление с неизмеримо големи размери.

Точно както господстват в организираната търговия с роби обаче, евреите доминират и проституцията. Първоначално тя се появява като естествено продължение

²²² Raphael, Marc. (1983). *Jews and Judaism in the United States: A Documentary History*. New York: Behrman House. - Б. а.

на робството, тъй като не била необходима никаква особена търговска находчивост, за да се прозре, че една жена или невръстно момче-роб могли да бъдат отдавани под наем за сексуални цели срещу заплащане. А русокосите европейски девойки можели да изсмукват високи цени от султаните сред по-мургавите нации.

От времената на наложниците при цар Давид до съвременните „мадам“ като Ксавиера Холандер и Хайди Флайс - евреите винаги са владели сексуалния бизнес. Самият Талмуд се занимава със сексуални „връзки“ от видовете, които той назовава „естествени или неестествени“, със сексуалните отношения между възрастни и невръстни момчета и момичета, с контактите със слугини, робини и блудници. В наши дни пък Фройд и неговите „академични“ колеги вкараха това извратено схващане за нашата природа в класните стаи и в домовете на Америка. С помощта на завладенията от евреите медии Фройд заяви право в лицето на западното общество, че половите и отделителните органи са най-важните фактори в живота, както и, че всеки мъж тайно желае да има сексуални връзки със собствената си майка.

Като се запознавах с историята на проституцията, прочетох за злостните измами, които евреите използвали в Централна Европа през XX век. Във времена на глад или икономически трудности добре облечени, умело говорещи евреи отивали в селските общини и казвали на родителите на привлекателни християнски девойки (тийнейджърки), че техните деца могат да имат по-добър живот в Америка, която изпитвала недостиг от работна ръка за домакинствата. Евреите заявявали на родителите, че не след дълго техните деца ще да могат да си изплатят разходите за пътуването им и да започнат нов живот в страната на свободата и изобилието. Независимо от болката при раздялата с децата си, понеже желаели най-доброто за дъщерите си, някои родители се съгласявали на подобно уреждане на нещата. Ала вместо да намерят един светъл нов живот, десетки хиляди свършвали в страдания из бордеите на Новия свят.

В своята книга „Проституция и предразсъдъци“ еврейският историк Едуард Бристоу пише за световната мрежа за проституция и ясно показва забележителната роля на евреите²²³. Не е трудно да се разбере реакцията на много източно- европейци спрямо еврейското заробване и опозоряване на десетки хиляди християнски момичета. Бристоу разкрива, че центърът на еврейската търговия с жени-гои от Полша и околните региони бил малък град, наречен Освиенцим, който германците, пък наричат Аушвиц. Дори само това простичко откровение може да доведе до по-голямо разбиране на периодично повтарящия се конфликт между евреи и гои.

Еврейското господство в бялото робство обаче продължава. Всъщност сега то е в далеч по-големи мащаби, отколкото по-рано в историята. Новоорлеанският „Таймс Пикаюн“ от 11 януари 1998 г. отпечата статия, озаглавена „Търговците на роби примамват славянски жени“. Тя (както е написана от Майкъл Спектър и е разпространена от ръководената от евреи новинарска служба на „Ню Йорк Таймс“) удостоверява извършваните от евреи сделки с бели робини - и то в огромни мащаби. Материалът започва с горчивия разказ за това как красиво русокосо украинско момиче, надяващо се да избяга от мизерията и отчаянието на своя провинциален живот, отговорило на обява в някакъв малък вестник в родното ѝ градче, обещаваща работа и възможности в странство. А накрая приключило като робиня в Израел.

²²³ Bristow, E. (1983). *Prostitution and Prejudice*. New York: Schocken Books; Bristow, E. (1986). *Studies in Contemporary Jewry*, II. Bloomington, Indiana: Indiana University Press, p. 310. - Б, а.

„Тя била на 21, самоуверена и доволна, че се измъква от Украйна. Израел предлагал един нов свят и за седмица или две всичко изглеждало възможно. Сетне обаче, една заран, тя била отведена в някакъв бордей, където нейният бос изгорил паспорта ѝ пред нейните собствени очи.

„Аз те притежавам“, спомня си думите му момичето. „Ти си моя собственост и ще работиш, докато не си изработиш и спечелиш за обратния път. Не се опитвай да напуснеш. Нямаш никакви документи и не говориш иврит. Ще бъдеш арестувана и депортирана. Тогава пак ще те пипнем и ще те доведем обратно тук“²²⁴.

В Израел правителството не прави почти нищо, за да сложи край на тази брутална система на робство - освен дето депортира малък процент от момичетата, които биват залавяни без имиграционни документи. Близко 1 500 украинки са били депортирани от Израел през последните три години (до излизането на статията - бел. ред.). Картите са подредени така, че гоите винаги да губят, а робопритежателите да се облагодетелстват. Ако жените подадат оплакване срещу робопритежателя, те трябва да останат в затвора, докато се проведе процес. Спектър цитира една директорка на затвор в Неве Тирца, която споделила, че не познава дори едно единствено момиче, което да е избрало да свидетелства против своите израелски робопритежатели. Пък и поробителят на бели жени е ревностно защитаван от израелската система, докато жертвите биват наказвани.

„Жените, които работят там, както почти всички проститутки в Израел, са рускини, а босът им не е.

„Израелците обичат руски момичета“, казва Яков Голан... „Те са руси, добре изглеждащи и различни от нас“, уточнява той, като се кикоти“²²⁵.

Разбира се, Израел не е единственото направление за източноевропейските жени. Еврейските банди в Русия имат здрави връзки с еврейски синдикати на организираната престъпност по целия свят. Според украинското Министерство на вътрешните работи е установено, че през последното десетилетие 400 000 жени под трийсетгодишна възраст са подмамани извън Украйна, а тя е само една от бившите съветски републики. Спектър цитира Международната организация за миграция, по чийто данни 500 000 жени от Източния блок годишно биват прехвърляни в Западна Европа и по света. Това е една неимоверно голяма трагедия, която почти не намира отражение в печата.

Списание „Моумънт“ - „Списание за еврейска култура и мнение“, помести на страница 44 в броя си от април 1988 г. статия под заглавие „Проститутки в светите земи“. В нея процъфтяващата проституция се обсъжда като „национална институция“ чрез примера с едно русокосо руско момиче. В материала се говори и за клиентите, сред които имало дори равини, които отивали до публичните домове на велосипеди.

„Сериозна част от клиентите - или „джон“-овете, както е на жаргон - са крайно религиозни евреи, вярващи мъже, чиито живот е напътстван от халаката (религиозния закон), който им нарежда кога могат да правят секс с жените си и кога - не. Така в четвъртъчните следобеди (вечерта за

²²⁴ Specter, M. (1998). *Slave-traders Lure Slavic Women*. Times Picayune. New York Times News Service. January 11. - Б. а.

²²⁵ Пак там, Specter, M. (1998). *Slave-traders...* - Б. а.

развлечения на момчетата в Израел) препълнени автобуси пътуват от Йерусалим, Хайфа и места извън Тел Авив, за да отведат пасажерите за няколко прекрасни мига в салоните за масажи, зад пясъчните дюни или в тесните улички. Сред клиентите има счетоводители, юристи, полицаи и политици. „Целият спектър на израелското общество поддържа проститутките в действие.“ Това твърди детективът Шакар, един циничен ветеран от отдела за борба с порока в Тел Авив... Тел Барух е толкова абсурден, но и толкова типично израелски“²²⁶.

Статията продължава, като безсрамно описва момчетата, които били предимно източноевропейски гои, наред с неколцина палестинки - като фактически робини, предлагани на търгове за роби.

„Щом веднъж момчетата пристигнат в Израел, поемат ги престъпните босове. Обикновено отвеждат момчетата в „аукционни къщи“, където собствениците на различни салони за масажи могат да наддават при представянето им - всеки предлага цена и онзи, който е посочил най-високата, получава девойката... На практика момчетата са робини“²²⁷.

Нататък в статията се отбелязва, че повечето проститутки в Израел - особено онези от арабски произход, се сблъскали с физическо малтретиране от страна на евреите, които ги пердашли и измъчвали, като израз на техния „расово-националистически плам“.

„...установяват, че еврейските им клиенти отиват при тях след някой палестински терористичен акт, за да ударят клеймото на своето собствено сексуално отмъщение, свързано с расово-националистическия им плам... И те го правят с яд и омраза“²²⁸.

Като разглежда проблема с подправените документи, използвани за контрабандното вкарване на момчетата в Израел, Спектър отбелязва, че с тях често ги снабдявали „стари еврейки в Украйна“. И въпреки всичко изнесено, авторът обикновено назовава еврейските участници в този интернационален кръг за бели робини „руски престъпни банди“ или „Руската мафия“. Защото би било зле за еврейските връзки с обществеността, ако „Таймс Пикаюн“ пусне статия, озаглавена „Еврейски търговци на роби примамват славянски жени“.

Еврейските автори, които пишат за антисемитизма, никога обаче не споменават еврейското господство в търговията с роби или в проституцията през вековете. Те никога не посочват и че подобни еврейски занимания съвсем разбираемо могат да доведат до неблагоприятно отношение спрямо евреите.

Представяте ли си реакцията на медиите по света, в случай че гои заробваха стотици или хиляди еврейски момчета, като ги изправяха върху подиума за търгове и ги подлагаша на неописуеми насилия и бруталност? Представяте ли си гнева, който щеше да екне от еврейски медии? В този случай обаче, при милионите християнски

²²⁶ Katz, Samuel M. (1998). *Hookers in the Holy Land*. Moment. April, стр. 45-78. - Б. а.

²²⁷ Пак там, Katz, Samuel M. (1998). *Hookers in...*

²²⁸ Пак там.

момичета, станали жертви на еврейски престъпници, не съществува никакво морално основание за връжа - нито един интернационален повод за разтръбяване от страна на знаменитости и политици.

След моята дискусия по тези проблеми по националната програма на телевизия „Пи Би Ес“ атаките срещу мен като „антисемит“ станаха още по-остри. Когато като младеж прочетох за робството в Юга, сърцето ми се сви тъй силно при разказите за жестокости и страдания, че се почувствах виновен. Но щом узнах истината за търговията с роби, аз забелязах, че същите еврейски автори, издатели и продуценти, които бяха насадили у мен усещането за вина, никога, ама нито веднъж не стигнаха до мисълта, че евреите имат „колективна вина“ за практикуваната от тях в продължение на 2000 години търговия с човешка плът.

Както изглежда според новия морал на еврейския печат, да се научи за експлоатацията на чернокожите от белите е „история“, но да се узнае за еврейската експлоатация - както на белите, така и на черните, това вече се нарича „омраза“.

Предателство

Исторически погледнато, освен лихвар, другото най-масово свързвано с евреите понятие е бирник (събирач на данъци). Съществуват множество примери от древността до XX век за това как евреи са били основен инструмент, използван от управляващите при събирането на държавните приходи. Еврейският историк Йосиф Флавий в своето произведение „Юдейските древности“ (познато още като „Юдейската археология“ - бел. ред.) разказва историята на един еврейски бирник на име Йосиф в двора на Птоломеите, който бил толкова безскрупулен и умел при събирането на налозите, че предложил двойно по-голяма сума от всички останали кандидати за правото да събират данъци²²⁹. По онова време владетелите често приемали оферти от бирниците и онзи, който предложил най-високата цифра, получавал назначението, като можел да запази за себе си всичко, каквото успее да събере над обещаното пред владетеля.

Успехът на Йосиф в немалка степен се дължал на факта, че убивал онези, които отказвали да платят поисканото от него и конфискувал имуществото им. Описвайки постиженията му, Йосиф Флавий посочва как бирникът „разсъблече Сирия до голо“. Въпреки това авторът не показва никакви задръжки в своите хвалби: „Йосиф бе добър човек и много великодушен; и той изведе евреите от състоянието на бедност и безчестие до по-великолепно съществуване.“

Владетелите на мултикултурни империи често използвали евреи като администратори, понеже управляващите били наясно, че няма да изпитват никаква лоялност към гойското население в земите, където живеят. Те ставали отлични бирници, тъй като имали чудесен финансов усет и притежавали необходимата за всички добри бирници отличителна черта - малко съчувствие към данъкоплатеца.

В мюсюлманския свят практиката за използване на евреи, като окупационна администрация може да бъде отбелязана при арабското завладяване и управление на Испания от VIII до XI век, при управлението на Фатимидите в Тунис през X век, при

²²⁹ Josephus, F. (1989). *The Works of Josephus, Antiquities of the Jews*. Complete and unabridged, trans., W. Whiston. Peabody, Massachusetts: Hendrickson Publishers. (12:224) - Б. а.

окупацията на Мароко от Меринидите между XIII и XV век, по време на монголското владичество в Ирак и по време на Отоманската империя през XVI век. Тази практика продължи дори през XX век - например в Мароко, където французите използваша евреи в същата роля, за да потискат мюсюлманите; из сателитните на Съветския съюз държави от Източна Европа след края на Втората световна война; че дори и при необузданата власт на крал Фейсал в Ирак.

Едно от най-повтаряните обвинения, които антисемитите отправят, е това, че докато запазват лоялност към своите собствени осъзнати групови интереси, евреите през цялата история предават своите нации-домакини по време на война, окупация или затруднения. Византийската история ни поднася един пример за безпощаден конфликт между евреите и техните домакини във военно време.

Константинопол - история на двойно предателство

- Еврейските автори Гедалия Алон и Михаел Ави-Йона посочват как византийските власти пророчески се опасявали, че техните евреи ще помагат на персийските нашественици. Те били прави също така да се страхуват, че евреите ще помогнат и на мюсюлманските армии²³⁰.

- Голям брой евреи били избити, след като бил разкрит еврейски заговор за предаване на някакъв град на персите²³¹.

- В началото на VII век евреите застанали на страната на персийските нашественици и влизайки в тайно съглашение със самаританите, избили 100 000 християни²³².

- Когато християните византийци си възвърнали града, евреите били покръстени насилствено.

- Евреите подкрепят арабите, когато последните завладели региона през 636-640 г.²³³.

- През XII век византийските евреи подкрепили нахлуващите армии на селджукските турци.

- През XIV век те подкрепят нашествието на отоманските турци - и окончателното завладяване на Константинопол става през еврейския квартал с активното съдействие на евреите.

- В знак на благодарност за тяхната подкрепа султанът налага еврейско икономическо господство над своите християнски поданици и евреи от цялата диаспора имигрират в региона²³⁴.

²³⁰ Alon, G. (1989). *The Jews of Their Land in the Talmudic Age (70- 640 C. E.)*. Trans. G. Levi from Hebrew. Cambridge: Harvard University Press (Originally published in 1980, 1984 by the Magnes Press, Hebrew University, Jerusalem) стр. 16. Avi-Yonah, M. (1976). *The Jews under Roman and Byzantine Rule: A Political History of Palestine from Bar Kokhba War to the Arab Conquest*. Jerusalem: The Magnes Press, reprinted 1984. стр. 261. - Б. а.

²³¹ Parkes, J. (1934). *The Conflict of the Church and the Synagogue: A Study of the Origins of Antisemitism*. London: The Soncino Press, стр. 263, 257-258. - Б. а.

²³² Grant, M. (1973). *The Jews in the Roman World*. New York: Charles Scribner's Sons. стр. 288. - Б. а.

²³³ Jones, A. H. M. (1964). *The Later Roman Empire 284-602: A Social Economic and Administrative Survey*, 2 vols. Norman, Oklahoma: University of Oklahoma Press, p. 950. - Б. а.

Съществуват множество свидетелства за това как евреите са подкрепили покоряването на Испания от сарацините и са служили като сурови и безмилостни администратори на репресивното окупационно мюсюлманско правителство²³⁵.

След Втората световна война евреите стават най-изтъкнатите управници и ръководители на тайната полиция при бруталните режими, наложени от Съветския съюз из Източна Европа. В своята книга от 1981 г. „Въстание“ Дейвид Ървинг посочва как евреите дотолкова са доминирали в тайната полиция, която изтезавала и избила стотици хиляди в контролираната от Съветите Унгария, че „антисемитизмът“ бил един от мотивите на антикомунистическото въстание²³⁶. Е, като се има предвид еврейското участие в най-зловещия аспект на комунизма, не бива да е чудно, че източноевропейците са най-много „антисемитски“ настроени.

В самата Русия комунистите евреи представляват силата, лишила руснаците от тяхно собствено управление - онази, която съставлява ръководството на смъртоносния КГБ и която убива руското царско семейство, включително и децата. Америка пък преживя едно от най-позорните предателства в анализите на нейната история, когато Джулиъс и Етел Розенберг и техните еврейски съучастници в конспирацията откраднаха тайните на американската атомна бомба и ги предадоха на Съветите. По време на Виетнамската война доминираната от евреи Нова левица предвождаше провиетконговските демонстрации, докато американските момчета загиваха от куршумите и бомбите на Виет Конг. Двама от най-прочутите дейци на подривните организации, работили против интересите на страната ни, бяха Аби Хофман и Джери Рубин. Еврейски шпиони в полза на Израел като Джонатан Полард откъднаха някои от най-строгото охраняваните американски тайни.

Навярно обаче най-класическият пример за тяхната роля като администратори и експлоататори при един потиснически режим се намира в собствените им хроники за историята на тяхното пребиваване в древния Египет.

Историята на Йосиф

Всяко дете, посещаващо неделно училище, е запознато с библейския разказ за Йосиф - с неговото „палто от много цветове“ и предателството на братята му, с

²³⁴ Shaw, S. J. (1991). *The Jews of the Ottoman Empire and the Turkish Republic*. New York: New York University Press, p. 25, p. 26, p. 77. - Б. а.

²³⁵ Amador de los Rios, R. (1875-1876). *Historia Social, Politico y Religiousa de los Judios de Espana y Portugal*. Madrid. Vol. I.; Ballesteros y Beretta, A. (1918-1936). *Historia de Espana y Su Injluencia en la Historia Universal*. Barcelona. Vol. II; Castro, A. (1954). *The Structure of Spanish history*. Trans. E. L. King. Princeton, New Jersey: Princeton University Press; Stillman, N. A. (1979). *The Jews of Arab Lands: A History and Source Book*. Philadelphia: The Jewish Publication Society of America. - Б. а.

²³⁶ Irving, D. (1981). *Uprising!*, London: Hodder and Stoughton. - Б. а.

неговото заробване и последвалото го изкачване до голяма власт в Египет. Когато бях в колежа, един приятел ми препоръча да прочета историята за Йосиф и египетското временно пребиваване на израилтяните в светлината на новите ми схващания за историческото еврейско поведение. Затова аз взех своята Библия, разгърнах страниците в края на „Битие“ и в началото на „Изход“, и след като ги изчетох и помислих върху прочетеното, най-сетне разбрах защо Господ толкова често е раздражан от „избрания народ“.

„Битие“ ни представя Йосиф на седемнайсетгодишна възраст, как издава на баща си Яков прегрешенията на своите братя. И Яков е тъй запленил от него, че му дава многоцветно палто, което обаче предизвиква завист у двама от неговите братя. Освен това братята му са отвратени от самохвалствата на Йосиф във връзка с неговите сънища за бъдещото му превъзходство. В един от сънищата си Йосиф разказва как се намирал на полето да връзва снопи и как снопът му се изправил, докато снопите на братята му, които стояли наоколо, се поклонили пред неговия. Скоро след това той споделя друг свой сън, в който слънцето, месечината и единайсет звезди му се покланят. Дори Яков смъмря Йосиф заради този недопустимо горделив разказ. Братята му пък го намразват дотам, че решават да го погубят, като го хвърлят в изоставен кладенец. Обаче, когато зърват един арабски керван, поел към Египет, те решават вместо това да продадат брат си в робство. Така Йосиф бил отведен в Египет и най-накрая продаден на Потифар - началника на фараоновата стража.

Сладкодумният език и финансовият талант на Йосиф обаче довеждат до неговото издигане като надзирател на цялото домакинство. Потифар му се доверява във всичко. Един ден, докато господарят бил далеч, жена му се разпишява, че Йосиф се опитва да я изнасили. И когато другите слуги пристигат тичешком, намират дрехите му изоставени като при бягство. Йосиф настоява, че сам той е бил жертва на опит за изнасилване, но разгневеният Потифар все пак го хвърля в затвора.

И отново, като използва своя ум и дарба, Йосиф се издига до главен довереник на затворниците като практически той управлява, а освен това държи всички затворници под контрол. Неколцина от прислужниците на фараона също били зад решетките. Без съмнение, тъкмо от тях Йосиф научава всички клюки и случки в двореца на владетеля. Двама от слугите на фараона - иконом и хлебар, получават съновидения, които Йосиф изкусно разтълкува. Накрая икономът е възстановен на работа и след като фараонът сънува смущаващ сън, онзи му разказва за Йосифовите способности. Отведен пред фараона, Йосиф тълкува знаменития сън за седемте тлъсти и седемте кльощави крави. Интелигентно, с разбиране за цикличната природа на благополучието и глада, той казва на владетеля, че ще има седем добри години и седем лоши. Сетне му предлага да назначи човек „разумен и мъдър, и да го постави над Египетската земя“. Тогава фараонът прави Йосиф най-овластения човек в Египет след себе си и му дава правото да събира реколтите.

През следващите няколко години Йосиф прибра от египетските селяни огромни количества зърно и се самопровъзгласява за „господар на Египет“ и „управник на Египет“, като действа от името на фараона. А щом най-сетне сушата и гладът настъпват, Йосиф измисля план за увеличаване на собствените си и тези на фараона богатство и власт. Така, когато гладуващите египтяни призовават фараона да им върне част от зърното, което са депозирали през годините, онзи им казва да идат и поговорят с Йосиф. От своя страна той, пък им обяснява, че трябва да плащат за зърното и

„събира всичкото сребро, колкото имаше в Египетската и Ханаанската земя“. Щом парите стават кът, настъпва страхотна криза. Ето някои от най-внушителните стихове (от Библията, „Битие“, 47:15-21 - бел. ред.):

15. Привърши се среброто в Египетската и в Ханаанската земя. Тогава всички египтяни дойдоха при Йосифа и казваха: дай ни хляб; защо да умираме пред тебе, задето ни се свърши среброто?

16. Йосиф отговори: докарвайте добитъка си, и ще ви давам (хляб) срещу добитъка ви, щом сте свършили среброто си.

17. И докарваха добитъка си при Йосифа, а Йосиф им даваше жито срещу коне, срещу стада от дребен и едър добитък, и срещу осли; и им доставяше хляб през оная година срещу всичкия им добитък.

18. И премина тая година; и на втората година дойдоха при него и му рекоха: няма да скрием от нашия господар, че среброто се свърши, и добитъкът принадлежи на нашия господар; нищо вече не ни остана за пред господаря ни, освен телата ни и земите ни;

19. Защо да гинем пред твоите очи, и ние и земите ни? Купи нас и земите ни срещу жито, и ще бъдем със земите си роби на фараона, а ти ни дай семе, за да останем живи и да не умрем, та и земята ни да не запустее.

20. Тогава Йосиф прекупи цялата Египетска земя за фараона, тъй като всички египтяни продадоха нивите си, понеже гладът ги притискаше. И земята стана имот на фараона.

21. И пороби той народа от единия край на Египет до другия.

Ето, значи, как Йосиф първо отнема парите на свободните египтяни, сетне всичките им домашни животни, след това техните домове и земи, а накрая ги връща в новопридобитата от фараона територия като роби, длъжни да дават 20 процента от реколтата си на владетеля. Фараонът е във възторг от тази подредба на нещата, понеже хазната му прелива, а пък Йосиф е отнел всичката земя от народа и го е заставил да се труди върху нея като изполичар. По същото време, когато египтяните биват сполетени от това нещастие, Йосиф праща да повикат и докарва всички израилтяни в Египет. „Битие“ изяснява напълно как той дава на израилтяните торби със злато и храна, за „да ядат от тлъстината на тая земя“.

45:18. И вземете баща си и семействата си и дойдете при мене; аз ще ви дам най-доброто (място) в Египетската земя, и вие ще ядете тлъстината на тая земя.

47:6. Египетската земя е пред тебе; засели баща си и братята си на най-доброто място в страната; нека живеят в земя Гесем; и ако знаеш, че между тях има способни люде, постави ги нагледници над моя добитък.

47:13. А жито нямаше по цялата земя, защото гладът се бе усилил твърде много, та изнемогия от глад Египетската земя, както и Ханаанската земя.

47:27. А Израил живееше в Египетската земя, в земя Гесем, която владееха те, и се плодяха, и твърде се умножиха.

Човек може да си представи какво са си мислели египтяните за Йосиф, отнел цялата им земя и имущество и превърнал ги в роби, докато чужденците израилтяни получавали злато, изобилие от храна и най-добрата земя в цял Египет. Египтяните били изградили велика цивилизация с великолепни художествени и културни достижения, с напреднала математика, инженерни науки, архитектура, астрономия и селско стопанство. Те били построили и най-дълготрайните архитектурни творби на света - пирамидите. Как ли са допуснали да попаднат под абсолютната власт на това чуждо племе?

Според „Битие“ и „Изход“ това положение продължило доста дълго, като се намежда, че по онова време израилтяните били привилегированите управници на Египет. Фараонът можел да разчита на тях, след като не изпитвал никаква лоялност към местната аристокрация и търговската класа в Египет, пък и те изглежда му вършели работа, като насочвали гнева на народа по-скоро срещу евреите, отколкото против самия владетел. Във всеки случай накрая числеността на евреите, тяхната политическа и икономическа власт нараснали дотолкова, че дори семейството на владетеля се почувствало застрашено - един пример, който се повтаря често в еврейската история. Обърнете сега внимание на следните откъси от „Изход“:

1:7. И синовете Израилеви се разплодиха и намножиха, нараснаха и се усилиха извънредно, тъй че оная земя се напълни от тях.

1.8. И възцари се в Египет нов цар, който не знаеше Йосифа.

1:9. И рече той на народа си: ето, родът на синовете Израилеви е многоброен и по-силен от нас:

1:10. Да измъдруваме нещо против тях, за да се размножават; инак, кога се случи война, ще се съединят и те с нашите неприятели, ще се въоръжат против нас, и ще излязат из (нашата) земя.

Египетският фараон обаче не бил последният, който се стремил да изгони евреите от земята си. Ето частичен списък за прогонванията на евреи от европейски кралства (по години):

Майнц, 1012	Лион, 1420	Литва, 1495	Генуа, 1550
Франция, 1182	Кьолн, 1424	Португалия, 1496	Бавария, 1551
Горна Бавария, 1276	Майнц, 1438	Неапол, 1496	Прага, 1557
Англия, 1290	Аугсбург, 1439	Навара, 1498	Папска държава, 1569
Франция, 1306	Горна Бавария, 1442	Нюрнберг, 1498	Унгария, 1582
Франция, 1332	Холандия, 1444	Бранденбург, 1510	Хамбург, 1649
Саксония, 1349	Бранденбург, 1446	Прусия, 1510	Виена, 1669
Унгария, 1360	Майнц, 1462	Генуа, 1515	Словакия, 1744
Белгия, 1370	Майнц, 1483	Неапол, 1533	Моравия, 1744
Словакия, 1380	Варшава, 1483	Италия, 1540	Бохемия, 1744
Франция, 1394	Испания, 1492	Неапол, 1541	Москва, 1891
Австрия, 1420	Италия, 1492	Прага, 1541	

Ционисткият лидер Хаим Вайцман написа следното за честите враждебни реакции спрямо еврейското присъствие:

„Щом броят на евреите в някоя страна достигне точката на насищане, съответната държава реагира срещу тях... [Тази] реакция... не може да бъде разглеждана като антисемитизъм, в обикновения или вулгарния смисъл на думата; тя е всеобщо прието обществено и икономическо отношение, съпътстващо еврейската имиграция и ние не сме в състояние да се отърсим от нея“²³⁷.

Съгласно разпространената еврейска версия на историята, във всички случаи гоите са виновни за конфликтите. След като толерантно позволяват на еврейските имигранти да се заселят сред тях, гоите биват обвинявани в безпричинна омраза към евреите, които са изобразявани като безукорни творци на икономически и обществени облаги.

Когато прочетох за враждебността спрямо евреите на множество различни места и при разни исторически обстоятелства, стори ми се, че това е аналогично на някой, обвинен в доста изнасилвания из много различни държави в течение на доста години. Човекът винаги твърди, че е невинен, а множеството му присъди за изнасилване са резултат от безпричинната „омраза“, която жертвите изпитват към него.

Един прозорлив автор - Джоузеф Собран, добре се изрази, когато предположи, че понятието „антисемит“ вече не означавало някой, който не харесва евреите, ами такъв, когото евреите не харесват.

Еврейското схващане за антисемитизма

Като продължих да чета, аз открих онова, което еврейските учени вярват, че е причината за конфликта между евреи и гои. Ако човек се зарови назад в страниците на „Битие“, предшестващи историята за Йосиф, стига до удивителния разказ за Исак и Ребека и техните двама сина Исав и Яков. Еврейската вяра заявява, че тези двама сина представлявали две различни нации - на евреи и на гои.

Ето откъси от глава 25 на „Битие“:

23. Господ ѝ рече: две племена са в утробата ти, и два различни народа ще произлязат от твоята утроба; единият народ ще стане по-силен от другия, и по-големият ще служи на по-малкия.

25. Първото излезе червено, цяло космато като кожа; и го нарекоха с име Исав.

26. Подир излезе брат му, като се държеше с ръка за петата на Исава; и го нарекоха с име Иаков...

27. Децата пораснаха; Исав стана човек, изкусен на лов, полски човек; а Иаков - човек кротък и живееше в шатри.

²³⁷ Weizmann, C. (1949). *Trial and Error: The Autobiography of Chaim Weizmann*. New York: Harper and Brothers, стр. 90. - Б. а.

28. Исаак обичаше Исава, защото неговият дивеч му се услаждаше; а Ребека обичаше Иакова.

29. ... а Исав дойде от полето уморен.

30. И рече Исав на Иакова: дай ми да ям от червеното, от това червено, защото съм уморен. Затова му и дадоха прякор Едом (на червения глинен съд).

31. Но Иаков отговори (на Исава): продай ми, пък ти още сега първородството си.

32. А Исав рече: ето, умирам; защо ми е това първородство?

33. Иаков (му) каза: закълни ми се още сега. Той му се закле и (Исав) продаде първородството си на Иакова.

Добронравният и предан Исав все пак остава любимец на Исаак. Остарял и незрящ, бащата повиква сина си и го моли да отиде на лов и да му донесе малко еленско месо, като му казва, че щом го стори, ще му даде благословията си. Чувайки това, Ребека прави заговор с Яков, като го кара да се престори, че е Исав и да занесе овнешко месо, приготвено така, че на вкус да изглежда като еленско. И Яков се преоблича тъй, че на пипане и мирис да прилича на Исав. Сетне ляга до баща си и се представя като първородния син.

Е, в края на краищата, посредством тази измама той получава бащината благословия.

19. Иаков рече на баща си: аз съм Исав, твоят първороден син; направих, както ти ми рече; стани, седни и яж от лова ми, та да ме благослови душата ти.

21. И рече Исаак на Макова: приближи се (до мене), сине мой, да те попирам, дали си ти син ми Исав, или не.

22. Иаков се приближи до баща си Исаака; той го попира и рече: гласът - глас Иаковов, а ръцете - ръце Исавови.

24. ... и рече: ти ли си син ми Исав? Той отговори: аз съм.

29. ... народи да ти слугуват, и племена да ти се поклонят; да бъдеш господар над братята си, и да ти се поклонят синовете на майка ти; които те кълнат - да бъдат проклети; които те благославят - да бъдат благословени!“

Като се връща от лов с еленското месо, Исав открива, че неговият брат е излъгал баща му и чрез измама му е отнел благословията.

33. И разтрепери се Исаак твърде много и рече: а кой беше онзи, който (ми) улови лов, донесе ми, и аз ядох от всичко, преди да дойдеш ти, и го благослових? Той и ще бъде благословен.

34. Исав, като изслуша думите на баща си (Исаака), дигна висок и твърде жаловит вик и каза на баща си: татко, благослови и мене!

35. Но той (му) отговори: брат ти дойде с хитрост и взе твоята благословия.

36. И рече (Исав): дали не затова му е дадено име Иаков, та вече два пъти ме спъва? Той взе първородството ми, а ето, сега ми взе и благословията. И пак рече (Исав на баща си): нима ти не си оставил (и) за мене благословия?

37. Исаак отговори на Исава: ето, аз го поставих господар над тебе, и всичките му братя направих нему слуги; обдарих го с жито и вино; какво да сторя, пък за тебе, сине мой?

38. ... И (понеже Исаак мълчеше) Исав издигна глас и заплака.

39. И отговори баща му Исаак и му рече: ето, ти ще живееш от тлъстината на земята и от росата небесна отгоре;

40. Ти ще живееш с мечи си и ще служиш на братя си; но ще дойде време, когато ще се възпротивиш и ще свалиш игото му (на Яков) от врата си.

Яков и Исав се сдобряват 22 години по-късно, но съгласно еврейския коментар наследниците на Исав станали неверници едомити, докато тези на Яков станали евреи. По-късно еврейски учени определят римляните като едомити, а терминът „Исав“ става синоним на европейци и на всички неверници-гои. Сказанието за Яков и Исав, пък е алегория за евреите и гоите, с която юдейската религия все още се идентифицира. Намеци за Исав се съдържат в популярната книга на Рафаел Патая „Еврейското съзнание“ и в стотици други еврейски творби²³⁸.

Прочутият автор на идиш Шолем Алейхем (издаван у нас преди 9 септември 1944 г. като Шалом Алейкум - бел. ред.) пише в своята автобиография за един суров руски лодкар:

„Исав! Само гой е в състояние да бачка така, не и евреин. Библията казва за Исав „ще слугуваш на братя си“. Добре, че произхождам от Яков, а не от Исав“²³⁹.

Известният еврейски интелектуалец Сидни Хук си припомня как разпитвал своя учител евреин относно несправедливостта в постъпката на Яков спрямо Исав. Той цитира равина си, който заявил: „Що за въпрос е това? Исав е бил животно“²⁴⁰.

Яков, който бил преименуван на „Израил“, е смятан за баща на еврейския народ. Исав пък го разглежда като предтеча на неверниците-гои. Тъй като евреите обаче предполагат, че те никога нямат вина за антисемитизма, насаден у гоите, същите възприемат ненавистта на Исав към Яков за наченка на антисемитизма изобщо.

Една проповед на равина Лиън Спиц, цитирана в изданието „Америкън Хиброу“, илюстрира дълбините на омраза към Исав и неговите наследници, която повечето евреи допитват:

²³⁸ Patai, R. (1977). *The Jewish Mind*. New York: Scribners, p. 234. - Б. а.

²³⁹ Aleichem, S. (1937). *Funem Yarid*. New York. - Б. а.

²⁴⁰ Hook, S. (1989). *On Being a Jew. Commentary*. Vol. 88, # 4. October 29. - Б. а.

„Нека Исав хленчи и вие, и издига протест към цивилизования свят и нека Яков му тегли един як пердах. Антисемитът... разбира само един език и в отношенията с него трябва да използваме собствените му оръжия. На Пурим евреите защитаваха собствения си живот. Американските евреи също че трябва да нагрябят здраво нашите днешни антисемити. Трябва да натъпчем затворите си с гангстери антисемити. Трябва да напълним лудниците с лунатици антисемити. Трябва да се сражаваме с всеки чужденец, мразещ евреите. Трябва постоянно да тормозим и преследваме до последната степен на закона нашите юдеомразци. Трябва да унижаваме и опозоряваме до такава степен антисемитските ни хулигани, че никой да не желае или да не смее да стане техен спътник“²⁴¹.

Когато разбрах, че Яков и Исав са типично еврейска алегория за вечния конфликт между евреи и гои от еврейска гледна точка, аз проумях, че и гоите трябва също да се учат от нея. Нима фактът, че Исав работел усърдно на полето, докато Яков се криел в шатрите на сянка не е символичен за историята на евреите и гоите? Това напълно съвпада с наследената любов на европейците към природата, към откритите пространства и земята - и с любовта на евреите към градския живот.

Нима дори, като четат изложенията, написани от благосклонни към наследниците на Яков автори, честните личности не намират сълзите и гнева на Исав за справедливи? Безукорен и невинен ли е Яков, или измаменият е бил Исав? Исканият „фунт плът“ Шайлок от шекспировата пиеса „Венецианският търговец“ символизира алчността и коравосърдечността в не по-малка степен, отколкото Яков, изнудил своя болен брат с нужната храна, за да му отнеме първородното право. А като допълнение, нека си представим Яков, предрешил се като Исав, за да измами и двамата - и своя баща, и брат си. Нима това приемат за справедливост еврейските учени? „Омраза“ и „антисемитизъм“ ли е гневът на Исав? И нима е антисемитско да се отбележи как Израел на свой ред е открил най-ранните си корени във фалшификацията, предателството и измамата - пък и как се хвали с тях?

Навярно Исак е бил пророк, когато е рекъл, че Исав ще слугува на брат си, докато не си възвърне властта (пълната власт над земята, в която живее) и по този начин сваля „игото на Яков от врата си“. Въпреки че филосемитският вариант на историята представлява една дълга приказка за еврейското злочестие в ръцете на гоите, със сигурност наследниците на Яков не са единствените страдалци.

Деца на Исав загубиха неизброими милиарди от наследниците на Яков чрез лихварството, измамите и организираната престъпност. Милиони гои изстрадаха мъчително робство, деградация и смърт в лапите на еврейските господари на търговията с роби и проституцията. Сълзите на Исав се лееха заради милионите избити от ръцете на еврейските болшевици християни в Източна и Централна Европа. Те се ляха заради милионите войници и цивилни, загинали в братоубийствените световни войни, до голяма степен насърчени и разпалени от еврейската власт.

Ако сказанието за Яков и Исав е онова, което еврейският равинат твърди - история за произхода на евреите и гоите, - то е и разказ за еврейската измама спрямо онези, които те смятат за гои. Обаче на тази измама трябва да се сложи край. А ако тя

²⁴¹ Spitz, L. (1946). *Sermon by rabbi Leon Spitz*. American Hebrew. March 1. - Б. а.

продължи, ще бъде само въпрос на време, докато гневът на Исав пламне отново така, както е ставало хиляди пъти, откак „синовете на Яков“ за първи път са нахълтали в нашите земи.

Разумните и интелигентните евреи трябва да осъзнаят, че точно както евреите се оплакват от гоите, и гоите имат съвсем реални оплаквания срещу евреите. И тези евреи следва да предприемат доблестни действия за уталожване на еврейското превъзходство и на разрушителното антигойство. Те притежават мощта на медиите и упражняват огромно влияние върху властта - съвсем достатъчно, за да бъде разчупен цикъла на еврейското превъзходство и антисемитизма. Ние не призоваваме евреите да пожертват своята идентичност и наследство. В действителност ние разбираме техния естествен порив да опазят своето културно и генетично наследство, обаче настояваме и те да припознаят валидността на същите фундаментални права за народите, сред които живеят.

Например колко лицемерно е от тяхна страна да постигнат забраната на коледните песнички в нашите обществени училища, докато в същото време настоятелно дирят подкрепа за една изцяло юдейска религия и култура в Израел - и това се финансира с доларите, натрупани от данъците на американските християни! Те агитират за отваряне границите на Америка за измета на Третия свят, докато полагат усилия да превеждат пари от данъците на американците за една нация, която не допуска влизането на имигранти в нея, щом нямат еврейска кръв, като дори отхвърля правото на завръщане за онези, които са родени там и чиито семейства са живели там от поколения!

Ако прозорливите евреи се бяха въздържали от подобни лицемерия и съблюдаваха правилата на нашия морал, докато живееха сред нас, ако бяха спрели с манипулациите и експлоатацията, тогава и ние щяхме да успеем да избегнем трагичните антисемитски реакции, които периодично са избухвали сред толкова много нации.

От уроците по еврейска история, които научих от произведенията на самите евреи, обаче ми изглежда невероятно тяхното ръководство да прозре мъдростта, съдържаща се в моето предложение. Историята преподава сурови и често кървави уроци, ала малцина им обръщат внимание.

Също така ми е ясно, че ние, които сме с европейско потекло, не можем да се осланяме на празната надежда и вяра във великодушието на нашите традиционни врагове. Не, ние имаме правото да бъдем господари в собствената си къща. Ние притежаваме естественото право да накараме нашите западни нации да отразяват нашите собствени улове, нашия собствен дух, нашата собствена етика, нашето собствено изкуство, нашите собствени ценности, собствените ни желания, собствените ни интереси, собствената ни съдба.

Както винаги е било в историята обаче, човек никога не може да преговаря успешно от слаба, а само от силна позиция. Затова наша задача е да станем силни. Познаването на истината ще ни направи силни. Трябва да разберем, че се намираме в една еволюционна борба на живот и смърт - и сме длъжни да проумеем, че ако се провалим в това усилие, цялата красота и величие, придобити с кръв и жертви от

нашите предци, ще бъдат пропилены, а с тях - и всички надежди за бъдещето на собствения ни народ.

Или както Библията го казва тъй елегантно само когато Исав притежава властта, игото на Яков ще бъде свалено от врата ни. Аз не се стремя към иго над еврейския народ. Само искам наша собствена власт в нашата собствена земя, освободена от еврейското политическо, интелектуално и културно господство и извращения.

Може би евреите са способни, чисто теоретично, да проследят своето потекло назад до Яков, но очевидно белите хора на земята не произлизат от Исав. Та нали, когато Ребека се сдобива с двамата си близнака, нашите прародители вече са били изградили египетската, месопотамската, вавилонската, микенската, шумерската, хетската и много други цивилизации. Дълго преди евреите да създадат царствата на Соломон и Давид, предците ни са проектирали големите пирамиди и комплекса на астрономическата обсерватория при Стоунхендж.

Аз съм ариец (сиреч расово осъзнат бял човек, посветил се на оцеляването и свободата на своя народ). Аз и родствениците ми не дирим война срещу евреите. Ние просто желаем да живеем и да оставим другите да живеят, но трябва да кажем ясно: ние наистина имаме намерение да живеем! И само когато еврейското превъзходство стихне, антисемитизмът ще изчезне.

Арийците не ще приемат измамата или превъзходството, прокламирани от Яков. Ние не ще понесем игото на раболепието. Нашата власт ще бъде извоювана. С нашия гений, със своя упорит труд, с нашата съзидателност и вяра ние получихме благословията на Бога и природата. Ние не ще се отклоним от борбата за нашата свобода и отхвърляме етикета на антисемитизма, лепнат ни от онези, които сами са олицетворение на етноцентризъм, нетърпимост и антигоизъм.

Не, аз не съм антисемит. Просто съм ариец, който се бори за живота и свободата на нашия народ. Като почитам онези евреи, които действат достойно, аз съм длъжен да се противопоставя на еврейското превъзходство сред нашите нации. Толкова е просто: понеже обичам народа си, нямам друг избор, освен да се изправя срещу онези, които ни причиняват злини или заплашват нашето съществуване.

Осма глава

ИЗРАЕЛ: ЕВРЕЙСКОТО ПРЕВЪЗХОДСТВО В ДЕЙСТВИЕ

„Исус Христос не успя да ги умилистави, докато бе на земята, та как е възможно някой да очаква аз да имам повече късмет“ - президентът Хари Труман, поставен под натиск, за да признае новообявената ционистка държава Израел²⁴².

„Въпреки всички свои разочарования, Израел е това, което сме, без маска и без украса“ - Хилел Халкин²⁴³.

„Американските евреи трябва да имат смелостта открито да заявят, че притежават двойна лоялност - към страната, в която живеят, и към държавата Израел. Евреинът не бива да позволява да го придумат да бъде просто добър патриот на страната, в която живее.“

„Правителството на Израел ще предостави всякаква морална и политическа поддръжка... до предела на неговите възможности в новата кампания на ционисткото движение за завоюване на общностите на свободната диаспора“²⁴⁴.

Докато се ровех все по-дълбоко в еврейския въпрос и ционизма, опитвайки се да достигна до ясно разбиране за този загадъчен народ, аз проумях, че проучването на основите и политиката на съвременната израелска нация щеше да отговори на някои от моите въпроси. За първи път от повече от 2000 години евреите имаха своя самостоятелна държава - една държава, изградена изцяло според тяхната собствена представа.

По времето, когато започнах своето проучване, за мен бе очевидно, че печатът и развлекателната индустрия бяха твърде произраелски настроени. Те бяха пробудили у мен едно първоначално предубеждение в полза на Израел. Сега обаче забелязах, че репортерите, които отразяват събитията за телевизионните мрежи и за основните вестници, обикновено са евреи. Предполагайки, че значителна част от моите произраелски настроения произлизаха от предубедени източници, аз подирих начин да узная неоспоримите основания за блискоизточния конфликт и първо се обърнах към моите енциклопедии.

В енциклопедиите намерих информация, подобна на онази, която днес човек ще открие в статията „Израел“ на изключително популярната електронна енциклопедия Енкарта.

²⁴² Truman, Harry S. (1945). As quoted from the diaries of Henry A. Wallace from his papers at the University of Iowa. Included in Victor Lasky's book, *It Didn't Start Watergate*. - Б. а.

²⁴³ Halkin, Hilel. (1998). *Here to stay: An Unrepentant Zionist Reflects on his Aliyah*. Moment, стр. 5. - Б. а.

²⁴⁴ Menuhin, Moshe. (1965). *The Decadence of Judaism in Our Time*. New York: Exposition Press, Inc. стр. 159; стр. 397. - Б. а.

„От над 800 000 араби, които преди 1948 г. са живеели в завладяната от Израел територия, останаха едва около 170 000. Останалите се превърнаха в бежанци из околните арабски страни“²⁴⁵.

През 1948 г. - годината, в която бе основана израелската нация, повече от три четвърти от цялото палестинско население, живеещо в завладените от Израел територии, се превръща в група бежанци. Според Енкарта 630 000 души нямали повече възможността да населяват своите собствени домове и да се трудят на земята, в която техните родове живеели от хиляди години. Оттогава насам Израел разшири своите граници чрез войните от 1956, 1967, 1973 г. и чрез нахлуването в Ливан през 1982 г., като допълнително създаде хиляди нови палестински бежанци.

Запитах се: *биха ли зарязали хората своите домове, своя бизнес, своите стопанства доброволно? Дали те свободно биха избрали да живеят без пари и без държава, обитавайки мизерни бежански лагери?* Очевидно ционистите ги бяха прогонили насила от техните домове и ги бяха лишили от собственото им имущество; и нещо повече - експулсирането явно бе преднамерено, тъй като на палестинците бе забранено да се завърнат в домовете си след края на сраженията.

Докато бях в гимназията, писах на една палестинска осведомителна организация във Вашингтон и поисках някои книги, които представят тяхната гледна точка по израело-арабския конфликт. От тях и от библиотеки се сдобих с доста и то добре документирани източници - включително някои впечатляващи ционистки, - които даваха твърде различен отговор на близоизточния въпрос. Узнах, че напереното израелско правителство бе постановило правила, забраняващи на прогонените палестинци да се завръщат в домовете и имотите си. Освен това то бе прокарало специален закон, който смяташе тази арабска собственост за „изоставена“ и за обект на конфискация без компенсация. Дори нацистите от Хитлеровия райх не биха могли да решат проблема с по-хладнокръвна ефикасност!

Проверих данните, събрани по време на британското преброяване през 1922 г. По онова време евреите съставлявали само 10 на сто от населението. При последното подобно преброяване, проведено година преди създаването на еврейската държава, евреите съставляват едва около половината от населението на региона, който впоследствие се превърна в Израел. Тогава палестинците притежавали 93,5 на сто от земята. Фактите бяха неизбежни, изобличаващи и съкрушителни: ционистките имигранти си проправяли насилствено пътя към Палестина, противно на желанията на местните хора, а сетне със силата на оръжията и чрез тероризъм прогонили тамошните жители от собствените им домове, като заграбили тяхната земя и имущество.

Фактите наистина не можеха да бъдат по прости и ясни. С помощта на тяхната кохорта по целия свят ционистите открадват една цяла държава - държавата, наречена Израел. Никакво усукване, никакви планини от произраелска пропаганда, никакви радиопиеси на тема „Изход“ и никакво неспирно прожектиране на милиони метри холивудски филми, показващи арабите като брутални терористи, а евреите като невинни жертви - нищо от изброените неща не може да промени очевидните и неизбежни факти.

²⁴⁵ *Encarta Encyclopedia*. (1996). Funk and Wagnalls. - Б. а.

Произраелската пропаганда, която четях, внушаваше, че Палестина била една по същество безлюдна страна. Кажете това на онези повече от един милион души, които са прогонени от нея след 1948 г. Още от самото начало ционистките вождове били наясно, че Израел ще бъде придобит чрез колониализъм и завоевателство. Последователният ционистки водач Владимир Жаботински разкрива това в своята книга от 1923 г. „Желязната стена: ние и арабите“.

„Ционистката колонизация трябва или да бъде преустановена, или да се извършва въпреки желанията на местното население... желязна стена,... за да бъде отблъснат натискът на местното население... За доброволно помирение с арабите не може да става и дума,... понеже без силата на оръжието... колонизацията е невъзможна... Ционизмът е една колонизаторска авантюра... Важно е... да говориш иврит, но...по-важно е да си способен да стреляш...“²⁴⁶.

Израел: основан върху тероризма

Първото препятствие пред ционистките намерения било това, че Великобритания си представяла Палестина такава, каквато била описана в Балфуровата декларация - като едно общество, което ще брани гражданските и религиозните права на всички, живеещи там.

За да изместят британците, на които Обществото на народите било дало мандат да управляват Палестина, ционистите развиват до изящно изкуство прилагането на тероризма като модерно оръжие на политическата революция. Менахем Бехин, Абрахам Щерн, Ицхак Шамир, Давид бен Гурион и много други започват една кампания с взривове и убийства. Те бесели и удушавали с корди от пиано британски войници, като зарязвали техните обезобразени тела така, че да бъдат намирани от британските власти. Израелски терористи взривили хотел „Цар Давид“ в Йерусалим, убивайки повече от 90 души. Техните агенти изобретили техниката на писмата-бомби. Отново техни наемни убийци ликвидирали пратеника на Обединените нации в Палестина - граф Фолке Бернадот, понеже дръзнал да изрази съпричастност към правата на палестинците. В своя последен доклад до ООН преди смъртта си граф Бернадот подлага на унищожителна критика „ционисткото плякосване в огромни размери и разрушаването на села без някаква особена военна необходимост“. (Архив на ООН.)

„Да не се позволява на тези невинни жертви на конфликта да се завръщат по домовете им, докато еврейски имигранти се стичат в Палестина,... като заплашват да заменят лишените от собственост арабски

²⁴⁶ Jabotinsky, V. (1923). *The Iron Wall: We And The Arabs*. Brenner, Lenny. (1984). *The Iron Wall: Zionist Revisionism from Jabotinsky to Shamir*. Totowa, New Jersey: Biblio Distribution Center. - Б. а.

бежанци, които са живели тук от векове, е нарушение на основополагащите принципи [на ООН]“²⁴⁷.

Ционистката кампания свършила работа. В края на краищата, уморени от терористичната офанзива, разпалена срещу тях, и отчаяни от световния печат, който отразявал тези престъпления, британците най-сетне вдигнали ръце и обявили своето оттегляне от региона. А щом британците си отишли, ционистите можели да подхождат по своя начин спрямо коренното местно население, което имало дързостта да живее върху земята, наследена от предците му. Не била останала никаква сила, която да ги спре. Подпомаган, както политически, така и финансово едновременно от двете свръхсили - капиталистическите САЩ и комунистическият СССР, а наред с това, получавайки несметни парични суми, които се изливали от ционистките съкровищници по целия свят, еврейският Blitzkrieg (светкавична война, нем. - бел. ред.) премазал враговете на юдеите тъй решително, както в библейското сказание се говори за вълните на Червено море, които се стоварили връз египтяните.

При сигурната военна победа обаче, два важни проблема все още стояли пред ционистите. Първият бил, че имало стотици хиляди палестинци, които едва ли щели да седят със скръстени ръце, оставяйки новата еврейска държава да премахне правата им и да отнеме техните земи. Второ, палестинците притежавали над от 93 на сто от земята на новата държава - сериозно препятствие пред новия „Велик Израел“.

Като цитирали буквално от „Книга на Иисус Навин“, еврейските религиозни водачи предупреждавали, че Израел трябва да прогони палестинците извън техните граници:

„Ако ли пък се отвърнете и пристанете към остатъците от тия народи, които останаха между вас, и се сродите с тях и ходите при тях, и те при вас, знайте, че Господ, Бог ваш, няма вече да прогонва от вас тия народи, но те ще бъдат за вас примка и мрежа, бич за ребрата ви и трън в очите ви, докле бъдете изтребени от тая добра земя, която Господ, Бог ваш, ви даде.“ („Книга на Иисус Навин, 23:12-13.)

Накрая все пак ционистките фанатици разрешили своя „палестински въпрос“ чрез масови експулсирации, убийства и добре планиран терор. Палестинците, които били родени там и чиито предци били живели там в продължение на безброй поколения, били обградени от въоръжени до зъби израелски щурмоваци и прогонени оттатък границата. Било им заявено, че никога не ще имат правото да се завърнат по домовете си. Прокудените нямали почти нищо друго, освен дрехите на гърбовете си. Доста от тях, които отказали да напуснат своите домове, били изтребени от израелските военни, а ционистите пропагандирали масовите убийства по целия свят, за да предизвикат всеобхватна паника и бягство сред палестинците.

Така извършването на зверства спрямо палестинците се превръща в същностна част от израелската стратегия. Когато еврейски терористи изнасилват и изстребват жителите на арабски селища, онези от близките населени места грабват децата си и тичат да спасяват своя живот. Щом веднъж ционистите установили своята държава и подсигурили нейните първоначални граници - минус близо 630 000 досадни

²⁴⁷ U.N. Arcives. (1948). A. 648. September 16. P. 14. - Б. а.

палестински мъже, жени и деца, - благотелното израелско правителство забранило завинаги на последните да се завръщат в техните собствени домове, към тяхната работа, из техните ниви и при стадата им. А когато израелската „Освободителна война“ приключва, в границите на Израел били останали едва 170 000 палестинци.

Разбира се, евреите разполагали с известни и могъщи защитници, говорители и поддръжници по целия свят - особено в медиите, които разказват за смелостта и правотата на „малкия Израел“. Към началото на шейсетте години по света имаше милиони възрастни и деца (като мен например), които бяха омаяни от героичната история на Израел - една история, романтично преразказана и от получилия наградата на Академията филм „Изход“.

По онова време аз точно както повечето днешни американци, имах оскъдна представа за огромната несправедливост, извършена над палестинците.

Клането в Деир Ясин

Най-известното зверство от първата израелска война е масовото убийство в Деир Ясин. На 9 април 1948 г., след прекратяване на сраженията из малкото селце, ционистката терористична банда „Иргун“, предвождана от Менахем Бегин, избива 254 души, повечето, от които жени, деца и старци. В течение на два дни тези ционистки терористи убивали мъже, жени и деца, изнасилвали, разпаряли коремите на бременни жени и ограбвали имущество. Един лекар от Червения кръст - Жак дьо Рейниер, главен представител на Международната комисия на Червения кръст в Йерусалим, дава в своя официален доклад смразяващ отчет за масовото убийство²⁴⁸.

Дьо Рейниер пристигнал в селището на втория ден и видял „прочистването“, както един от терористите нарекъл престъпленията в разговор с него. Избиването било извършено с автомати и картечници, след това с гранати и накрая приключило с ножове. Терористите обезглавили някои от жертвите и осакатили 52 деца пред погледите на техните майки. Садистичните еврейски бандити разпрали и разтворили утробите на 25 бременни жени, като накълцали плодовете в тях пред собствените им очи.

След преминаването си в запаса през 1972 г., израелският офицер от „Хагана“ полковник Мейр Паел заявява пред основния еврейски вестник „Йедиот Ахронот“ относно касапницата в Деир Ясин следното:

„Хората от „Иргун“ и ЛЕХИ излязоха от укритията си и се заловиха да „прочистват“ къщите. Те застрелваха, когото видеха, в това число жени и деца, а командирите не се и опитаха да прекратят масовото убийство,... те

²⁴⁸ De Reynier, J. (1950). *Chief Representative Of The International Committee Of The Red Cross In Jerusalem.* (A Jerusalem Un Drapeau Flottait Sur La Ligne De Feu, Geneva.) - Б. а.

(палестинците) бяха отведени в каменната кариера между Деир Ясин и Гив'ат Шаул, и бяха хладнокръвно избити...²⁴⁹.

Командирът на подразделението на „Хагана“, което контролирало Деир Ясин след масовото убийство - Цви Анкори, прави следното изявление в израелския вестник „Давар“:

„Влязох в шест-седем къщи. Видях отрязани гениталии и извадени и смачкани женски утробы. По белезите от стрелбата върху телата можеше да се съди, че това бе директно убийство“²⁵⁰.

През 1948 г. Алберт Айнщайн, заедно с други загрижени евреи, написва писмо до в. „Ню Йорк Таймс“, осъждайки Бегин като човек, който „открито проповядва доктрината на фашистката държава“. Той продължава, като описва престъплението в Деир Ясин със следните думи:

„На 9 април терористки банди нападنا това мирно селище, което не бе военен обект в битките; избиха повечето от жителите му - 240 мъже, жени и деца, оставяйки неколцина живи, за да маршируват с тях като с пленници на парад по улиците на Йерусалим... Терористите, съвсем незасрамени от своите действия, се гордееха с това масово убийство...“

В своята книга „Бунтът: „Историята на „Иргун“ Менахем Бегин обаче се хвали с важността на деирясинската касапница. Той пише, че без „победата“ при Деир Ясин нямало да я има държавата Израел. „Хагана“ осъществи победни атаки на други фронтове... Ужасени, арабите побягнаха, като крещяха: „Деир Ясин!“...“²⁵¹.

Първият министър-председател на Израел, Давид бен Гурион - самият той пленен от идеята за еврейското превъзходство, е цитиран да описва Бегин така:

„Безспорно Бегин принадлежи към Хитлеровия тип. Той е расист, който в мечтите си за обединение на Израел е готов да ликвидира всички араби и е в състояние без колебание да прибегне до всякакви средства, за да постигне тази заветна цел“²⁵².

Подбудителят на масовото убийство Менахем Бегин обаче по-късно става министър-председател на Израел и дори получи Нобеловата награда за мир. Подобно награждаване символизира невероятната еврейска глобална медийна власт, защото Бегин бе виновен за престъпления, неотличаващи се от онези на нацистите, които евреите и днес продължават да издирват и наказват. Така, вместо да бъде изправен пред съда и да бъде осъден заради своите престъпления против човечеството, Бегин получи онова, което мнозина считат за най-висшата почит на света.

Ала касапницата в Деир Ясин не е единствената, извършена от израелските въоръжени сили. В своя брой от 6 май 1992 г. еврейският всекидневник „А'ир“ помести статия от Гай Ерлих, озаглавена „Не само Деир Ясин“, която очертава един траен модел

²⁴⁹ Yediot Ahronot. (1972). April 4. - Б. а.

²⁵⁰ Ankori, Zvi (1982). Davar. April 9. - Б. а.

²⁵¹ Begin, M. (1964). *The Revolt: The Story Of The Irgun*. Tel-Aviv: Hadar Pub. стр. 162. - Б. а.

²⁵² Haber, E. (1979). *Menachem Begin, The Man And The Legend*. New York: Delle Book. стр. 385. - Б. а.

на терор и убийства. Ерлих цитира израелския историк Арие Ицхаки как казал следното:

„Вече дойде времето“, казва той, „понеже отмина едно поколение и сега е напълно възможно да се изправим лице в лице с океана от лъжи, сред който ни отгледаха. По време на Войната за независимост в почти всяко завладяно населено място бяха извършени действия, които се дефинират като военни престъпления, такива като безразборни убийства, масови изстребления и изнасилвания. Убеден съм, че подобни неща приключват чрез изваждането им на показ. Единственият въпрос е как да гледаме на тези свидетелства“²⁵³.

Ерлих и Ицхаки посочват, че израелските власти все още укриват убийците. Нито пък масовите убийства са престанали след създаването на еврейската държава; те продължили, както във военно, така и в мирно време. Ето някои от местата на масовите убийства: Шарафат, Кибия, Кафр Касем, Ойон Кара, джамията „Ал-Акса“, джамията „Ибрахими“, Джабалия.

И след това обаче имало изстребления и прогонвания на араби, тъй като еврейската държава се разширява. В последвалите войни и военни нашествия Израел натика повече от няколкостотин хиляди палестинци в преселнически лагери. Налегнати от глад и болести, те забележително напомнят на онези люде във военновременните концентрационни лагери. През осемдесетте и деветдесетте години Ливан също падна жертва на израелска агресия. Тогава евреите го бомбардираха и нахлуха в него. Установените със сигурност жертви сред цивилното население на Ливан надхвърлят 40 000 души. Освен това по време на Ливанската гражданска война ционистката държава скришом помогна за създаването и издръжката на враждуващи местни фракции.

Изключителните дневници на Моше Шарет, който на времето разделял премиер-министърския пост на Израел, с Давид бен Гурион, разкриват израелските машинации по време на Гражданската война в Ливан. Шарет бил принуден да напусне кабинета, понеже не желал да сподели онова, което считал за тайни и неморални действия от страна на Бен Гурион. След кончината му неговият син издава дневниците му, въпреки дългата борба със заплахите и юридическите маневри на ционистите. В своята книга „Свещеният израелски тероризъм“ еврейската писателка Ливия Рокач цитира дневниците на Шарет. Те разказват как Израел целенасочено разпалил ливанската „гражданска война“, за да продължи своите империалистически амбиции²⁵⁴.

В откъсите, посветени на събитията от май 1955 г., дневниците на Шарет разкриват планове на Израел да дестабилизира правителството на Ливан - един план, който в края на краищата задейства Ливанската война от 1978 г. Шарет цитира Моше Даян - министъра на отбраната при Бен Гурион, как говорил по време на тайно заседание на кабинета от 16 май, на което било планирано да се разпали Гражданската война в Ливан като оправдание за израелските намерения за анексиране на земя с вода, тъй като през нея преминава река Литани²⁵⁵.

²⁵³ Erlich, G. (1992). *Not Only Deir Yassin*. Hebrew Daily Ha 'ir. May 6. - Б. а.

²⁵⁴ Rokach, L. (1980). *Israel's Sacred Terrorism*. Bellmont, Mass: Assoc. Arab American University Grads. - Б. а.

²⁵⁵ Пак там. - Б. а.

По време на първото нахлуване в Ливан през 1982 г. загинаха 30 000 цивилни, а половин милион души бяха прогонени от домовете им. В течение на боевете израелските сили опустошиха столицата Бейрут, която преди войната бе изобразявана като градът-градина на Близкия изток. Пак по време на израелското нашествие американският военен кораб „Ню Джърси“, закотвен в открито море, изстрелваше снаряди срещу някои от ливанските градове. Участието на САЩ в израелската война от 1982 г. разруши и малкото доверие в Америка, което бе останало из Близкия изток, и струваше на нашите данкоплатци милиарди долари. Също така то струваше живота на 300 американски морски пехотинци. Под внимателното наблюдение на израелските нашественици, в бежанските центрове Шабра и Шатила еврейските агресори изклаха повече от 1 000 жени, деца и старци. Израелският генерал Ариел Шарон, който бе пряко отговорен за този бандитизъм (трябва да се отчете, че хиляди почтени израелци маршируваха по улиците в знак на протест срещу това престъпление), бе освободен от командването, въпреки че по-късно бе възнаграден с пост в кабинета.

Клането в Кана

По-скорошно е масовото убийство в Кана, малък град в Южен Ливан. Ето някои откъси от разказа на един британски журналист, свидетел на акцията, та читателят изцяло да разбере, че зад хладната статистика се крият живи хора - люде, които са се сблъскали очи в очи с един ужас, не по-малко реален от ужаса на онези, дето бяха убити при взривяването на бомбата в Оклахома Сити.

„Кана, в Южен Ливан - това бе една кланица. От Шабра и Шатила насетне не бях виждал невинни хора да бъдат изклани по такъв начин. Ливански бежанци - жени, деца и мъже, лежаха на камари, китките, ръцете или краката им липсваха, а някои бяха обезглавени или изкормени. Имаше повече от стотина. Едно бебенце бе проснато без глава. Шрапнелите от израелските мини бяха минали през тях, докато са лежали в убежището на Обединените нации, вярвайки, че са на сигурно място под закрилата на света.

Пред горящата сграда на щаба на батальона от Фиджи към силите на ООН момиченце стискаше в прегръдките си труп. Тялото бе на побелял мъж, чийто очи се бяха втренчили в детето. То люлееше трупа с ръчички напред-назад и пищеше пронизително, докато плачеше и неспирно редеше едни и същи думи: „Татенце, татенце!“ Войник от частите на Фиджи към силите на ООН стоеше посред това море от тела и без да отрони дума, държеше високо телцето на едно обезглавено детенце.

.. „Докато вървах срещу тях, се подхлъзнах върху човешка ръка...

Израелското клане на цивилни граждани по време на тази десетдневна офанзива - с 206 жертви до снощи, бе тъй безцеремонно, толкова диво и жестоко, че нито един ливанец не ще прости това масово убийство. А в

събота имаше и нападение над линейка, подобно на атаката над сестрите монахини, убити ден преди това, както и случаят с двегодишното момиченце, обезглавено от израелска ракета преди четири дни. По-рано вчера, пък израелците ликвидираха семейство от 12 души - в това число и бебе на четири дни, когато пилотите на израелски хеликоптер изстреляха ракета по дома им.

Скоро след това три израелски реактивни самолета хвърлиха бомби само на 250 метра от конвоя на ООН, с който пътувах, вдигайки една къща на 30 фута във въздуха току пред очите ми. Когато миналата нощ пътувах обратно за Бейрут, за да напиша и изпратя репортажа си за масовото клане в Кана до вестник „Индипендънт“, аз се натъкнах на две израелски канонерки (малки военни кораби - бел. ред.), които стреляха по цивилните коли върху моста над реката, северно от Сидон...

Френски войник от силите на ООН мърмореше сам на себе си някакви заклинания, докато разтваряше една торба, в която събираше крака, пръсти, части от човешки ръце...

Изведнъж бяхме станали не войници на ООН или журналисти, а западници, съюзници на Израел, та оттам и обект на ненавист и злъч. Някакъв брадат мъж със свирепи очи се вторачи в нас, като лицето му бе потъмняло от ярост. „Вие сте американци“, закрещя към нас. „Американците са гадове! Вие направихте всичко това. Американците са гадове!“

В своята война срещу „тероризма“ президентът Бил Клинтън се съюзи с Израел, а в своята скръб ливанците не бяха забравили това. Официално изразеното израелско съжаление, пък посипа още сол в раните им. „Бих желал да съм роден като бомба и да се взривя наред израелците“, рече един мъж...²⁵⁶.

За разлика от кървавите сцени, които остават след палестинските бомбени самоубийци в Израел, американците и европейците никога не са виждали касапницата, която описва Робърт Фиск. Медиите рядко насочват нашето внимание към страданията, причинени от евреи; те се съсредоточават върху страдания, причинени на евреите. Онези, които носят шестолъчната звезда и бомбардират убежища на Обединените нации, линейки, бежански лагери за цивилни граждани и цивилни автомобили, никога не биват описвани като терористи. Тях обикновено ги наричат „командоси“ или просто „военни сили“. Тъкмо обратното, палестинските борци за свобода извън границите на Израел, разбира се, редовно ги описват като терористи.

Забележката на непознатия възрастен мъж в Кана - как би желал да е „роден като бомба и да се взривя наред израелците“ - се оказа трагично пророчество, понеже само година и половина по-късно доста палестинци, доведени от отчаяние до чистото отмъщение, пожертваха своя живот, за да сторят точно онова, което се случи на пазара в Йерусалим. Никой не може да защитава действие, което убива или осакатява невинни, но е важно да се разбере ужасът, който тласка стотици палестинци да жертват собствения си живот, да удрят със своите немощни взривове онези, които са изстребили техните любими хора и са откраднали родината им. В своята скръб и гняв те също извършват актове на насилие срещу невинни. Ционистките вождове обаче знаят много

²⁵⁶ Fisk, R. (1996). *Massacre In Sanctuary: Eyewitness*. The Independent. April 19. стр. 1. - Б. а.

добре, че подобни еврейски загуби, разпространени от техните медии, които излъчват в ефира на света опръскани с кръв видеоматериали, само увеличават еврейската солидарност и добавят още съчувствие от страна на неевреите към вечните страдания на еврейския народ.

Когато Садам Хюсеин се опита да си върне Кувейт, който само допреди няколко десетилетия бе неразделна част от Ирак, западният свят започна война - насърчен да стори това тъкмо от Израел. Но бяха ли действията на иракчаните по-империалистически, в сравнение с тези на Израел срещу палестинците или ливанците?

Като оставим мащаба на конфликта, каква е разликата между постоянната завоевателна война на Израел и търсенето на Lebensraum (жизнено пространство, нем. - бел. ред.) от нацистка Германия през 40-те години на XX век? Та Германия не се отнесе с нито една нация по-зле, отколкото Израел с Палестина, като тероризира и прогони три четвърти от палестинското население. Жителите на нито една страна в Европа - с изключение на някои окупирани от Съветите германски зони, не са били тъй масово разселвани. Интересно е да се отбележи, че евреи също са упражнявали терор над германците, обаче във войната те са носели униформите на съветски комисари, а не на гангстери от терористичната „Банда на Щерн“ или „Хагана“.

Вътре в собствените му граници и на окупираните от него територии, под ботуша на сурова военна окупация, Израел продължава да изземва земя от палестинците, като строи селище след селище. И естествено палестинците се съпротивляват срещу тази конфискация. Най-голямото им въстание през последните години бе Интифадата. Статистиката за палестинските загуби е страховита. Ето числата, събрани и изнесени от френския вестник „Монд“:

„От 9 декември 1987 г., когато бе началото на Интифадата (бунтът с хвърляне на камъни), са били убити 1116 палестинци - застреляни от войници, полицаи или заселници. Бройките се разпределят така: 626 умъртвени през 1988 и 1989 г., 134 през 1990 г., 93 през 1991 г., 108 през 1992 г. и 155 от 1 януари до 11 септември 1993 г. Сред жертвите имало 233 деца под 17 години, според проучване, извършено от израелската асоциация за човешки права „Бетшелем“.

Военни източници изнасят числото около 20 000 като брой на ранените от куршуми палестинци, а Агенцията на ООН за подпомагане и настаняване на палестинските бежанци дава бройката 90 000.

...Тази хуманитарна организация посочва също, че по време на разпитите във военните центрове за задържане, са изтезавани най-малко по 20 000 арестанти ежегодно“²⁵⁷.

Нито една държава в мирно време - дори Съветският съюз или червен Китай по време на кулминацията на техните империи ГУЛАГ, не са държали толкова много затворници на глава от населението, колкото Израел. Това е една от малкото държави, които не се отказват официално от прилагането на мъчения. Израел отдавна оглавява и списъка на нарушителите на човешките права, съставян от „Амнести Интернешънъл“. Лондонският в. „Таймс“ изнесе обширен отчет за изтезанията, извършвани от израелците през седемдесетте и осемдесетте години. Няма как да се избегне

²⁵⁷ Le Monde. (1993). September 12. стр. 118. - Б. а.

безспорният факт, че Израел бе роден и изграден чрез нашествия, убийства и грабежи. А за да запази властта си, на подобно несправедливо творение му се налага да прилага насилие и терор.

Същевременно поколения американци и европейци израстват под свещения напев, че Израел бил „единствената демокрация в Близкия изток“. Но дали нашите доминирани от евреи медии поне веднъж са задали въпроса каква е тази демокрация, която просто гони от родните им места три четвърти от жителите, които навярно биха гласували „неправилно“? Тероризирането, лишаването от имущество, хвърлянето в затворите, избиването и прогонването обаче отнеха от палестинците далеч повече от самите им избирателни гласове, понеже изгнаниците загубиха собствената си страна.

Историческите корени на Израел

Израел се пръкна от холокауста, но той бе заченат преди хиляди години. Най-малко 2000 лета евреите се молеха „Догодина в Йерусалим“. И до средата на XX век тази молитва бе само една религиозна метафора. Сетне, през 1948 г., по един драматичен начин вероятността за „догодина в Йерусалим“ се оказа реална възможност за всеки евреин по света. Политическите машинации на ционистката държава са свидетелство за сплотеността и за всепроникващата еврейска власт на Запад. Със своите действия Израел, пък е живо доказателство тъкмо за основаната изцяло върху превъзходството над другите, природа, както на юдаизма, така и на неговата донякъде нерелигиозна рожба - ционизма.

Еврейската месианска традиция датира още от началото на писмената история на юдеите. Дори когато евреите са били едно от най-малките племена в Близкия изток, те оформят една вяра, която определя самите тях като специален народ, богоизбран народ, народ на който е обещано да управлява света. И тези месиански стремления не са параноични заблуди на някакви антисемити, ами са записани черно на бяло в техните собствени староеврейски писания и оттогава насетне, през цялото време до наши дни, са последователно изпълнявани. Сравнете следните библийски цитати с месианските слова на първия министър-председател на Израел - Давид бен Гурион.

**„...и царе ще излязат от теб и ще владеят навсякъде, където е стъпил кракът на синовете човешки. На семето ти ще дам целия свят, що е под небесата и потомците ти ще владеят над всички народи според желанията си; а сетне ще завладеят цялата земя за себе си и ще я наследят завинаги.“
(„Книга на тържествата“, 32:18-19.)**

През 1962 г. в списание „Лук“ Бен Гурион заявява своето предсказание за следващите 25 години - едно удивително далновидно предсказание:

„Ето представата за света през 1987 г., както я вижда моето въображение: Студената война ще е нещо от миналото. Натискът отвътре от страна на непрестанно увеличаващата се интелигенция в Русия... може да доведе до постепенна демократизация на Съветския съюз. От друга страна... ще превърне Съединените щати в една благоденстваща страна с планова икономика.

...С изключение на СССР като федерална евро-азиатска страна, всички останали континенти ще се обединят в един световен съюз, който ще разполага с интернационални полицейски сили. Всички армии ще бъдат премахнати и повече не ще има войни. Обединените нации (едни истински Обединени нации) ще изградят в Йерусалим мавзолей на пророците, който да служи като федерално обединение на всички континенти; това ще бъде седалището на Върховния съд на човечеството“²⁵⁸.

Много хора се изненадват, когато установят, че повечето евреи в Израел са „нерелигиозни“ - точно както техният първи голям вожд Давид бен Гурион. Въпреки това тези в по-голямата си част атеистични евреи понасят и толерират една религиозна държава. Очевидно евреи, които не изпитват никаква вяра в Бога, подкрепят юдаизма, като поддържана от държавата институция, която опазва едновременно и еврейската култура, и еврейския генотип. Освен за малцината религиозни фанатици, юдейските ортодоксални институции предлагат широк спектър от религиозни вярвания - от атеизъм до такива окултни форми като кабализма. Само в Талмуда може да се съдържа пасаж, в който някакъв равин да твърди, че спорил с Господ и го оборил. За юдейската ортодоксалност библейските и богословските тълкувания могат да варират в огромен диапазон дотогава, докато еврейската традиция и наследство са педантично опазвани.

Ционист ли е Бог?

Израел поддържа своите претенции върху палестинската земя, като твърди, че Бог я е дал на евреите. Оттам идва и един светски аргумент - как далечните предшественици на еврейския народ преди 2000 години са живели върху части от онова, което днес се нарича Израел. Така те настойчиво спорят, че последното им давало правото да отнемат въпросната земя от всеки, който е живял върху нея през изминалите години.

Този аргумент обаче е почти същият, като да се каже, че щом преди 2000 години римляните са владели Средиземноморието, сега италианците са в правото си да завладеят и покорят целия средиземноморски басейн и да изхвърлят оттам три четвърти от неговото население. Нещо повече, еврейският народ не може да твърди, че юдеите са били първите хора, населявали „обетованата земя“. Библията ясно регистрира еврейските нашествия и геноцид из региона. А палестинският народ произлиза от същите народи, които са живеели там преди завладяването му от юдеите. Ако схващането, че онзи, който пръв е живял на дадена територия, притежава правото да претендира за нея е вярно, то тогава палестинците би следвало да са носители на първата, на най-ранната претенция върху тази земя, тъй като повечето от техните предци са живели на нея дълго преди древният Израел изобщо да е съществувал.

Твърдението пък, че еврейското управление в Палестина днес е заповядано от Бог, поставя далеч по-труден въпрос, особено пред съвременните християни. Той е труден, понеже еврейските власти съумяха напълно да променят 2000-годишното християнско тълкуване на Библията. Сервилни юдео-християнски свещеници сключиха договор с ционистите заради тяхната медийна мощ. И същите свободно цитират

²⁵⁸ Look Magazine. (1962). January 16. -Б. а.

стихове от Стария завет, които прокламират договора между Бог и израилтяните, завещаващ на евреите земята, която те назовават Израел.

Все пак християнската църква на нашите бащи - от нейните най-ранни дни до настоящето, винаги е опровергавала и отхвърляла това твърдение. Християнски учени - от авторите на самия Нов завет до средата на XX век, посочват, че Библията казва съвсем ясно как обещанията, дадени от Бог, са под условие и зависят от вярата и предаността. В Стария завет Господ откровено заявява, че ако израилтяните го пренебрегнат, той ще им отмъсти. Новият завет пък категорично посочва, че чрез отхвърлянето на Бог и на Неговия Син, еврейската нация е разтрогнала Стария завет (договор). Писанията на Новия завет цитират Бог, който сключва Нов договор (завет), с ново обещание за спасение на всички чрез Христос. Както по-рано вече цитирах, писанията не биха могли да бъдат по-категорични от „Послание на Св. Ап. Павла до евреите“, 8:10 (в православния Нов завет - 8:9-10, - бел. ред.), в което Господ заявява, че евреите повече не са в договора, който той е сключил в Стария завет.

8:10 И ще сключа с дома Израилев и с дома Иудин нов завет - не такъв завет, какъвто сключих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа из земята египетска, - защото те не останаха в Моя завет и аз ги пренебрегнах каза Господ.“

Чудно ли е тогава, че евреите отричат Новия завет и че Израел дори забранява да се цитира от него в тамошните училища? Организиран от правителството групи даже организират публични изгаряния на екземпляри от Новия завет, а законът инкриминира, преследва и заплашва с петгодишен затвор християните, които се опитват да покръстят евреи. В светлината на тези факти изглежда твърде странно, че доста разклонения на християнската църква сега с усърдие приемат схващането, че дори днес евреите са „богоизбран народ“.

Разбираемо е, че евреите, привърженици на расистката теория за собственото им превъзходство, които отричат Христос и Новия завет, биха казали как Бог одобрява техния терор над палестинския народ, обаче е скандално, дето някои християни изглежда ги подкрепят в тяхната кървава авантюра. Мнозина от онези, които пострадаха при ционистките кланета, бяха палестински християни. Израелските престъпления засегнаха значително християнската част от палестинския народ. Фактът пък, че някои християнски водачи предоставят морална и финансова подкрепа на една нация, която мрази и потиска християните, е доказателство за дълбокото проникване и подривната мощ на ционистката власт и влияние - дори сред най-висшите среди на различни християнски разклонения. Като вършат това, те подкопават християнската вяра из целия Близък изток. А всъщност - и по целия свят.

Израелското твърдение, че Господ им дал земята на Израил, е нелепо, стига човек да съобрази, че преди всичко най-малко три четвърти от израелците не са вярващи. (Израелската правителствена статистика посочва как 85 на сто не вярвали в Бог.) Тогава как един Бог, в когото те не вярват, им обещава земя? Без да е религиозно обещание, създаването на Израел произлезе не от някаква божествена намеса, а от ционистката интрига, която започна по време на Първата световна война.

Балфуровата декларация

Първата световна война полага политическите основи на ционистката държава. А Великобритания оказва солиден принос за това. В течение на години войната продължавала с ужасяващ разход на човешки животи. Въпреки океаните от пролята кръв обаче, фронтовите линии се премествали едва на няколко километра напред или назад по Западния фронт.

По време на войната еврейската лоялност била някак раздвоена. Някои евреи били на страната на съюзниците заради бизнеса си или по други причини. Други предпочитали германците, главно заради германските успехи срещу Русия, които щели да отслабят техния вековен враг - руската империя и царя. Само десетилетие по-рано bankerите Яков Шиф и Бърнард Барух подели кампания за финансира не на японците в Руско-японската война, което довежда до поражението на Русия. Този път еврейските притежатели на подмолната власт по целия свят се надявали на още по-лоша руска загуба в световната война, като на една възможност за тях да свалят царя и да установят еврейско-болшевишко управление.

Германците пък, които се сражавали отчаяно на два фронта, били наясно, че една революция в Русия ще извади тази страна от войната. Във връзка с това кайзер Вилхелм одобрява едно от най-коварните дела в анализите на западната цивилизация. В стремежа му да победи Русия, неговите министри помогнали на Ленин, Троцки и стотици други болшевишки революционери - повечето евреи, да пресекат Германия в запечатани железопътни вагони. Така допускането на болшевишките терористи и убийци в Русия развихря най-големия период на потисничество, мъчения и убийства, каквито светът никога не бил изживявал.

Великобритания и нейните съюзници били стигнали до задънена улица в битките срещу Германия, но след като Русия била отслабена, съюзниците осмислили, че нейното поражение ще позволи на цялата германска армия от Източния фронт почти да удвои войската на Западния, като драматично наруши баланса спрямо Централните сили. Британците прозрели, че положението им е критично и трябва да вкарат Съединените щати във войната на страната на съюзниците, за да компенсират отпадането на Русия.

На този етап от кризата на сцената се появява британският лорд Артър Балфур. Той се срещнал с Ротшилдови и сключил с тях споразумение: как в замяна на обещаната британска подкрепа за еврейски дом в Палестина, евреите ще използват цялата си интернационална власт и влияние, за да вкарат Съединените щати във войната. Лорд Балфур съчинил един документ - Балфуровата декларация, който призовавал за създаване на еврейска държава. Дори нашите популярни енциклопедии признават причината за въпросната декларация:

„Всеобщо прието е, че Балфуровата декларация била едностранен ангажимент на британското правителство. Непосредствената цел била да спечели за каузата на съюзниците в Първата световна война подкрепата на евреите, на някои други от воюващите държави и от неутралните страни, каквато били Съединените щати“ (цитат от електронната енциклопедия Енкарта).

Прочетете сега какво е написал за Балфуровата декларация британският военновременен министър-председател Дейвид Лойд Джордж. Забележете как той посочва, че руските евреи били „главните агенти в предателството на руските военни усилия“, както и при „разделението на руското общество - по-късно признато за революция“.

„Друга най-убедителна причина за приемане политиката на декларацията от съюзниците бе заложена в състоянието на самата Русия. В началото руските евреи тайничко действаха в помощ на Централните сили,... към настъпването на 1917 г. те бяха постигнали много в подготовката за цялостното раздробяване на руското общество, което по-сетне бе признато за революция. Смяташе се, че ако Великобритания се застъпи за изпълнението на ционистките амбиции в Палестина под нейна собствена опека, едно от следствията би било да присъедини руското еврейство към каузата на Антантата.

Също така се вярваше, че подобна декларация щеше да има евентуално влияние върху световното еврейство извън Русия и щеше да осигури на Антантата помощта на еврейските финансови интереси. В Америка тяхната помощ в това отношение щеше да има особена стойност, понеже съюзниците почти бяха изразходвали наличните златни запаси и пазарни ценни книжа, които бяха на разположение за придобиване от американците. Такива бяха главните съображения, принудили през 1917 г. британското правителство да сключи договор с еврейството“²⁵⁹.

В своята книга „Великобритания, евреите и Палестина“ Семюъл Ландман потвърждава еврейската роля за вкарването на Америка във войната. Като водещ ционист и секретар на Ционистката организация от 1917 до 1922 г., авторът потвърждава от еврейска гледна точка тъкмо онова, което казва и Лойд Джордж:

„...единственият начин (както и бе доказано) да бъде склонен американският президент да влезе във войната бе да се осигури сътрудничеството на евреите ционисти, като им бъде обещана Палестина, и така да бъдат привлечени и мобилизирани неподозирано могъщите сили на ционистите в Америка и навсякъде другаде в полза на съюзниците, въз основа на един договор на принципа „танто за танто“...“²⁶⁰.

Някои от най-висшите съветници на президента Удро Уилсън през този период били еврейският съдия от Върховния съд Луис Брандайс, равинът Стивън Уайз и могъщият banker и интернационален финансист от Ню Йорк Бърнард Барух. Макар Уилсън да водил предизборната си кампания за президентския пост под лозунга „Той ни запази във войната“, веднъж щом била предложена Балфуровата декларация, еврейското влияние бързо го тласнало по пътя към намесата. Когато през май 1917 г. Балфур пристига в Съединените щати с надеждата да натика Америка във войната, той пренебрегва Държавния департамент на САЩ (което предизвиква голямо негодувание) и се среща с Брандайс, който нямал никакви пълномощия да разговаря по външнополитически въпроси.

²⁵⁹ George, D. L. *Memoirs Of The Peace Conference*, стр. 726. - Б. а.

²⁶⁰ Landman, S. (1936). *Great Britain, The Jews And Palestine*. London: New Zionist Press, стр. 3-6. - Б. а.

Главните еврейски застъпници за влизането на САЩ във войната били подпомагани в техния устрем от няколко американски магнати, които разглеждали американското участие в европейския конфликт като попълване на подписан празен чек в полза на военно-промишления комплекс. Пресата пък, която била притежание на евреи или просто под тяхно влияние, безсрамно агитирала в полза на войната, като пускала зловещи истории за германски зверства и натрапвала измислици как Германия планира да нахлуе в Съединените щати през Мексико - въпреки че за четирите години война не успява да превземе дори Париж.

На бърза ръка германците - макар и расово, и нравствено Въобще да не се отличавали от британците и американците, били обозначени като „хуни“ и „убийци на бебета“. А пък за съюзниците - независимо че Великобритания и Франция били недемократични империи, владеещи чужди страни и Народи, се казвало, че се бият за „демокрация“. Въпреки че Германия разполагала с електорални институции, подобни на тези у съюзниците, тя била назовавана тиранична.

Двата най-известни лозунга по време на най-кръвавата война в дотогавашната история били: „Войната, която ще превърне света в безопасно място за демокрацията“ и колкото и да е невероятно, „Войната, която ще постави край на всички войни!“ Ако това в действителност са били целите на съюзниците в Първата световна война, лесно могат да се видят плодовете на тяхната победа. В края на XX век демокрацията по света все още е твърде оскъдна, а от 1918 г. насетне войната стана един преуспяващ бизнес.

Повечето историци днес са съгласни, че Първата световна война не е резултат от агресия или диктат, или пък следствие на някаква друга зловеща сила, ами сплитане на две структури от съюзници, за да бъде запазено равновесието във властта. Всъщност тя не бе разпадена от нищо друго освен от национални опасения и перчения. През по-голямата част от този взаимноизстребителен конфликт Америка разумно остава извън лудостта на войната, но накрая еврейската власт - чиято загриженост, както винаги, е само за нейния собствен интерес - наклонява везните в полза на войната. Та в края на краищата какво значение има животът на стотици хиляди млади американци, в сравнение с интересите на Избраните?

Медиите обаче държали американците слепи за еврейското влияние при нашето включване и участие в Първата световна война точно така, както били прикрили водещата еврейска намеса при Руската революция. До 1999 г. светът така и не научи, че лорд Балфур е бил всъщност евреин и докато уж работел за британските интереси, тайно изпълнявал поръчка на световната ционистка организация. Дори и в наши дни малцина американци са наясно с еврейското влияние за включването на Щатите в Първата световна война.

Прочее Балфуровата декларация звучала достатъчно безвредно и явно са били нужни усилия, за да бъде заявено в нея, че:

„...не ще бъде сторено нищо, което може да ошети гражданските и религиозните права на съществуващите нееврейски общности в Палестина, или пък правата и политическото положение на евреите във всички други страни.“

Ционистите обаче не желаели отечество, което да съдържа значителна нееврейска общност. От самото начало те били решени да не устройват една мултикултурна, плуралистична демокрация, която тъй усърдно планирали за Америка и останалата част от европейския свят. Те искали една шовинистична, етнорелигиозна, чисто еврейска държава, ала не могли да разкрият това, докато не се сдобият с достатъчно власт. И все пак помежду си те откровено излагали своите намерения да създадат една етнически чиста държава - държава, удивително напомняща онази, която най-Силно ненавиждали: нацистка Германия.

Ционизъм и нацизъм - създадени по общ образ и подобие

Пред Нюрнбергския съд за военните престъпления Юлиус Щрайхер - прочутият издател на остро антисемитския в. „Дер Щюрмер“ (Der Stürmer или букв. „Щурмовакът“ - бел. ред.), когато бил запитан дали е помагал при създаването на германските расови закони, дава следните показания:

„Обвиняемият (Щрайхер): Да,... аз писах, че в бъдеще трябва да се предотвратява всякакво смесване на германска и еврейска кръв. Написах и статии в този смисъл и винаги повтарях, че трябва да приемем за образец еврейската раса или еврейския народ. В своите статии винаги съм повтарял, че евреите трябва да бъдат разглеждани като пример за всички други раси, защото те си бяха дали сами един расов закон - законът на Мойсей, който казва: „Ако отидеш в чужда земя, не бива да вземаш чуждите жени“. А това, господа, е от изключителна важност, когато преценявате и съдите Нюрнбергските закони. Тъкмо въпросните еврейски закони бяха взети като модел. А когато векове по-късно еврейският законодател Ездра забелязал, че независимо от тях много евреи се женели за нееврейски жени, тези задължения били разчупени. Такъв е произходът на еврейството, което, благодарение на своите расови закони, оцелява през вековете, докато всички други раси и цивилизации бяха съсипани“²⁶¹.

Расовото пробуждане в Европа през XIX и XX век добива тласък до голяма степен заради присъствието на еврейския народ. В Европа нямало никакви чернокожи или ориенталци, ала липсвал и дефицит на евреи. Научните и обществените наблюдатели отбелязват, че техният характер и външен вид се различавал от онези на местните раси в Европа.

Една от първите важни личности, която припознава динамичната мощ на расата и пише пространно за това, е британският министър-председател Бенджамин Дизраели, който самият е от еврейско потекло. Той заявява: „Расовият въпрос е ключов за световната история, ...всичко е раса и няма никаква друга истина.“ Учените, които признаха ролята на расата в историята, са знаели, че властта и постоянната упоритост на еврейската раса се коренят в нейния етноцентризъм и в забраните на смесените бракове, позволили ѝ да оцелее дори след 2000 години живот сред гои. А както доказват и показанията на Щрайхер, онези, които формулират расовата идеология в Европа, са научили много от своите проучвания на еврейските традиции и история. Макар ционисти и нацисти да се смятали за смъртни врагове, мнозина от лидерите на

²⁶¹ Trial Of The Major War Criminals Before The International Military Court. Nurenberg: November 14th 1945 Oct. 1 1946. Official French Text. 26,h April 1946. Debates, Tome XII. D 321. - Б. а.

двете движения изповядвали сходни идеи, а някои си сътрудничели в преследването на общи цели.

Националсоциалистите искали тяхната нация да се освободи от еврейското влияние, а ционистите се стремели към предотвратяване на асимилацията им сред неверниците-гои и към своя собствена нация. (Дори днес, в съвременна Америка и Европа, повечето големи еврейски организации се противопоставят на смесените бракове.) На пръв поглед изглежда невероятно това, че ционизмът и нацизмът понякога работели заедно, но историческите архиви разкриват смайващи свидетелства.

Повечето евреи в Европа и из останалия свят били откровени противници на Хитлер и националсоциалистическа Германия. В действителност, когато Хитлер се сдобива с властта през 1933 г., Световният еврейски конгрес - твърдейки, че говори от името на евреите по целия свят, обявява икономическа война на Германия и разтръбвява своето намерение да стори всичко, което му е по силите, за да унищожи Германия и националсоциализма.

Обаче вътре в еврейската общност имало доста ционисти, които разглеждали антисемитската политика на Германия като помощно средство при създаването на еврейска държава. Те гледали на тази политика като на едно насърчение за имиграцията към Палестина, но също и за увеличаването на еврейския гняв и солидарност. И което е достатъчно любопитно, възприемали расовите схващания на Хитлер като аналогични с онова, което самите те желаели за своя собствен народ. За тези евреи сблъсъкът между ционисти и нацисти обслужвал интересите и на едните, и на другите.

През трийсетте години Великобритания изпитвала трудности при справянето с нарасналата еврейска имиграция в Палестина, понеже тя причинявала забележими вълнения из арабския сектор на мандатната територия. И за да снижат напрежението, британците се опитали да ограничат емиграцията на евреи към Палестина. В тази ситуация на сцената се появили Хитлер и нацистка Германия. Макар Фюрерът да имал опасения във връзка с превръщането на Израел в център на интернационалната еврейска власт - по същия начин, по който Съветският съюз вече бил станал средище на интернационалния комунизъм, и макар да бил загрижен от евентуалното увреждане на германските отношения с арабския свят, той разглеждал емиграцията на евреите от Германия и цяла Европа като първостепенна задача. В представите му една еврейска държава в Палестина можела да стане на практика дестинация за европейските евреи.

От ранните дни на издигането на Хитлер във властта водещата ционистка организация в Германия търсела обща почва с него. Месеци, след като Фюрерът става канцлер, Германската ционистка федерация му представила заявление, според което ционизмът можел да разреши „еврейския въпрос“.

„При създаването на новата държава, която е провъзгласила расовите принципи, ние желаем да приспособим общността ни към тези нови структури...

Признаването на нашата еврейска националност ни позволява да установим ясни и почтени отношения с германския народ и с неговите национални и расови реалности. Тъкмо защото не искаме да подценяваме тези фундаментални принципи, понеже ние също сме против смесените бракове и сме за поддържане чистотата на еврейската група.

...Ционизмът вярва, че възрождането на националния живот на един народ, което се случва сега в Германия чрез изтъкването на християнския и националния ѝ характер, трябва да стане също и в еврейската национална група. И за еврейския народ националният произход, религията, общата участ и усещането за неговата уникалност трябва да бъдат от решаваща важност при оформянето на битността му.

...Ние не сме слепи за факта, че съществува еврейски въпрос и той ще продължи да съществува. Поради ненормалното положение на евреите, за тях произлизат сурови несгоди, но също и недотам сносни условия за другите хора“²⁶².

Йоахим Принц - германски ционист, който имигрира в Съединените щати и по-късно оглавява Американския еврейски конгрес, през 1934 г. пише в своята книга „Ние евреите“ (Wir Juden), че Националсоциалистическата революция в Германия означавала „еврейство за евреите“. След години Принц пише също толкова язвително за схващането на Адолф Хитлер относно важността на расата, но лицемерно не показва никаква неохота да защити концепцията за „еврейска раса“.

„Ние искаме асимилацията да бъде заменена от един нов закон: декларацията за принадлежност към еврейската нация и еврейската раса. Държава, изградена върху принципа за чистота на нацията и расата, може само да бъде уважавана и почитана от един евреин, който декларира своята принадлежност към своя собствен вид... Никакво увъртане не може да ни спаси сега. Вместо асимилация ние желаем една нова концепция: признаване на еврейската нация и на еврейската раса“²⁶³.

В ключовата книга на съвременния ционизъм „Еврейската държава“ Теодор Херцел твърди, че евреите са нещо далеч повече от религиозна общност - те са народ. Той дори използва добре известната германска дума с расистки привкус Volk (народ - бел. ред.), за да ги опише. А Volk също така е една от любимите думи на Хитлер. Чрез нея Фюрерът разкрива своя идеал за държава – „Volkische Staat“ (т. е. национална държава - бел. ред.). Дълго преди издигането на Хитлер обаче, Херцел пише, че антисемитизмът бил естествена реакция на неверниците-гои спрямо евреите. Той защитава една изолирана държава като единствен реален отговор на конфликта²⁶⁴.

„Еврейският въпрос съществува навсякъде, където живеят по-значителен брой евреи. Където той не съществува, го привнасят пристигащите евреи... Убеден съм, че разбирам антисемитизма, който е един твърде сложен феномен... Разглеждам това развитие като евреин, без омраза или страх... Това е един национален въпрос. За да го разрешим, преди всичко

²⁶² Dawidowicz, L. (1976). *Memo Of June 21, 1933*, In: *A Holocaust Reader*. New York: Behrman. стр. 150-155; Nicosia, F. R. (1985). *The Third Reich And The Palestine Question*. Austin: University of Texas, стр. 42; Niewyk, D. L. (1980). *The Jews In Weimar Germany*. Baton Rouge, стр. 94-95, 126-131, 140-143; Nicosia, F. (1985). *Third Reich*, стр. 1-15. - Б. а.

²⁶³ Prinz, J. (1934). *We Jews [Wir Juden]*. Berlin: Erich Reiss; Hohne, H. (1971). *The Order Of The Deaths Head*. Ballantine. стр. 376. - Б. а.

²⁶⁴ Herzl, T. (1970). *Jewish State*. New York: Herzl Press, стр. 33, 35, 36; Weckert, I. (1981). *Feuerzeichen: Die Reichskristallnacht*. Tubingen: Grabert. стр. 212; Black, E. (1984). *The Transfer Agreement*. New York: MacMillan, стр. 73; Herzl, T. (1897). *Der Kongress. Welt*. June 4. Reprinted In: *Theodor Herzl's Zionistische Schriften* (Leon Kellner, Ed.), Erster Teil, Berlin: Judischer Verlag, 1920, стр. 190 (и стр. 139). - Б. а.

трябва да го превърнем в международен политически проблем,... в едно окончателно решение на еврейския въпрос.“

През 1935 г. водещият германски ционистки вестник „Юдише Рундшай“ (Judische Rundschau) дори отива толкова далеч, че изразява одобрение за „Нюрнбергските закони“, които определят евреите като чужда националност и забраняват смесените бракове и сексуалните връзки между германци и евреи.

„Новите закони предоставят на еврейското малцинство в Германия негов собствен културен живот, негов собствен национален живот. В бъдеще то ще бъде в състояние да сформира свои собствени училища, свои собствени театри и свои собствени спортни дружества. Накратко, то ще може да създава свое собствено бъдеще във всички аспекти на националния живот...“²⁶⁵.

Георг Карески - бившият шеф на най-голямата еврейска общност в Западна Европа (тази в Берлин) и лидер на Ционистката държавна организация и на Еврейската културна лига, в края на 1935 г. прави следния коментар в берлинския всекидневник „Дер Ангриф“ (Der Angriff - букв. „Атака“, бел. ред.):

„Дълги години аз гледах на пълното разделение в културните прояви на двата народа (евреи и германци), като на предварително условие за безконфликтно съвместно съществуване... Дълго подкрепях подобно разделение, убеден, че то е основано върху уважението спрямо една чужда националност. Нюрнбергските закони,... струва ми се, независимо от техните правни изисквания, напълно съответстват на това желание за отделен живот, базиран на взаимното уважение... Затова този разрыв в процеса на разединение в множество еврейски общини, който бе насърчен от смесените бракове, е приветстван изцяло от еврейска гледна точка“²⁶⁶.

По същия начин говорят и други водещи ционисти из целия свят. Равинът Стивън С. Уайз, председател на Американския еврейски конгрес и на Световния еврейски конгрес, през 1938 г., говорейки пред шествие в Ню Йорк, заявява:

„Аз не съм американски гражданин от юдейско вероизповедание, аз съм евреин. Аз съм и американец. Бил съм американец в продължение на шейсет и три шейсет и четвърти от своя живот, но бях евреин през цели 4000 години. Хитлер бе прав в едно нещо. Той нарече еврейския народ раса и ние наистина сме раса“²⁶⁷.

Сътрудничеството съществувало не само на думи; имало сработване между ционистите и нацистите до самото начало и дори по време на Втората световна война.

²⁶⁵ Rundschau. (1935). September 17. Цитиран в: Yitzhak Arad, With Y. Gutman and A. Margaliot, Eds. Documents On The Holocaust, Jerusalem: Yad Vashem (1981). стр. 82-83. - Б. а.

²⁶⁶ Kern, E. (1935). *Verheimlichte Dokumente. DerAngriff*. Munich. (1988). December 23. стр. 148.; Nicosia, F. (1985). *Third Reich*, стр. 56; Brenner, L. (1983). *Zionism In The Age Of Dictators*, стр. 138; Margaliot, A. (1977). *The Reaction...*, Yad Vashem Studies Jerusalem. Vol. 12. стр. 90-91; Levine, H. (1975). *A Jewish Collaborator In Nazi Germany*. Central European History. Atlanta. September, стр. 251-281. - Б. а.

²⁶⁷ Wise (1938). *Dr. Wise Urges Jews To Declare Selves As Such*. New York Herald Tribune. June 13. p. 12. - Б. а.

Нацисткото правителство изгражда из цяла Германия верига от 40 селскостопански центъра за обучение на еврейски младежи към живот в палестинските кибуци. То подкрепя имиграцията на евреи в Палестина, докато последната не била прекратена заради войната. Официалният вестник на SS „Дас Шварце Корпс“ (Das Schwarze Korps) дори поддържал ционизма с редакционни статии на първа страница²⁶⁸.

С помощта на еврейската имиграция SS сътрудничи с „Хагана“ - нелегалната ционистка военна организация в Палестина и дори контрабандно доставя огнестрелно оръжие за ционистките сили. Въпреки опасенията си, Хитлер също продължил да подкрепя ционистките цели в Палестина²⁶⁹.

През 1939 г. и отново през 1941 г. Фюрерът разказва на своя военен адютант как през 1937 г. помолил британците за прехвърлянето на всички германски евреи в Палестина или Египет. Те обаче отхвърлили предложението му, казва той, защото щяло да предизвика още по-големи безредици²⁷⁰.

След като в края на трийсетте години британското правителство става все по-рестриктивно спрямо еврейската имиграция в Палестина, SS сключва договор с тайната ционистка агенция „Мосад ле-Алия Бет“ (Mossad le-Aliya Bet) за нелегално прекарване на евреи към Палестина. В резултат на това сътрудничество еврейската емиграция от Германия (включително и от Австрия) - както легална, така и нелегална, се увеличила драматично през 1938 и 1939 г. 10 000 евреи били определени за изпращане през октомври 1939 г., но началото на войната попречило на това. През 1940 и 1941 г., та и чак до март 1942 г., Германия все още подпомагала непряко еврейската имиграция в Палестина, а на нейна територия вече съществувал най-малко един официално одобрен ционистки „кибуц“ - подготвителен лагер за потенциални имигранти²⁷¹.

В икономическата сфера споразумението „Ха'авара“ между нацистка Германия и Палестинския център на Световната ционистка организация било жизнено важно за каузата на ционистите. То започва да действа през 1933 г. и продължава през цялото трето десетилетие на XX век, като позволило прехвърлянето на еврейското богатство в Палестина. Чрез този пакт Хитлеровият Трети райх направил повече за подкрепата и подпомагането на еврейското развитие в Палестина от всяко друго правителство през трийсетте години²⁷².

Навярно най-убедителният документ за желанието на някои ционистки фракции да влязат в съюз с Хитлер е предложението, направено през 1941 г. от Бойците за

²⁶⁸ Nicosia, F. (1935). *Das Schwarze Korps*. September 26. Цитиран в: *The Third Reich And The Palestine Question* (1985), стр. 56-57. - Б. а.

²⁶⁹ Nicosia, F. (1985). *Third Reich*, стр. 26-28, 63-64, 105, 141-144, 219-220; Wistrich, R. (1985). За критичното отношение на Хитлер към ционизма в „Моята борба“ виж Vol. 1, Chap. 11. Цитиран в: *Hitler's Apocalypse*, стр. 155. - Б. а.

²⁷⁰ Kotze, H. V. (1974). *Heeresadjutant bei Hitler*. Stuttgart, стр. 65, 95. - Б. а.

²⁷¹ Arad, Y. (1981). *Documents On The Holocaust*, стр. 155. (Виж също „Тайните на Мосад“ в „Барнс Ривю“.) Barnes Review. (1995). *Secrets of the Mossad*. Sept. стр. 11. - Б. а.

²⁷² Feilchenfeld, W. (1972). *Haavara-Transfer Nach Palistina*. Tubingen: Mohr/Siebeck; Yisraeli, David (1971). *The Third Reich And The Transfer Agreement*, Journal Of Contemporary History. London. No. 2. стр. 129-148; *Encyclopedia Judaica*. (1971). Haavara. Vol. 7. стр. 1012-1013; Nicosia, F. (1985). *Third Reich*, стр. 44-49. [consistency!]; Hilberg, R. (1985). *The Destruction Of The European Jews*. New York: Holmes & Meier, стр. 140-141; Levy, R. S. (1984). *Commentary*, Sept. 68-71.32. - Б. а.

свобода на Израел - повече известни като „Лехи“ или „Бандата на Щерн“. Един от нейните върховни представители бил Ицхак Шамир, който след смъртта на Щерн става водач на организацията и главен терорист, и който по-късно, през осемдесетте години, стана министър-председател на Израел. „Бандата на Щерн“ смятала британците за най-големите врагове на ционизма, понеже Великобритания се опитвала да защитава гражданските права на коренното население - палестинците, а също така се мъчела да забавя бунтовната еврейска имиграция.

Един от най-изненадващите факти в съвременната история е този, че в действителност „Лехи“ направила официално предложение на германците за военен съюз между еврейската революционна организация и нацистите. В действителност евреите тържествено предложили да влязат във войната на страната на Германия. Ето откъси от текста на тяхното комюнике с нацистите.

„Често в речи и изказвания на водещи държавници от националсоциалистическа Германия се заявява, че като предпоставка за Новия ред в Европа е необходимо радикалното решение на еврейския въпрос чрез евакуация („Европа свободна от евреи“).

Евакуацията на еврейските маси от Европа е предварително условие за разрешаването на еврейския въпрос; но това може да стане възможно само и изцяло чрез настаняването на тези маси в дома на еврейския народ - Палестина, и посредством установяването на еврейска държава в нейните исторически граници.

Разрешаването на еврейския проблем по този начин, донасящ веднъж завинаги освобождение на еврейския народ, е целта на политическата активност и дългогодишната борба на Израелското освободително движение - Националната военна организация (Irgun Zvai Leumi), в Палестина.

Националната военна организация, която е добре запозната с доброжелателността на правителството на Германския райх и неговите власти спрямо ционистките действия вътре в Германия, и към ционистките имиграционни планове, е на мнение, че:

1. Установяването на нов ред в Европа в съответствие с германската концепция за него и осъществяването на истинските национални стремежи на еврейския народ във вида, в който ги възплъщава Националната военна организация (НВО), могат да отговарят на общите интереси на двете страни.

2. Възможно е сътрудничество между Нова Германия и едно обновено народно [volkish] еврейство.

3. Създаването на еврейска държава на национална и тоталитарна основа, свързана с Германския райх чрез съответен договор, би отговаряло на интересите на запазването и укрепването на бъдещата германска силова позиция в Близкия изток. Изхождайки от тези съображения, НВО в Палестина изразява готовност да вземе активно участие във войната на страната на Германия.

Като се основава на горните изводи, НВО в Палестина - при условие че гореспоменатите национални стремежи на Израелското освободително движение се признаят от страна на Германския райх, предлага да вземе активно участие във войната на страната на Германия.

Това предложение на НВО би могло да включва дейности във военната, политическата и информационната област из Палестина, а в зависимост от нашата установена подготвеност - и извън границите й...

Неп прякото участие на Израелското освободително движение в установяването на Новия ред в Европа, което е вече в подготвителен стадий, може да бъде обвързано с положителното радикално решение на европейския еврейски проблем в съответствие с гореспоменатите национални стремежи на еврейския народ. Това извънредно ще засили моралните основания на Новия ред в очите на човечеството.

Сътрудничеството на Израелското освободително движение може да се осъществява също по направление на една от последните речи на германския райхсканцлер, в която хер Хитлер наблегна, че би използвал всяка комбинация и коалиция с цел, да изолира и съкруши Англия²⁷³.

Не съществуват запазени архиви или други свидетелства за германския отговор на удивителното предложение, но по времето, в което то е направено, Германия вече била заела проарабска нагласа, в опита си да подкопае позициите на Великобритания в Близкия изток.

Когато за първи път зърнах този документ, аз забелязах идеологическите съвпадения между ционизма и националсоциализма - чак дотам, че да бъде употребена любимата дума на нацистите „folkish“ (от Volk), при описанието на фундаментите на държавата, която ционистите искали да създадат.

Четенето за ционистката конспирация с нацистка Германия ме смая. Дълго време сътрудничеството между ционисти и нацисти бе една малка мръсна тайна - тайна, която най-силно говори за идеологическите основи на Израел и за крайностите, до които ционистките екстремисти били готови да стигнат, само и само да осигурят създаването на еврейска държава.

Щом се стигнало до основаването на Израел, на ционистките фанатици малко им пукало за живота на хората, в това число и на евреите. Когато германското еврейство било заплашено от Хитлер, първият министър-председател на Израел Давид бен Гурион направил следното изявление.

„Ако знаех, че би било възможно да спася всички деца в Германия, като ги отведа в Англия, или едва половината от тях, като ги превозя до Ерец Израел, аз бих избрал втората възможност. Защото сме длъжни да сложим на кантар не само живота на тези деца, но също така и историята на народа на Израел“²⁷⁴.

Ако отношението на първия израелски премиер към еврейския живот е било такова, че по-скоро би предпочел да види половината еврейски деца в Германия да умират, отколкото да бъдат превозени до Англия вместо до Израел, на колко ли може

²⁷³ Original Document In German Auswurtiges Amt Archiv, Bestand 47-59, E 224 152 And E 234 155-58; Yisraeli, D. (1974). *The Palestine Problem In German Politics 1889-1945*. Israel, стр. 315-317; Polkhen, K. (1976). *The Secret Contacts*. Journal Of Palestine Studies. Spring-Summer. стр. 78-80. - Б. а.

²⁷⁴ Yoar-Gelber. (1939-1942). *Zionist Policy And The Fate Of European Jewry*. Yad Vashem Studies. Vol. XII. стр. 199. - Б. а.

да очаква човек от него да оцени живота на едно палестинско дете? И как ли бихме реагирали спрямо някой нацист, който заявява, че би предпочел да види половината еврейски деца да умират, вместо просто да бъдат отведени в друга държава?

Друг класически пример за пренебрежително отношение към човешкия - дори еврейския - живот може да се забележи и в терористичния акт, извършен през 1940 г. от Бен Гурион и основателите на ционистката държава. „Хагана“, предвождана от Бен Гурион, взривява кораб с евреи, които бягат от Хитлер. Британците ги били подкарвали към остров Мавриций, вместо да им позволят да слязат в Хайфа. И за да предизвикат негодувание спрямо британците, ционистите взривяват кораба на връх Коледа на 1940 г., като причиняват смъртта на 252 евреи, наред с членовете на британския екипаж. Ако нацистите бяха взривили кораб с бежанци във водите на Израел, Мосад щеше да издирва и преследва извършителите чак до края на света, ако се наложеше, та на всяка цена сетне да ги изправи пред израелски съд за „военни престъпления“. Щеше да има и добре пропагандирано ежегодно възпоминание на ужасяващия терористичен акт. Вместо това обаче Израел избра убиеца за свой пръв министър-председател²⁷⁵.

Ционизмът и нацизмът са скроени от едно и също платно, а знамената им са изцапани с кръв. Е, с тази разлика, че ционистите имат далеч по-добри връзки с обществеността.

Израел: расистка държава

На 10 ноември 1975 г. пленарно заседание на Обединените нации обяви, че ционизмът е форма на расизъм. Тогава в цяла Америка и из останалия свят се надигна протестен вой от (за кой ли път) клетите, преследвани евреи. Те бяха бесни, задето подобно обвинение е могло да бъде повдигнато срещу „единствената истинска демокрация в Близкия изток“. Но какво ли точно е ционизмът, ако не е расизъм? Дори Давид бен Гурион, като обсъжда „хитлеризма“ на Менахем Бегин, пише: „Той може да бъде обвинен в расизъм, но тогава човек ще трябва да изправи пред съда цялото ционистко движение, което е основано върху принципа за чисто еврейската същност на Палестина“²⁷⁶.

Приетата през 1965 г. от Общото събрание на Организацията на обединените нации Международна конвенция за ликвидиране на всички форми на расова дискриминация сега вече е ратифицирана от повечето държави-членки. И Член 1 на тази Конвенция определя термина *расова дискриминация* като:

„...всяко разграничаване, изключване, запрещение или предпочитание, основано върху раса, цвят на кожата, произход или национално или етническо потекло, което има за цел или за резултат омаловажаване или накърняване достойнството, или упражняването на равна нога на човешките права и основни свободи в политическото, икономическото, социалното, културното или което и да било друго поле на обществения живот“²⁷⁷.

²⁷⁵ Rosenblum, H. (1958). *Yediot Aahronot. Jewish Newsletter*. New York. November. - Б. а.

²⁷⁶ Bar Zohar. (1966). *Le Prophete Arme - Ben Gourion*. Fayard. Paris, стр. 146. - Б. а.

²⁷⁷ United Nations General Assembly (1965). *The International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination*. - Б. а.

Израел бе и си остава държава, основана изключително за евреи. Съгласно израелския „Закон за правото на завръщане“, един евреин е дефиниран не според неговите религиозни вярвания, а според еврейския му произход, доказан посредством потеклото на неговите родители. Макар да е възможно гои да приемат юдаизма, спънките са тъй големи, че „сменилите вярата си“ съставляват съвсем незначителен процент от еврейското население. Докато пиша тези редове, еврейската ортодоксалност - одобрената от държавата религия в Израел, е в основен спор с американските реформистки и консервативни фракции, защото ортодоксалността в Израел не признава дори преминаването от тези два клона на юдаизма към ортодоксалност.

Някой палестинец, роден в границите на онова, което днес е Израел и чийто род е живял там от хилядолетия, преди да бъде принуден от израелската армия да се махне, не може да се върне в родината си и да стане гражданин на Израел. Обратното, един евреин атеист, роден в Ню Йорк, който не говори иврит, може да имигрира в Израел, като на часа ще му бъде дадено поданство. В допълнение израелското правителство му предлага помощ за настаняване, за покриване на разносните за живот, за образование, като му предоставя и още редица облаги, за да имигрира.

През 1948 г. близо 94 на сто от земята на Израел била собственост на палестинци. Оттогава насам притежаваната от палестинци земя бива систематично конфискувана от израелското правителство. По-голямата част от палестинската земя отиде в онова, което Израел нарича „Национален еврейски фонд“ и посредством нарочен закон бе обявена за „израелска земя“. Така тя стана „еврейска“ и според закона никога не може да бъде продавана на неевреин, да бъде отдавана под наем или под рента на неевреин, или пък да бъде обработвана от неевреин. Повечето от земята бе раздадена почти безвъзмездно на еврейски заселници. Ционистката армия прогони палестинците от над 350 градове и села в Израел и на окупираните територии, а след това срина с булдозери техните домове. Често биват разоравани дори древни палестински гробища.

И два други закона се отнасят до Керен Кайемер (Законът за „Националния еврейски фонд“, приет на 23 ноември 1953 г.) и до Керен Хайесод (Законът за възстановителния фонд“, приет на 10 януари 1956 г.). Председателят на Израелската лига за човешки права, доктор Израел Шахак - професор в Еврейския университет в Йерусалим, ни разказва в своята книга „Расизмът на Израелската държава“ как в Израел съществували цели градове (Кармел, Назарет, Илит, Хацор, Арад, Мицфен-Рамен и други), където на неевреи е забранено да живеят със закон²⁷⁸.

Палестинците, които остават в Израел, макар и привидно граждани, търпят крайна дискриминация. Дават им лични карти за поданство, върху които няма никакво обозначение за националност, а националността се вписва само като „арабска“ или „еврейска“ и по този начин се създава възможност за множество дискриминационни политики в еврейската държава. Из Израел има цели градове и селища, в които да живеят палестинци е незаконно. Съществуват разделени (сегрегирани) жилищни райони и комплекси, училища и съоръжения за отдих и възстановяване, където на палестинците не им е позволено да стъпват. И тази сегрегация не е скрита; тя е официална правителствена политика. На палестинци не е позволено да служат в

²⁷⁸ Shahak, I. *The Racism Of The State Of Israel*, стр. 57. - Б. а.

армията и въпреки че палестинците са между 15 и 20 на сто от израелското население, никога не е имало нито един палестинец в израелското правителство.

Израелският закон не признава законността на брака между евреи и палестинци, тъй като браковете и другите аспекти на гражданския живот се решават от религиозните съдилища, които не признават такива бракове. Ето защо винаги, когато видя евреи в американските медии да възхваляват и насърчават смесените бракове между черни и бели, аз си мисля за тяхното лицемерие при подкрепата за една нация, която никога, по закон, не ще признае смесени бракове между евреи и неевреи.

Сам Хаим Коен - бивш съдия във Върховния съд на Израел, отбелязва:

„...горчивата ирония на съдбата, която доведе до същите биологични и расистки закони, разпространявани от нацистите, и които вдъхновиха позорните Нюрнбергски закони, служи за база при дефиниране на юдаизма вътре в държавата Израел“²⁷⁹.

Коварството срещу „Либърти“

Еврейският народ и неговата история ме заплениваха. Докато се самообразовах по еврейския въпрос обаче, аз не запазих мълчание. Обсъждах онова, което четях, със семейството си, с моите приятели и учители. Така посочването на еврейската лукавост и лицемерие стана причина да бъда обвиняван в омраза, нетолерантност, расизъм, религиозен фанатизъм и разбира се, в антисемитизъм.

Сетне ми стана ясно, че независимо от медийния образ на евреите като най-светите и богоподобни люде на земята, еврейската инфраструктура бе произвела една крайна форма на етническа надменност. И тяхната надменност се удвоява чрез прекомерната ненавист спрямо другите, подхранвана още от времето на тяхното бягство от Египет, та чак до след-холокаустовата съвременна епоха. Този шовинизъм непрестанно е изригвал във вид на нетолерантност и потисничество. Ала всеки, който дръзне да изложи на показ това свидетелство за еврейското лицемерие, притворство, расизъм и омраза, бива охулван като мразител от „Антиклеветническата лига“.

Когато се опитвах да представя за разглеждане еврейския расизъм или да прочета цитати от юдейските писания, или пък от творби на настоящи еврейски лидери, моите учители отначало биваха изненадани, а по-късно ме уверяваха, че или подобни емоции били част от едно далечно минало, или че в наши дни били изразявани от някакво нищожно малцинство. Те ми казваха, че евреите от съвременната епоха в действителност не следват етноцентричния път на своите предци. Ала изучаването на Израел ми помогна да разбера, че еврейското превъзходство и надменност са съвсем същите и в настоящето. Едно от нещата, които ми отвориха очите, бе израелският военен акт срещу Америка - коварно, предателско действие, което предизвика само угодничество и държавна измяна от страна на американските медии и правителство.

На 8 юли 1967 г. корабът на американското военноморско разузнаване „Либърти“, патрулиращ в открито море близо до бреговете на Израел и ивицата Газа, попадна под

²⁷⁹ Badi, J. (1960). *Fundamental Laws Of The State Of Israel*. New York. стр. 156. - Б . а.

обстрела на реактивен изстребител и торпедни катери. Спомням си как чух новината от транзисторния ми радиоапарат, докато бях на традиционната си работа през лятото - остъргвайки старата боя от една къща в района Лейквю на Нови Орлеан. Нападението стана по време на Израелско-арабската война от 1967 г. - една война, в която Америка подкрепяше Израел.

Първите новинарски репортажи обаче не идентифицираха атакувалата страна и аз допуснах, че египтяните, предприемайки една извънредно брутална и глупава атака, бяха ударили плавателния съд на САЩ като отмъщение за нашата масивна поддръжка на израелската военщина. И няколко избрани чиновници вече бяха почнали да призовават за незабавно военно отмъщение на Египет.

Въпреки увеличаващите ми се познания относно злокачествената природа на ционизма, моят дълбоко вкоренен патриотизъм просто изблизна. Разгневих се на Египет за дръзкото нападение над американския плавателен съд. По-късно обаче в репортажите взе да се прокрадва идеята, че всъщност израелци атакували американския кораб, в резултат на което бяха ранени 171 американци и загинаха 31. Официалното извинение пък бе, че израелците сбъркали „Либърти“ с египетски кораб. Прочее през следващите няколко седмици се появиха голям брой доказателства, които разкриваха как нападението било предварително замислено. Ала дотогава вече историята за кораба на САЩ „Либърти“ и за 171-та американски жертви отпадна от заглавията в медиите.

На екипажа, пък бе наредено да не разгласява никакви сведения за атаката. Когато години по-късно млчанието най-сетне бе нарушено от лейтенант Джеймс Енс - офицер на борда на „Либърти“, се оказа, че преобладаващите доказателства сочеха към едно хладнокривно нападение над американски кораб от страна на израелците.

Корабът на САЩ „Либърти“ - като леко въоръжен разузнавателен съд, чиято мисия била да прихваща чужди радиовръзки, плувал в международни води някъде около египетския град Ел Ариш, който израелските сили току-що били завзели. Израел обаче знаел, че „Либърти“ следи неговите радиопредавания и се страхувал, че ще научи относно подготовката за нахлуване в Сирия на следния ден.

Така в ясната и ветровита утрин на 8 юни израелски реактивен изстребител направил няколко кръга над „Либърти“, като слизал все по-ниско и по-близо - дотолкова, че екипажът на кораба взел да маха с ръце на пилотите и в действителност можел да зърне лицата им. Корабът бил ясно обозначен със своите огромни и различни букви „Военноморски сили на САЩ“ (U.S. Navy), а освен това на него, изопнато от бриза, се веело голямо американско знаме.

Изведнъж, без никакво предупреждение, в 2,00 часа след обяд, необозначени израелски реактивни самолети нападнали „Либърти“ с ракети, огън от оръдията си и с напалмови бомби. Първата им мишена била стаята с радиостанцията, която разрушили заедно с корабните антени. Изстребителите извършвали последователни рейдове, като атакували кораба, докато не им свършили бомбите и останалите амуниции, и едва тогава прекратили нападението. При това положение хората на „Либърти“ сменили първото американско знаме, което било отнесено от изстрелите, с друго, което вече имало свръхразмери от 7 на 13 фута (прибл. 2 на 4 метра - бел. ред.).

Израелците очевидно са знаели, че корабът е американски, тъй като междувременно прихващали и се опитвали да заглушат с електроника радиосигналите за помощ, идващи от „Либърти“. Макар да звучи невероятно, но свързочниците на кораба успели да издигнат нова антена и да излъчат призив за бедствие, като идентифицирали нападателите и молели за помощ от Шести средиземноморски флот. Веднага самолетоносачите „Саратога“ и „Америка“ изпратили съобщения, че помощта идва и вдигнали изстребители, за да защитят „Либърти“.

Обсаденият и окървавен екипаж обаче напразно очаквал обещаната подкрепа на изстребителите. Много скоро израелски торпедни катери атакували, опитвайки да потопят „Либърти“ и да приключат с екипажа, който в този момент се борел с пожарите от нападна върху палубите и се грижел за ранените. Израелците опустошавали кораба с огън от 20 и 40-милиметрови оръдия и го поразили с торпедо току на ватерлинията, като убили 22 моряци, намиращи се под палубата. Торпедните катери дори се приближили достатъчно, за да обстрелват с автомати и картечници онези от екипажа, които оказвали помощ на ранените на палубата.

Въпреки 281-та по-големи от човешки юмрук дупки, избухващите върху палубите и надстройките напалмови бомби, огромния пробив и сериозните поражения от торпедата на равнището на ватерлинията, „Либърти“ продължил да плава по някакво чудо (а не благодарение на подкрепата от изстребителите на САЩ, които въобще не се появили; те били извикани обратно по заповед на президента Линдън Джонсън още преди да могат да прихванат нападателите).

Израел очевидно е възнамерявал да потопи „Либърти“ и да изтреби всички на борда. В нарушение на международното право, израелски торпедни катери обстрелвали с автоматични оръжия дори спасителните лодки на кораба. Те се стремели да поразят и извадят от строя залата за комуникации на „Либърти“ и да заглушат нейните радиосигнали, за да предотвратят разпознаването на нападателите; след това вече да пратят американския кораб и неговия екипаж на дъното, та никой да не опровергае естественото предположение, че коварният акт е бил извършен от египтяните. Ционистите са били наясно, че като извадят от строя „Либърти“, ще разполагат с повече свобода за действие в Сирия, а негодуванието от потапянето на американски кораб от страна на египтяните щяло да донесе безусловна подкрепа за най-радикалните военни цели на Израел. Само смелостта и способностите на хората от кораба предотвратили по-нататъшното отсъствие на справедливост.

Със своята заповед за връщане обратно на изстребителите, изпратени да защитят „Либърти“, Джонсън, пък извърши един от най-долните и най-коварните актове на предателство в американската история. Той бе загрижен повече да избегне едно публично противопоставяне между САЩ и Израел, отколкото за спасяването на живота на американските бойци. Оцелелите от „Либърти“ открито и ясно заявиха, че ако изстребителите не били повикани да се върнат обратно, атаките на торпедните катери щели да бъдат прекъснати и по този начин щял да бъде запазен животът на много американци.

Капитан Уилям Макгонагъл - командирът на „Либърти“, също сериозно ранен, демонстрира изключителен героизъм, който му спечели Медала на честта на Конгреса, Обикновено президентът връчва най-високите държавни награди на церемония в Белия дом, заедно с изчитането на почетна грамота с подробности от героичните дела.

Президентът Джонсън обаче се обади на израелците, за да разбере дали те нямат никакви възражения срещу награждаването с медала, и сетне реши да не участва в церемонията, като дори не позволи тя да се проведе в Белия дом. Награждаването извърши министърът на военноморските сили във Вашингтонския Военноморски двор, а в почетната грамота Израел въобще не се споменаваше като нападател. Също и във „Вашингтон Пост“ нямаше никаква публикация за това, че капитан Макгонагъл е получил наградата. Военноморските сили на САЩ проведоха едно формално разследване (продължило едва четири дни) и не се осмелиха да призват като свидетел поне един израелец. Обратно, нападението над кораба „Старк“ заслужи деветмесечно разследване.

Един от офицерите на борда - лейтенант Джеймс Енс, написа подробна книга за инцидента, озаглавена „Нападението над „Либърти“ и издадена през 1979 г. (**Ennes, J. (1979). Assault On The Liberty. New York: Random House.**) Тя отразява страхотните доказателства, показващи как атаката е била един пресметнат и умишлен опит за потапяне на кораба, за който израелците със сигурност са знаели, че е американски, и как са искали да изтребят до крак всички оцелели, за да няма никакви американски свидетели-очевидци. Посланикът на САЩ в Ливан по онова време също не се сдържа и заяви, че докато изпълнявал задълженията си в Близкия изток, чул прихванатите от САЩ израелски съобщителни връзки с атакуващите изтребители, в които се признавало, че корабът е американски. Мнозина от известните лидери на Военноморските сили на САЩ смело заложили репутацията си с искането за истинско разследване на атаката над „Либърти“, а ръководителят на военноморските операции заяви, че доказателствата ясно сочат към едно планирано нападение. Държавният секретар Дийн Ръск, адмирал Томас Мурър и оцелелите от екипажа на кораба до един заявиха, че атаката е била откровено преднамерена.

Навярно човек би могъл да разбере подобен акт на предателство от страна на враговете на нашата страна, но не и от един предполагаем съюзник. Фактът, че Израел нападна силите на държавата, която го подкрепя повече от всяка друга - с пари, с дипломатия, с добри намерения и даже с въоръжения (включително с оръжия, които бяха обърнати и насочени срещу нашите хора), - трябва да се счита за един от най-нечуваните актове на военно предателство в историята на нациите.

Запитах се, как така Израел можеше да бъде толкова безразсъден и дързък, та да атакува американски плавателен съд? И очевидният отговор бе, че те са били наясно как тяхната операция против „Либърти“ съдържа много малък риск, понеже в случай, че атаката успее, и корабът, заедно с неговия екипаж, бяха унищожени, Израел щеше да извлече от войната всичко, което пожелаеше. Ако пък се проваляха в своята мисия да потопят „Либърти“ и да хвърлят вината върху египтяните, израелците знаеха, че можеха да минат всичко това като една грешка. Освен това те бяха съвсем наясно, че тяхното огромно влияние в правителството и в печата щеше да им помогне да покрият нещата. След като за половин век покориха и пометоха с терор милион и половина палестинци, а освен това ги лишиха и от имуществото им, за тях случаят с „Либърти“ бе като детска игра.

Но нашият „благороден“ съюзник Израел не само атакува американските военни сили, ами в течение на десетилетия той разполагаше с високопоставени шпиони сред нашето правителство. Един пример е аферата „Полард“, в която високопоставен еврейин от американското разузнаване предаде огромни количества свръхсекретни материали

на израелското правителство. Когато Полард бе своевременно съден, признат за виновен и пхнат зад решетките, израелското правителство създаде фонд за подпомагане на неговото освобождаване и за награждаването му за неговата служба. След аферата „Полард“ ционистите повече не се нуждаят от шпиони на ниски равнища, защото сега разполагат със силно предани ционисти, които господстват в най-висшите разузнавателни среди на Съединените щати - в Съвета за национална сигурност на президента.

Когато години след истинското нападение узнах истината за предателството спрямо „Либърти“, аз си спомних колко бях разгневен на седемнайсетгодишна възраст, когато чух по транзистора ми как очевидно египтяните са нападнали един американски кораб. По времето, когато прелиствах книгата на Енс обаче, тези моменти на гняв отдавна бяха отминали. И въпреки това, докато четях горчивия разказ на лейтенанта за мъртви и умиращи на борда на „Либърти“, гневът ми се разрази отново, само за да стори път на една дълбока тъга за моето отечество. Като млад и горд американец, аз не можех да проумея как нашият президент можеше предателски да спре защитата на американски мъже, попаднали под огън, или пък как правителството ни можеше да укрие коварството с преднамереното избиване от израелците на американски младежи - и дори да награждава убийците с чуждестранна помощ от много милиарди, взети от данъците ни.

В онзи миг ми стана ясно, че Израел не е само палестински проблем. Той е и американски проблем. Израел е проблем не само заради петдесетте милиарда долара, които изсмука от нашето съкровище (по американски данни към март 2003 г. тази сума вече надхвърли 93 милиарда долара - бел. ред.); или заради стотиците милиарди долари от по-високите цени на петрола, платени, заради нашата политика на първостепенна защита за Израел и неговите интереси; или заради щетите, които той нанесе на доброто ни име по целия свят; или дори само заради коварното нападение над „Либърти“. Нашата политика към Израел е симптом за една всепроникваща еврейска власт в правителството и пресата ни, която заплашва самите основи на Америка.

Докато ционистите в Израел лишаваха от собственост палестинците, ционистите в Америка - а също и във всички западни държави, бяха заети с консолидирането на тяхната власт, като предлагаха една политика, която да отслаби идентичността и желанието за самозащита на основните отличителни черти на гоите. Те дори започнаха да ни превръщат в малцинство в собствените ни държави точно така, както направиха от палестинците малцинство в Израел.

Знаех, че не е далеч денят, когато ние, също като палестинците, ще станем просто едно потиснато малцинство в нашата собствена земя. Фактът, че корабът, нападнат от Израел, се казваше „Либърти“ („Свобода“), бе едно горчиво съвпадение, защото аз знаех също, че ако ционистите успеяха в своите окончателни, крайни цели, те щяха да унищожат живота на нашия народ и свободата ни.

Структурата и формата на съвременен Израел доказват, че еврейското превъзходство не е никаква идеология от миналото, а зловеща реалност в настоящето, изразявана открито във всяка фибра на израелската държава. А фактът, че еврейската властова структура в Америка и по целия свят я подкрепя силно, предоставя убедително доказателство как през последните 2 500 години почти нищо в борбата между евреина и гоя не се е променило. Нещо повече, фактът, че евреите успяха да

принудят западния свят да подкрепя ционизма в неговото величащо лицемерие, е свидетелство за тяхната власт, както над всички форми и разновидности на медиите, така и над правителствата на нашата нация. Европейската раса не може да оцелее, докато тази власт не бъде ликвидирана.

Девета глава

ЕДНА СПРАВКА ЗА ХОЛОКАУСТА

След като се запознах с еврейския етноцентризъм, залегнал в юдаизма и ционизма, и с преобладаващото еврейско присъствие в медиите, аз прочетох някои книги и статии, които загатваха, че разказите за германските зверства през Втората световна война били преувеличени и погрешно предадени. Някои автори предполагаха, че прекалената наситеност на медиите с онова, което днес, десетилетия след войната, наричаме холокауст, било всъщност предизвикано от стратегическите интереси на Израел. Първоначално аз отхвърлих идеята, че част от обвиненията срещу германците са фалшиви, понеже бях виждал ужасяващи снимки и филми, които правеха германските зверства да изглеждат някак си очевидни, самодоказани. В следващите страници предлагам един отчет за това как стигнах дотам да поставям под въпрос някои аспекти на този мрачен епизод от европейската история.

Навремето написах едно есе относно либерализацията на американския сексуален морал за часа по английски в Държавния университет на Луизиана. Припомнях как, додето не станах „заек“ в гимназията, не бях зървал снимка на чисто гола жена, заснета анфас. Този спомен може да се стори странен за съвременните младежи, но до средата на шейсетте дори списание „Плейбой“ пропускаше най-интимните полови зони. След като написах есето обаче, един политически дясно-ориентиран приятел, който го прочете, ми каза, че греша по отношение на това дали съм виждал пълна голота в детството си.

„Виждал си чисто голи жени“, рече той. „Голи мъже и жени, често пъти измършавели, фотографирани в ужасни смъртни пози. Виждал си множество снимки и филми за еврейските жертви на нацистките престъпления.“

Замисляйки се, бях принуден да призная, че е прав. Телевизията и печатните медии от края на петдесетте и началото на шейсетте бяха доста по-скромни, отколкото са днес. Ала дори в годините на моето детство медиите често показваха фотографии и документални филмови кадри, представящи осакатени и изтощени голи еврейски жертви от Втората световна война. Те изпълваха страниците на такива списания като „Лук“ и „Лайф“, никога не пропускаха да ги покажат в телевизионните документални филми за войната и дори всекидневниците ги препечатваха - в това число и вестникът на моя роден град, притежаваният от евреи „Таймс Пикаюн“.

Във времената на нашата непорочност, когато приятелите ми и аз никога не бяхме виждали снимка на напълно разсъблечена жена, медиите ни показваха трупове - често пъти на голи жени или деца, скупчили се като сноп съчки, които войските на съюзниците натикваха с булдозери в масови гробове. Тези кадри бяха силно въздействащи - дотолкова, че дори и днес стряскат, мощно заредени с емоциите, които предизвикват.

Приятелят ми обаче предполагаше, че медиите постоянно ни показваха еврейски жертви от Втората световна война по някакви политически причини. „Случайно ли е

това?“, попита веднъж риторично той. „Ако е само заради сензационността на голотата и смъртта, защо тогава единствените показвани са еврейските жертви?“

Когато през 1974 г. по кината на Америка взеха да прожектират филма „Лицата на смъртта“ (Faces of Death), милиони се редяха на опашки, за да видят истински пълнометражен филм за действителни люде в смъртна агония. Гледката на човешко същество в неподправена мъртвешка поза е навярно най-смайващото видение, което човек може да зърне. Затова родителите предпазваха децата си от такива сцени, а новинарските телевизионни програми рядко показваха най-отвратителните картини на убийства. Макар медиите често да използват сензации, за да повдигат рейтинга си, даже след катастрофа на пътнически самолет те обикновено показват общ план от мястото на инцидента и никога не дават отделни кадри с глави или тела.

През деветдесетте години мнозина обвиниха телевизионните предавания и филми, че са прекалено наситени с насилие и кървища, а пък ги гледат деца. Но въпреки това ужасните сцени от холокауста бяха наложени със закон като задължителни за гледане от някои ученици. Еврейски групировки лобираха, за да прокарат законови разпоредби, които изискваха „изучаване на холокауста“ в обществените училища и много хиляди школа от местната образователна система просто се подчиниха под силния еврейски натиск. Вероятно, защото кървавото насилие в най-гледаните игрални филми или телевизионни програми не можеше да бъде по-изчерпателно от ужасяващите сцени на холокауста. Дали обаче същите тези училища биха прожектирали на своите младежки аудитории филми за жертвите на самолетни катастрофи? Биха ли показали пред деветгодишни ученици масовите убийства на палестински жени и деца, изклани из лагерите Шабра и Шатила в окупирания от Израел Ливан, или пък жертвите на комунистическите кланета в Камбоджа? И за какъв ли дявол, питах се аз, трябва да се показват на малки деца ужасяващите сцени с еврейски жертви отпреди половин век?

Само че онези, които предлагаха „уроци по холокауст“ за малките ученици, казаха, че травмирането им отрано било необходимо, та да ги научи за опасностите от расизма и антисемитизма. Ала същите не показваха нито една жертва на убийство с пръснат мозък, та евентуално да запознаят децата и с ужасите на криминалните престъпления; не им представяха кадри с милионите трупове, оставени от съветските убийци, та да научат децата и за опасностите от комунизма. В нито един колеж няма „Факултет за изучаване на ГУЛАГ“, както и нито една обществена гимназия не изисква задължителни часове по темата, преди да издаде диплома.

Един от аргументите, използвани от онези, дето пропагандират изучаването на холокауста от нашите ученици, е, че холокаустът показвал злините на расизма. Той разкривал, казват те, че масовото убийство е крайният резултат от расовото съзнание. Ала същите пропускат да посочат, че далеч повече човешки същества са били изклани в името на равенството, отколкото в името на расизма. От епохата на кървавите ексцесии във Френската революция, през милионите, избити от съветските власти в техния ГУЛАГ, та до зловещите Червени гвардии в Китай и полята на смъртта в Камбоджа, нито една друга доктрина не е убила повече хора от тази на комунизма - а пък в самата ѝ сърцевина лежи фанатичната преданост към равенството.

Когато бях млад, страшните сцени с еврейското страдание и смърт докоснаха сърцето ми и продължават да го правят. Те предизвикват у мен отвращение към безчовечността, която може да произведе подобни ужасии. Наистина, у всички нас се

надига гняв срещу отговорните за тая касапница. И въпреки това, докато се запознавах все по-добре с ранното еврейско господство в международното комунистическо движение, аз се учудих: по какви ли причини фокусът на медиите бе съсредоточен почти изцяло върху еврейските страдания, а се отделяше малко внимание на останалите жертви от масовите убийства?

Единствените жертви, влезли в моето съзнание, бяха евреи. Те бяха жертвите, за които четях, жертвите, които гледах в телевизионните драматизации, жертвите, които виждах по снимките и документалните киноленти.

Не съществува по-голямо човешко престъпление от убийството на невинен. Британският историк Дейвид Ървинг измисли понятието „иносентицид“ („innocenticide“ - букв. „невинноцид“; от innocent - невинен, и genocide - геноцид, - бел. ред.). Всъщност аз научих, че има един „невинноцид“, по-всеобхватен дори от ужасните престъпления на нацистите. Това познание обаче не дойде от телевизионните документални филми или екранизации, нито от широко пропагандираните процеси срещу военнопредатници или техните издирвания, ами от тихите страници на книги и документи, едва-едва обсъждани в популярните медии.

Комунистите в Русия, Източна Европа и Китай са избили най-малко десет пъти повече невинни хора, отколкото според слуховете са били убити от нацистите. Само че докато бях млад юноша, тези жертви на комунизма бяха извън моето съзнание. Чувах коментари за зверствата на комунистите, но нито веднъж не видях документални кадри или снимки на жертви от комунизма. Не мога да си спомня дори за едно-единствено такова свидетелство. Не съм гледал нито един документален филм, нито пък съм прочел някакви дневници на млади момичета (или на каквито и да било други хора), които са страдали в лапите на комунистите. Така че няха никакво емоционално съпричастие към християнските жертви на червените, но пък имах здрави емоционални връзки с еврейските жертви от Втората световна война.

Подтикван от своя антикомунизъм, аз захванах да чета за най-голямата човешка касапница в световната история: избиването на десетки милиони християни в комунистическа Русия. С изумление прочетох за ужасното убийство на цар Николай и неговото семейство от еврейски болшевики, и за масовите изстребления, наченати отпърво от Ленин, за да достигнат небивал връх на най-жестокото клане по времето на Сталин. Класическото изявление на Ленин относно масовото избиване на хора от съветската държава обаче илюстрира хладнокръвната природа на тези убийства. Той заявява: „Не можете да направите омлет, без да счупите няколко яйца.“

Към началото на шейсетте години публикуваните от самия Кремъл сведения признаваха, че първите вождове на комунизма и основоположници на съветската държава бяха организирали ликвидирането на (по данни на самата комунистическа партия) между 25 и 40 милиона души. През този период обаче медиите останаха съсредоточени върху страданията на евреите, изразявайки нищожно съчувствие или внимание към другите жертви на тоталитаризма. Стори ми се удивително, че медиите щедро отделяха толкова много внимание на зверствата срещу евреите, докато проявяваха безразличие към масовото избиване на милиони християни от еврейските комисари в съветската държава.

Безгласният отклик на червените зверства ми изглеждаше необясним, като се вземе под внимание факта, че по онова време Америка бе в „студена война“ с комунистите. Та какво ли друго по-добро психологическо оръжие можеше да бъде използвано по-ефективно срещу тях в тази световна идеологическа Студена война от излагането на историческата истина за избитите десетки милиони човешки същества?

Западната преса обаче запази почти пълно мълчание относно масовите изстребления от страна на съветите дори докато милиони все още страдаха в комунистическите концентрационни лагери. Други милиони хора, пък загинаха в червен Китай по време на „Културната революция“, както и в много африкански държави, в занданите на Куба, из полята на смъртта на Камбоджа, или в „лагерите за превъзпитание“ във Виетнам. И въпреки това по време на периода, когато марксистите ликвидираха милиони, онова, което всички ние виждахме, бе безкрайният парад от легенди за еврейските страдания отпреди десетилетия.

Същевременно еврейски „учени глави“ крещяха „Никога повече!“ относно зверствата, извършени от един изолиран режим, загинал и забравен от десетилетия, а милиони невинни люде се сблъскаха с изтезания и смърт в многобройните комунистически тирании по целия свят. Докато убийствата продължаваха, ние дочувахме едва по някой и друг шепот за тях, обаче пропагандното пресищане относно еврейските страдания през войната продължава и до днес.

В края на шейсетте и началото на седемдесетте аз присъствах на митинги на кубински антикомунисти и на представители на доста източноевропейски народи, които бяха страдали болезнено в лапите на комунистите. Латвийци, естонци, литовци, украинци, белоруси, румънци, унгарци, чехи, поляци, хървати, сърби и много още бежанци разказаха истории за потисничество, мъчения и убийства, които получиха едва нищожна частица медийно покритие, ако ги сравняваме с холокауста, макар техните разкази да се отнасяха до страданията на далеч по-голям брой хора.

Докато медиите тръбяха за издирването, залавянето и осъждането на германски военнопръстъпници, съвременните комунистически военнопръстъпници продължаваха да арестуват и хвърлят в затвори, да изтезават и изстребват милиони в концентрационните си лагери по целия свят. Доминираните от евреи медии обаче не положили никакво видимо усилие да предотвратят ликвидирането на хора, които трябваше да бъдат спасени; нито пък повдигнаха справедливия призив за законово преследване на комунистически военнопръстъпници - било от миналото, или от настоящето.

След като узнах за големите кланета, организирани от еврейските болшевики в Съветския съюз, аз сам се учудих, защо ли бях запазил толкова много и особена злоба спрямо нацистките извършители на военни прръстъпления. Защо ли, питах се, тая у себе си повече специална враждебност към едно масово убийство, отколкото към друго? Дали ще е някой комисар, езекутиращ царя и децата му, някой есесовски командир, ликвидиращ евреи из разкъсаната от войната Източна Европа, някой китайски маоист от Червената гвардия, избиващ хиляди по време на така наречената Културна революция, дали ще е евреин, член на „Бандата на Щерн“, изстребващ палестинци в Деир Ясин, или пък арабски терорист, взривяващ търговски комплекс в Тел Авив - нима всички тези масови убийства не са еднакво греховни? Ала въпреки всичко не можех да отрека, че бях най-съпричастен към еврейските жертви и изпитвах най-силно

презрение и гняв спрямо техните мъчители-антисемити. Тогава се запитах сам: „Как се стигна дотук?“

И на този етап аз вече взех да разбирам как бях манипулиран. Поради еврейското влияние в новинарските и развлекателните медии, бях гледал само техните разкази по телевизията; споделях само техните сърцераздирателни истории от книгите, само техните изтерзани тела виждах на снимките и филмите, само за техния ужас слушах от учители и проповедници. Колко ли могъщо е въздействието на първата голота, която един 9 или 10-годишен хлапак зърва в медиите, ако тя е придружена с ужасни сцени на смърт?

Почнах да си задавам и други политически неправилни въпроси относно холокауста. Дори всичко, което медиите казваха, да е вярно, защо ли той обсебва нашето внимание хиляди пъти по-силно, отколкото изстреблението на много повече хора от червените? Сега, когато комунизмът вече падна, защо ли за комунистическите масови убийци няма никакви шумни съдебни процеси от типа на Нюрнбергския?

И други въпроси взеха да ме глождат. Ако вкарването на невинен еврейски гражданин в газова камера е апотеоз на злото, не е ли бомбардирането от въздуха на милиони германски и японски цивилни също толкова грешно от морална гледна точка? Съществува ли етична разлика между убиването на невинни с отровен газ и убиването на невинни, като бъдат изгорени живи? Прави ли морално приемливо това, дето Америка хвърли бомби върху цивилни жени и деца, понеже сме били във война с германците и японците? И по същата логика, щяха ли да бъдат някак си по-приемливи военните зверства на германците срещу евреите, ако те са се смятали във война с последните?

Тогава прочетох една книга от Дейвид Ървинг, озаглавена „Разрушаването на Дрезден“. Тя описваше унищожителните бомбардировки на града от последните дни на Втората световна война. Повечето американци са слушали доста за бомбардирането на Нагазаки и Хиросима, ала малцина знаят, че в Дрезден загиват повече хора, в сравнение с който и да е от двата японски града, заличени от атомните бомби. Всъщност Дрезден бил един „експеримент“ на съюзниците. Те искали да разберат дали са в състояние да създадат „огнена буря“ чрез пускането на тонове запалителни бомби в центъра на града. Иначе това бил град с безценни художествени и културни богатства, останали недокоснати до тази фаза на войната. Бомбардировката обаче хвърля центъра му в пламъци, създавайки подобни на урагани ветрове, които подхранили пожарите. Асфалтът закърил с мехурчета и потекъл като лава по улиците²⁸⁰.

Когато въздушното нападение приключило, били изчезнали около 100 000 души. За да избегнат разпространението на зарази, властите изгорили зловещите останки от десетки хиляди хора на гротескни погребални клади. В действителност обаче Дрезден нямал никакво военно значение и когато бил бомбардиран, войната практически вече била спечелена от съюзниците. Така бомбардировката само втвърдила германската съпротива и струвала повече съюзнически животи.

Запитах се откровено: Беше ли бомбардировката на Дрезден военно престъпление? Беше ли тя едно престъпление против човечеството? По-малък грях ли

²⁸⁰ Irving, D. (1964). *Destruction of Dresden*. New York: Holt, Rinehart and Winston. - Б. а.

бе унищожението на децата, застигнати от най-жестоката смърт - да бъдат изгорени живи, отколкото да речем, съдбата на Ане Франк, която била вкарана в концентрационен лагер и накрая повалена от заразна болест?

Днес британското правителство признава, че неговото Военновъздушно министерство от февруари 1942 г. нататък възприело политика да взема на прицел германски цивилни граждани при бомбардировките. Както посочва „Барнс Ривю“ на Уилис Карто, над 600 000 мъже, жени и деца се „изпарили“ в бомбардировките, изчислени тъй, че да избият, колкото може повече цивилни²⁸¹.

Днес Организацията на обединените нации определя умишленото бомбардиране на цивилни като престъпление срещу човечеството. Ето защо двойният стандарт, който изглежда съществува във всички неща, отнасящи се до Втората световна война, накърни моето чувство за справедливост. Един пример за „удобния морал“ на медиите е отношението към взрива в Оклахома Сити, сравнен със страхотните бомбардировки над цивилни граждани по време на Втората световна война. Все още си спомням повтарящия се припев след оклахомската касапница и скептицизма, който отекна при съдебния процес срещу Тимъти Маквей. Накратко този рефрен гласеше: „Що за чудовище би бомбардирало и изгорило до смърт дечица?“

Дали обаче изгарянето живи на десетки хиляди деца при една преднамерена самолетна бомбардировка над цивилни е по-малко погрешно от морална гледна точка, отколкото избиването на две дузини деца от Тимъти Маквей? Правителствата дават на едни люде, бомбардирани деца, медали, а на други - смъртна присъда. Така или иначе, окончателната вина трябва да се стовари върху правителствата, които осъществяват подобна политика, а не върху войниците, които просто изпълняват техните заповеди. Лично аз разглеждам предварително обмислените масови убийства на жени и деца - извършени от когото и да било заради каквато и да било кауза, или от което и да било правителство - като непрости.

Дори след края на войната, в продължение на много месеци съюзниците официално разпределяли калорийните дажби за всеки германски гражданин под нивото, необходимо за поддържане на живота. „Барнс Ривю“ посочва, че през онези месеци стотици хиляди цивилни загинали от глад, студ и болести. Съветските власти прогонили милиони от собствените им домове из германските земи на Изток²⁸².

В нарушение на Женевската конвенция и на дълго издържалите валидни правила за водене на война, милиони германски войници били задържани дълго след края на войната в ръководените от съюзниците лагери и хиляди загинали от глад, студ и болести. Те обаче измрели, след като вихърът на войната бил стихнал, докато масивни хранителни и лекарствени складове стояли затворени, а запасите им били прехвърлени в складове на съюзниците²⁸³.

Сетне намерих перфектен пример за двойния стандарт в морала на принципа „ние срещу тях“ в една книга, за която узнах, докато бях в колежа и която носеше заглавието „Германия трябва да изчезне!“ Написана от американския евреин Теодор Н. Кауфман и

²⁸¹ Barnes Review. (1966). *Aerial Bombing of German Cities*, March/April Vol. 4. стр. 2. - Б. а.

²⁸² Barnes Review. (1966). *The Mass Expulsion of Ethnic Germans*. Oct. 96 Vol. 2. Стр. 10. - Б. а.

²⁸³ Bacque, J. (1989). *Other Losses*. Canada: Stoddart Publishing. - Б. а.

издадена през 1941 г. - още преди американската намеса във войната и преди твърденията за някаква германска програма за изстребление, насочена срещу евреите, нейният предговор заявява:

„Този пълен с енергия том разкрива един подробен план за унищожението на германската държава и за пълното изтриване от лицето на земята на целия ѝ народ. Той съдържа като приложение карта, илюстрираща възможното териториално разчленение на Германия и разпределението на нейните земи“²⁸⁴.

И списание „Тайм“, и в-к „Ню Йорк Таймс“ рецензираха книгата, вместо просто да я отхвърлят, като никоя от публикациите изобщо не изглеждаше гневна спрямо открития призив за геноцид в „творбата“. А как ли биха реагирали съвременните моралисти, ако нацистите бяха издали книга, озаглавена „Евреите трябва да изчезнат!“, и ако основните списания и вестници в предвоенна Германия бяха рекламирали тази книга, призоваваща за „пълното изтриване от лицето на земята на целия еврейски народ“? Нямаше ли да я извадят като доказателство за моралната поквареност на Германия?

Когато още бях юноша - независимо, че бях разгорещен патриот и проамерикански настроен, аз започнах да схващам, че във война нито една страна нямаше монопол върху доброто. А единствено победителите пишат историята в една тотална война, в която една страна унищожава политическото и културното устройство на другата. Поговорката, че „във война първата жертва е истината“, тук важи с пълна сила. Тогава, рекох си, каква ли е истината за холокауста?

²⁸⁴ Kaufman, Theodore N. (1941). *Germany must Perish!* New York: Gordon Press. - Б. а.

Бях наясно, че американските медии ме бяха измамили, както относно произхода и движещата сила зад съветския и интернационалния комунизъм, така и относно степента и обхвата на комунистическите масови убийства. Изглеждаше напълно естествено и възможно доминираните от евреи средства за всеобщо осведомяване така да мамат по отношение на един въпрос, извънредно важен за тях.

Докато почнах да разглеждам подробностите около холокауста, аз вече бях узнал, че изграденият от медиите образ на винаги невинните юдейска религия и еврейски народ бе фалшив. И въпреки това все още ми бе трудно да хвърля обективен поглед към холокауста, защото до не толкова отдавна очите ми се навлажняваха от сълзи, когато четях „Ане Франк - Дневникът на едно младо момиче“²⁸⁵. Бях и все още съм дълбоко трогнат от сцените на човешко страдание през Втората световна война.

На повърхността изглеждаше сякаш доказателствата за холокауста бяха съкрушителни. Планини от книги, статии в списания и вестници, филми, церемонии и речи, както и документални кадри ги оповестяваха публично, без дума противоречие. В допълнение, като буен и горд млад американец, с внушителна военна история на своето собствено семейство, аз бях склонен да вярвам на цялата пропаганда относно враговете на страната ми. Баща ми - истински полковник, който все още бе сред активния армейски резерв, разглеждаше своето участие във Втората световна война като най-смисления период от своя живот. Той не желаше и да чуе за някакво смекчаване на германската вина.

Холокаустът, пък бе част от системата от вярвания на баща ми и сетне стана част от моята. Въпреки това обаче открих, че известен брой уважавани американци бяха направили изявления, които се отклоняваха от установените версии за историята на Втората световна война. Сред тях бяха такива хора като сенаторът Робърт Тафт, Чарлс Линдбърг, генерал Джордж Патън и бившият главен съдия от Върховния съд Харлан Фиск Стоун.

Прочетох интересните виждания на Пол Расиние, оцелял през холокауста, който говореше против онова, което наричаше „лъжите за холокауста“. Като французин и политически противник на нацистите, Расиние пострадал изключително много по време на войната. Докато бил в няколко концентрационни лагера, никъде обаче невидял нито едно доказателство за газови камери, предвидени за хора, или за каквато и да е програма за изстребление на евреите. След като бил освободен, Расиние прочел сензационни разкази, за които знаел, че били фалшификации. Макар почти да не уважавал пленилите го германци, той почувствал, че е негово морално задължение да разкаже истината за лагерите и да обори раздутите и фалшиви твърдения, които се правели в световния печат.

Оцелелият от Холокауста, ревизионистът Пол Расиние

В допълнение към болезнените обобщения на неговите собствени преживявания и наблюдения, след войната Расиние подхванал пълно разследване по темата. Той

²⁸⁵ Frank, Anne. (1952). *Diary of a Young Girl*. Translated from the Dutch by B. M. Mooyaart-Doubleday, with an introduction by Eleanor Roosevelt. Garden City, New York: Doubleday. - Б. а.

спореше, че равностойността за загиналите в лагерите била далеч по-ниска от онази, която се налагаше и че смъртта била причинена предимно от лошите условия в лагерите - една непреднамерена последица от опустошението в катастрофалната война. Освен това наричаше твърденията за газовите камери „класически пример за военна пропаганда, която не се основава на нито един факт“.

Расиние нямал никаква лична полза от заемането на такава непопулярна позиция в следвоенна Франция. Фактически той загубил доста и след като изстрадал всички мъки и лишения германските концентрационни лагери, сетне претърпява упорити преследвания заради смелите си писания.

Три прочути жертви на холокауста

Години по-късно прочетох статия, разкриваща несъстоятелността и неправдоподобното съдържание на книгата „Ане Франк: Дневникът на едно младо момиче“. Д-р Робер Форисон - професор-либерал, специализирал се в доказване достоверността в литературната към Университета в Лион, бе изградил солидна теория, че формата и съдържанието на творбата са такива, щото едва ли я е написало едно момиче в своето ранно юношество - поне във вида, в който е издадена. Впечатли ме също, че това момиче - най-прочутата жертва на холокауста, прекарало по-голямата част от войната в Аушвиц, а пък не умряло в газовите камери. Към края на войната германците го евакуирали в Берген-Белзен, заедно с много други. И през последните месеци на войната детето не издържало на тифа. Сестрата на Ане Франк - Марго, и тяхната майка също не били умъртвени с газ. И двете починали пак от тиф. Баща ѝ - Ото, докато бил в Аушвиц, заболял и бил лекуван в лагерната болница, додето оздравее. В самия край на войната германците го евакуирали в Маутхаузен и там посрещнал освобождението си. Самият Ото Франк признава тези факти.

Ала същите факти изглеждаха в противоречие с историите за Аушвиц, които бях чел. Книги и филми изобразяваха лагера като конвейер за убийства, място, където изсипваха цели влакови композиции с евреи и начаса, още от перона, ги отвеждаха право към газовите камери. Според версията нацистите преглеждали новопристигналите и изпращали неспособните да работят, невръстните деца и болните в газовите камери. Ако обаче тези разкази са верни, защо тогава малката Ане и нейната сестра, които пристигат в Аушвиц по време на предполагаемата кулминация на избиванията, не са били умъртвени с газ?

Другият прочут оцелял в Аушвиц е най-висшият жрец на холокауста - Ели Визел, човекът, който спечели Нобелова награда за своите писания по темата. Както бащата на Ане Франк, към края на войната той също пребивавал в лагерната болница. В своята автобиографична творба „Нощ“ Визел разказва, че през януари 1945 г. в лагерната болница към участъка Биркенау на Аушвиц оперирали инфектирания му крак. Неговият лекар предложил две седмици почивка, но руснаците скоро щели да освободят лагера. Затова на болничните пациенти и на всички други, които били смятани за неспособни да пътуват, германците предоставили възможността да избират: да останат в лагера и да бъдат освободени от руснаците или да бъдат евакуирани заедно

с германците. След като обсъдили вариантите, Визел и баща му решили да се евакуират с техните предполагаеми „убийци“²⁸⁶.

Би следвало да отбележа също така, че третият най-известен оцелял от холокауста е Симон Визентал, който се прочу с битките си срещу онези, дръзнали да се усъмнят в някои аспекти на холокауста. Съвсем като бащата на Ане Франк и Ели Визел, той също прекарал известни периоди в болницата на нацисткия лагер. Визентал пише, че докато бил хвърлен от нацистите в карцера, се опитал да се самоубие, като си прерязал вените на китките. Ала нацистите, които той обвинява, че се мъчели да изтребят всички европейски евреи, не го оставили да умре, ами го изпратили в болницата, където с внимание го лекували и възстановили здравето му²⁸⁷.

Ако германците бяха толкова дяволски свирепи, както предполага Визел в своите книги, и наистина бяха се посветили на изстреблението на евреите, защо ли тогава той и баща му са предпочели да напуснат лагера с германците, вместо да изчакат съветските войски? Когато прочетох това негово признание, аз станах скептик. Защо трябваше да пращат бащата на Ане Франк в болница и защо, по дяволите, са полагали усилия да спасяват живота на евреин, опитал да се самоубие? Като узнах тези неща, аз разбрах, че те напълно се различаваха от историите за холокауста, както обичайно ги представяха.

Запитах се обаче, дали приказката за холокауста се променяше през годините? Ето защо първото нещо, което сторих, бе да извадя моите прекалено измачкани от употреба томове на Британската енциклопедия от 1956 г. В нея обаче имаше само едно позоваване на нацистките зверства срещу евреите. Пространната статия за Втората световна война въобще не споменава за нацистки антиеврейски погроми. Изданието не съдържа и никакви статии, посветени на „холокауста“. В статията, озаглавена „Евреи“, имаше къс пасаж за евреите в Европа по време на войната. Същата статия, написана от Джейкъб Маркърс - навярно най-известният еврейски историк в света по онова време, привеждаше цитати от множество еврейски автори и капацитети по въпроса, в това число „Енциклопедия Джудаика“, „Юдише Лексикон“, „Еврейската енциклопедия“ и „Универсалната еврейска енциклопедия“. В статията преобладаваше проеврейската гледна точка, а Маркърс описваше състоянието на евреите под властта на нацистите с тези думи:

„С цел да приключат решаването на еврейския въпрос в съответствие с техните теории, нацистите осъществяват поредица от експулсирания и депортации на евреи - главно с източноевропейски корени, от почти всички европейски държави. Мъжете, често отделени от техните съпруги, а други - от децата им, биват изпращани с хиляди в Полша и Западна Русия. Там те били вкарвани в концентрационни лагери или в огромни резервати, или пък изпращани на трудови бригади по блата и пътища. Голям брой изчезват вследствие на нечовешките условия, при които работят. Докато всеки друг голям еврейски център бил замесен във войната, американското еврейство постепенно придобива положението на водещо в еврейския свят“²⁸⁸.

²⁸⁶ Wiesel, E. (1969). *Night*. New York: Avon Books, p. 41-44, 79, 93; D. Calder. (1987). *The Sunday Sun*. Toronto, Canada. May 31. p. C4. - Б. а.

²⁸⁷ Wiesenthal, S. (1967). *The Murderers Among Us*. New York: Mc Graw-Hill. - Б. а.

²⁸⁸ *Encyclopedia Britannica*. (1947), (1952)&(1956). [Намерено и в изданията от 1947, 1952 и 1956 г.] - Б. а.

Представете си изненадата ми да намеря тези описания на онова, което днес се нарича холокауст, в „Британската енциклопедия“ от 1956 г., т. е. публикувано 11 години след края на войната и след най-важните Нюрнбергски процеси срещу военнопръстѣпниците. Аз очаквах да прочета подробна статия за „най-голямата човешка касапница в историята“. Разбира се, статията рисувахе една мрачна картина на човешко страдание, но най-важното бе, че тя дори не споменавахе прословутото число шест милиона, нито газовите камери, нито дори думата холокауст. Вместо това „Британската енциклопедия“ просто посочвахе, че нацистите вкарвали евреи в концентрационни лагери и ги карали да работят в трудови бригади, където доста от тях изчезнали поради ужасните условия. Помислих си, *колко далеч е всичко това от днешната представа за холокауста.*

Стори ми се любопитно, че повечето известни и уважавани енциклопедии на света разказваха за еврейските страдания по този начин. Това възпламени първата искра на съмнението относно целия проблем и взе да отваря съзнанието ми за нови въпроси. През 1970 г. отидох в обществената библиотека и прегледах раздела „Евреи“ в изданието на „Британската енциклопедия“ от 1967 г. В пълна противоположност със своите издания от петдесетте години, то еднозначно заявявахе, че германците се опитали да изтребят всички европейски евреи и използвали метод, който бил „по-ефикасен и икономичен, отколкото разстрела или обесването: отровния газ“. Какво ли повече бе узнал през 1967 г. редакционният екип на „Британика“ от онова, което му е било известно през 1956 г.?

Защо ли бе тази промяна в сравнение с предишните издания, питах се аз. Бяха ли открити нови доказателства десетилетия след войната? Ако рационалната нацистка военна машина е контролирала европейските евреи и бе целяла да ги ликвидира, как толкова много са успели да оцелеят? На практика милиони евреи сетне попълват молби за получаване на компенсации от германското правителство. Но как ли всички те са успели да оживеят?

Аз забелязах също така, че в прочутата автобиография на Визел, издадена през 1956 г. - същата година, когато бе поместена статията в „Британика“, - макар авторът да споменавахе крематориумите в Аушвиц, никъде не отваряше и дума за газови камери - нито веднъж! Фактически той пишеше, че евреите били избивани en masse (масово, фр. - бел. ред.), като ги хвърляли живи в горящи ями - едно със сигурност ужасяващо твърдение, ала съвсем различно от съвременните твърдения.

Освен това Визел цитира сведения за евреи, които били избити при Бабий Яр, където „месеца след месеца земята не преставаше да се тресе“ и „от време на време гейзери от кръв избликваха от нея“²⁸⁹. Помислих си, *това ли е човекът, който ще ми разкаже истината за холокауста?*

И други безочливи въпроси напиряха у мен. Дали в разгара на военните действия нацистите наистина са изградили огромен комплекс от газови камери, сетне са транспортирали милиони евреи до лагерите и са избивали своите жертви по този начин? Ако намерението им е било да ги изтребят, нямаше ли куршумите, които струваха по няколко цента парчето, да ги убият по-ефикасно и да елиминират крупните разходи и логистичния кошмар на транспортирането, настаняването, изхранването и

²⁸⁹ Paroles d'étranger (1982). Editions du Seuil. стр. 86 - Б. а.

здравеопазването? Запитах се още: *ако нацистите действително са възнамерявали да избият всички евреи, защо тогава въобще им е трябвало да строят концентрационни лагери?*

Докато си задавах тези въпроси, аз се чувствах неловко. Чудех се, дали всъщност някак си не защитавах масовото изстребление, като поставях под въпрос това дали приказките за зверствата не бяха преувеличени? По телевизията бях виждал оцелели да разказват истории за еврейски жертви, чиито кожи били превръщани в абажури за лампи, а от телата им правели сапун. Понякога у мен се надигаше вълна от съчувствие, която ме караше за известно време да зарязвам своето разследване.

Накрая все пак реших да продължа да чета и повече да разсъждавам по темата. Търсенето на истината никога не е грешно. Единственият грях е да не ти стигне кураж да последваш истината, накъдето те поведе. И тъй, аз почнах моето разследване на холокауста, като надникнах в Нюрнбергските процеси - онези международни съдебни процедури, за които се предполага, че са доказали произхода и размерите на холокауста.

Нюрнбергските процеси

Баща ми бе по традиция републиканец, който се възхищаваше на сенатора от Охайо Робърт Тафт. Същият обаче бе съгласен с множество американски военни, че Нюрнбергските процеси установяваха един опасен прецедент, който можеше да застраши американския военен персонал, пленен в бъдещи конфликти. Той смяташе, че щом армиите-победителки във Втората световна война бяха в състояние да преследват своите победени врагове за военни престъпления, същото можеше да се случи някой ден с пленени американски войници. Гледах спечелилия награди филм „Правосъдие в Нюрнберг“ (Judgement at Nuremberg) и прочетох една книга, която описваше процесите като раздаване на правосъдие спрямо военнопредстъпници, заслужаващи въжето или взвода за разстрел.

Любопитното е, че първото алтернативно схващане за Международния военен трибунал в Нюрнберг, което прочетох, произхождаше от един човек, когото разглеждах като враг на Юга: президента Джон Ф. Кенеди. На страниците на неговата спечелила наградата „Пулицър“ книга „Очерци за куража“ (Profiles in Courage) той пишеше за политическия героизъм на сенатора Тафт, чийто личен устав на честта изисквал от него да порицае Нюрнбергските процеси, макар и с риск да застраши своя постоянен стремеж към президентството. Въпреки гръмогласната опозиция и безпрецедентната кампания за окалване, развихрени срещу него от повлияните от евреи медии, Тафт изказвал съмнения относно честността на Нюрнбергските процеси²⁹⁰.

Той настояваше, че не били бляскав пример за западната юриспруденция - както ме бяха накарали да повярвам средствата за масово осведомяване. Тафт ръководел сенатско разследване, в което множество американски свидетели разкриваха, че мъченията на обвиняеми германци били широкоразпространени и масово прилагани. Подобно отношение ужасило сенатора Тафт и той имал дързостта да предположи, че човек не може да се довери на изтръгнати по този начин признания. Така продължил да

²⁹⁰ Kennedy, J. F. (1963). *Profiles in Courage*. New York: Pocket Books. - Б. а.

поставя под съмнение, както самите основания за процесите, така и представата за правосъдие, която се предполагаше, че изразяват.

В „Очерци за куража“ Кенеди цитира реч на Тафт, произнесена пред „Кенийн Колидж“ в Охайо. На страница 238 авторът пише:

„Съдът на победителите над победените“, заяви той [Тафт] на внимаващата, макар донякъде удивена публика, „не може да бъде безпристрастен, независимо че е изграден по правилата на правосъдието.“

Нататък Кенеди продължава, като цитира по-пространно от речта на Тафт:

„Около цялото това правораздаване витае духът на отмъщението, а отмъщението рядко е справедливо. Обесването на единадесетте обвиняеми ще бъде петно върху американската репутация, за което дълго ще съжаляваме... В тези процеси ние възприехме руската представа за целесъобразността на делата - държавната политика, а не справедливостта, което има твърде малко общо с нашата англосаксонска традиция. Като обличаме политиката в униформата на правната процедура, може да дискредитираме за много години напред цялото понятие за правосъдие в Европа.“

Сетне Кенеди коментира:

„Нюрнберг бил петно върху американската конституционална история, настояваше сенаторът от Охайо, и сериозно отдалечаване от англосаксонската традиция за честност и равнопоставеност - традиция, която с право е превърнала тази страна в уважавана по целия свят. „Ние дори не можем да научим собствените си хора на здравите принципи на свободата и справедливостта“, заключи той. „Не можем да ги научим да управляват в Германия, като потискат свободата и справедливостта...“

Аргументът на Тафт бе, че правосъдието на победителите въобще не е правосъдие. Макар медиите да придавали на процесите привидна честност на процедурите в съдебната зала, това било само на повърхността. Истинско правосъдие не можело да се открие там, където обвинителите имат контрол върху съдиите, прокурорите и защитата. А нашето западно схващане за право почивало върху идеята за безпристрастно и непредубедено правосъдие. Възможно ли е обаче такова, щом хора бивали подлагани на преследване заради военни действия, каквито и самите съюзници бяха извършили? Заслужаваха ли доверие процесите, щом допускали огромно количество показания без кръстосани разпити на свидетелите,... когато така наречените „доказателства“ се състояли от признания, изтръгнати чрез изтезания,... когато свидетелите на защитата били заплашени от арестуване, ако се явят в съда,... и щом хора били съдени за нарушение на закони, които дори не са съществували по времето на тяхното предполагаемо нарушение?

Съдия Едуард ван Роудън бе член на Армейската комисия „Симпсън“, която разследвала методите, използвани в концентрационния лагер Дахау. Във „Вашингтон Дейли Нюз“ от 9 януари 1949 г. и в лондонския „Съндей Пикториъл“ от 23 януари 1949 г. той разказва за някои образци в използването на мъчения:

„...Следователите“, каза той, „нахлузваха черна качулка върху главата на обвиняемия и след това го удряха по лицето с медни боксове на ръцете, ритаха го и го налагаха с гумени маркучи... Всички, с изключение на двама от германците при 139-те случая, които разследвахме, бяха ритани по тестисите така, че да не могат да се възстановят“²⁹¹.

Много от „доказателствата“ за холокауста, предлагани днес от някои историци, са „признания“, изтръгнати по време на процесите за военните престъпления. Помислих си, можем ли да се доверим на „признанията“ на онези, чиито тестикули са били премазвани по време на разпитите? Освен това бях шокиран, когато узнах, че офицери от руския КГБ, които сами бяха извършили огромни престъпления срещу човечеството, седяха като съдии.

Един от приятелите ми в Градския съвет ми каза, че някакъв американски съдия, който председателствал един от трибуналите, извадил на показ несправедливостите на Нюрнбергските процеси. Аз пък открих, че съдията от Върховния съд на щата Айова Чарлз Ф. Уенърстърм бе подал оставка, отвратен от съдебните процедури. Той отправяше упрек за това, че обвинението препятствало защитата при сдобиването ѝ с улики и доказателства, за да подготви пледоариите си, и че процесите не се опитвали да създадат едно ново правно начало, а били мотивирани единствено от омразата към германците. Като допълнение юристът заявяваше, че 90 на сто от Нюрнбергския съд се състоял от личности, които по политически и расови причини били предубедени и настроени срещу обвиняемите. Той твърдеше, че евреи, много от които бежанци от Германия и прясно „натурализирани“ американски граждани, преобладавали сред състава на съда в Нюрнберг. И те били по-заинтересовани от отмъщението, отколкото от правосъдието.

„Цялата атмосфера бе нездрава... Адвокати, чиновници, преводачи и следователи биваха избирани за назначение сред онези, които бяха станали американци едва през последните години и чието минало бе заровено в омразата и предразсъдъците на Европа“²⁹².

Също така установих, че и моят военен идол - генерал Джордж С. Патън, се бе противопоставил на процесите за военни престъпления. Например в писмо до жена си той пишеше:

„Искрено съм против тая работа с военните престъпления. Не е честно и е семитско. Също така съм против изпращането на военнопленници, за да работят като роби в чужди земи, където мнозина ще измрат от глад“²⁹³.

Армиите на нашия съюзник - Съветския съюз, изнасилвали почти всички жени в окупираните от тях региони - от малки деца до възрастни. През зимата на 1945 г. те избиват милиони и принуждават други милиони да напуснат домовете си. Съветите прогонват или изстребват цялото германско население в Източна Прусия - изконна германска територия от векове. През деветдесетте години еврейският изследовател

²⁹¹ Washington Daily News. (1949). January 9; Sunday Pictorial. (1949). January 23. London. - Б. а.

²⁹² Chicago Daily Tribune. (1948). February 23. - Б. а.

²⁹³ Blumenson M. (1972). *The Patton Papers, 1940-1945*. Boston: Houghton Mifflin. - Б. а.

Джон Сак документира масови убийства на десетки хиляди германци, извършени от евреи през първите следвоенни месеци²⁹⁴.

Ала не само съветите и евреите бяха извършили военни престъпления. Западните съюзници също имаха своя дял. Едно такова престъпление е Операция „Кийл Хол“, при която стотици хиляди руски и източноевропейски антикомунисти са депортирани в Съветския съюз, където биват подложени на изтезания, робски труд и масово избиване. Когато узнавали за принудителното репатриране, планирано от съюзниците, доста от тях се самоубивали. Планът „Моргентау“, пък бе друго отвратително престъпление, което съюзниците извършиха след войната. Според плана всеки германски гражданин трябвало да получава хранителен порцион, който бил по-малък от онзи, за който се предполагаше, че бил даван на затворниците в германските концентрационни лагери.

Направо се поболявах, когато четях за германски майки, принудени да проституират, за да хранят децата си. След като войната свършила, стотици хиляди германски цивилни и войници умрели през първата година на суровата съюзническа окупация²⁹⁵. Щом обаче взех да проумявам, че войната е сътворила тези несправедливости и от двете страни, аз започнах да подлагам на сериозно съмнение моето убеждение, че германците бяха единствено виновни за злодеянията по време на Втората световна война.

Разкритието, че съюзниците също бяха вършили зверства, ми напомни зловната антиюжняшка пропаганда, развихрила се, когато войските на янките (т. е. северняците - бел. ред.) освобождават затворническия лагер Андерсънвил по време на Гражданската война. Мнозина затворници от Севера бяха умрели от болести и недохранване. Това се случило, понеже войските на южняците не разполагали буквално с нищо, за да хранят своите пленници. Доста южняци сами изстрадали ужасно заради политиката на „изгорената земя“ на Уилям Текумзе Шърмън, от разрушаването на железните пътища и от морската блокада на Юга. При това положение не е изненадващо, че затворническите лагери били кръг от ада и за да бъде обяснено последното, не е нужен никакъв злонамерен план или конспирация.

Докато все още бях в колежа, аз научих как, независимо че Северът не изпитвал никакъв дефицит на храни, условията в командваните от янките затворнически лагери били съвсем малко по-добри от тези из южняшките лагери²⁹⁶. Когато прочетох за директната заповед на Линкълн, която забранявала на надзирателите янки да предават на пленените южняци колети с храни и одеяла, изпратени от роднините им, аз узнах горчивата истина, че победителите винаги се изобразяват като прави и справедливи, а победените - като грешни.

Щом осъзнах явната несправедливост на Нюрнбергските процеси, стана ми по-лесно да разглеждам обективно холокауста, тъй като неговите основи почиваха върху твърденията, наложени от Международния военен трибунал в Нюрнберг.

²⁹⁴ Sack, J. (1993). *An Eye For An Eye*. New York: Basic Books. - Б. а.

²⁹⁵ Bacque, James (1997). *Crimes and Mercies: The Fate of German Civilians Under Allied Occupation, 1944-1950*. Toronto: Little, Brown and Company, Canada. - Б. а.

²⁹⁶ Barnes Review. (1997). *Anderson File: The Movie and the Truth*. Vol. 3. стр. 17. - Б. а.

Един пример за нищожно нюрнбергско доказателство са така наречените признания на Рудолф Хьос, бившият нацистки комендант на концентрационния лагер Аушвиц. В течение на години летописците на холокауста тръбяха, че „признанията“ на Хьос били доказателство за намеренията на нацистите да изстребят евреите. На практика тъкмо те оформиха и фундамента на твърденията за масови обгазявания в Аушвиц. Главният историк на холокауста Раул Хилбърг здраво заложи на „признанията“, но когато през шейсетте години се появи техният пълен и нередактиран оригинал и стана широкоизвестен, мнозина експерти по холокауста се объркаха, а през деветдесетте някои от тях вече признаха пълната им недостоверност. Историкът Кристофър Браунинг призна в статия за „Вейнити Феър“ че:

„Хьос винаги е бил твърде слаб и объркан свидетел. По тази причина през цялото време ревизионистите го използват, с цел да дискредитират спомена за Аушвиц като цяло“²⁹⁷.

Първият проблем е заложен в бройките. В своето предполагаемо признание Хьос каза, че в Аушвиц били обгазени повече от 2,5 милиона евреи. Почти всички така наречени капацитети по холокауста, включително сегашният директор на музея и центъра в лагера Аушвиц - д-р Францишек Пипер, сега заявяват, че числото е 1,2 милиона. Защо ли му е трябвало на Хьос да лъже?

Освен това екскомендантът признава и за някои неща, които са били невъзможни. Например той твърди, че след като стотици жертви били обгазени с циановодород, работниците влизали веднага в непроветрените помещения и премествали телата, без да носят газови маски. Той описва как те пушили и ядели сандвичи, докато вършели своята работа. За сравнение, в наши дни щатът Калифорния проветрява своите газови камери в продължение на часове след екзекуция. Но дори и тогава работниците не могат да влязат в помещението без газови маски и специални костюми, за да избегнат токсичните субстанции, които могат да ги убият просто като проникнат през порите на кожата им. Ето защо в лагерите всеки, който би влязъл прибързано в някое просторно помещение, наситено със смъртоносен циановодород, убил току-що стотици души, веднага би се озовал сред жертвите. В своите признания екскомендантът споменава също и за някакъв концентрационен лагер, който дори никога не е съществувал - Волцек.

Хьос обаче написва своите спомени, докато очаква съдебен процес и екзекуция в управлението от КГБ комунистически затвор в Полша - при всички „подходящи“ условия за това. В своята антинацистка и анти-Хьосова книга „Легиони на смъртта“ Рупърт Бътлър ярко описва залавянето му. Ето как авторът разкрива изтезанията и арестуването на Хьос:

„В 5 часа сутринта на 11 март 1946 г. фрау Хьос отвори вратата пред шестима специалисти от разузнаването в британски униформи, повечето от тях високи, със заплашителен вид и всичките вещи в най-изтънчените техники на доказано безмилостните разследвания...“

По-късно открихме, че той бе изгубил капсулата с цианид, каквато повечето от тях носеха. Не че щеше да има голям шанс да я употреби, понеже бяхме натъпкали джобно фенерче в устата му...

²⁹⁷ *Holocaust Revisionism Source Book*. (1994). Quote from Vanity Fair. стр. 1. - Б. а.

Кларки изкрещя: „Как се казваш?“ При всеки отговор „Фриц Ланг“, ръката на Кларки се стоварваше върху лицето на задържания. Когато това се случи за четвърти път, Хьос не издържа и призна кой е...

Признанието изведнъж развихри омразата на еврейските сержанти в групата, осъществила ареста...

Затворникът беше издърпан от горния нар, а пижамата съдрана от тялото му. След това го завлякоха гол до една от касапските маси, където на Кларки му се стори, че ударите и писъците продължиха до безкрайност. Най-накрая един медицински офицер настоя пред капитана: „Накарайте ги да престанат, освен ако не искате да върнете труп...“

Завлякоха го [Хьос] до задната седалка в колата на Кларки, където сержантът изля значително количество уиски в гърлото му. Тогава Хьос опита да заспи. Но Кларки натисна с палката си клепачите на човека и заповяда на немски: „Дръж си прасешките очи отворени, свиньо...“

Групата се завърна в Хайде около три зоранта. Снежната вихрушка продължаваше, но одеялото на Хьос бе изтръгнато от ръцете му и той бе принуден да премине съвсем гол през затворническия двор до килията си. Отне им три дни, за да се доберат до свързано изявление от него²⁹⁸.

Друг внушителен пример за неточността и несправедливостта на Нюрнбергските процеси бе, че съюзниците представиха като факт как 300 000 души се били изпарили чрез обгазяване в концентрационния лагер Дахау близо до Мюнхен. Днес никой капацитет по холокауста не си позволява да твърди, че германците са умъртвили в Дахау с газ дори един човек, а официалната бройка на загиналите по всички възможни причини бе намалена приблизително до 30 000. Около половината от тази равностойка на смъртта се дължи на болестни епидемии, които опустошили лагера, а доста от смъртните случаи в него произлезли, след като съюзниците го завземат.

Дори след освобождението на лагера хиляди затворници починали от тиф, въпреки че съюзниците се борели да овладеят епидемията. Фотографиите, направени от тях по онова време, показват пътни знаци за ограничаване на скоростта в Дахау, върху които е изписано на английски: „Ограничение на скоростта - 5 мили в час. Прахът разпространява тиф.“

Изтощената от войната Европа преживява широко разпространени и катастрофални епидемии от тиф. Германските власти се борели с масовото нашествие

²⁹⁸ Butler, R. (1983). *Legions of Death*. England, стр. 235-237. - Б. а.

на въшки чрез дезинфекционни камери за дрехите и личните вещи, както в американските затвори се борят с въшките, като дезинфекцират затворниците с унищожаваш насекомите спрей. Газът „Циклон Б“ е бил използван само за дрехи и други предмети и трябвало да се прилага в специално построени, херметизирани камери, за да не застраши никого.

Тъй като усилено четях литература за холокауста и сравнявах стария и новия материал, аз взех да съзирам пукнатините в неговите основи, които заплашваха цялата постройка. Повечето от нас са чели или чували разкази на американски войници, които твърдяха, че знаеха какво били сторили нацистите, защото са „го видели със собствените си очи“.

Но какво всъщност са видели американските войници? Видели са ужасяващи сцени на човешки страдания и смърт. Видели са купчини трупове, обезобразени от глад и болести - точно каквото войските на янките са видели в Андерсънвил по време на Гражданската война. Въпреки това, има ли американци, които са видели газови камери? Съгласно възприетите „достоверни“ източници по въпроса, в това число прочутия ловец на нацисти Симон Визентал, американците не са видели нищо подобно в Германия, нито пък са могли да го сторят, защото единствените газови камери, използвани върху евреи, са били в Източна Европа.

Прочутата снимка на врата на газова камера в Дахау, се оказва камера за дезинфекция от въшки.

Една класическа снимка, показвана по целия свят, изобразява американски войник с каска в Дахау, стоящ пред тежка метална врата, украсена с череп и кръстосани кости и с предупредителен надпис на немски: „Внимание! Опасно за живота!“ Текстът под снимката гласи: „Газова камера в позорния нацистки лагер на смъртта Дахау“. И никой, видял снимката и прочел текста под нея не може да бъде обвиняван, задето е помислил, че е видял снимка на газова камера, в която нацистите са убивали човешки същества.

Когато за първи път аз зърнах фотографията, помислих същото. Години по-късно открих, че това действително бе газова камера - една от онези, използвани за обезпаразитяване на дрехите с цел да бъдат унищожени въшките - т.е. агентите, които разпространяват тифа и други болести, убиващи обитателите на концентрационните лагери. В действителност, по време и след войната, много стотици войници на съюзниците почиват от болестите, разпространявани от паразити.

Наполеон е казал: „По време на война съотношението между психиката и физиката е три към едно.“ Към края на войната съюзническите правителства трябвало да обрисуват германския си враг във възможно най-лошата светлина. Разпространявали се слухове, използвали се преувеличения. За военната пропаганда не представлявало особено усилие да представи камерите за дезинфекциране срещу въшки като газови камери за хора.

Така американските освободители на лагерите, които били чели и слушали повече от хиляда пъти как германците обгазяват евреи, взели да си внушават, че са виждали със собствените си очи последствията от обгазяването. Това е един психологичен феномен познат, както на съдиите, така и на журналистите. След като е изживял психологичния шок от ужасяващите картини на смъртта в лагерите, никой не може да бъде винен, задето е повярвал на „официалното обяснение“, каквото бе натрапено от медиите. Доста години след войната и дълго, след като стана известно, че нито един американски войник не е виждал дори една единствена жертва на обгазяване, медиите все още поддържат този мит. Вестници и списания често цитират войници, които „знаят“, че германците са обгазявали евреите, защото са „били там“ и са „го видели със своите собствени очи“. И все още нито един редактор не поправя грешката.

В края на шейсетте и началото на седемдесетте години аз обаче забелязах началото на една забележителна ревизия на приказката за холокауста. „Лагерите на смъртта“, където се предполагаше, че стотици хиляди били умъртвени с газ, изведнъж станаха „концентрационни лагери“, в които не е имало никакво целенасочено усилие за изстребление на затворниците. За лагери от рода на Дахау, за които по-рано се твърдеше, че в тях са обгазявани евреи, изведнъж отпадна всякакво споменаване на обгазяване, а броят на загиналите в тях бе силно намален. Табелите върху лагерните порти, показващи старите надут бройки на жертвите, тихичко бяха заменени. Даже професионалните „летописци на холокауста“ взеха да определят Дахау по-скоро като „концентрационен лагер“, отколкото като „лагер на смъртта“.

При по-подробно и по-критично разглеждане, по-раншните твърдения за обгазяването на хора на германска земя се оказват военновременни фалшификации. По-голямата част от популярните печатни издания все още поддържат грешката, въпреки че дори официалните хроникьори на холокауста бяха прехвърлили твърденията за газови камери изцяло върху „освободените от комунистите“ лагери на Изток. Така наречените „експерти“, които сега казват, че лагерите на смъртта били на Изток, само няколко лета по-рано твърдяха същото и за лагерите на Запад.

Широко разпространената карта на концентрационните лагери (в бяло) и „лагерите на смъртта“ (в черно). Обърнете внимание, че всички „лагери на смъртта“ са в съветската зона

Еврейската приказка за сапуна

Чудатата история за това, че нацистите правели сапун от телата на евреи, навярно е един от най-изумителните примери за мошеническата природа на доказателствата и на самото провеждане на Нюрнбергските процеси - но също и за фалша, който се съдържа в историята на холокауста. По време на процесите Л. Н. Смирнов - главен юридически съветник от страна на СССР, декларира:

„Същото основание, което подбуди техническата мисъл на SS, за да създаде газови камери и камиони за убийства, започна да измисля методи за... производство на сапун от човешки тела и за щавене на човешка кожа за индустриални цели...“²⁹⁹.

Съюзническите прокурори изфабрикуват декларации, дадени под клетва, в които се твърди, че д-р Рудолф Шпанер - началник на Данцигския институт, бил призовал за производство на сапун от телата на обитателите на концентрационните лагери. Предполагемата формула за човешки сапун на д-р Шпанер била представена (Нюрнбергски документ, СССР - стр. 196) и един истински сапун, за който се предполагало, че е направен от хора, бил показан пред Международния военен трибунал (веществено доказателство, СССР - стр. 393).

²⁹⁹ Nuremberg exhibit, U.S.S.R. стр. 197. - Б. а.

Сър Хартли Шоукрос, главен британски прокурор, в своето обобщение пред съда заявява: „В някои случаи дори телата на техните [германците] жертви бяха използвани, за да подобрят военновременния дефицит на сапун.“ Като част от Нюрнбергската присъда съдиите заявяват, че „били правени опити за приложение на лойта от телата на жертвите в производството на сапун с търговска цел“³⁰⁰. Това сензационно изявление произвежда заглавия по първите страници из целия свят и същото все още често се повтаря и до днес.

След Нюрнбергските процеси обаче еврейската сапунена приказка набъбва с всяко следващо преразказване. Оцелели разправят как миели телата си с еврейски сапун.

По време на Нюрнбергските процеси и ловецът на нацисти Симон Визентал пише за човешкия сапун. През 1946 г. във вестника на австрийската еврейска общност „Дер Нойе Вег“ той посочва:

„През последните дни на март румънският печат съобщи една необикновена новина: в еврейското гробище на малкото румънско градче Фолтицени, с пълна церемония и при спазването на всички траурни обреди бяха погребани двайсет кутии със сапун. Този сапун бе намерен наскоро в един бивш германски склад. Върху кутиите се намираха инициалите PJF (Pure Jewish Fat) - „чиста еврейска лой“. Тези кутии бяха предназначени за (въоръжените части - бел. ред.) Waffen-SS. Опаковъчната хартия с напълно цинично откровение разкриваше, че сапунът е изработен от еврейски трупове. Изненадващо педантичните германци обаче бяха забравили да опишат дали сапунът е произведен от деца, момичета, мъже или от възрастни хора“³⁰¹.

Твърденията, че през последните години на войната нацистите правели сапун от евреи, бяха представени просто като едно мрачно доказателство за нехуманното отношение на германците спрямо евреите. То бе повторено в книги от сорта на натрапваната от медиите „Възход и падение на Третия райх“ на Уилям Шайрър, в хиляди статии, документални филми и даже в христоматии³⁰². В Израел дори имаше юдейски погребения на калъпи сапун, за които се твърдеше, че всъщност са останки от евреи. Калъпите сапун, завити в погребални савани, бяха заравяни съгласно тържествения юдейски ритуал.

Обаче всяка статия, изявление, клетвена декларация и драма за това, че германците правели сапун от телата на евреи, се оказва фалшификация. След войната съюзниците повдигат обвинение и предизвикват съдебно преследване срещу д-р Рудолф Шпанер. След продължително разследване, службата на прокурора не открива никакво доказателство, че Данцигският институт някога е правил сапун от човешки тела и сне обвиненията срещу него.

³⁰⁰ Portrer, Carlos. (1988). *Made in Russia*. Facsimile reprint from (IMT (Blue Series) vol. 1. стр. 252., стр. 159. - Б. а.

³⁰¹ Wiesenthal, S. (1946). *Der Neue Weg*. 17/18 стр. 4-5. - Б. а.

³⁰² Shirer, W. L. (1960). *The Rise and Fall of the Third Reich: A History of Nazi Germany*. New York. стр. 971. - Б. а.

Оказало се, че инициалите „RIF“, които се появили върху въпросния сапун, не произлизали от „чиста еврейска лой“, ами от официалното наименование на правителствената агенция, която разпределяла сапуни и други почистващи препарати. „Reichsstelle für Industrielle Fettversorgung“ означавало просто „Райхсцентър за снабдяване с промишлена мазнина“. В действителност, „чиста еврейска лой“ щеше да бъде RJF (Rein Judisches Fett), а не RIF. Ала сред истеричната антигерманска атмосфера в края на войната изопачи-телите на холокауста, които си служели с преувеличения, не позволяват на простите факти да се появят и да изяснят нещата. Едва когато „ревизионистите на холокауста“ противопоставиха истината на продавачите на зверства, последните бяха принудени да признаят лъжата за сапуна или да загубят доверието към себе си.

Еврейският историк Уолтър Лакър в своята книга от 1980 г. „Ужасната тайна“, призна, че приказката за човешкия сапун е измислица. Гита Серени - друга прочута еврейска историчка, също отбелязва в своята книга „В този мрак“ как „всеобщо приетата история, че трупове бяха използвани, за да се прави сапун и торове, най-сетне е опровергана от твърде благонадеждната по общо мнение Централна служба за разследване на нацистките престъпления в Лудвигсбург“. През 1981 г. и Дебора Липщад - професор по съвременна еврейска история и изучаване на холокауста в Университета Емори, пише как „нацистите никога не са използвали телата на евреи, а всъщност и на някои други люде, за производство на сапун“³⁰³.

Най-сетне, през април 1990 г., утвърденият като историк номер едно на холокауста в света - професор Йехуда Бауер от израелския Еврейски университет, както и Шмуел Краковски - директор на архива в прочутия израелски център по холокауста „Яд Вашем“, заявиха, че приказката за човешкия сапун не е вярна. Бауер каза, че обитателите на лагерите били „готови да повярват на всякакви ужасни истории за техните преследвачи“. В своето любопитно изявление Бауер хвърли вината за цялата сапунена приказка върху нацистите. Краковски пък коментира: „Историците заключиха, че не е правен сапун от човешка мас. Когато толкова много хора отричат, че холокаустът въобще се е случил, защо да им даваме нещо, което да използват срещу истината?“³⁰⁴.

Историкът Марк Уебър, който пише в „Джърнъл фор Хисторикъл Ривю“, обобщава в своята статия за „еврейския сапун“, като заявява: „Това, че толкова много интелигентни и иначе мислещи люде можеха изобщо сериозно да повярват как германците са разпространявали калъпи сапун, безсрамно облепени с етикети, върху които имало надписи, указващи как са изработени от еврейски трулове, показва колко охотно могат да се възприемат като факт дори и най-абсурдните басни за холокауста“³⁰⁵.

Точно тъй, както историята за „сапуна от евреи“ излезе гигантска фалшификация, съществува изобилие от информация, която опровергава повечето от останалите

³⁰³ Laqueur, W. (1981). *The Terrible Secret: Suppression of the Truth About Hitler's „Final Solution“*. Boston: Little, Brown and Company. Sereny, Gitta (1974). *Into That Darkness: From Mercy Killing to Mass Murder*. New York: McGraw-Hill. стр. 141. Los Angeles Times. (1981). *Nazi Soap Rumor During World War II*. May 16. стр. II/2. - Б. а.

³⁰⁴ Toronto Globe & Mail. (1990). April 25. - Б. а.

³⁰⁵ Weber, Mark. (1991). *Jewish Soap*. Journal for Historical Review. Vol. 2. стр. 224. - Б. а.

популярни мнения и убеждения. Много изследователи, привлечени от противоречията и неправдоподобните сценарии на приказката за холокауста, самостоятелно, независимо един от друг, излязоха с нови разкрития. Изследователското течение, която оспорва историята за холокауста - „ревизионизма“ - продължава да разкрива нови доказателства дори сега, докато пиша тези редове. (Виж също: „Митът, който отказва да загине“ в „Барнс Ривю“) ³⁰⁶.

Експертите по холокауста обаче отговориха на ревизионистите с нападки, хули и потискане. Само преди няколко години онези, които се осмеляваха да поставят под съмнение приказката за еврейския сапун, бяха наричани нацисти и мразещи. Дори днес всеки, който дръзне да оспорва някоя част от целия пакет на холокауста - неговият произход, числа или политика, - са проклинани като „отрицатели на холокауста“ (термин, който навярно ще бъде запазена марка и ще се изписва с главно „О“ - така, както холокауст се пише с главно „Х“).

Да наричаш „отрицател на холокауста“ всеки, който се усъмни в догмата за холокауста, е все едно да предположиш, че същият е обезумял (или зъл) лунатик-антисемит. Как някой може да отрича, питат „капацитетите“ по холокауста, онова, което в края на краищата всеки е виждал със собствените си очи - снимки и документални кинокадри на обгазявания и разстрели, купчините от еврейски тела.

В действителност обаче, аз установих как никой разумен ревизионист не отрича, че по време на Втората световна война голям брой невинни хора, в това число много евреи, са загинали в ръцете на германците и техните съюзници. Никой не отрича, че германците са събирали евреите от цяла окупирана Европа и са ги натикали в окаяни концентрационни лагери. Ревизионистите не отричат, че нацистите са вършели зверства спрямо евреите; ала все пак спорят, че броят на убитите е невероятно раздут. Още по важно - те твърдят, че не е имало никаква централизирана програма, план, политика или заповед на германското правителство за изстребление на целия еврейски народ. Ревизионистите настояват, че нацистите създават лагерите, за да ограничат евреите, понеже ги смятали за опасни за сигурността; точно както - пак заради сигурността - американското правителство събра и затвори в лагери японците.

Ревизионистите казват, че научните и документалните доказателства подкрепят тяхната позиция и че за да оцелее историята за холокауста, пропагандаторите му са принудени безскрупулно да потискат дебата по темата. Накрая те твърдят, че съществуват мощни политически и икономически мотиви за създаването, прославата и увековечаването на приказката за холокауста.

Потискане на „еретиците“ на холокауста

През деветдесетте години стотици личности по целия западен свят, включително мнозина учени и изследователи, бяха постоянно нападани, заплашвани, атакувани физически, уволнявани, глобявани, съдени и дори хвърляни зад решетките - просто, защото представяха доказателства, които оспорваха части от общоприетата версия за холокауста. Професори, съдии и учители бяха изхвърляни от работа. Някои бяха глобявани с десетки хиляди долари само, затова че изразяваха политически неправилни

³⁰⁶ Barnes Review. (1998). *The Myth that Refuses to Die*. Mar/Apr. Vol. 4. стр. 63 - Б. а.

мнения. Професорът от френския Лионски Университет-II - Робер Форисон например бе глобен хиляди франкове заради неговото мнение, а при едно брутално нападение лицето му бе размазано и залято с киселина. Тези жертви често са високообразовани, уважавани хора, които никога по-рано не са били обвинявани в антисемитизъм, докато не извършиха изследвания и не писаха за холокауста.

Важен пример за преследване срещу поставилите под въпрос холокауста са премеждията на историка Дейвид Ървинг. Неговите книги могат да бъдат намерени в почти всички библиотеки по света. Ървинг написа повече от трийсет тома за Втората световна война, издадени от половин дузина сред най-известните издатели на Западния свят, в това число „Вайкинг Прес“ (Viking Press), „Харпър и Роу“ (Harper & Row), „Литъл, Браун“ (Little, Brown), „Саймън и Шустър“ (Simon & Schuster) и „Ейвън Букс“ (Avon Books).

Най-почитаните историци на света, включително А. Дж. П. Тейлър, Тревър Роупър, Гордън Крейг и Стивън Амброуз похвалиха някои от творбите му. В продължение на повече от трийсет години той провеждаше изследвания в Германските държавни архиви, както и в Националния архив на САЩ, в службата на Британския публичен архив, правителствените архиви на Австралия, Франция, Италия и Канада, и дори в Секретния държавен архив на бившия СССР. Той бе първият историк, който оспори истинността на широкоорекламираните (а впоследствие развенчани) „Дневници на Хитлер“³⁰⁷. В хода на неговите широкообхватни изследвания обаче Ървинг откри и много документи, които оспорват части от общоприетата версия за холокауста.

Докато пребивава в Германия, Ървинг се позовава на записаното с видеокамера признание на главния уредник на Държавния музей в Аушвиц - д-р Францишек Пипер. Пипер бе признал, че съоръжението, показано пред света в продължение на 40 години (и пред повече от 40 милиона посетители) като истинска, оригинална нацистка газова камера, не е автентично. Всъщност след войната я построили полски комунисти. Само заради цитиране признанието на Пипер обаче, правителството обвини Ървинг в „оклеветяване паметта на загиналите“.

Въпреки че той разполагаше с ясно свидетелство, доказващо верността на неговото изявление, на Ървинг му забраниха да го представи по време на процеса срещу него самия и дори да призове като свидетел д-р Пипер. Задето направи това изявление по повод на един исторически факт, германското правителство го глоби с 300 000 марки. И в „името на германския държавен интерес“ му забраниха да ползва Германските държавни архиви, където той се труди в продължение на повече от тридесет години и на които дари безценни колекции от оригинални документи.

Сега вече германското правителство му забрани и да стъпва в страната. Същевременно, по нареждане на евреите, Канада, Франция, Австрия, Италия, Южна Африка, Австралия и много други държави също му забраниха да ги посещава. Издателите му бяха тормозени и заплашвани с прекратяване на договори. Той самият бе нападан физически, а негови лекции бяха разпръсквани от размахващи железни хулигани.

³⁰⁷ Hugo, R. (1983). *The Hitler Diaries*. New York: Morrow. - Б. а.

По молба на центъра „Симон Визентал“ властите в Канада го арестуваха, оковаха и депортираха от страната с белезници. Вестник „Торонто Глоуб енд Мейл“ запита защо е бил окован в белезници и сетне сам отговори на въпроса си с друг: „Нима някой си е помислил, че може да употреби (като оръжие) пишещата си машина?“

При съществуването на американската традиция за правата по Първата поправка (на конституцията - бел. ред.), малцина са в състояние да проумеят, че в така наречения „свободен свят“ е напълно възможно един историк да бъде хвърлен в затвора само защото е изразил мнение относно едно историческо събитие отпреди 50 години. Докато говореше в дома си, близо до посолството на САЩ в Лондон, Ървинг даде интервю за една френска телевизионна станция, като отново повтори факта, че основната газова камера в Аушвиц, показвана на туристите, е фалшива. И заради това изявление, направено в неговата собствена дневна в Лондон, той бе преследван от парижките съдилища. Във Франция е незаконно да оспориш някое от „престъпленията срещу човечеството“, каквито ги определя Хартата на Нюрнбергските процеси от 1945 г. - дори ако някой го стори в своя собствен дом и при това в друга държава.

Има такива люде, които казват, че не бивало да обсъждаме аспекти от холокауста повече, отколкото би следвало да разсъждаваме за онези, които заявяват, че земята е плоска. Добре, ама някой интелегент би ли се страхувал да оспори една защита на теорията за плоската земя? Би ли наблягал върху пасажи от законите, за да не позволи на защитника на тази теория да говори, да пише или да издава? Би ли опитал да съсипе живота му, да го глоби с хиляди долари и ако това не свърши работа, да го натика в затвора?

Понеже не се плаша, аз вярвам в свободата на словото. Убеден съм, че идеите ми са добре обосновани и че с логика и доказателства мога да браня своите мнения и схващания. Не се плаша от една атмосфера на открита и свободна дискусия, тъй като няма истина, от която да се боя. От какво ли обаче се страхуват опонентите на Дейвид Ървинг и на всички ревизионисти?

Нашите библиотеки и училища са добре натъпкани с литература за общоприетата версия на холокауста. Вестници и списания поместват безкраен поток от подобни истории. Театри и телевизионни екрани представят драми, излъчват коментари, интервюта и ваят портрети на холокауста. При такава огромна преобладаваща мощ изглежда сякаш никой не би следвало да се плаши от Дейвид-Ървинговците по света - освен, разбира се, ако неговите преследвачи не мислят, че доказателствата му са убедителни, логиката му - здрава, и изложението - красноречиво. Така, за да опазят своята популярна версия за холокауста, те издирват и преследват този човек до края на света.

А кой „исторически факт“ е толкова уязвим, та да се налага да бъде пазен посредством терор, чрез затвор и депортация? От какво ли се плашат опонентите на Дейвид Ървинг и на останалите ревизионисти? Тъй убедителни ли са аргументите на ревизионистите, че техните опоненти трябва да използват открити политически репресии, за да ги накарат да замълчат?

Аушвиц: сърцевината на холокауста

Всъщност приказката за холокауста почива върху концентрационния лагер Аушвиц в Полша. В течение на години той бе представян пред света като лагер на смъртта, в който нацистите са умъртвили с газ от три до четири милиона евреи, както и милиони неевреи. Каквито и съмнения относно чудовищността на холокауста и спрямо истинността на историите за газовите камери да имат посетителите, всички те биват изтривани посредством туристическата обиколка на лагера. Половин милион туристи годишно виждат онези неща, които имат претенциите да са газови камери, в които били умъртвени милиони евреи. От 1945 до 1989 г. една табела на предния портал утвърждаваше на доста различни езици, че там са загинали 4,1 милиона жертви. По време на посещението си в лагера през юни 1989 г. папа Йоан Павел II застана пред паметника и благослови душите на четирите милиона жертви. Сетне се оказа обаче, че най-малко три милиона от изчезналите били плод на въображението.

Скоро след посещението на папата, без никакви фанфари и реклама, историците на лагера махнаха табелата и я смениха с друга, която отразяваше новата официална цифра: 1,2 милиона. Дълги години официално декларираните шест милиона еврейски жертви на холокауста включваха четирите милиона, предполагаемо избити в Аушвиц. Интересното е, че когато броят на загиналите в лагера бе намален с около три милиона, не се забеляза никакъв стремеж за корекции в енциклопедиите или из безкрайните истории, цитиращи числото шест милиона.

Когато „експертите“ направиха намалението на броя на загиналите в Аушвиц, те извършиха нещо, заради което пращаха ревизионистите в затвора: поправиха в посока надолу равнището на еврейските загуби. Така или иначе, нямаха никакъв реален избор. Или трябваше радикално да намалят своите бройки, или да загубят доверието на другите към тях. Едно е да правиш фантастично абсурдни твърдения, когато Аушвиц още бе малко посещавано, контролирано от комунистическата партия място през петдесетте и шейсетте, ала с увеличения достъп дойдоха и много въпроси. Като промениха бройките, уредниците на лагера фактически признаха, че комунистите и съответните ръководители на лагерния музей бяха изфабрикували числата и те просто се бяха обезценили, за да им се вярва.

През септември 1992 г. еврейският ревизионист Дейвид Коул пътува до Аушвиц. Носейки ярмулка (традиционната еврейска шапчица - бел. ред.), той интервюиращ уредника д-р Францишек Пипер, който призна, че макар „официалните туристически пътеводители“ да разказват на посетителите как газовата камера е съвсем същата, каквато е била при освобождението на лагера, в действителност тя била някаква „реконструкция“. Това откровение е само една от пробойните в носа на бронирания кораб „Аушвиц“ - корабът-майка във флотилията на холокауста. В последствие Коул бе пребит, а животът му бе многократно заплашван. (Е, след множество сплашвания Коул най-сетне зарязва своите ревизионистки схващания, но магнетофонната лента със записа на Францишек Пипер остана.)

Пред лицето на умножаващите се свидетелства, изобличаващи безсрамната фалшификация за Аушвиц, поощрителите на холокауста признаха доста от онези неща, заради изричането на които хора като Дейвид Ървинг бяха заклеймени. Любопитно е, че в навярно най-авторитетната и най-изчерпателната книга за Аушвиц, издадена досега - „Аушвиц: от 1270 г. до настоящето“, двамата еврейски автори Робърт ван

Пелт и Дебора Дуорк признават как газовата камера в основния лагер на комплекса, която се показва на туристите, е фалшива, и е била построена от полските комунисти дълго след войната³⁰⁸. Все пак авторите намекуват, че имало газови камери в друг лагер в Аушвиц.

Отхвърлянето на комунизма в Русия извади на светло множество документи, които дотогава бяха недостъпни за западни изследователи. Напоследък в Московския държавен архив се появиха доста впечатляващи доказателства. Когато съветските войски „освободили“ Аушвиц, германците побързали да го изоставят, зарязвайки зад себе си тонове документи. Между екземплярите, до които се докопват комунистическите войски, бил лагерният „Смъртен регистър“ - хронологично водени, подвързани томове със смъртни актове на онези, които са умрели в лагера. В продължение на 45 години тези съкрушителни документи чезнали в секретните архиви на КГБ. Чак руският президент Михаил Горбачов позволи разкриването на онези, които изследователите бяха открили - 46 прошнуровани и прономеровани тома. Последните показаха, че лекарите и останалият медицински персонал с педантична точност са вписвали всяка смърт в Аушвиц. Регистрите включваха описания на причините за смъртта, които варираха от екзекуция (обикновено чрез разстрел или обесване) до болести, инфаркт и подобни причини. Повечето хора бяха починали от болести. Непълните томове на „Смъртния регистър“ обаче съдържаха вписвания, които възлизат на 74 000 умрели, от които приблизително 30 000 бяха евреи. Останалите бяха поляци, руснаци и представители на други националности.

Така „Смъртния регистър“ повдигна неотложни въпроси. Ако властите са регистрирали екзекуции чрез разстрел или обесване, защо не и онези чрез обгазяване? И по-важно - защо тези книжа са пазени укрити в продължение на толкова много години? Съветските власти не са ли забранявали тези книги, защото са били наясно, че те не се връзват с официалните версии за Аушвиц на техния КГБ?

Мощни доказателства от съюзнически източници също противоречат на фантастичните твърдения за броя на убитите в Аушвиц. Към средата на седемдесетте, правителството на САЩ пусна за публикуване военновременни въздушни снимки на лагера. Еврейският историк Раул Хилбърг в своята статия за електронната енциклопедия „Енкарта“ пише: „През 1944 г., при издирване на индустриални мишени, лагерът е фотографиран от съюзнически разузнавателен самолет; бомбардирани били неговите фабрики, но не и газовите му камери.“

Военновъздушните сили на Съединените щати правели снимки в продължение на дълъг период и те са тъй забележителни в своята яснота, че на тях могат да бъдат различени превозни средства и даже хора. Много от снимките били правени по време на предполагаемата кулминация на съмнителните убийства. Доста фотографии са направени при разузнавателните полети през утрините на обикновени работни дни. И нито една снимка от направените в продължение на много дни не показва големи ями или камари от човешки тела; няма никакви огньове, които да загатват за изгаряне, не се забелязва и дим, който да излиза на талази от комините на крематориумите.

Хиляди тонове кокс щяха да бъдат необходими за гориво, ако в ход е било някакво избиване и кремиране на милиони люде. Обаче фотографиите не показват

³⁰⁸ Van Pelt, R. J. & Dwork, D. (1996). *Auschwitz: 1270 to Present*. New Haven and London: W.W. Norton & Company, стр. 363-364. - Б. а.

никакви планини от кокс и няма никакви дълги композиции от железопътни вагони, пълни с горивото. Никакви опашки от хора не са оформени пред вратите на набедената за газова камера в Аушвиц, пък и не се забелязват никакви отвори на самия покрив, откъдето, според твърденията, ставало предполагаемото впръскване на „Циклон Б“ върху главите на жертвите.

Сър Франк Х. Хинсли, магистър на колежа „Сейнт Джон“ и преподавател по международни отношения в Кеймбриджкия университет, издаде специално приложение към том II на своята магистратура - „Британското разузнаване през Втората световна война: неговото влияние върху стратегията и операциите“. В раздела, озаглавен „Германски полицейски шифри“, Хинсли разкрива, че през 1942 и 1943 г. британското разузнаване прихващало ежедневни закодирани съобщения за Дахау, Бухенвалд, Аушвиц и още седем други лагера. Всеки ден, всеки един от лагерите докладвал броя на докараните хора, броя на преместените в други лагери и броя на родените и умрелите. В съобщенията докладвали също така и за екзекуциите чрез разстрел или обесване.

„Завърналите се от Аушвиц“, заявява Хинсли, „най-големият от лагерите с 200 000 затворници, споменаваха болестите като главната причина за смъртността, но добавяха и мъли за разстрели и обесвания. В дешифровките не се съдържаха никакви твърдения за обгазяване“³⁰⁹.

Броят на мъртвите в разкодираните съобщения обаче съответства на записаното в смъртните регистри и на количеството консумиран кокс. Още по-важно е, че ако наистина е имало умъртвявания чрез обгазяване, защо те не са били докладвани така, както това е сторено с разстрелите и обесванията? Щом германците задължително са докладвали на своите началници за екзекуции или други убийства, а и техните рапорти са били извършвани посредством най-секретни радиопредавания, защо им е било необходимо да крият метода, използван при екзекуциите?

Достатъчно интересно е, че Британското разузнаване също прихваща връзките между германските диверсионни части, наречени „айнщацгрупен“ („einstatzgruppen“), които били заклещени в ужасяваща партизанска война с комунистите на Изток. В тези дешифровки има подробни описания за масови убийства на еврейски партизани и на групи цивилни граждани. Защо обаче секретните съобщения включват мрачни обобщения за избиването на цивилни, но не и шифрограми от Аушвиц?

Научни доказателства

При един криминален процес научните доказателства обикновено са най-важните, защото те могат да бъдат по-твърдени по обективен, научен начин. Не съществува обаче нито едно научно доказателство, което да посочва масово обгазяване в Аушвиц или в някой друг германски лагер. Армията на Съединените щати разполагала с експерти токсиколози, които извършвали хиляди аутопсии в нацистките концентрационни лагери. Човешките останки могат да разкриват дори след години следи от отравяне с цианид. Ала не съществува нито едно научно доказателство за това, че поне една жертва е била обгазена до смърт. Нито пък архивите от аутопсиите на

³⁰⁹ Hinsley, F.H. (1984). *British Intelligence in the Second World War: Its Influence on Strategy and Operations*. New York: Cambridge University Press. - Б . а.

руските лекари в източноевропейските лагери показват някакво свидетелство за обгазяване.

И въпреки че били извършвани аутопсии, резултатите от тях не били представени в Нюрнберг. Защо ли? Не е ли, понеже резултатите нямало да послужат на обвинението, тъй като не е било възможно вината за ничия смърт да бъде стоварена върху отровния газ?

При всяко дело за убийство прокуратурата не се ли опитва да разкрие причината за смъртта? А в най-широко отразявания процес за убийство на всички времена - Международният трибунал, доказателствата за причините за смъртта очевидно липсват. Ако нацистите действително бяха умъртвили с газ милиони люде, обвинението нямаше ли да покаже поне една аутопсия, доказваща, че причината за смъртта е отравяне с „Циклон Б“?

Обаче „експертите“ на холокаустовата достоверност твърдят, че едно от „доказателствата“ за обгазяването на човешки същества е голямото количество „Циклон Б“, използвано по време на войната в Аушвиц. Като се мъчи да опровергае оспорването на газовите камери от страна на ревизионистите, френският химик Жан Клод Пресак в своята книга „Аушвиц: техника и действие на газовите камери“ прилага данни, които показват голямото потребление на „Циклон Б“ в Аушвиц³¹⁰. Едно логично обяснение обаче е, че германците просто са използвали химикала в усилията си да овладеят епидемиите, които опустошавали лагерите.

В допълнение, данните, публикувани от самия Пресак, показват, че количеството „Циклон Б“ на глава, използвано в концентрационния лагер Аушвиц, е същото като това, употребявано в германски лагери от рода на Ораниенбург, за който експертите признават, че там не е извършвано никакво умъртвяване на хора с газ. Ако Аушвиц е бил най-големият център за изстребление и ако „Циклон Б“ е използваната отрова, как става така, че регистрите за доставките и използването на този газ не показват никаква по-голяма консумация в Аушвиц в сравнение с множество концентрационни лагери, в които „Циклон Б“ е прилаган стриктно само срещу нашествието на въшки и за които бе потвърдено, че в тях е нямало обгазявания? Пресак също така по невнимание разкрива, че потреблението на кокс на глава от затворените в Аушвиц не било по-голямо от това в другите лагери из Германия, за които отсъстваха твърдения за изстребление.

През февруари 1988 г. канадското правителство обвини подлагачия на съмнение холокауста Ернст Цюндел в нарушаване на един архаичен закон срещу „разпространяването на фалшиви новини“. Защитниците в това криминално дело възложиха на един американски технически консултант по затворнически газови камери - Фред Лойхтър, да извърши научно проучване върху набедените за смъртоносни газови камери в Аушвиц. Като аполитична личност, Лойхтър вероятно е водещият експерт по изграждане и използване на съоръжения за екзекуции в САЩ и в действителност той бе зает с проектирането и построяването на такива съоръжения в редица американски затвори.

В своето проучване Лойхтър обследва конструкцията на набедените за газови камери и изследва химическите свойства на дезинфекционното средство „Циклон Б“.

³¹⁰ Pressac, J.C. (1989). *Auschwitz: Techniques and Operation of the Gas Chambers*. New York: Beate Klarsfeld Foundation. - Б. а.

Той установява, че това е съединение, което щом бъде изложено на въздух, отделя смъртоносен цианидов газ. Същият прилепва по повърхности и притежава способността да влиза в химическа реакция с материали, които съдържат желязо (железни съединения), като създава железен цианид (фероцианид). Ако „Циклон Б“ бъде използван в железни камери или в постройки от червени тухли, той влиза във взаимодействие с феритните (железните) материали, за да им придаде характерен син цвят. При производството на печатарски мастила в продължение на доста десетилетия се използват тези химически реакции, за да се постигне определен цвят, наречен „пруско синьо“. Уебстъровият електронен речник на издателство „Рандъм Хаус“ в изданието си от 1992 г. определя този цвят, както следва:

„Пруско синьо, същ. - 1. умерено до тъмно зеленикаво синьо. 2. тъмно син, кристален, водонеразтворим ферицианиден пигмент (оцветител), използван в рисуването, шамповането върху тъкани и избелването на пране.“

Лойхтър обаче не само установява, че предполагаемите смъртоносни газови камери в Аушвиц са конструктивно неподходящи за обгазяване. Той взема проби от стените, за да ги подложи на химически анализ. И независими лаборатории в САЩ не откриват никакви свидетелства от наличието на ферицианидни съединения. Все пак, когато Лойхтър изследва помещенията, използвани като камери за дезинфекциране на дрехи и багаж, той веднага се натъква на характерното синьо оцветяване, свързвано с железния цианид. След по-нататъшен химически анализ на пробите експертът доказва, че по стените на дезинфекционните съоръжения се съдържа сериозна концентрация от железен цианид, причинена от контакта с газа.

Лойхтър също така посочва как дезинфекционните камери, използвани за обезпаразитяване на дрехи, били добре направени, херметизирани и проектирани да бъдат безопасни. От друга страна, пък предполагаемите газови камери за хора били зле изградени. И той запита: защо е трябвало газовите камери за унищожаване на въшки да са конструирани, както подобава, докато камерите, предназначени за избиване на милиони хора, да бъдат неподходящо проектирани и изградени - сиреч опасни за обслужващите ги.

Битката срещу ревизионизма

Когато Лойхтър публикува своя доклад, специалистите по холокауста реагираха предсказуемо - с оклеветяване, потисничество, заплахи и даже с хвърляне в затвора. Лойхтър стана жертва на една прекомерна интернационална кампания за дискредитирането му и за неговото финансово съсипе. Еврейски групировки пишеха клеветнически писма до всички негови клиенти в държавните затвори, като ги притискаха да прекратят договорите си с него. Те бяха в състояние да принудят властите да го преследват дори в родния му щат Масачузетс, независимо от неговите очевидни способности и патентите му. Е, успяха да го сторят по един тайнствен член за практикуване на инженерство без разрешително.

Германското правителство затвори Лойхтър за шест седмици, просто, защото говорил за своите технически находки по време на лекция във Вайсхим през ноември 1991 г. Само заради това, че превеждал и коментирал речта на Лойхтър, пък, г-н

Гюнтер Декерт - бивш гимназиален учител с чисто досие, бе осъден на една година условно. В присъдата си съдиите д-р Орлет и д-р Мюлер посочиха, че Декерт е градски съветник, завършил с отличие право в Хайделбергския университет и е човек с висок морал. Понеже не осъдиха Декерт достатъчно жестоко, според интернационалния печат, самите съдии сетне се сблъскаха със заплахи, като бяха направени и опити за промяна на присъдата, наложена от тях.

Фрау Залине Лойтхойсер-Шнаренбергер - тогавашната германска министърка на правосъдието, нарече присъдата плесница в лицето на всяка жертва на холокауста и наложи двамата съдии да бъдат отстранени, като бъдат принудително пуснати в „отпуск по болест“. Прокурорът на Манхайм Ханс Клайн, пък оспори присъдата и в резултат от тази апелация, Декерт получи присъда от две години затвор. Освен това Клайн обеща да стигне и по-далеч, като проучи мотивите на присъдата, за да се натъкне евентуално на нещо, което да му послужи като основание за съдебно преследване срещу двамата съдии. Очевидно тук става дума за една система, лишена от свобода, щом като съдия може да бъде заплашен с пенсиониране или дори да бъде обвинен в криминални престъпления, задето е проявил снизхождение в рамките на своите правомощия.

Изглежда малко неща са се променили в Германия през този век. Трудно е да си представим, че в Америка някой ще отиде зад решетките просто, защото е превеждал на една научна лекция, или че ще бъдат отстранени или заплашени с арест съдии, задето са постановили решение или присъда, възприета като политически неправилна. Така или иначе, ето ги методите за защита на приказката за холокауста. Не само Германия обаче накърнява свободата на словото по тази тема. След известно време крехкият очилат Фред Лойхтър също така бе арестуван и депортиран от Великобритания.

Година след полемиката около него, уредниците от Музея в Аушвиц тайно повториха пробите, проверките и анализите на Лойхтър и достигнаха до същите научни резултати. Въпреки това те не поставиха на обсъждане тези научни факти в своите пътеводители. Хилавото им обяснение за отсъствието на железен цианид в газовите камери за хора е, че той някак се е разнесъл с течение на времето - едно невъзможно от гледна точка на химията действие. Те обаче не предложиха и никакво обяснение за това защо ферицианидът не се е разнесъл от стените на дезинфекционните камери. Друг експерт по холокауста, пък настояваше, че за избиването на хора се изразходвал по-малко цианид, отколкото за унищожаването на въшките. Затова би следвало да има и по-малко от съединението в човешките газови камери в сравнение с дезинфекционните. Все пак остана твърдението, че за избиването на милиони люде в същинските „фабрики на смъртта“ били използвани огромни количества „Циклон Б“.

Въпреки постоянните злонамерени атаки от страна на пресата, с издаването на Доклада „Лойхтър“ и със следващото разбулване на подробности от собствените химически изследвания на музея, ревизионистите на холокауста предизвикаха такова объркване, че служителите в Аушвиц разпоредиха ново разследване, чиято цел бе да опровергае Лойхтър и тяхното собствено по-раншно проучване. Обаче те едва ли ще допуснат извършването на независими изследвания от учени инженери, макар че би било относително бързо и лесно да се вземат проби от стените на набедените за газови камери и същите да бъдат подложени на химически анализ.

Постоянно, при изучаването на холокауста, онези, които имат личен залог и изгода да наложат своята версия за събитията, застават срещу академичните или научните изследвания. Те се стремят да предотвратят физическата проверка на резултатите от изследванията на самите обекти и дори превръщат публикуването на научните или историческите проучвания в престъпление, наказвано със затвор.

Дори един достатъчно уважаван еврейски историк, който вярва в съществуването на газовите камери, предлага една до известна степен ревизионистка гледна точка. В своята книга от 1988 г. „Защо небесата не помръкнаха: „Окончателното решение“ в историята“ преподавателят от Принстънския университет Арно Дж. Майер посочва, че съществували доста въпросителни около холокауста. Самият той, като изгубил свои най-близки роднини в холокауста, пише: ‘

„Много въпроси остават открити... Колко трупа всичко на всичко бяха кремирани в Аушвиц? Колко умряха там все пак? Какъв бе националният, религиозният и етническият състав на тази общност от жертви? Колко от тях бяха прокълнати да умрат от „естествена“ смърт и колцина бяха убити преднамерено...? До този момент просто не разполагаме с отговори на тези въпроси (стр. 366).

От 1942 до 1945 г. със сигурност в Аушвиц, но навярно във всички лагери, повечето евреи бяха повалени от т. нар. „естествени“ причини, отколкото от „неестествени“ (стр. 365).

Източниците за проучване на газовите камери са едновременно редки и ненадеждни³¹¹.

Трябва да повторя, че Майер силно вярва как в Аушвиц наистина съществували газови камери, но посочва, че „повечето от онова, което е известно, се основава върху показанията на нацистки чиновници и изпълнители в следвоенните процеси, а също така и върху спомените на оцелели и случайни свидетели. Тези показания трябва внимателно да бъдат прегледани, тъй като в голямата си част може да са повлияни от субективни фактори“ (стр. 362). Във Франция и Германия изявленията на Майер обаче биха били основание за повдигане на обвинение и съдебно преследване.

Свидетели на холокауста

Както посочва Майер, повечето от приказките за холокауста са основани върху твърденията на очевидци. Ревизионистите пък спорят, че на така наречените показания на очевидци не може да се разчита. И като пример те дават случая с Джон Демянюк. Демянюк - натурализиран американски работник в автомобилостроенето, дошъл от Източна Европа, бе обвинен, че е всъщност „Иван Грозни“ - зловещ страж от концентрационния лагер Треблинка, който, според твърденията, избил стотици хора.

Демянюк настояваше на своята невинност, но стотици еврейски очевидци свидетелстваха, че той бил въпросният Иван. Свидетелите пищяха, крещяха и заемаха пози пред съда, като разказваха възможно най-ужасни истории за жестокост и садизъм. Те се заклеваха и под клетва настояваха, че ясно си спомнят как Демянюк е всъщност

³¹¹ Mayer, A.J. (1988). *Why Did The Heavens Not Darken?: The „Final Solution“ In History*. New York: Pantheon Books. - Б. а.

Иван. В крайна сметка подсъдимият бе депортиран в Израел, израелски съд го обвини и го съди, изключително по показания на „очевидци“. Ала на яве излязоха нови свидетелства, които доказаха, че съветското КГБ бе натопило Демянюк. Доказа се, че документите, за които се предполагаше, че го разкриват като страж в концлагера, бяха съветски фалшификати. И когато бе изправен пред световен скандал, дори израелският Върховен съд бе принуден да се съгласи, че на показанията на очевидците не може да се разчита, а Демянюк е невинен.

Тези невероятни бройки

При изследването на холокауста, аз открих, че различните източници варираха в най-широки граници по отношение на установения от тях брой на убитите, като се движеха от 2 до 24 милиона. По-долу излагам части от статията „Холокост“ в мултимедийната енциклопедия на „Комптън“ от 1991 г.:

„Докато през Втората световна война нацистите завладяват страна след страна, имало голям брой убийства на цивилни и малтретирания на войници, които могат да бъдат определени като военни престъпления. Все пак тези престъпления са бледа сянка в сравнение с масовото, преднамереното и добре планираното изстребление на повече от 15 милиона души в онова, което се определя като холокауст. Този геноцид в зашеметяващи размери е извършен от добре сработената германска бюрокрация с педантична експедитивност, която не оставя никакви шансове на никоя от жертвите“³¹².

По-нататък в същата енциклопедия (по темата „Концентрационен лагер“) присъства следното твърдение:

„Най-ужасното разширение на системата от концентрационни лагери е изграждането след 1940 г. на центрове за изстребление. Те били създадени предимно за избиване на евреи. Касапницата е известна като холокауст. Смята се, че в тях са били избити от 18 до 26 милиона души, включително 6 милиона евреи и 400 000 цигани.“

Като оценяват германските престъпления, хроникьорите на холокауста очевидно не виждат никаква необходимост от точност и дори от постоянство. Ала независимо от това кой набор от бройки се използва, числата са толкова фантастични, че надхвърлят границите на доверието. Ако наистина 16 до 28 милиона души са били убити и кремирани в „центровете за изстребление“ в Полша (повечето от тях - в Аушвиц), дневната равностойност щеше да бъде от порядъка на десетки хиляди. Както бе отбелязано по-рано, експертът, цитиран от самите учени по холокауста - Пресак, сега установява общия брой на всички избити жертви в Аушвиц между 600 000 и 800 000. Как ли тези числа - самите те навярно доста раздути, се връзват с шурите бройки за Аушвиц, разпространявани навсякъде от популярните енциклопедии? Та когато една нация е обвинена в подобни ужасни престъпления, не трябва ли в края на краищата да има стремеж към акуратност и постоянство? Ако не, тогава всеки народ може да бъде обвинен във всякакви престъпления, без опасения от порицание.

³¹² Comptons Multimedia Encyclopedia. (1991). Miriam Webster. - Б. а.

По времето, когато забелязах противоречията в числата, свързани с холокауста, аз гледах и едно телевизионно интервю с някакъв ционист, който нападна ревизионизма на холокауста, като каза: „Независимо дали са били десет милиона, или един милион, сто хиляди или хиляда, това не прави престъплението по-малко ужасяващо!“ Истината е, че ако действително са били избити стотици хиляди, а не 26 милиона и ако смъртта на повечето от тях по-скоро е била причинена от очакваните бруталности на войната, отколкото от един обмислен план за изстребление, тогава преобладаващата версия в историята на холокауста е силно изкривена.

Други въпросителни около холокауста

Главната съставна част в историята на холокауста е това, че нацистите имали план или програма за изстребление на евреите. Но независимо, че съюзниците завладяха германското правителство и военните щабове, както и повечето от концентрационните лагери - заедно с непокътнатите им архиви, никога не бе намерена поне една единствена заповед или инструкция, която да разпорежда обгазяването на евреи или да указва някакъв план за изстребление на всички европейски евреи. Не бе открит никакъв проект или план за изграждането на газови камери за хора или писмени заповеди за обгазяване на човешки същества.

По тази тема, както и по други, историята на холокауста вече претърпя ревизия. Експертите повече не настояват, че нацистите издавали преки заповеди за изстребление на евреите. През 1961 г., в първото издание на своята основна творба за холокауста „Унищожението на европейските евреи“, Раул Хилбърг писа, че през 1941 г. Хитлер издал две заповеди за избиване на евреите. В тритомното ревизирано издание на книгата на Хилбърг от 1985 г. обаче всички позовавания на подобни заповеди бяха махнати³¹³.

В обзор на преразгледаното издание на Хилбърг, историкът Кристофър Браунинг - сам „хроникьор на изстреблението“, писа:

„В новото издание всички позовавания на някакво Хитлерово решение или на Хитлерова заповед за „окончателното решение“ бяха систематично изрязани от текста. Закопано в дъното на една единствена бележка под линия стои самотното указание: „Хронологията и обстоятелствата насочват към едно Хитлерово решение отпреди края на лятото.“ Така в новото издание не са били вземани решения и не са били издавани заповеди“³¹⁴.

Един холокауст под носа на Червения кръст?

Еврейски лидери насочиха своя гняв и към Международния червен кръст, задето не е разкрил холокауста, или пък не е сторил нищо, за да го спре. Те посочиха, че международните екипи от инспектори на Червения кръст посещавали и проверявали до самия край на войната всички големи германски концентрационни лагери, в това число и Аушвиц. От една страна, бранителите на холокауста очакват от нас да повярваме, че

³¹³ Hilberg, R. (1961). *The Destruction of the European Jews*. New York: Harper & Row. - Б. а.

³¹⁴ *The Revised Hilberg* (1986). Simon Wiesenthal Annual. Vol. 3. 294. - Б. а.

германците избивали десетки хиляди души на ден по един свръхтаен план, който не смеели да споменат дори в своите най-секретни заповеди. От друга страна, те очакват от нас да повярваме, че нацистите биха допуснали Международния червен кръст да инспектира същите онези лагери, в които през същия този период се предполага, че били избивани по няколко десетки хиляди души ежедневно. Ето откъси от една показателна статия в „Ю Ес Ей Тудей“:

„Множество еврейски лидери и експерти по холокауста дълго време твърдяха, че през Втората световна война Червеният кръст се провалил зрелищно - най-вече, като не е бил тревога за нацистките зверства, - а по-късно отхвърлиха провала, като отказаха да го признаят...

В действителност, в писмо от 22 ноември 1944 г. до служители на Държавния департамент на САЩ относно посещението, Червеният кръст заявява: „(Ние) не бяхме в състояние да открием никакви следи от инсталации за изстребление на цивилни затворници...

В този случай документите показват, че Червеният кръст се е провалял при всеки възможен опит. Служителите му не само пропуснали да овладеят ситуацията, но те и предавали на съюзниците невярна информация.“

Тенденция на недоверие към приказките на ужасите

„Няколко документа на Червения кръст показват, че организацията не е била склонна, поне първоначално, да вложи повече достоверност в приказките и слуховете за бруталността на нацистите. Както и масовата публика, служителите на Червения кръст не подчертават истинските мащаби на нацистките престъпления...

Няма никакво съмнение, че Червеният кръст се е оставил да бъде използван от нацистите“, казва Раду Йоанид, директор на Бюрото за оцелели в холокауста към Мемориалния музей на холокауста в САЩ. „Няма никакво съмнение, че те [хората от Кръста] са били измамани“³¹⁵.

Очевидно, ако печално високата смъртност се дължеше на недостига на лекарства, дефицита на инсектициди (за унищожаване на въшките, които разпространявали болестите) и на храна - поради разрушенията на войната, - нацистите въобще не биха се плашили повече от посещенията на инспекторите и доброволците на Международния червен кръст в лагерите, отколкото британците биха се страхували от помощта на същите сред руините на Източен Лондон след въздушно нападение. Дали пропагандаторите на приказките за холокауста вярват, че членовете на Международния червен кръст са били част от антисемитската, нацистка, холокаустна конспирация? Или пък неговите служители, независимо от това, че посещавали лагерите по време на войната и раздали на затворниците 973 000 пакета и колети (както показват собствените им архиви), просто въобще не са зърнали никакво свидетелство за масово обгазяване или изгаряне, или „съоръжения за изстребление“, или - все в същата посока - някакво усилие от страна на нацистите за целенасочено унищожаване на еврейския народ?

³¹⁵ Kelley, J., Eisler, P., Kelly, K. (1997). *Silent Witness*. USA Today. May 2. FINAL Page 13A. - Б. а.

Докато оказвали помощ на стотици хиляди бежанци, доброволците от Червения кръст несъмнено са слушали разкази за бруталността на нацистите и слухове за масови обгазявания, и те са си отбелязваха тези мълви и са хвърляли специално по едно око, за да забележат поне някакво свидетелство за тези неща. Ала не са видели нищо, което да показва, че слуховете са верни. В края на войната из лагерите - като Бухенвалд например, те видели голям брой трупове, но собствените им доклади излагат ужаса от унищожителни епидемии, при чието овладяване изпитвали огромни трудности дори британските окупатори и Червеният кръст. Например британците установили, че повече хора са изчезнали едва, след като те придобиват контрола в Берген-Белзен, в сравнение с годините преди освобождението на лагера.

Да, еврейски сили заклеят ревизионистите, които повдигат смислени въпроси от рода на „Как е било възможно да се състои холокаустът току под носа на Международния червен кръст?“ И никак не е чудно, че те искат подобни въпроси да бъдат анулирани, а онези, които ги задават, да бъдат хвърлени зад решетките. Техните версии за историята на холокауста просто не могат да издържат подобни анкети.

ПРИЛОЖЕНИЕ 1

Списък на евреите, заемащи ключови постове в правителството на САЩ

Държавен секретар: Мадлин Олбрайт
Министър на финансите: Робърт Рубин
Министър на отбраната: Уилям Коен
Шеф на ЦРУ: Джордж Тенет
Началник на Съвета за национална сигурност (СНС): Самюъл Бъргър
Министър на земеделието: Дан Гликман
Председател на Съвета на Федералния резерв: Алън Грийнспан.
Глава на здравеопазването: Сенди Кристоф
Глава на „Гласът на Америка“: Ивлин Либърман
Заместник-държавен секретар за Европа: Стюърт Азенщат
Търговски представител на САЩ: Чарлийн Брашефски
Главна помощничка на първата дама: Сюзън Томазис
Оглавяващ Националния икономически съвет: Джийн Спърлинг
Началник на Националния съвет по здравеопазване: Айра Мегазинър
Заместник-държавен секретар: Питър Тарноф
Помощник-държавен секретар за делата на Конгреса: Уенди Шърман
Член на борда на Икономическия съвет: Алис Ривлин
Член на борда на Икономическия съвет: Дженет Йелън
Президентски съветник: Рам Иманюъл
Съветник към президента: Дъг Сосник
Заместник-началник на СНС: Джим Стейнбърг
Старши директор по написването на речи в СНС: Антъни Блинкън
Координатор по лекарствената политика: Робърт Уейнър
Специален пратеник за еврейската общност: Джей Фуутлик
Шеф на личната президентска канцелария: Робърт Неш
Президентски адвокат: Джейн Шърбърн
Експерт по Азия в СНС: Марк Пен
Помощник по връзките: Робърт Буурстайн
Помощник по връзките: Кийт Бойкин
Специален помощник на президента: Джеф Елър
Съветник по националното здравеопазване: Том Епстейн

Член на СНС: Джудит Федър
Помощник-секретар по въпросите на ветераните: Ричард Фейнбърг
Зам.-началник на Администрацията за храни и лекарства: Хершъл Гоубър
Съвет на Белия дом: Стийв Кеслър
Помощник-секретар по образованието: Рон Клайн
Ръководител на пресконференциите: Маргарет Хамбърг
Директор на политиката на Държавния департамент: Керън Алдър
Член на СНС: Семюъл Луис
Член на СНС: Стенли Рос
Директор на Корпуса на мира: Дан Шифтър
Заместник-началник щаб: Илай Сигъл
Зам.-директор по управлението и бюджета: Джек Лю
Заместник-държавен секретар: Джеймс П. Рубин
Заместник-министър на финансите: Дейвид Липтън
Специален съветник към президента: Лани П. Брюър
Специален представител в НАТО: Ричард Холбрук
Началник на Обществената сигурност: Кенет Апфел
Заместник-началник на Съвета на Белия дом: Джоел Клайн
Специален съветник на първата дама: Сидни Блументал
Началник на Администарцията за храни и лекарства: Дейвид Кеслър
Действителен главен адвокат: Сет Уексман
Президентски изследовател на общественото мнение: Марк Пен
Специален представител за Близкия изток: Денис Рос
Главен съветник за ФБР: Хауард Шапиро
Специален съветник към Белия дом: Лени Дейвис
Секретар по управлението и бюджета: Сали Катцън
Ръководител на службата за равни възможности на ФБР: Катлийн Кох
Заместник-началник щаб: Джон Подеста
Заместник-председател на Съвета на Федералния резерв: Алън Блайндър
Оглавяващ Съвета на икономическите съветници: Джейн Йелън

ПРИЛОЖЕНИЕ 2

Посланици, но на кого?

СЕВЕРНА АМЕРИКА

Мексико	Джефри Давидоу
Канада	Гордън Грифин
Куба	Майкъл Г. Козак

ЕВРОПА

Франция	Феликс Рохатин
Белгия	Джон С. Корнблум
Германия	Алън Дж. Блинкин
Дания	Едуард Р Елсън
Норвегия	Дейвид Б. Хърмълин
Швеция	Томас Л. Зибърт
Швейцария	Мадлин Кънин
Полша	Дениъл Фрийд
Унгария	Доналд М. Блинкън
Румъния	Алфред Х. Моузес
Беларус	Кенет С. Йейлоуиц

ДРУГИ

Турция	Марк Гросман
Египет	Дениъл С. Кърцнър
Израел	Мартин Индик
Индия	Франк Уизнър
Нова Зеландия	Джоусая Х. Бийман
Мароко	Марк Гинзбърг
Южна Африка	Джеймс Е. Джоузеф
Сингапур	Тимъти Е. Чорба
Бразилия	Мелвин Левитски

ПРИЛОЖЕНИЕ 3

Колоритни членове на „Мърдър Инкорпорейтид“

Ал Глас (Al Glass)

Макс Голоб - Смотаняка (Max „The Jerk“ Golob)

„Абадаба“ Бърман („Abbadabba“ Berman)

Бо Уейнбърг (Bo Weinberg)

Емануел Уейс - Менди (Emanuel „Mendy“ Weiss)

Шолем Бърнстейн (Sholem Bernstein)

Джейкъб Ротман - Хууки (Jacob „Hooky“ Rothman)

Чарли Уъркман (Charlie Workman)

Мърт Уъртхеймър (Mert Wertheimer)

„Хубавеца“ Амбърг („Pretty“ Amberg)

„Тъпия Бени“ Фейн („Dopey Benny“ Fein)

Френки Тейтълбом (Frankie Teitelbaum)

„Лулу“ Розенкранц („Lulu“ Rosenkranz)

Чарли Соломон (Charlie Solomon)

Лу Коен (Lou Cohen)

Ейб Слабоу (Abe Slabow)

Яша Катцънбърг (Yasha Katzenberg)

Макс Рубин (Max Rubin)

Чарли Яновски (Charlie Yanowski)

Моузис Уолински - „Моуи Трапчинките“ (Moses „Moey Dimples“ Wolinski)

Карл Шапиро (Carl Shapiro)

Ървинг Уейнър - Сухия (Irving „Chippy“ Weiner)

„Гневния“ Уешлър („Waxy“ Weschler)

„Сладурчето“ Фейнстейн („Tootsie“ Feinstein)

Хаймън Казнер (Hyman Kasner)

Мики Коен (Mickey Cohen)

„Питсбърг Фил“ Строс („Pittsburg Phil“ Strauss)

Джак „Голдстейн“ (Jack „Goldstein“)

„Бъгси“ Сийгъл („Bugsy“ Siegel)

Бени Таненбаум - Босът (Benny „The Boss“ Tannenbaum)

Майер Лански (Meyer Lansky)

„Бандитчето“ Коен („Gangy“ Cohen)
„Мопсчо“ Фейнстейн („Puggy“ Feinstein)
„Франтът Фил“ Кастъл („Dandy Phil“ Kastel)
„Дългуча“ Зуилман („Longy“ Zwillman)
Айзидор Холц - Къдравия (Isidore „Curley“ Holz)
Пол Бъргън (Paul Bergen)
„Вълчо“ Колдис („Wolfie“ Coldis)
„Негърчето“ Роузън („Nig“ Rosen),
„Шишкото Сидни“ Блац („Fat Sidney“ Blatz)
Ели Таненбаум - Цъкация (Allie „Tick Tock“ Tannenbaum)
Макс Шаман (Max Shaman)
„Щастливецът“ Мелцър („Happy“ Meltzer)

Ал Силвърман (Al Silverman)

Хари Грийнбаум - Големия Малчо (Harry „Big Greenie“ Greenbaum)

Джейкъб Шапиро (Jacob Shapiro)

Сам Газбърг (Sam Gasberg)

Арнълд Ротстейн (Arnold Rothstein)

Джоуи Силвърс (Joey Silvers)

„Шишкото“ Коупърман („Fatty“ Koperman)

Изи Фарбстейн (Izzy Farbstein)

Лу Гласър (Lou Glasser)

Уили Шапиро (Willie Shapiro)

Макс Блекър (Max Blecker)

Хари Милман (Harry Milman)

„Калния“ Кейсоф („Muddy“ Kasoff)

Хайман Юран (Human Yuran)

ПРИЛОЖЕНИЕ 4

ЗАСТРАШЕНА ЛИ Е БЯЛАТА РАСА?

Интервю на Дейвид Дюк за сп. „Хъслър“, взето от журналиста Майкъл Бейн през лятото на 1982 г. и публикувано в броя от септември с. г. - бел. ред.

За своите 32 години Дейвид Дюк е може би най-добре познатият расист в Америка. От 1975 до 1979 г. той оглавява ордена Рицарите на Ку-Клукс-Клан, като става причина за изненадващото триумфално завръщане на тази организация на обществената сцена. Към края на 60-те години тя до голяма степен се бе превърнала в избледняващ спомен - в някакъв кошмар от злочестото минало. След като завършва щатския университет на Луизиана, Дюк съзира сред едва тлеещите въглени на Клана ембриона на една далеч по-могъща организация, която би допаднала на колежанската младеж, на работещите млади хора с активно гражданско съзнание и на впечатлителните гимназисти.

Отпърво медиите почват да осмиват планове на Дюк. Сетне обаче, когато той отбелязва небивал успех с присъствието си в редица телевизионни предавания - включително при Барбара Уолтърс и Фил Донахю, - присмехулното отношение към него рязко секва. На публичните му изяви започват да се събират огромни тълпи. Един писател дори го нарича „Ку-Клукс-Клановия Пол Нюман „. Ала щом си отвори устата да заговори, Дейвид Дюк веднага излиза извън представата за поредния обикновен симпатяга. Могъщото му лично присъствие, подкрепено от здрав разум и логика, обезоръжават опонента. Интервюиращите, които се опитват да спорят с младия говорител на Клана, обикновено губят битката.

Дюк винаги е бил и си остава изключително начетен, с много услужлива памет и ясна позиция оратор. Е, същото, разбира се, би могло да се каже и за Адолф Хитлер.

За всеобща изненада тъкмо когато е на върха на славата си, през 1980 г. Дейвид Дюк напуска своя пост, за да основе Националното сдружение за напредък на белите хора (НСНБХ)³¹⁶ - разклонение на Ку-Клукс-Клан, чиито членове отхвърлят насието. За да разбере с какво Дюк е очаровал и привлякъл своите 3 000 първоначални привърженици, сп. „Хъслър „ изпрати кореспондента Майкъл Бейн да се срещне с него в родния му Ню Орлеан.

Х: Вас Ви възприемаха като „Голямата бяла надежда“³¹⁷ на Клана - човек, с мисия да поведе тази организация към порядъчност в национален мащаб. Защо се отказате от това предизвикателство?

Д. Д.: Когато отначало застанах начело, аз си представях, че бихме могли да изградим Клана, като просто подбираме внимателно хората така, че нашата група да

³¹⁶ National Association for the Advancement of White People (NAAWP) - бел. ред.

³¹⁷ Често употребяваният в САЩ израз „Голямата бяла надежда“ (The Great White Hope) датира от началото на XX век, когато чернокожият боксьор в тежка категория Джак Джонсън изглеждал непобедим и публиката копнеела за появата на някой бял, който да го надвие; букв. човек, от когото се очаква нещо голямо - бел. ред.

наподобява повече първоначалния Ку-Клукс-Клан, който е бил ръководен от доктори, юристи, съдии и офицери от армията на Конфедерацията. Надявах се да можем да променим и медийния имидж на типичния куклуксклановец - беззъбия, въоръжен и сеещ омраза простак, говорещ за расова война. Обаче ми се наложи да установя, че няма начин да променя този имидж. Медиите се оказаха твърде могъщи. Установих също така и колко аз самият съм мекушав. Заклеймих насилствените действия, когато бях в Клана; заклеиявам ги и сега. В крайна сметка исках да посветя повече време на обсъждането на важни въпроси. И чрез Националното сдружение за напредък на белите хора (НСНБХ) обществото вече може да обърне внимание на тези въпроси, без постоянно да си представя стереотипния куклуксклановец.

Х: А какви са тези въпроси? Посочете някои.

Д. Д.: Да започнем с имиграцията. През 1981 г. имяхме поне милион нелегално влезли в страната чужденци - и хем тази цифра е занижена. Други 750 000 чужденци, пък бяха влезли легално. Над 90 процента от тези две групи обаче не са от бялата раса. Така всеки допълнителен човек ще предизвика поне мъничко понижение в стандарта на живот за нас, останалите. Защото всеки нов имигрант оказва принос към нашите проблеми с престъпността, към благосъстояние ни и безработицата сред американските граждани.

След две или три години се очаква в нашия най-населен щат - Калифорния, цветнокожите да бъдат мнозинство. Това е нещо невероятно! Говори се също и че белите могли да останат малцинство в Тексас. А щатът Ню Мексико полека-лека се превръща буквално в едно Ново Мексико. От югоизток сме подложени на такова нашествие, сякаш някаква чужда армия напират към границата ни.

Мексиканските имигранти в тези щати обаче са от най-ниското социално съсловие. И тяхното бъдещо политическо въздействие като гласоподаватели ще бъде ужасяващо. Те със сигурност ще укрепят левите сили. Ще гласуват за законодателство, което ще взема все повече и повече от заработените с усърден труд пари на продуктивната ни средна класа под формата на данъци и социални програми. Тези хора ще гласуват и за по-слабо прилагане на законите, както постъпва всяка малцинствена група в тази страна. Понеже се намират на най-долното стъпало на стълбата, същите ще гласуват за повече социални помощи. Така масираната имиграция постепенно ще промени облика на американската политика.

Х: Вие чели ли сте надписа върху основата на Статуята на свободата?

Д. Д.: Чел съм го, разбира се. Той гласи: „Дайте ми вашите изтощени, вашите бедни, вашите стъчкани натясно тълпи, копнеещи да дишат свободно - злочестият отпадък от вашия изобилно раждащ бряг. Пратете ги тях, бездомните, от бурите подмятани, при мен. Издигам своя фенер досами златната врата.“ Ала това е било през 1885 г. А пък аз имам мой собствен вариант, който отразява какво се случва през 1982 г. и той звучи така: „Дайте ми злочестия отпадък от вашите изобилно раждащи брегове, гърчавите, келявите, уличниците - всичко, що може да върви, пълзи или пък да се промъкне някак чрез ООН. Дайте всичко - сиреч всичко друго, що не прилича на здрав, интелигентен бял човек.“

И ние наистина си получаваме „злочестия отпадък от обилно раждащия бряг“ - например кубинските бежанци. Кастро даже се фукаше как ни изпращал само най-необразованите и криминалните елементи. А той хич не се шегуваше. Онези хора бяха извършили безброй убийства у дома. Дори бяха почнали да убиват и някои от техните тукашни попечители. Само прегледайте криминалната статистика на Маями. Наблюдава се 100-процентно увеличение на престъпността, откак пуснахме у нас всичките онези кубинци миналата година. Половината от тях бяха чернокожи, които са били в затвора за всякакви видове тежки престъпления. И тези имигранти ще струват на федералното ни правителство 13 милиарда долара през следващите десет години. Тук те получават повече пари от социални помощи, отколкото са изкарвали в Куба, работейки. А поради високата им раждаемост, едва ли можем да предвидим колко, пък ще ни струват техните потомци утре.

Безпрецедентната раждаемост сред малцинствата вече излиза извън контрол. Коефициентът при мексиканците в нашата страна е пет пъти по-висок от този на белите, а при чернокожите е четири пъти. Америка ще се превърне в нация от Третия свят, ако тези тенденции продължат. Ако не ограничим и спрем имиграцията чрез засилване на граничния контрол и ако не насърчим получателите на социални помощи да имат по-малко деца, бялото население на Америка ще бъде погълнато.

Х: Какви са вашите виждания относно социалните помощи?

Д. Д.: Нямам никакви възражения спрямо идеята за преки социални плащания, или пък купони за храна. Не виждам, какъвто и да било проблем, ако обществото рече: „Ето един човек, който или няма работа, или е болен, или е пострадал, или пък просто се нуждае от препитание за себе си и своето семейство“. Обаче съвсем не вярвам в целесъобразността на хвърлянето на пари в една бездънна яма. Категорично съм против социалното подпомагане като самоувековечаваща се институция. Та ние днес харчим десет пъти повече за социални помощи, отколкото в началото на 60-те години, и двадесет пъти повече, отколкото в края на 50-те.

Причината за това е проста: получателите на социални помощи произвеждат деца така, сякаш последните излизат от заводска поточна линия. В много райони системата е структурирана по такъв начин, че да ги стимулира да правят все повече деца. Голяма част от получателите на помощи обаче хич не ги е грижа, че детето ще им струва на държавата още повече пари. Единствената им мисъл е: „Чекът ще бъде по-голям, ако имам още едно“. Така правенето на деца вече почти е станало бизнес за много от онези хора. Но обществото не би трябвало да плаща за техните нелегитимни потомци или за драстично повишената им раждаемост.

Х: Вие как бихте намалили раждаемостта?

Д. Д.: Първата стъпка би била да им се каже: „Вижте сега, щом сте съгласни да приемате общественото подаяние, значи ще трябва да се съгласите и да нямате повече деца - или да използвате противозачатъчни методи“. Трябва да се сключи официално споразумение с тях. Сетне аз бих им предложил парично поощрение, за да имат по-малко деца - колкото по-дълго време изкарат без ново дете, толкова повече ще нараства и чекът за социалната помощ. Ако пък им се роди дете, чекът ще намалява. Така бихме си спестили милиарди долари, понеже за цял един живот всеки получател на помощи

буквално изсмуква стотици хиляди. И накрая, аз бих въвел парични стимули за стерилизация - пари, които биха направили живота им по-облекчен.

Х: Но това звучи като някаква пряка заемка от нацистка Германия.

Д. Д.: Съзнавам, че думата „стерилизация“ е стряскаща. Обаче в наши дни повече хора се подлагат на стерилизиране като метод за контрол над раждаемостта, отколкото са онези, които вземат хапчета. И огромният процент от стерилизиращите се са завършили колеж. Значи нашите най-продуктивни хора се стерилизират, докато най-слабо продуктивните получатели на социални помощи - много, от които са нискоинтелигентни и на практика са в състояние на умствено изоставане - имат множество деца.

Х: С най-прости думи, каква е философията на НСНБХ?

Д. Д.: Ние не вярваме, че Америка би могла да продължи да съществува, ако бялата раса не остане първостепенен елемент в нашето общество. Повечето бели хора, които ще прочетат това, вероятно живеят в общност, в която преобладават белите. Понеже те работят сред бели и ходят на училище предимно с бели, едва ли осъзнават нарастващото „омалцинствяване“ на нашата държава. Те не забелязват масирания наплив от цветнокожи чужденци. Не знаят за драстично повишаващата се раждаемост сред малцинствените групи.

Ако имате желание да видите бъдещето на тази страна според това как се развиват нещата днес, идете в родилното отделение на коя да е местна обществена болница. В Лос Анджелис ще видите, че почти всичките бебета са мексиканци и чернокожи. В Ню Орлеан повечето са чернокожи. В Ню Йорк - пуерториканци и чернокожи. В Маями, пък - кубинци и чернокожи. Пребройте бебетата с розов цвят на кожата, а сетне пребройте мургавите и чернокожите бебета.

Навремето Мартин Лутър Кинг имал мечта бели, черни, жълти и червенокожи да вървят ръка за ръка. До известна степен аз споделям тази негова мечта. Обаче така, както се развиват нещата в наши дни, мечтата му ще се окаже невъзможна - понеже един ден вече няма да има бели деца.

Х: Вие уважавахте ли д-р Кинг?

Д. Д.: Не много. Смятам, че той беше марксист. Може да ви прозвучи странно, обаче повече уважавах Малкълм Екс. Той проповядваше, че чернокожите трябва да се гордеят със собствения си народ. Ако бях чернокож като Малкълм, щях също да искам да се застъпя за своята култура и начин на живот. Но за разлика от Кинг, аз не бих се опитвал да натрапвам себе си на белите, като се смесвам с тях.

Х: Какво отговаряте, когато хората ви лепят етикета „расист“?

Д. Д.: Ако проверите тази дума в речника, ще установите, че расистът е човек, който мрази другите и има желание да ги потиска. В този смисъл, аз не съм расист. Обаче в смисъла, че искам да обичам и възхвалявам моята собствена раса, тогава със сигурност съм расист. Но такива са и представителите на всяка друга етническа група.

Х: Някога спали ли сте с чернокожа жена?

Д. Д.: О, не!

Х: А бихте ли си помислили по въпроса?

Д. Д.: Не.

Х: Защо не?

Д. Д.: Не ги намирам за привлекателни. Когато посетих Югоизточна Азия, аз не спях дори с жълта жена. Просто не смятам, че би било правилно или морално.

Х.: Според Вас чернокожите по-нисши ли са от белите?

Д. Д.: Не, обаче съществуват някои съществени различия. Когато се употребяват общи понятия като „низше“ и „висше“, трябва да бъде посочено в какъв аспект.

Х: Добре тогава, мислите ли, че чернокожите са по нискоинтелигентни от белите от гледна точка на Коефициента за интелигентност (КИ)?

Д. Д.: Естествено. Средностатистическите бял и чернокож притежават коренно различен КИ; може би се различават с около 15 до 20 процента. Чувал съм обаче също така и аргумента, че чернокожите били много по-интелигентни от най-нископоставените бели. Ами че в тази страна има и горили с КИ 90 - сиреч по-висок от този на мнозина човеци. А пък последното не прави горилите и хората еднакви.

Като се каже, че даден човек е по-нисш от друг, имайки се предвид тяхната интелигентност, това не означава, че първият е по-низше човешко същество. Касае се просто за това, че те притежават различна ориентация. Ако ме попитате дали чернокожите са така добре подготвени като белите за съвременното технологично общество от западен тип, отговорът е „не“. Но все пак някои техни характеристики наистина са по-добри.

Х: Като например?

Д. Д.: Средностатистическият чернокож вероятно притежава по-голяма заложба да играе баскетбол от тази на белия. Чернокожите също така свирят соул музика по-добре, отколкото белите. Това обаче не прави белите по-нисши повече, отколкото би направило чернокожите по-нисши, понеже не могат да се състезават наравно при тестовите за интелигентност. Разбирате ли какво искам да кажа?

Попитайте средностатистическия чернокож дали смята, че от негрите стават по-добри нападатели в Националната футболна лига, отколкото от белите. Той ще ви отговори „да и то много по-добри“. Белите вероятно също биха признали този факт. Обаче я се опитайте да изразите мнение, че от белите стават по-добри адвокати или ядрени физици, отколкото от чернокожите, и веднага ще бъдете заклеймени като расисти и тесногръди фанатици.

Между другото, около половината от онези, които са подписали Декларацията за независимостта, са притежавали роби. Техните писания посочват, че те не са вярвали в истинското равенство между расите. Самият Томас Джеферсън е написал: „Природата, общественото мнение и навикът са очертали между белите и черните раси отчетливи линии на разграничение, които никога не ще бъдат заличени“.

Х: Как бихте реагирали, ако вашата вече пораснала дъщеря се прибере вкъщи, водейки чернокож младеж, и рече: „Ето с този желая да прекарам живота си“?

Д. Д.: Бих бил ужасно разочарован. Обаче не мисля, че ще ми се наложи да се сблъскам с такъв проблем, понеже съм се погрижил децата ми да са запознати с аспектите на въпроса за расовите смесвания. Ако обаче все пак се случи, аз ще се опитам по всички възможни начини да я разубея. Ще обясня на моето момиче, че носи в гените си хилядите години на развитие на нашия народ. Нейното генетично наследство е може би по-ценно притежание, отколкото всичко друго, което би могла някога да има. А да смесва своята кръв с тази на друга раса, би означавало да отхвърли всичките онези традиции и ценности, които носи вътре в себе си.

Х: Нима перспективата за смесването между расите е наистина толкова опасна?

Д. Д.: Опасна е и още как! Ето Ви един отличен пример. В древната кастова система на Индия най-низшият човек е бил т. нар. „недосегаем“ от смесена порода. Най-висшият е бил браминът - воинът-свещеник, който е бил чисто бял. Макар те да са имали строги закони срещу пресичането на кастовата разделителна линия, сексуалните нагони се оказали по-силни от тях и през един продължителен период от време завоевателят почнал да се смесва с покорените. Така с изменението на расовия облик на страната, се изменили културата и ценностите. Индия имала великолепна нация, докато последната била арийска. Днес обаче нещата вече съвсем не са така. Днес там имаме милиони гладуващи, ширещо се разложение в държавното управление и ужасни болести, които покосяват децата.

Х: Каква е вашата позиция относно превозването с автобуси на учениците, с оглед да им бъде осигурено интегрирано образование?

Д. Д.: Като повечето хора в тази страна, аз съм против превозването с автобуси - което е един наистина по-благозвучен термин за насилствено интегриране. Половин милион бели деца биват извозвани до черните гета, където ченгетата не биха смели дори да припарят без пушки на задната седалка. Ако един бял бизнесмен или либерал спуска гума в някой от тези райони, просто се напикава в гащите. И въпреки това ние изпращаме там малки бели момченца и момиченца.

Но да видим, пък - какво си мислят чернокожите деца в тези училища? Те израстват с телевизионни програми, показващи как в хода на историята белите бият и наръгват с ножове чернокожи, или пък изнасилват техните баби. Тогава, естествено, когато белите ученици пристигнат, чернокожите деца изкарват върху тях своето огорчение и омраза. Ако обаче чакате да видите по телевизията някое драматично предаване, показващо какво се случва с белите деца в училищата за чернокожи - истинският терор, през който са принудени да преминат и образователната

посредственост там, - ще има доста дълго да чакате... Превозването поражда расово напрежение, тъй като чрез него са прави опит да бъде създадено някакво изкуствено братство между расите.

Х: Какво е вашето становище относно Насърчителната акция - правителствените програми, които дават на чернокожите по-добър шанс при търсене на работа, кариерно израстване и образователни възможности?

Д. Д.: Насърчителната акция в същината си е несправедлива спрямо по-добре квалифицираните бели, които работят и учат по-усърдно. Вместо да бъдат назовани тези програми „дискриминация на расова основа“ - което е тъкмо каквото те представляват, - правителството се опитва да узакони тази практика, наричайки я „насърчителна“ акция. То е нещо като да чуете как докторът ви казва: „Имам добра новина за теб, Джо. Хванал си от насърчителния сифилис“.

В образованието съществуват програми за даване на стипендии само за чернокожи, много, от които биват финансирани с парите на данъкоплатците. Голяма част от стипендиите - които би трябвало по презумпция да бъдат на разположение на всички граждани - осигуряват за чернокожите по-ниски квалификационни изисквания, отколкото за белите. В същото време някои стипендиантски програми не са предназначени и ограничени единствено за бели. Имаме си Негърски колежански фонд, обаче не бихме и дръзнали да учредим стипендиантски фонд само за бели.

Х: Бихте ли посочили някаква ситуация, при която чернокожи и бели биха могли да живеят заедно на интегрирана основа?

Д. Д.: Непрекъснато търся из книгите по история тази утопия за интегрираните общества. Обаче всеки път откривам, че където тя е била постигната - независимо за какъв период от време, винаги е завършвала с пълен провал. Често пъти, когато се явявам в телевизионни или радиопредавания, хората се обаждат и ми казват, че трябвало да има свободен достъп до жилищата и че чернокожите би трябвало да могат да живеят там, където пожелаят. Това звучи твърде хубаво, когато обаче става дума за къщи, струващи над 100 000 долара - понеже от чернокожи, които се местят в подобен район, би могло да се очаква да бъдат състоятелни, спазващи закона граждани. Но в районите за по-нисшите класи, живеещите в съжителство с белите чернокожи няма да са такива.

Навсякъде из страната, с все по-голямото интегриране на кварталите и разрастването им в резултат на интеграцията, нивото на престъпността отива нагоре; употребата на наркотици, кражбите по домовете и насилието по улиците се увеличават; а пък цените на имотите падат. Ето защо в големите градове се наблюдава огромен отлив на бели от новите интегрирани райони. Неоспорим факт е, че навсякъде показателят за престъпност на глава от населението при чернокожите е пет до петнадесет пъти по-висок от този на белите.

Ако някои бели, след като прочетат това, се усъмнят в казаното от мен, препоръчвам им да отидат до най-близкия голям град някоя вечер към 19 часа и да преминат през квартала на чернокожите. Ако все пак изобщо се доберат някак до другия му край, мисля, че вече ще бъдат готови да станат членове на НСНБХ.

Х: Съществуват обаче и такива, които излагат аргумента, че ескалацията на престъпността е предизвикана от икономическите условия, в резултат, на които 10 милиона американци са останали безработни. Честно ли е да бъдат обвинявани само малцинствените групи?

Д. Д.: Вие говорите за стария социологически аргумент, който съм чувал в колежа. Все още помня един преподавател, който ни казваше, че чернокожите извършвали повече престъпления, понеже били по-бедни от белите. Обаче когато наистина започнете да проучвате и изследвате цифрите, както направих аз, ще видите, че горното просто не се връзва.

Според Министерството на здравеопазването, образованието и социалните грижи две трети от хората в тази страна, живеещи под нивото на бедността, са бели, а не чернокожи. Две трети! Ето защо, ако бедността наистина бе основна причина за престъпленията, значи белите хора би трябвало да извършват някъде около 80 до 90 процента от тях. Обаче откриваме, че цифрите сочат тъкмо обратното. Негрите, които са само 13 процента от населението у нас, извършват почти половината от сериозните углавни престъпления. Ако прибавите мексиканците и пуерториканците, които често биват класифицирани като кавказки тип, ще установите, че малцинствата са отговорни за повечето сериозни престъпления. Разбира се, това не го виждаме и чуваме по телевизиите. Пък и не можем да прочетем в националната преса за него.

Х: И защо според Вас това е така?

Д. Д.: Медийна му работа... Но нямам предвид „Хъслър“ в това отношение. „Хъслър“ засяга въпроси, които други списания не биха дръзнали. Много от нещата вътре в списанието не са ми по вкуса, но не може да му се отрече куражът. Сигурен съм, че издателите на „Хъслър“ вероятно няма да се съгласят с това, което казвам тук, ала поне им стиска да продължават да го издават. Истинският проблем обаче идва от хората, които управляват медиите.

Х: Какви са те?

Д. Д.: Медиите са доминирани от евреи. Знаете го и Вие, и всеки друг. Те са собствениците. И като резултат, медиите - а под „медии“ имам предвид игралните филми, телевизията, вестниците и списанията - представляват повече отражение на еврейските ценности, отколкото на западните. Тези евреи не са добри американци. Те нямат разбиране за това какво е Америка. Онова, което виждаме в холивудските филми, отразява по изкривен начин ценностите и основополагащите традиции на нашата страна и на нашата раса. Нищо в Холивуд не е истинско.

Х: Може ли по-конкретно?

Д. Д.: Разбира се. Вземете например „Рагтайм“ - филм, който бе възхваляван от всички медии, макар нито един критик да не обърна внимание на основната му идея. Филмът разказва за чернокожия пианист на име Коулхаус Уокър, на когото някакъв бял пожарник с расистки възгледи хвърля в колата оборска тор. Така Уокър се превръща в партизанин-расист: вдига във въздуха сградата на пожарната команда, убивайки един бял пожарник и един бял полицаи, а сетне извършва и редица терористични действия напосоки. Ала въпреки това са го изкарали като светец. Посланието на „Рагтайм“ към

чернокожите всъщност е: ако се почувствате с нещо засегнати от белия човек, имате пълното право да отидете да го убие.

В класическата книга на Маргарет Мичъл „Отнесени от вихъра“, пък една жена бива изнасилена от чернокож и Ку-Клукс-Клан се опитва да раздаде справедливост. Обаче във филмовата версия изнасилването бива извършено от група бедни бели грубияни. В „Отец Мърфи“, който съм гледал навремето, старият Клан потиска чернокожите, които са представени като истински честни, почтени и любящи хора. А младото бяло момче, от друга страна, бе един ужасен расист и мразещ всичко фанатик.

Чернокожите се оплакват, че филмите от миналото ги дискриминирали, понеже най-често ги представяли като келнери или прислужници. Обаче най-често тези келнери и прислужници биваха лоялни, почтени и най-вече чудесни хора. Докато днес този стереотип бе заменен от белия расист и потисник. Наблюдаваме постоянен парад от телевизионни шоута и игрални филми, в които белите пребиват и ръгат с ножове негрите. В типичната телевизионна детективска история често някой беден, простодушен чернокож бива несправедливо обвинен за престъпление, което всъщност е извършено от някой бял. Междувременно, лошите бели хора се опитват да преследват бедния негр. Искате ли още примери?

Х: Защо не?

Д. Д.: Филмите и телевизията никога не показват другата страна на холокауста - избитите от марксистите християни в Европа и Азия. Популярният руски автор Солженицин казва, че повече от 60 милиона хора са се простили с живота си в съветските лагери. Още поне 30 или 40 милиона са умрели в Китай по време на чистките. Защо тогава слушаме само за холокауст над евреите в Европа? Очевидно евреите печелят някакви преимущества, прокламирайки идеята за холокауста. Тя вдъхновява и огромната финансова помощ за Израел. Тази идея превръща организираното еврейство в практически имунизирано срещу критика. Независимо дали холокаустът е съществувал или не, евреите със сигурност имат мотив да поощряват разпространението на идеята, че се е случил. И не само имат мотив, ами разполагат и със средства, така, както доминират днес в медиите.

Х: Наистина ли се съмнявате, че холокаустът е съществувал?

Д. Д.: Нека го кажем по следния начин: аз поставям под въпрос дали наистина 6 милиона евреи са умрели в нацистките концентрационни лагери. Съществуват два главни източника на сведения относно холокауста. Първият е Нюрнбергския процес срещу военнопръстъпниците, който бива определян от всички честни историци като един фарс на правосъдието. Друг източник представлява огромното количество литература и медийни произведения, обаче поне 90 процента от този материал се основава върху еврейски източници.

В „Архипелаг ГУЛАГ“ Солженицин назовава имената на шефовете на шестте най-големи съветски лагери на смъртта. Всичките са били евреи. Ето защо, ако трябва да говорим за масови убийства и унищожение, най-добре е да се запознаем с фактите в цялостния им вид. Постоянно слушаме за холокауста, извършен от германците срещу евреите, обаче не чуваме почти нищо за холокауста, извършен от самите евреи. По този

въпрос има пълно затъмнение. Евреите със сигурност преследват някакви политически цели и се опитват да ги постигнат чрез нестихващата пропаганда на феномена Холокауст.

Х: Изглежда сякаш им имате зъб на евреите. Какво друго Ви безпокои във връзка с тях?

Д. Д.: Тяхната расистка и шовинистична религия. Те не покръстват. Не се опитват да приобщават. Религията им се основава върху кръвното родство. Евреите казват: „Ние сме избрания от Бога народ“. Не зная дали човек би могъл да отиде по-далеч в шовинизма от това да почне да вярва, че е фаворит на Господ, а пък всички останали са второкласни в Неговите очи. И също така, евреите постоянно говорят за съхранението на техните 3 или 4 хиляди годишни култура и ценности. В еврейските публикации постоянно се набляга на опасностите, произтичащи от смесените бракове - как последните щели да навредят на еврейския народ в дългосрочен план.

Х: Какво нередно намирате в това? Нима Вие не казвате съвсем същото по отношение съхранението на бялата раса?

Д. Д.: Аз не виня евреите за това, че са расисти, а заради тяхното двуличие. Те се опитват да съхранят своята култура и традиции, като в същото време искат да имат своя собствена държава за евреи - Израел. Обаче, наред с това, казват на нас, неевреите, че нямаме правото да съхраняваме нашата култура като европейски народ. Прокарват идеята, че ние сме някак злонамерени и изпълнени с омраза.

Наистина, би било добре белите хора да научат за еврейския расизъм. Би трябвало да почнем да проявяваме загриженост за нашия народ и нашата култура, иначе когато това общество съвсем почернее, ще заприличаваме повече на Уганда - на една истинска Дивация, - отколкото на традиционна Америка. Ако не започнем да се грижим за съхраняването на нашия начин на живот, ще се наложи да се простим с него. А това би било голяма трагедия.

Х: Наистина ли вярвате, че Вие лично, или пък една организация от 3 000 души можете да направите нещо, за да промените посоката на расовите връзки в тази страна?

Д. Д.: Да, вярвам. Постоянно чувам хора да си говорят как са съгласни с това, което ние казваме по отношение на Насърчителната акция, извозването с автобуси и съхранението на белотата на Америка. Обаче бедата при нас, белите хора, е, че не сме единни. Тъкмо сега ни липсва воля. А националните медии ни насаждат чувство за вина. Някои от най-силните ни жизнени сокове биват изцеждани. Нуждаем се от хора, които са способни да мислят и биха се изправили, в готовност за борба. Защото може да дойде ден, когато да трябва да защитаваме дом и семейство - ей тъй, отвън, на улицата.

Х: В началото казахте, че сте против насилието. Сега заставате ли зад него?

Д. Д.: Не казвам, че трябва начаса да се изправим с вдигнати юмруци, обаче може и дотам да се стигне. Насилието винаги е било последен изход и не смятам, че то е запазена марка само за особено редки случаи. Докато хората разполагат с възможността да се борят със законни средства, те имат и моралното задължение да се придържат към

такива средства. Ако обаче се стигне до положение, при което на хората им бъде отказана свободата да изразяват тяхното мнение, тогава те имат право да пристъпят към насилие. Тъкмо това става сега в Полша.

Аз усещам с цялото си същество, че расовите конфликти в Америка ще се задълбочават все повече и могат да прераснат в расова война. Революции са ставали и преди в много други стабилни и силни общества. Затова не смятам, че нашата страна е имунизирана.